KARGA KRALLIĞI 1

ÇIRPINAN KANATLAR EVİ

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

OLIVIA WILDENSTEIN

OLİMPOS

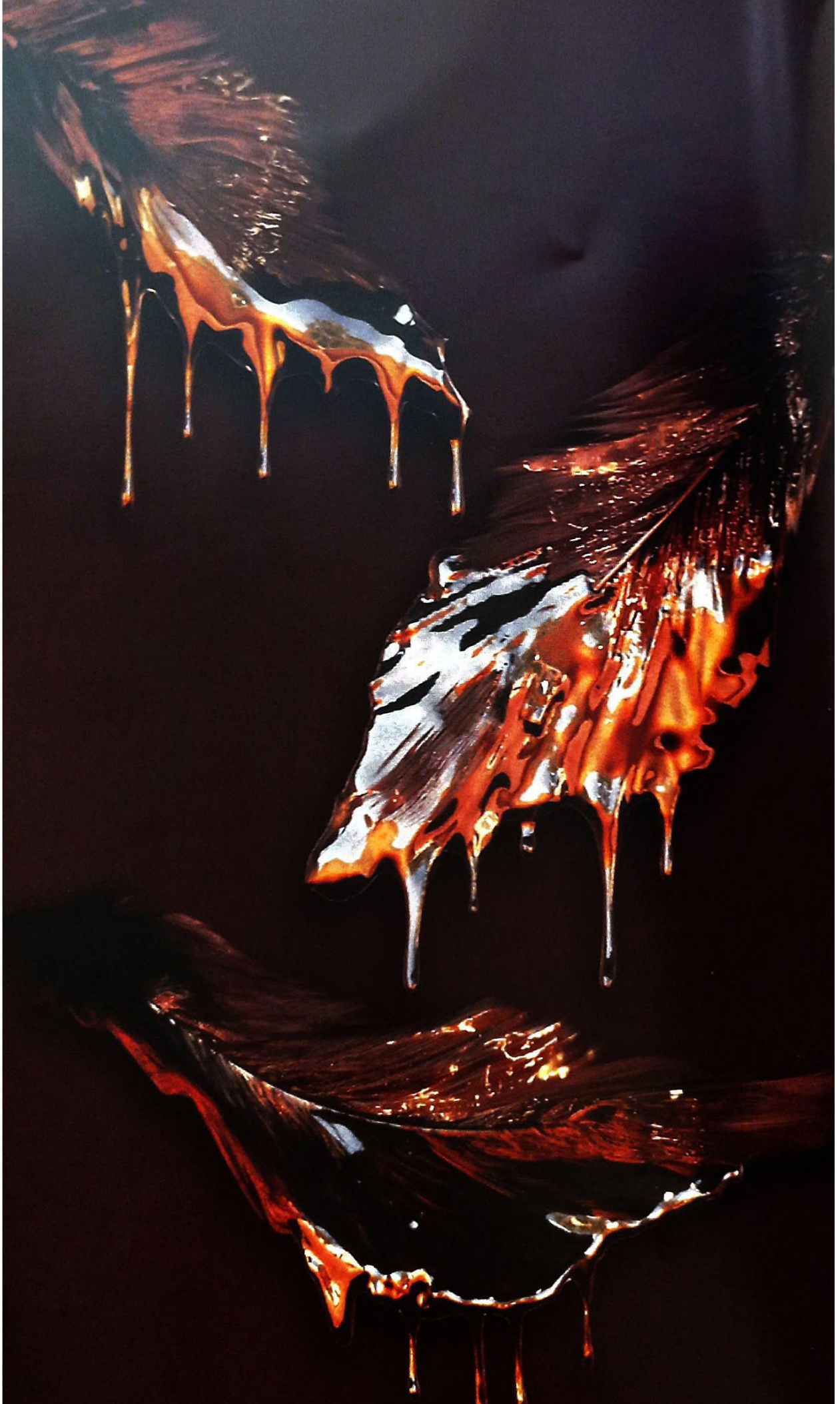

OLIVIA WILDENSTEIN

ÇIRPINAN KANATLAR EVİ

OLİMPOS®

Çırpınan Kanatlar Evi
Olivia Wildenstein
Orijinal Adı: House of Beating Wings

© 2023, Olimpos Yayınları
© Olivia Wildenstein 2022, KINGDOM OF CROWS SERIES #1: House of Beating Wings by Olivia Wildenstein

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay
Editör: Zehra Uzun
Çeviren: Elif Dinçer
Son Okuma: Seda Draz
Kapak Uygulama ve Sayfa Tasarımı: Fatma Can Yıldırım

1. Baskı: Temmuz 2023
ISBN: 978-625-6411-41-8

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Metamorphosis Literary Agency ve AnatoliaLit Ajansı aracılığıyla Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti.'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056
www.olimposyayincilik.com - info@olimposyayinlari.com

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM YAYIN SANAT PAZARLAMA
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 46 46 Fax: (0212) 544 87 86
info@yelpaze.com.tr

Baskı: KA BASIM
Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı
No:15 Kat:4 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 44064

OLIVIA WILDENSTEIN

ÇIRPINAN KANATLAR EVİ

Çeviren: Elif Dinçer

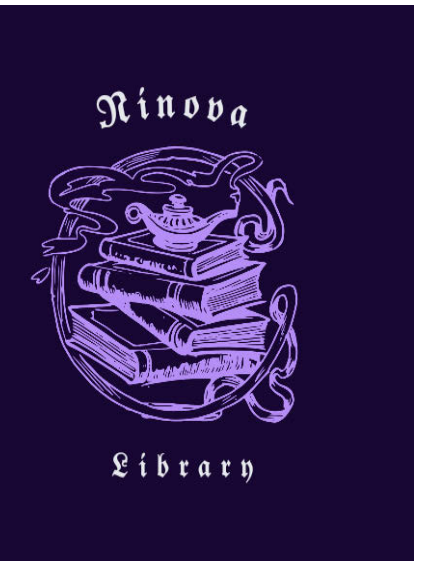

OLİMPOS®

LUCE SÖZLÜĞÜ

Altezza – Majesteleri
bibbina mia – bebeğim
buondia – günaydın / iyi günler
buonotte – iyi geceler
buonsera – iyi akşamlar
Caldrone – Kazan
castagnole – kızartılarak şekere bulanmış hamur
corvo – karga
cuggo – kuzen
cuori – kalp
dolcca – balım
dolto/a – sersem
furia – öfke
generali – general
Goccolina – yağmur damlası
grazi – teşekkürler
-ina/o – ilk isimlerin sonuna gelen ve sevgi bildiren ek
Maezza – Majesteleri
mamma – anne
mare – deniz
mareserpens – deniz yılanı
merda – siktir
micaro/a – canım
mi cuori – yüreğim
nonna – büyükanne, nine
nonno – büyükbaba, dede
pappa – baba
pefavare – lütfen
picolino/a – ufaklık
piccolo – ufak, küçük
princci – prens
santo/a – kutsal
scazzo/a – sokak çocuğu
scusa – affedersin

Bu PDF'i para ile aldıysanız, dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası telegramdaki kanallarda bedava boşuna PDF'e para vermeyin!

serpens – yılan
soldato – asker
tare – kara, toprak
tiuamo – seni seviyorum
tiudevo – sana borçluyum
zia – teyze

KARGA SÖZLÜĞÜ

adh (av) – gökyüzü
ah'khar (ahkar) – sevgili, sevilen
álo – merhaba
beinnfrhal (benfrol) – dağ meyvesi
bilbh (bilb) – aptal
behach (biyok) – küçük
chréach (krehok) – karga
cúoco (kuvoko) – hindistancevizi
éan (iğn) – kuş
focá (foka) – siktir
ha – ben
Ionnh (yon) – hanım, bayan
khrá (krov) – aşk, sevgi
Mórrgaht (morrgot) – Majesteleri
mo – benim
o ach thati – ama öylesin
rí – kral
rahnach (ravnok) – krallık
rih bi'adh (ri biyav) – Gökyüzü Kralı
siorkahd (şurkav) – çember, daire
tà (tav) – evet
tach (tok) – o
thu (tu) – sen
thu leámsa (tu leavmsa) – sen benimsin
Tach ahd a'feithahm thu, mo Chréach (tok ad a feytham tu, mo krehok) – Gökyüzü sizi bekler, Kargalarım.

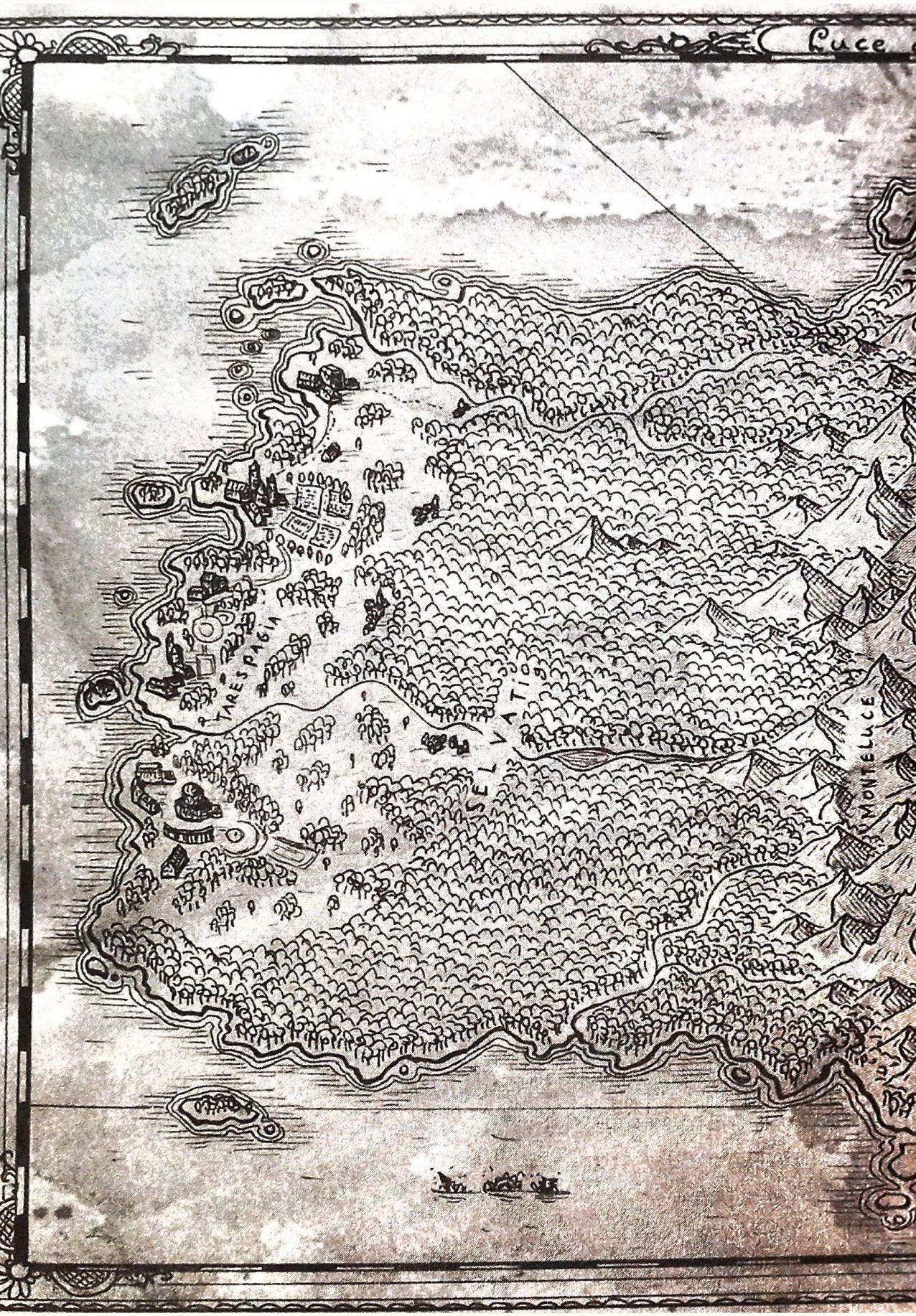
Luce
TRESPAGIA
SELVATICO
MONTELUCE

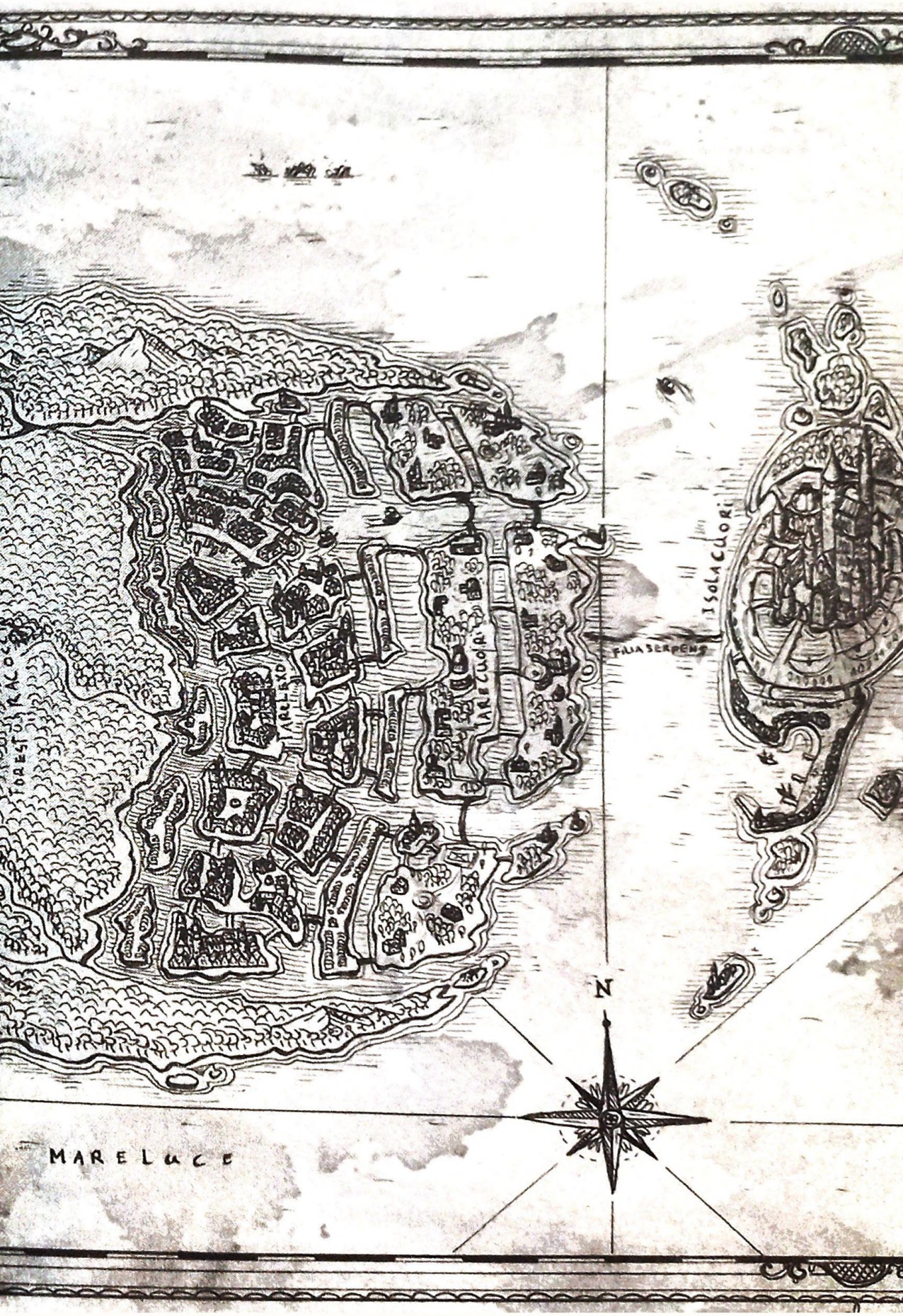
FOREST OF RACOO
TARL ROD
TARL CUOAR
FILIA SERPENS
ISOLA CLORI
N
MARE LUCE

TARİHSEL ZAMAN ÇİZELGESİ

MAGNABELLUM

Luce Krallığı'yla Shabbe Kraliçeliği arasında 522 sene önce yapılan büyük savaş. Savaşı Costa Regio kazanmış ve Luce'lilerin ilk Fae Kralı olmuştur.

PRIMANIVI

Luce dağ kabilesi ve Fae'ler arasında 22 yıl önce gerçekleşen muharebe. Costa'nın oğlu, Luce'lilere son yüzyıl boyunca hükmeden Andrea öldürülmüştür. Yerine oğlu Marco Regio geçmiş, savaşı kazanmış ve Luce Kralı tacını takmıştır.

Ninova Library team

Aç kanatlarını ve uç,
Behach Éan.

GİRİŞ

10 YIL ÖNCE

Kanallar dardır fakat bazen kırılmaz, aşılmaz, iki dünyayı birbirinden ayıran bir cam duvar gibi gelir: Safkan Fae'lerin dünyası ile yarı-kanlıların, melezlerin dünyası. Yirmi beş adamızın etrafında akan su bile farklılığımızın bir nişanı gibidir... Tarecuori'de ılık, ışıltılı bir turkuaz, Tarelexo'daysa buz gibi, çamurumsu bir yeşil.

Ben kanalın yanlış tarafında, kasvetli yakasında, yarı-kanlıların ya da bazen bize hitap edildiği üzere yarımlıkların memleketinde doğmuşum. Kazan saklasın, bunu yüzümüze karşı söylemezlerdi. Fae yüksek sosyetesi bu türden kötü sözler söylemeyecek kadar kibar olmakla övünürdü ama konuştuklarını duyabiliyordum çünkü aramızda uçurum gibi kanallar olsa bile bunlar duvar değildi.

Tüccarların sesleri, Luce'nin sıvı arterlerinin üzerinden yayılarak çiçeklerle süslenmiş cam köprüler boyunca süzülür ve her zaman kalabalık olan Liman Pazarı boyunca yayılırdı.

"Bir kilo sarı erik ver." Ninem başıyla bilyeden büyük olmayan sarı meyvelerle dolu tahta kasayı işaret etti. "En küçüklerinden." Sepeti, bize iki hafta yetmesi için turşusunu kurmayı ve reçelini yapmayı planladığı ithal meyve sebzelerle dolup taşıyordu. Bizim safkanlar gibi haftada iki kez Tarecuori pazarına gidip alışveriş yapacak kadar paramız yoktu.

"Annem yeşil olanları tercih ediyor, nine." Her ne kadar ağır sepetimi yere bırakmayı çok istesem de spiritler ufak tefek ve hızlı olmaları kadar hırsızlıklarıyla da meşhurdu. Onları adalar

boyunca ve köprülerin üzerinde epey kovalamıştım ama son derece adaletsiz bir avantajları vardı: kanatları. Çok yükseğe çıkamasalar da uçabiliyorlardı, bense bunu yapamıyordum.

"Fakat sen ufak olanları tercih edersin, Goccolina, böylece şekere ihtiyacımız olmaz."

Bakışlarımı, suratı annem kadar çizgisiz olan nineme çevirdim. "İhtiyacımız mı yok, yoksa paramız mı?"

Ninemin yosun yeşili gözleri bir kalp atışı süresince kapandı, sonra tekrar açıldı ve menekşe rengi gözlerimin hizasına kadar alçaldı. "İhtiyacımız yok, Goccolina."

Ona zorla gerçeği söyletmek için diline dökebileceğim tuzum olmasa da yalan söylediğini biliyordum. Ninem safkan bir Fae olabilirdi fakat sahip olduğu büyü, beni acı gerçeklerden korumaya çalışırken yüzünde oluşan belirgin ipuçlarını gizleyemiyordu.

Bir hanım yanımızdan hızla geçerken zümrüt yeşili eteği elbisemin evde eğirilmiş ketenine takıldı ve bir ipliğini çekerek kopardı. Sepetimi kucağımda dengeleyip kaçan kumaşı kemikli uyluğumun üzerine yapışana kadar başparmağımla düzelttim. Keşke kumaşı çekerek ayak bileklerime kadar uzatabilseydim ama keten elastik bir kumaş değildi.

Bir su damlası kadar hafif ve cılız olabilirdim fakat bu yaz kollarım ve bacaklarım, bir de kızıl-kahverengi saçlarım uzamıştı. Etek artık dizlerime geliyordu ki bu da on iki yaşındaki bir kız için epey uygunsuzdu. Akranlarımın laf atmaktan asla vazgeçmediği bir şeydi bu. Müdire Alice bana kıkır kıkır gülen kızları ve dik dik bakan erkekleri cezalandırsa da geçen hafta kılık kıyafetimi konuşmak için ninemi çağırmıştı.

Özel Tarecuori enstitüsüne devam etmemin eteğimin uzunluğuna bağlı olduğunu düşünmek tuhaftı.

Beni Tarelexo'daki okula aldırması için nineme yalvarmıştım fakat kraliyet ailesiyle aynı okula gitmenin büyük bir ayrıcalık olduğunu söylemişti. *Scola Cuori*'deki varlığımın itibarla hiçbir

ilgisi olmadığı ve her şeyin asıl nedeninin devraldığım miras olduğu konusunda ısrar etmesine rağmen galiba safkanlara yakın olmamın ailemin zedelenmiş itibarını kurtarmasını umuyordu, ne de olsa benden önceki her Rossi o okula gitmişti. Atladığı şeyse benden önceki her Rossi'nin sivri kulaklarla ve büyü gücüyle doğduğuydu.

Bir bıçak yanağımı sıyırıp yuvarlak kulağımın tam üstünden geçti. Ninem çığlığı koyuverdiği gibi sepetini çakılların üzerine atıp kollarını omuzlarıma doladı, beni uzun, esnek gövdesine çekti.

"Muhafızlar ne zamandan beri çocuklara kılıç çeker oldu?" Sesi kin doluydu.

Beyaz üniformalı erkek, kılıcını omzuna asılı olan deri kınına sokarken kehribar rengi gözleriyle ninemin sivri uçlu kulaklarını süzdü. "Ceres Rossi, torununun saç tıraşı gelmiş."

"Sen de onu kılıcınla tıraş etmeyi mi düşündün, Kumandan?"

Muhafız daha korkutucu görünmek için çenesini kaldırdı. "Bunu yapmamı istemezsin. Berberlik konusunda yetenekli olduğum söylenemez."

"Yetenekli olduğun bir şey var mı ki?" Ninemin sert fısıltısı yüzümü çevreleyen saçlarımı titreştirdi. Görünüşe göre fazla uzamış saçlarımı.

"Ne dedin, Ceres?" Muhafız gözlerini kıstı çünkü aslında ninemin söylediğini duymuştu.

Ninem titremiyordu, o yüzden ben de titremiyordum fakat arka arkaya, defalarca yutkundum. Özellikle de Kumandan Dargento'nun iki yanına iki tane daha Fae muhafızı geldiğinde. "Saçı bu akşam kesilecek."

Silvius Dargento köşeli çenesini sıktı. "Boyunu ölçmeliyim."

Ninemin nasırlı eli kalın buklelerimin arasında gezindi. "Ama bunu yapmayacaksın."

Birbirlerine dik dik baktılar, gözleri âdeta dövüşüyordu.

Omuzlarında aklı gidik bir kızın ve yarı-insan bir torunun sorumluluğu olmasına rağmen büyükannemin bakışları, Tarecuorililere özgü kulaklarının uzun kepçelerini süsleyen mücevherler kadar keskindi.

Derken titreşen kanatlar dikkatimi çekti. Yere dökülen mallarımızın üzerine iki spirit konmuştu. Ninemin yanından ayrılıp dizlerimin üzerine çöktüm, ninemin Tarelexo'da yetiştiremediği yiyecekleri acele acele toplamaya başladım. Spiritler bir demet üvez dalını kaptıkları gibi havalandılar.

"Hayır, yapmayın!" Ayağa kalktım. Üvez çayı, annem huzursuzlandığında onu sakinleştiren tek şeydi.

"Fallon, hayır!" Ninem bana, doğduğumda beni vaftiz ettiği ve annemin nadiren denk gelen, zihninin berrak olduğu bir anda alnıma dokunarak fısıldadığı lakabım "Yağmur Damlası" şeklinde değil, asıl ismimle seslenmişti.

Fae güruhunun arasından zikzaklar çizerek koşmaya başladım, egzotik mallarla dolu kollarını ittirirken bir yandan özürler diliyordum. Hırsızlar sağa doğru uçtu, ben de hemen arkalarından koştum, cam bir köprünün üzerinden geçerek kovalamaya devam ettim. Onlar döndü, ben de döndüm.

İkisinden biri kafasını kokulu şeker dükkânının tentesine çarptı. Kanatlı haşere homurdanarak düşerken arkadaşını da yanında sürükledi.

Onlara doğru atıldım ve parmaklarım bize tam bir bakır paraya mal olan aromalı dalları kavradı. "Yakaladım!" Terlikli ayaklarım bir palamar direğine takıldı, yanlamasına kanala doğru kayıp omzumu kanaldan geçen bir gondola çarpınca yüzümdeki zafer dolu sırıtış siliniverdi.

Çarptığım gondolun içindeki Fae'ler çığlık attı.

"Merda." Ettiğim küfür, masmavi suyun içine gömülen vücudumun çıkardığı büyük şapırtıda kayboldu.

Ayaklarım sığ kanalın kumlu zeminine değince aniden korkuya kapıldım. Bir anlığına felç olmuştum sanki, saçlarım

yüzümün etrafına bir tekerleğin telleri misali dağılmıştı. Dudaklarım aralanınca içeri sular süzüldü. Ağzımı sıkı sıkı kapattım, ciğerlerimin içerideki havaya dört kolla sarılmasına izin verdim.

Asla yüzmemiş olmama rağmen –krallığın etrafını saran etobur onca canavar varken aklı olan herhangi biri bunu yapmazdı zaten– su Fae'i kökenim devreye girdi ve bacaklarımı çırpmaya başladım. Gondolun kenarına tutunarak kendimi yukarı çektim. Bir bacağımı gondolun içine atmak üzereydim ki ellerimin üzerine bir kürek indi.

"Scazza, kayığımızı devirmeden o ellerini hemen çek!"

Bana sokak çocuğu diyerek ellerime vuran Fae'e gözlerimi kırpıştırarak baktım. Boğumlarımdan damlayan kanlar parmaklarımın arasına süzülüyordu.

Fae elindeki küreği bir kez daha kaldırınca parmaklarımı açtım ve suya geri girdim. Adamın zalimliği karşısında ellerimi, kanamasına neden olduğu için dehşete düşmüş hâlde gümbür gümbür atan kalbimin üzerine bastırdım.

Akıntı yön değiştirerek dikkatimi tepemdeki gondolcunun bulanık siluetinden başka tarafa çekti. Kuvvetli güneş ışığı ve yoğun tuz canımı yaksa da gözlerimi kapatmadım ve kanallarımızda yaşayan korkunç canavarlardan birinin ışıldayan pembe pullarının üstüne bastığımı gördüm.

Ayağımla zemini tekmeledim ve kollarımı yukarı uzatıp yanlara doğru açarak kendimi kıyıya doğru çekmeye çabaladım. Parmaklarım kanalın kıyısındaki duvara değdiği anda yılan saldırdı, beni ayak bileğimden yakalayıp aşağı doğru çekmeye başladı.

Sayıları pek fazla olmasa da sevdiğim herkesin yüzü sızlayan göz kapaklarımın ardından teker teker geçti: ninem, annem, Sybille, Phoebus ve Dante.

Kollarımı iki yana savurup suyun içinde çırpmaya başladım, pembe pulların boyunduruğundan kurtulmak için bir

yandan da tekmeler atıyordum. Yaratık artık bir mengene gibi sıkıştırıyordu, ayağımı bacağımdan koparıvereceğini düşündüm.

Yüreğim ağzımda atarken öne doğru eğildim ve vücuduma tırmanan yaratığın kafasına yumruk attım. İnsan sesini andıran bir iniltiyle bileğimi bıraktı.

Yılanın boyu benim iki katım olsa da vücudu bacağımdan daha geniş değildi ve başının üzerindeki fildişi rengi boynuz da aslında sadece bir çıkıntıdan ibaretti. Tıpkı benim gibi daha çok küçüktü.

Lütfen merhamet et. Lütfen beni bırak.

Başımı, yansımaları suyun berrak yüzeyine vuran suratlara çevirdiğimde ninemin gözlerinin yeşil ışıltısını ve istediği kadar uzatma izni olsa bile benimki kadar kısa kestiği kara saçlarını gördüm.

Ninem ağzını açarak çığlık attı ama gövdemi saran su çığlıklarının sesini bastırıyordu. Yılan, atı andıran burnuyla yüzümün tam önüne hamle yaptı, obsidiyen taşlarına benzeyen gözleri menekşe gözlerimle aynı hizaya geldi. Dante'nin bana öğrettiği gibi vücudumun en hassas noktalarını korumak için yumruklarımı çeneme doğru kaldırdım.

Burun delikleri genişleyen yaratık başını eğerek siyah çatal diliyle parmak eklemlerimin üzerini kaplayan kanı yaladı.

Deniz yılanları, onları metal ağlarla yakalayan, Fae ateşiyle yakan ve mızraklarla delik deşik eden türümüze karşı pek de sevgi beslemiyorlardı. Hiçbir parçaları ziyan edilmiyor olsa da –etleri kavrulur, derileri dikilerek zenginlere süs eşyası olur, boynuzları da ya öğütülerek iksirlere katılır ya da sanat eseri olarak sergilenirdi– barbarca öldürülmeleri beni oldum olası öfkelendiriyordu. Büyük ya da küçük, tehlikeli ya da evcil tüm hayvanların ölümü beni çileden çıkarıyordu.

Keşke bu genç yılan ona zarar vermek istemediğimi sezebilseydi. Belki de bunu ona gösterebilirdim. Yumruklarımı gevşettim, yaratığa silahsız olduğumu göstermek için avuçlarımı

açtım. Deniz yılanları duyguları anlayamıyor olabilirlerdi fakat zeki oldukları tartışma götürmezdi.

Su seslerle, tiz çığlıklarla ve haykırışlarla titreşiyordu. Safkanlar kanları aksa da ölmüyorlardı fakat bir tanesi bile benim imdadıma yetişmek için suya atlamamıştı. Neden atlasınlardı ki zaten? Piçler, gayrimeşru çocuklar en dibin de dibinde, insanların belki bir tık üstünde yer alırlardı. Eminim izleyenlerin bir kısmı yılanın beni çekip yüzeyin binlerce metre altındaki inine, Filiaserpens'e sürüklemesini umuyordu.

Yaratığın dili dudaksız ağzından fırlayınca bedenimden bir titreme geçti ve kalan oksijenimi de kaybetmeme neden oldu. Yukarı doğru yüzmeyi başardım ve kafam yüzeyin üstüne çıktı.

"Fallon, Fallon!" diye haykırıyordu ninem.

Onu tutan iki muhafız olmasına rağmen ninem kendini kurtarıp dizlerinin üzerine çöktü, kollarını aşağı doğru savurarak ellerini bana uzattı. "Goccolina, elim. Elimi tut!"

Fakat pembe yılan aramıza girip nineme ulaşmamı engelledi.

Ninemi tutan beyaz saçlı muhafız, fal taşı gibi açılmış gözlerle bir bana bir pembe pullu yaratığa bakıyordu. Herhâlde hâlâ nasıl hayatta olduğumu merak ediyordu.

Ben de aynı şeyi merak ediyordum.

"Cato, bir şeyler yap!" diye haykırdı ninem ona.

O da kılıcını kınından çıkardı ve kaldırdı. Yılan belime yapışarak beni geriye, kanalın ortasına doğru sürükledi, sonra başını kaldırdı ve Cato'ya tısladı.

"Fallon," diye tekrar seslendi ninem.

Yılan gövdesini bana dolayınca –kalbim yerinden fırlayacak gibi atmasına rağmen– hareket etmeye cesaret edemedim. Nefes almaya bile cesaret edemiyordum.

Tepemdeki cam köprüde dikilen erkek bir Fae haykırdı: "Kazan aşkına, bu ne yapıyor böyle?"

Kırmızı ve altın rengi brokarlara sarınmış bir Tarecuorili hanım, manzarayı daha iyi görmek için eliyle gözlerini gölgeleyerek, "Yemeğiyle oynuyor," dedi.

Korka korka yaratıktan kurtulmaya çalıştım fakat yaratık başını bana çevirdi. Donakaldım. Bana tıslamadı ama dilini çıkarıp çenemin altına dokundurdu.

Bu... bu hayvan az önce beni... *yaladı* mı?

Kaşlarımı çattım, ensesini yakalayıp onu kendimden uzaklaştırmak için elimi kaldırdım ama o yine aynı şeyi yaparak kadife gibi dilini boğazımdan çenemin altına kadar sürttü. Avucum pullarına değdiği anda yaratık durdu, bana baktı, sonra parmak eklemlerimdeki yaraları yaladı. Cildim karıncalandı ve şaşkın bakışlarımın önünde iyileşmeye başladı.

Yaratık derimi yalamaya devam ederken bir yandan da güdük boynuzunu avucuma doğru bastırdı.

Perde kumaşına bürünmüş hanım, "Yemeğinin tadına bakıyor," diye yanıt verdi.

Ama bence yaptığı şey bu değildi.

Bence yılan beni iyileştiriyordu.

Ensesini sıkmak yerine parmaklarımı kapalı sırt yüzgeçlerinde gezdirdim. Hayvanın gözleri kapandı, uzun gövdesi titrerken yaydığı titreşimler derime işleyip beni de sarstı.

"Beni iyileştirdin," diye mırıldandım büyük bir şaşkınlıkla.

Kara gözleri açıldı.

"Neden yaptın bunu? Ben senin düşmanınım."

"Hayvanla mı konuşuyor o?" diye sordu perdeli hanım.

Yanındaki, "Hangi dilde konuşacak ki?" dedi.

Onlar dedikodu yaparken ben yılanın pullarını okşadıkça yaratık da titriyordu.

Deniz yılanlarının kalbi yoktur, Fallon. Onlar hayvan. Tehlikeli ve hissizdirler. Bitki ve hayvan bilimi öğretmenimiz Sinyora Decima kulaklarımı bu peşin hükümlerle doldurmuştu.

Fakat bu deniz yılanı hissedebiliyor olmalıydı.

Göz ucuyla kıvılcımlar gördüm. "Başını sağa doğru yatır," diye bağırdı kumandan, "yoksa hem seni *hem de* onu yakacağım."

"HAYIR!" Sesim çatlak çıkmıştı ama yine de avuç içlerini uzatmış hâlde köprünün üzerinde duran ateş Fae'ine ulaştı.

Yılanın bedeni katılaştı.

Boynunu okşayıp fısıldadım. "Git."

Gitmedi.

Onu itip aynı şeyi tekrar söyledim. Yaratık yine kıpırdamadı, fakat sonra helezon gibi kıvrılmış gövdesi bacaklarımdan ayrıldı ve inledi.

"Siz ne?.." Ninemin parmaklarını, sanki bir kuklanın iplerini oynatırmış gibi kıpırdattığını görünce sesim kesildi.

Köprüye dolanmış olan sarmaşıkları oynatıyor, ipe dönüştürüyordu. İpler zararsız ejderhanın etrafını sardı ve onu kavrayıverdi. Ninem yılanın gövdesini sudan çıkarırken yaratık inledi.

"Nine, hayır!"

Büyükannemin yüzü buz gibi solgundu. "Hemen sudan çık, Fallon!"

"Ama o..."

"Dışarı!" Öfkeli sesi zaten çılgınca atan nabzımı daha da hızlandırdı.

Kıyıya yüzdüm. İzleyenler, sanki biri tüm krallığa büyü yapmış da herkesi taşa çevirmiş gibi hareketsizdi.

Kıyıdaki kaygan taşlara tutunup ıslak bedenimi yukarı çektim, nefesimi toparlamak için kendimi sırtüstü yere attım. "Ben iyiyim. Şimdi onu bırak gitsin, nine. Lütfen."

Sarmaşıkların pullarına saplandığı yerlerden kan damlamaya başlamıştı.

Yattığım yerde doğruldum. "Nine, lütfen!"

Ninem şaşkınlığından sıyrıldı ve sarmaşıklar gevşeyince yılan yumuşak bir iniltiyle suya geri daldı.

Kumandanın avuçlarını ateşten damarlar kaplamıştı. "Torununun hangi büyüsü var, Ceres?"

"İyilik. Fallon'ın tek büyüsü bu." Ninem yanımda diz çöktü ve yanaklarımı avuçlarının arasına aldı, uzun kirpiklerinde yaşlar ışıldamıyorsa da gözleri korkuyla parlıyordu. "Az kalsın ölümsüz kalbimi durduracaktın, Goccolina. Hem de niçin? Birkaç üvez dalı için mi?"

Geri almayı başaramadığım üvez dalları.

Dal demetini bulmak için kanala doğru baktım, sonra bakmaya devam ettim çünkü yılan dipteki kumda kaygısızca yatıyor, vücudundan boyaya benzeyen kapkara kan süzülüyordu.

Ninem çenemi tutarak gözlerimi gözlerine çevirdi. "Bir daha asla."

Acaba spiritleri kovalamayı mı, kanala dalmayı mı yoksa bir yılanı okşamayı mı kastediyordu? Herhâlde üçünü birden.

Kumandan parmaklarını şıklattı. "Büyü kullandığın için cezalandırılacaksın, Ceres."

Ninem yanıt vermedi. Adama bakmadı bile. "Eve. Hemen." Sesi sertti, ben ayağa kalktıktan sonra belime dolanan kolu ve parmakları da öyle.

Sessizlik içinde beni pazar yerine, aç yarı-kanlılar veya spiritler tarafından yağmalanmış boş sepetlerimize doğru sürükledi. Sepetleri üst üste koyup koluna astı. Ona yardım etmeye çalışsam da sert bakışları beni ısrar etmekten alıkoydu.

En uzaktaki adalardan birinde bulunan iki katlı evimize vardığımızda ninem sepetleri mutfak masasının üzerine attı ve avuçlarını kalın ahşaba bastırdı. Sırtı kamburlaşmıştı, gövdesi yükselip alçalıyordu.

Yanına gidip elimi kamburlaşmış sırtına koydum. Bir hıçkırık havayı deldi, gelip ufak, gümbür gümbür atan yüreğimin içine yerleşti.

"Ben iyiyim, nine. Lütfen ağlama. Güvendeyim."

Ninem başını kaldırıp tavana, annemin asla çıkmadığı odasına doğru bakarak, "Güvende olmaktan çok uzaksın," dedi sertçe.

"Bana zarar vermedi, hatta beni iyileştirdi. Bak." Parmaklarımı onun gözlerine doğru salladım.

Ninem parmaklarımı gözünün önünden çekti. "Ben yılandan bahsetmiyorum, kumandandan bahsediyorum." Telaşlı sözcükleri toz zerrecikleri gibi uçuşuyordu. "Gelip seni alacak."

"Kanaldan canlı çıktığım için mi?"

"Hayır, Goccolina. Bir hayvanı efsunladığın için."

"Efsun mu? Ben sadece onu okşadım, nine."

"Sen hiç yılan okşayan bir Fae duydun mu?"

Hayır. Duymamıştım. "Ben su Fae'iyim. Belki de büyüm en sonunda ortaya çıkıyordur."

"Su Fae'leri suya hükmeder ama hayvanları efsunlayamazlar." Derin bir nefes aldı. "Kraliyet muhafızları kapımızı çaldığında sana tuz verilmesi için ısrar edeceksin..."

"Sadece dudaklarımı yalasam da olur." Gülümsedim. "Her tarafım tuz..."

"Sana bir tuz kristali verilmesi için *ısrar* edeceksin ve kristal çözününce de onlara çok korktuğunu, dehşete düştüğünü söyleyeceksin." Yüzümü yakaladı, uzun başparmakları yanaklarıma gömüldü. "Anladın mı?"

Dudağımı ısırdığımda kanalın tuzu ve ninemin yumuşak etindeki korkunun tadı ağzıma geldi, sonra beni büyüten kadıncağıza istediği şeyi verdim.

Yalan söyleyeceğime söz verdim çünkü Fae'lerin aksine ben bunu yapabiliyordum.

BİR

ON YIL SONRA

Annemin saçı çok güzeldi; Monteluce'u, sadece yatağa gitmek için ayrıldığı koltuğundan izleyerek günlerini geçirdiği dağları boyayan günbatımı kadar kızıldı.

Başı her daim dumanlı olan kayalık zirvelerde hiçbir Fae yaşamazdı; safkanlar, bu tehlikeli dağ sırasının diğer tarafında yer alan pastoral koyları, yeşil ormanları ve sedefli kumuyla meşhur, okyanusa doğru uzanan yemyeşil vahşi doğada hayatlarını sürdürürlerdi.

Ben hiç Tarespagia'ya gitmemiştim fakat teyzem Domitina, büyük büyükannem Xema'yla birlikte orada yaşıyordu. İkisi birlikte üç krallığın her tarafındaki zenginleri mıknatıs gibi çeken lüks bir sahil çiftliği işletiyorlardı.

Aramızda yarım günlük deniz yolculuğu kadar mesafe olmasına rağmen Domitina ve Xema asla Tarelexo'ya gelmezlerdi. Hatta kral muhafızlarının lideri olan büyükbabam Justus Rossi'yi ziyaret etmek için Isolacuori'ye gittiklerinde bile uğramazlardı.

Domitina, tıpkı Xema ve Justus gibi benden utanıyordu.

Tarağı bir kez daha annemin omuz hizasındaki buklelerinin arasından geçirdim ve bunu yaparken kulaklarının tepesini acıtmamaya özen gösterdim. Hamile olduğu ortaya çıktığında büyükbabam onları çelik bir bıçakla yuvarlaklaştırmış olsa da –yirmi iki sene sonra– onlara dokunulduğunda annem hâlâ yüzünü buruşturuyordu. Acıdan mı yoksa utançtan mı, pek emin değildim. Zihni neredeyse hiçbir zaman berrak olmadığı için de korkarım bunun yanıtını asla alamayacaktım.

Suyu acı kanaldan esen tuzlu rüzgâr, dağ sırasının hemen yanındaki uzun çamların tepesini yalıyordu. Krallığın geri kalanının aksine bu ormanlık alanın resmî bir adı yoktu. Sadece içindekilerle adlandırılırdı: bataklık ya da Luce dilindeki adıyla Racocci. Halk arasında Rax adıyla da biliniyordu. Burası biz Fae'lerin ziyaret etme konusunda uyarıldığımız, insanlar, yoksulluk ve çürümüşlükle dolu bir yerdi.

"Sen hiç Racocci'ye gittin mi, anne?"

Annem her zamanki gibi yanıt vermedi, üzerinde kışlalarla kontrol noktaları olan ince adaya ve ötesindeki anakaraya bakmaya devam etti. Gri-yeşil bitki örtüsünün arasında titreşen ışıklar, kahverengi suda yansıyordu. Uzaktan bakınca meşaleler ve mumlar ormana büyülü bir hava katıyordu fakat bataklıklarda devriye gezen muhafızlardan duyduğum kadarıyla fânilerin topraklarının büyülü bir tarafı yoktu.

Tarağı ufak makyaj masasına, taze demlenmiş üvez çayıyla dolu demliğin yanına koydum. "Sence orası herkesin iddia ettiği kadar korkunç bir yer mi gerçekten?"

Penceresinin altından sivri kulakları altın iğneler gibi ışıldayan bir gondol dolusu asker geçti. Tarecuori vatandaşları kesme taşları tercih ederken askerler takılarının, kılıçlarının kabzalarıyla bir örnek olmasını tercih ediyorlardı.

Aşağıdaki erkeklere gülümsedim ama onlar bana gülümsemedi. Yüksek rütbeli Fae askerleri hep asık suratlı olurdu, sanki her an savaşacaklarmış gibi. Bildiğim kadarıyla –söylemeliyim ki Sybille'le birlikte *Şişe Dibi*'nde çalıştığım için epeyce şey biliyordum– halkımız yirmi yıldan uzun zamandır savaşmamıştı, yani suratsızlıkları yersizdi.

Annem bir şey mırıldandı ama duyamadım çünkü askerî gondolun arkasından bir tane daha gondol geçti ve içi, seslerinin tizliğinden ve kaba kahkahalarından anladığım kadarıyla peri şarabıyla keyif yapan Fae'lerle doluydu. Aralarından biri, beline kadar siyah saçları olan bir erkek, bana arsızca göz kırptı.

Başımı iki yana sallayıp anneme döndüm. "Ne dedin, anne?"

"Vakit geldi."

Kaşlarımı çattım. "Ne için?"

Annemin kirpikleri öyle bir kalktı ki kestane rengi kaşlarına değdi. "Bronwen izliyor."

Tüylerim diken diken oldu. "Bronwen mi?"

Annemin menekşe gözlerimden dört ton daha açık olan mavi gözleri ak kısmının içinde titreşti. "Bronwen izliyor." Bu iki kelime titreyen dudaklarından aralıksız dökülürken öne arkaya sallanmaya başladı.

Omuzlarını kavradığım gibi önünde çömeldim. "Anne, kim bu Bronwen?"

Yanıtı yine aynı iki kelime oldu.

Onu bıraktım ve bir fincan çay doldurdum, sonra yaşadığı bu ani çalkantıyı dindirmesi umuduyla fincanı dudaklarına götürdüm. Belki de ninem, annemin neden bahsettiğini bilirdi.

Sanki onu düşündüğümü hissetmiş gibi büyükannem elinde bir çarşaf yığınıyla annemin odasına girdi. "Her şey yolunda mı?"

Annemin boğazına zorla biraz daha çay döktüm ve her zamanki gibi çay üzerinde etkisini gösterdi, annem sakinleşti. Koltuğunda sallanmayı bırakınca fincanı indirdim, morsalkım ve güneş kokan keten çarşafı sermesine yardım etmek için ninemin yanına gittim.

"Annem Bronwen diye bir kadının izlediğini söyleyip duruyordu. Sen onun kim olduğunu biliyor musun, nine?"

Çarşaf ninemin elinden kayarak yatağın üzerinde bana doğru savruldu. "En ufak fikrim yok." Kasılmış parmakları ve titreşen göz bebekleri öyle demiyordu ama. Bana bakmadan lastikli çarşafı alıp gerdi ve sertçe döşeğin altına sıkıştırdı.

Pencereden, insanların gece ısınmak için bataklıklarda yaktıkları ateşlerden döne döne yükselen lavanta rengi dumana bir bakış attım. "Sence Rax'ta yaşayan biri mi?"

"Tek bildiğimiz onun Agrippina'nın kafasında yaşayan biri olduğu."

Kesilmiş kulakları gerçeklerle bağının kopmasına neden olmuş, öylece oturan kadına yüreğim acıyarak baktım.

Büyükbabamı kızını cezalandırmaya zorladığı için Kral Marco'dan nefret ediyordum fakat ona direnmeyen ve kendi kanından, canından olan birini korumadığı için büyükbabamdan daha çok nefret ediyordum.

"Doğru ama bir an için ağzından mantıklı şeyler çıktı." Bronwen'in Luce'den mi yoksa yakınlardaki başka bir krallıktan mı olduğunu merak ettim. "Bir de zamanı geldi gibi bir şey dedi."

Ninem, eskimekten sararıp incelen kuştüyü yorganı krem rengi nevresime sokuşturuyordu; nevresim o kadar çok kez yamanmıştı ki artık bir topografya haritasına benziyordu.

"Fallon Rossi!" Annemin aralık penceresinden içeri süzülen ses odada yankılandı, üç duvarımızı işgal etmiş olan morsalkım sarmaşığını titretti.

Dudağımda bir gülümsemeyle pencereye koştum çünkü bu sesin sahibini tanıyordum, dört yıldan uzun zamandır adımı söylediğini duymamış olsam da.

Kollarımı pencerenin pervazına yasladım ve misafirimin yukarı bakan yüzüne, sabah çiyi gibi ışıldayan mavi gözlerine sırıttım. "Dönmüşsün!"

Nefes nefese ve fazla heyecanlı çıkan sesim prensin maiyetinin sırıtmasına neden oldu fakat arkadaşlarının benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değildi. Benim tek umursadığım Dante'nin ne düşündüğüydü.

Büyürken onun beni bir kenara atacağını düşünmüş, bunu bekleyip durmuştum fakat bunu hiç yapmadı.

"Hatırladığımdan daha güzelsin."

Hava Fae'lerinin gondolcusu, içinde kadife koltukları oradan oraya savrulan iki yetişkin ve ayakta duran bir diğeri olan

gondol sallanmasın diye uğraşırken güldüm. "Eve temelli mi döndün yoksa sadece ağabeyinin nişanı için mi geldin?"

"Temelli döndüm."

Dört yıl ona yaramıştı. Omuzları genişlemiş, yüz hatları sertleşmiş, gür kahverengi örgüleri uzamıştı. İşlemeli deri kayışına takılı kılıcının mücevherlerle süslenmiş sapına geliyordu. Yalnızca mavi gözleri ve esmer teni aynı kalmıştı.

Başparmağıyla omzunun gerisini işaret etti. "Kışlam evinin hemen karşısında, Sinyorina Rossi."

"Ne kadar güzel."

Arkamda birinin varlığını hissettim. Annem ayağa kalkamadığı için bunun büyükannem olduğunu biliyordum.

Dante eğilerek selam verdi. "Sinyorina Rossi, her zamanki gibi muhteşem görünüyorsunuz."

Bu sevgi gösterisi karşısında yüzümde alaycı bir gülümseme belirdi.

"Eve hoş geldin, Altezza. Umarım kuzeye yaptığın sefer talihli olmuştur."

"Oldu, teşekkürler. Eğer bir gün savaş çıkarsa güvenebileceğimiz büyük müttefiklerimiz var."

"Savaş çıkacak." Annemin sesi alçaktı fakat yine de prensin kulaklarına ulaşmış olmalıydı çünkü pürüzsüz alnında bir çizgi belirdi.

Safkanların inanılmaz bir işitme yetenekleri vardı.

Annemin yaptığı duyurunun utancıyla yanaklarım alev almış gibi yandı. Dante'nin bu uğursuz fısıltıyı duymamış olmasını diledim fakat eğer duymuşsa diye konuyu değiştirdim. "Maceralarını dinlemeyi çok isterim, Dante."

Ninem bunun hoşuna gitmediğini göstermek için dilini şaklattı.

"Princci Dante." Hem R'yi yuvarladım hem de gözlerimi devirdim çünkü Dante, Luce Prensi olmadan önce benim arkadaşımdı.

Bir yılanla bağ kurduğum gün soruşturma için kaleye götürülmememe konusunda ağabeyini ikna eden oğlan.

Glace Krallığı'na yelken açmadan önceki akşam, dar bir ara sokakta bana hayatımın ilk öpücüğünü tattıran adam.

Beyaz bir yansıma Dante'nin esmer yüzünü aydınlattı. "Seni keyiflendirmeyi çok isterim, sevgili Fallon."

"O hâlde vaktin olduğunda gelip beni bul."

Cilalı ahşap küpeşteyi kavrayarak, "Nerede?" dedi. Tehlikeli derecede öne eğildiğinden tekne sallandı.

"Etrafa sorarsın. Luce'nin tamamı kötü şöhretli canavar efsuncusunun nerede çalıştığını biliyor." Hava Fae'i gondolu kıyıdan uzaklaştırırken ben de annemin penceresini kapadım.

Dante'nin arkadaşlarından biri ona nerede çalıştığımı söylemiş olmalıydı çünkü prensin yüzündeki gülümseme siliniverdi. Herhâlde müşterilerin mahrem yerlerine değil, sadece midelerine ve karaciğerlerine hizmet ettiğimi söylemeyi unutmuştu.

"Seninle asla evlenmeyecek, Fallon." Büyükannemin sesi gülümsememi söndürüverdi.

"Ben evlenme peşinde değilim."

"Metresi olma peşinde misin?"

Başımı geriye attım ve tiksintiyle dudak büktüm. Vücutlarını satan kadınlarla hiçbir alıp veremediğim yoktu, hatta çoğunu arkadaşım olarak görüyordum fakat ben asla... asla bunu yapamazdım. Sadece dünyaya gelmekle bile aileme yeterince utanç getirmiştim.

"O kral değil." Annemin bir deri bir kemik kalmış bacaklarının üzerine örttüğüm yün battaniyeyle uğraşıyordum.

"Olabilir fakat bir prens de halktan biriyle evlenemez. Özellikle de unvanını korumak istiyorsa."

Ninemin bana baktığını hissettim fakat ona karşılık vermedim. Fazlasıyla öfkelenmiş ve rahatsız olmuştum, hem...

"Fallon, gönlünü başka bir adama ver."

"Benim kimsede gönlüm yok, nine."

İçinde pek çok sözcük barındıran bir soluk verdi. Bu sözcüklerin çoğunun bilgelik dolu olduğundan emindim fakat bilgelik dinleyecek havada değildim.

"İşe geç kalacağım." Annemin yanağını öptüm ama nineminkini öpmedim, onun yanından geçip sarmal basamakları indim ve Tarelexo'nun gölgelerinin arasına karıştım.

Ninem gölgelerin beni güvende tutacağını iddia ediyordu ve muhtemelen haklıydı da fakat aynı zamanda beni görünmez yapıyorlardı ama ben Dante'nin beni görmesini istiyordum.

İKİ

Bir damlacık büyüye sahip olmayan bir su Fae'i olmak, pis çamur birikintileriyle dolu adalarda yaşayanlar için iç karartıcı bir kaderdir. Özellikle de pazar kurulan günlerde.

Kraliyet limanında satılmayan malları indiren denizcilerle dolu batı rıhtımı hareketliydi. Meyveler bereli, sebzeler çürük, sütler ekşi, balıklar bulanık gözlü ve tahıl torbaları böcekliydi fakat yarı-kanlılar ve insanlar daha alacakaranlık çökmeden her şeyi silip süpüreceklerdi. Guruldayan midelerin seçici olma lüksü yoktu.

Yere dökülmüş leş kokulu bir sıvının yanından geçerken beni yıkamak zorunda bırakacak herhangi bir şey bulaşmasın diye uzun eteğimi biraz kaldırdım. Tam üç elbisenin gururlu sahibi olmama rağmen hiç büyüm olmadığı için lekeleri elimle ovalamak zorundaydım.

İnsan hizmetçi Flora, on iki çocuğundan biriyle ilgilenmek için evde kalıp işe gelmediği zamanlarda *Şişe Dibi*'ndeki en sevmediğim iş çamaşır yıkamak ve çarşafları değiştirmekti.

Tüm Luce ordusunun ve pek çok kibar Tarecuori'linin uğrak yeri olan bu popüler meyhanenin sahibi, yani Sybille'in ailesi, ikinci bir hizmetçi tutmayı düşünmüştü fakat insanlar yalan söylemeye, hırsızlık yapmaya o kadar yatkındı ki Fae'ler, hatta yarı-kanlılar bile onlara güvenemiyordu.

Gondolların zarafetine hiç sahip olmasa da balıkçı teknelerinin sağlamlığına sahip olan bir tekneye boş sandık istifleyen üç denizcinin yanından geçtim.

Biri ıslık çaldı, bunun üzerine diğer ikisi de başını kaldırdı. "Şu zavallı kalbimi daha ne kadar bekleteceksin, Fallon Rossi?"

Antoni'nin maskaralıklarına karşı başımı iki yana salladım fakat gülümsedim de çünkü bu çocuk çok arsızdı. "Beryl'le Sybille seni yine mi reddettiler?"

Antoni eteği olan her şeyin peşinden koşardı. İnsan ve Fae dâhil Luce'nin yarısıyla yattığını ve ayrıca son derece ilgili bir âşık olduğunu duymuştum fakat son derece romantik olan bendeniz ilk sevgilimin son sevgilim olmasını tercih ederdim ve Antoni'nin sonuncu sevgilisi olacağım epey şüpheliydi.

"Onların ikisine de evlenme teklif etmedim ki."

Tabii. Çünkü kızlar onunla yatmaya itiraz etmiyorlardı.

Koşa koşa yanıma geldi ve ben kalabalık rıhtımdan ışıl ışıl meyhaneye giderken yanımda geri geri yürüdü. "Bir daire alacak kadar parayı biriktirdim sayılır."

"Tebrikler."

Beni de durmaya zorlayarak durdu ve gözleri gökteki yıldızlar gibi ışıldayarak başını bana doğru eğdi. "Ben şaka yapmıyorum, Fallon."

"Ben de şaka yapmıyordum. Senin için gerçekten sevindim."

"Evlilik teklifimi kastettim." Gömleğinin açık yakasından görünen bronz teninden deniz suyu ve balık pulu kokusu yükseliyordu.

"Benimle evlenmek istemenin tek nedeni tekliflerini reddetmem."

Bir eliyle yuvarlak kulaklarının etrafında kıvrılan, deniz tuzuna bulanmış kalın, tatlı buklelerini düzeltti. "Seninle evlenmek istiyorum çünkü sen Luce'deki en güzel ve en nazik kızsın."

Parmaklarım bordo elbisemin ağır kıvrımlarının arasında daha da kasıldı. "Bu iltifatlar evet dememi sağlamaz, Antoni."

"O hâlde ne sağlar? İnciler mi? Eğer gerekirse Mareluce'nin yılanlarını sana mücevherler getirmeye ikna ederim."

Gülüşüm soldu çünkü ciddi görünüyordu. "İnlerinde kapana kısılıp kalmamanı tercih ederim."

Liman Pazarı'ndaki o uğursuz günden beri hiç yüzmemiş olmama rağmen kimsenin görmediği anlarda parmaklarımı kanalın serin sularıyla ıslatıyor ve ninemin yaraladığı pembe yılana verdiğim ismi mırıldanıyordum.

Ve erkek yılan her seferinde geliyordu.

Evet. Erkekti. Erkekler dişilerden daha iriydi ve Minimus dev gibiydi, ona verdiğim isim düşünülürse bu biraz talihsizlikti.

"Peki yeni bir elbise? Tarecuori'de en iyi ipekleri satan tacirden ısmarlarım."

"Benim sevgim satın alınamaz, Antoni. Kazanılmalı."

"Peki bir insan senin sevgini nasıl kazanabilir, Fallon?"

Rıhtıma askerî bir gondol yanaştı. Elimde olmadan gözlerim Dante'yi aradı fakat karaya çıkan altı erkeğin arasında yoktu. Rıhtımı aydınlatan dizi dizi peri ışıkları askerlerin üniformalarının altın düğmelerinden ve sivri kulaklarına sıralanmış küpelerden yansıyordu. Bakışlarım tanıdık bir yüze kilitlendi: Cato.

Beyaz saçlı Fae evimize sık sık gelirdi. Sanırım gelmesinin nedeni ninemdi çünkü bulduğu her fırsatta gözlerini ona dikiyordu ancak ninem onun sadece büyükbabam adına casusluk yapmak için geldiğinde ısrar ediyordu. Justus Rossi bizi istemiyor olabilirdi ama yine de gözünü bizden ayırmıyordu.

Antoni gırtlaktan gelen alçak bir ses çıkardı. "Üniforma demek? Tahmin etmeliydim."

Dikkatimi balıkçıya çevirdim. "Ne olmuş üniformaya?"

"Hiçbir şey." Geri çekildi, güneşte bronzlaşmış yakışıklı yüzü, dudakları gerilmişti. "İyi akşamlar, Fallon." Sonra koşarak arkadaşlarının yanına döndü.

O giderken kaşlarımı çattım. Üniforma derken ne demek istemişti? Bir askerle evlenmeyi arzuladığımı mı sanmıştı? Çünkü bunu istemiyordum. Kimseyle evlenmek istemiyordum.

Daha bunu aklımdan geçirirken bile ağzıma yalanın tadı geldi çünkü gözümü bile kırpmadan evet diyeceğim bir adam vardı: Dante.

Tarelexo'daki gökkuşağı renkli evlerden daha sağlam ve lüks olduğunu duyduğum sivri tepeli çadırlara baktım. *Şişe Dibi*'nde çalışmaya başladığımdan beri pek çok teklif almış olsam da askerlerin kışlaya sivilleri sokmasına izin yoktu. Sybille bunun nedeninin bizden gizlemek istedikleri askerî sırlar olduğuna emindi fakat Sybille komplo teorilerini, Phoebus'un yumuşacık yüreğiyle dalga geçmeyi sevdiği kadar seviyordu.

Meyhaneye doğru tekrar yürümeye başlayacakken haykırışlar ve çığlıklar terlikli ayaklarımın tuz kaplı kaldırıma çivilenmesine neden oldu. Kanaldan turkuaz bir yılan fırladı ve bir balık kovasını devirdi. Adamların avuçlarında ve kılıçlarında büyü filizleri görünmeye başlayınca yüreğim duracak sandım. Vahşi kalabalık pullu istilacıyı yok etmeye hazır bekliyordu.

Dudaklarımdan akşam gürültüsünde kaybolan cılız bir *hayır* döküldü ve rıhtımın ucuna doğru atıldım fakat telaşlı iki adımdan sonra durdum. Ninemin, hayvanlara olan sevgimi sır olarak saklamam gerektiğini söyleyen uyarısı ciğerlerimi en az korsemin sıkıştırdığı kadar sıkıştırdı.

Gümbür gümbür atan kalbimi kimse fark etmeden biraz sakinleştirmek için avucumu köprücük kemiğime koydum. Ensemdeki tüyler diken diken oldu, demek ki ufak bir izleyici kitlesinin dikkatini çekmiştim. Kitlenin çok ufak olmasını umdum.

Arkamı döndüğümde Antoni'nin ve çuvallarına sebze dolduran iki kadının bana baktığını gördüm. Oynayan dudakları benim lakabımı söylüyordu: Yılan Efsuncusu. Eğer bana inlerine bir ziyaret bileti kazandıracağından bu kadar endişe etmesem bu lakabı derime kazıtırdım.

Beni seven tek hayvanın yılanlar olmadığını öğrenseler acaba ne düşünürlerdi? Luce'de yaşayan her bir kedi ve kerten-

kele benim adresimi bilirdi. Pek çok Fae'in ve insanın evinden süpürgelerle veya hava büyüsüyle kovaladığı fareler bile bana gelirdi. Onları atmasam da ninem fareleri kırıntılarla beslediğimi ya da okşadığımı görmeden onları uzaklaştırırdım.

İnsanların evcil hayvanları vardı fakat evcil hayvan besleyen bir Fae görmek pek olası değildi. Bu nedenle bazen Rax'ın o kadar da korkunç olmadığını düşünüyordum.

Su sesi duymamla başımı yeniden kanala çevirdim. Sadece kovasını boşaltan bir adamdı.

Başımı kaldırırken kışlanın ötesinde, Racocci kıyısında bir kıpırtı gördüm. Kara kumların üzerinde tek başına duran bir kadın vardı, eteği bacaklarının üzerinde çırpınıyordu. Rüzgârdan uçmasın diye elini başörtüsüne doğru kaldırmıştı.

Mesafe çok uzun olmasına rağmen kadının cildindeki ve gözlerindeki ışıltıyı fark ettim. Bir dakika boyunca onu inceledim, bir kez bile gözlerini kırpmadı. Acaba kör müydü? İnsanların böylesi belalardan çok çektiğini duymuştum, ne de olsa vücutları bize göre çok daha nazikti; fakat bu yine de huzursuz ediciydi.

Bronwen izliyor.

Annemin fısıltısı sanki yanı başımda duruyormuş gibi kulaklarımı yaladı. Yerimden sıçradım ve orada olmadığından emin olmak için arkama baktım.

Tek gördüğüm kararmış havaydı.

Bakışlarımı sahile çevirdiğimde kadın gitmişti.

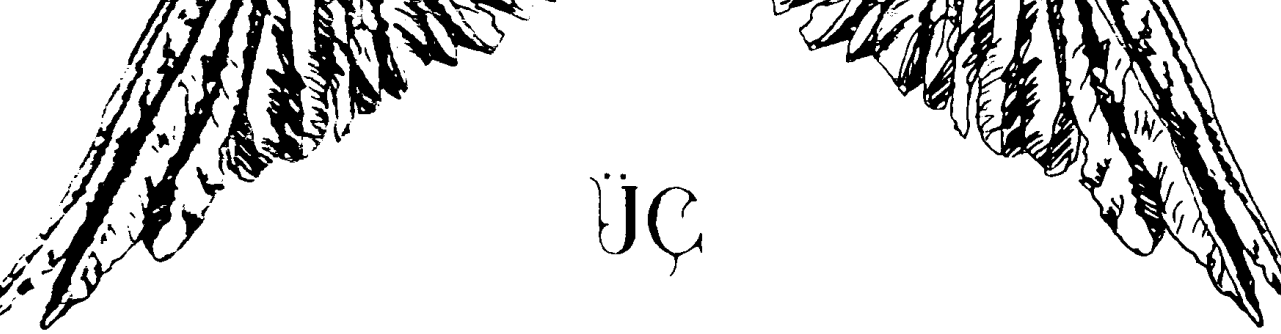

ÜÇ

Kumandan Dargento'ya ağzına kadar bir kupa peri şarabı doldurdum, bu adamdan çamaşır yıkamak kadar nefret ediyordum.

Hayır. Bu doğru değildi. Daha fazla nefret ediyordum.

Sybille'in ablası Giana dağıtım tepsisini ahşap tezgâhın üzerinde kaydırdı. "Boş oda var mı diye baktıktan sonra bunu ona götürebilirim."

Sybille gibi Giana'nın da açık gümüş rengi gözleri vardı, bu gözler koyu kahverengi cildi yüzünden daha da açık görünüyordu. Altmış yıl arayla da olsa kız kardeşlerin ebeveynleri aynıydı, sadakatin önemli sayılmadığı Luce'de bu nadiren görülen bir şeydi. Özellikle de safkanların altı-yedi asır, yarı-kanlıların da bunun yarısı kadar yaşadığı göz önüne alındığında. Ben o kadar uzun yaşasaydım herhâlde partnerimden sıkılırdım.

Kumandanın oturduğu yere baktım. "Tiksintimi, kupayı onun kucağı yerine masaya bırakacak kadar uzun süre kontrol altında tutabilirim."

Sybille buharı tüten, kekik kokulu koca bir tencereyle mutfaktan çıktı. "Kimin kucağını şarapla ıslatmak istiyorsun?"

Dudaklarımı kıpırdatmadan, "Silvius'un," diye homurdandım.

Sybille güldü. "Sana her dokunduğunda ondan bir bakır para alsan ne kadar zengin olurdun bir düşün."

Giana kaşlarını çatarak kumandan, Cato ve yüksek rütbeli diğer üç askerin, az önce önlerine koyduğu kalın domuz eti dilimlerini ortadan kaldırdıkları masaya baktı. "Hâlâ öyle yapıyor mu?"

Kupayı sapından tutup kaldırdım. "Eğer bana dokunan müşterilerinizden para alsaydım Tarecuori'de bir malikâne satın alabilirdim."

Sybille sırıttı ama Giana gülmedi. Öfkeli bakışları sivri çenesindeki yağı silmekte olan kumandandaydı.

"Sorun yok, Gia."

"Kesinlikle var." Gözlerimin içine baktı. "*Caldrone*, buradan öyle çok nefret ediyorum ki."

"Hayır, sadece müşterilerden nefret ediyorsun," dedi Sybille, gürültücü müşterilerin arasında dolaşmaya başlamadan evvel.

Giana elindeki tepsiyi ovaladı. "Müşterilerimiz birer hayvan."

"Hayvanlar nazik canlılardır."

Başını kaldırıp bana bakınca kendimi çimdiklemek istedim. Giana beni hiçbir zaman yargılamasa da yarımlıklar hayvanları sadece kızartılmış ve sosa yatırılmış olarak severlerdi. "Haklısın. Müşterilerimiz daha beter."

"Hepimizi aynı kefeye koyma, Gia. Bazılarımız oldukça klas sayılır." Phoebus kollarını bar tezgâhına yasladı.

En sevdiğim sarışın Fae'e gülümsedim. "Seni bu hafta hiç görmedim, Pheebs."

Phoebus parmaklarını birleştirdi ve gerinmek için ellerini başının arkasına yerleştirdi. Herhâlde yataktan yeni kalkmıştı. Arkadaşım geceler için yaşardı. "Ailemle meşguldüm."

Kaşlarımı çattım çünkü Phoebus ailesinden nefret ederdi. Mezun olduğumuz gibi Tarecuori'den Tarelexo'ya taşınmıştı. "Neden?" Parmaklarımı kupaya dolayıp kaldırdım.

"Flavia nişanlandı."

"Kız kardeşin nişanlandı, ha? Kiminle?"

"Bir başka safkanla."

"Hangisiyle?" Luce'deki herkesi tanımıyordum elbette, fakat sivri kulaklılar toplumumuzun yüzde yirmisini oluşturuyordu ve Tarecuori'deki tek okula gittiğim için çoğu ailenin adına aşinaydım.

"Victorius Surro." Phoebus bu ismi öyle bir tiksintiyle söylemişti ki gülümsemeden edemedim.

Kendisi de sivri kulaklı olmasına rağmen Phoebus yüzünün iki yanındaki çıkıntılar sanki yuvarlakmış gibi davranırdı. Bazen hareketleri yüzünden annemin başına gelen gibi bir kulak kesme cezasına çarptırılmasından endişe ediyordum fakat bunun için korkunç bir günah işlemesi gerekiyordu ve tüm utanmazlığına rağmen Phoebus'un yüreği de ruhu da tertemizdi.

Başımla tavanı işaret ettim. "Müstakbel enişten şu anda tam tepemizdeki odada kalıyor."

Phoebus bakışlarımı takip ederken yeşil gözleri koyulaştı. "Kazan pası."

Bu terbiyeli küfre sırıttım ve şarabı kumandanın masasına götürmek için tezgâhın başından ayrıldım. Sırlarım konusunda olmasa da bedenim konusunda güvenebileceğim Cato'nun yanında durmaya özen gösterdim. "Siz beylerin başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Kumandan kehribar rengi gözlerini bana çevirdi. Bu dik bakışlardan kurtulmak için içimden hop diye kanala atlamak geldi fakat omuzlarımı kaldırdım ve yüzüme bir gülümseme yerleştirdim.

Geniş, kaslı gövdesiyle altındaki ahşap bacakları gıcırdatarak sandalyesine yaslandı. Aşağılık bir yalaka olmasaydı vücut hatlarını beğenebilirdim fakat karakter fizikten daha önemliydi ve kumandanın karakteri rıhtıma dökülen meyveler kadar bozuktu. "Justus'un burada şarap servisinden daha fazlasını yaptığınızı düşündüğünün farkında mısınız, Sinyorina Rossi?"

Cato irkildi.

Ben irkilmedim.

"Büyükbabamın benim hakkımda pek çok korkunç düşüncesi var. Sanırım sorun kulaklarım." Silvius'a gülümsedim çünkü bir gülücükten daha uzlaştırıcı şey yoktur. Erkekler bir gülümseme görünce ne yapacağını bilemezlerdi fakat kızaran

bir yanak gördüklerinde akıllarına pek çok şey gelirdi. "Umarım ona burada ovaladığım tek bacakların yediğiniz domuzunkiler olduğunu söylemişsinizdir, Kumandan."

Komiklik yapmaya çalışmamış olsam da Silvius'un dudaklarının kenarları kalktı. "Çok iyi ovalamış olmalısın çünkü inanılmaz derecede yumuşaklar."

Kendim kaşınmıştım. "Başka bir şey yoksa..."

"Ceres bu işletmede çalışmanı onaylıyor mu?" Sanki arkamdaki bir şeyi görmek istermiş gibi başını eğmişti fakat gözlerimin içine bakıyordu, yani belki de içimi görmeye çalışıyordu.

"Neden onaylamasın ki? Marcello ve Defne bana kendi kızlarıymışım gibi davranıyorlar. Ayrıca büyükannem maddi özgürlüğü destekler."

Masadakilerden birinden alaycı bir gülümseme duyuldu. Tüm ileri görüşlülerimiz için Luce'deki kadınlar ikinci sınıf vatandaşlardı.

"Peki bunu başardın mı?" Silvius'un dudakları domuz yağıyla ışıldıyordu.

Henüz bir yaban domuzuyla bağ kuramamıştım çünkü onlar yalnızca Tarespagia'nın vahşi doğasında bulunuyordu ve tanıştığım tek yaban domuzları da dörde bölünüp tuza yatırılmış olanlardı ama eminim ki onların arkadaşlığından bu adamınkinden daha çok zevk alırdım.

"Ee, Sinyorina Rossi?" Silvius ağzını yavaşça yaladı. "Siz maddi açıdan özgür müsünüz?"

Öyle olmadığımı bildiğinden yanıt vermeye tenezzül etmedim.

"Başka bir şey var mıydı?" Sesim artık bal gibi tatlı değil, sarı erik kadar acıydı.

"Hayır. Teşekkürler, Fallon." Cato, her zamanki gibi kibarca başını salladı.

Tenimi yalayan rüzgâr içeri yeni bir müşteri girdiğini haber veriyordu. Müstakbel müşterilerinin dizlerine tünemiş fahişele-

rin, onların sivri kulaklarına tatlı sözler fısıldamayı bırakması, içeri girenin çok önemli biri olduğunu gösteren ilk ipucuydu.

"Luce'nin biricik prensi dönmüş." Silvius hâlâ arkasına yaslanır vaziyetteydi fakat neyse ki gözleri artık benim üzerimde değildi.

Arkama döndüm ve Dante'nin meyhanenin girişini kaplayan bedenini gördüm; kalın örgülerinin üzerine serpiştirilmiş altın boncuklar, uzun kulakları boyunca dizilmiş küpeleri kadar parlaktı.

"Lütfen." Elini havaya kaldırdı. "Benim yüzümden eğlenceniz bölünmesin."

Gözleri benimkilerle buluştuğunda nabzımla birlikte meyhanedeki gürültü de yükseldi ve Dante gülümsedi. Yüreğim spirit kanatları gibi pır pır ederken ona doğru ilerledim. Ona, *beni buldun*, demek üzereydim ama ya bu meyhane ziyaretinin benimle alakası yoktuysa?

Bu düşünce moral bozucuydu. "*Şişe Dibi*'ne hoş geldin, Altezza."

Arkadaşları –kindar, kızıl saçlı Tavo ve soğukkanlı, sarışın Gabriele– onun arkasında kalabalığı süzüyorlardı; ilki eğlence, ikincisi bela arıyordu.

Her gece olduğu gibi saçlarımı gözümün önüne gelmesin ve enseme değmesin diye toplamıştım fakat Dante'nin önünde dururken, bakışları yüzümde dolaşırken buna pişman oldum çünkü kulaklarımın şeklini iyice öne çıkarıyordu.

Bu rahatsızlık hissini defettim. Ben bunu ne zaman umursamaya başlamıştım ki? Umursamıyordum. Dante de umursamıyordu, yoksa beni daha önceden de ziyarete gelmezdi. "Üç kişi misiniz?"

"Evet."

Gözlerimi tutku kaynağımdan ayırmayı başararak onları meyhanenin arka tarafında, kumandanın masasının yanında bulunan en saygıdeğer konuklara ayrılmış, müşteri isterse kalın

bir kadife perde çekilip daha gözden uzak hâle getirilebilen masaya götürdüm.

"Burada ne zaman çalışmaya başladın, Fal?" Dante'nin vücudunun sıcaklığını çıplak tenimde hissedebiliyordum.

"Mezun olduktan sonra." Uzatılmış bir bacağa ya da yere serilmiş bir fahişeye takılıp düşmemek için gözlerimi yerden ayırmıyordum.

Kumandanın masasındakiler, hatta Silvius bile ayağa kalktı, hepsi başıyla selam verdi.

"Rahat." Dante hemen arkamda olmalıydı çünkü alçak sesle konuşurken ılık nefesi ensemi gıdıkladı. "Umarım bu akşam bizimle sen ilgilenirsin, Fallon."

Yüzümü ona döndüm. "Eh, benim işim bu."

"Tek işin mi?" Kaldırdığı kaşı ne demek istediğini çok iyi anlatıyordu.

"Evet, Dante. Tek işim. Erkekleri baştan çıkarma işini uzmanlara bırakıyorum."

"Güzel." Yanıtı, onu takip eden gülümseme kadar yumuşaktı.

Orada yan yana, göz göze dikilirken kalabalık bulanıklaştı ve parçalı bir kaleydoskopa dönüştü. Dante dolgun alt dudağını yaladı ve bu beni, çocukluk hayallerimden birinin gerçeğe dönüştüğü o ara sokağa götürdü.

İncecik bir kol belime sarıldı. "Acayip ışıltılı görünüyorsun, Dante." Sybille'in sesi beni ılık meyhaneye paldır kültür geri döndürdü. "O kadar altının ağırlığıyla kulaklarının sarkmaya başlamamasına çok şaşırdım doğrusu."

Dante gözlerini benden ayırıp Sybille'e gülümsedi. "Ben de bu şakacılıkla dilinin hâlâ nasıl çatallanmadığına şaşırdım."

Sybille başını geriye atarak güldü, bu arada ben prensin büyüsü altına öyle bir girmiştim ki zar zor kıkırdayabildim.

"Bu akşam menüde ne var, Syb?"

"Ana yemek olarak ayvalı yaban domuzu kızartması, kalkan haşlama ve annemin tüm krallıkta nam salmış kremalı patlıcanlı makarnası."

Dante sandalyelerine yerleşmiş, bacaklarını açıp sırtlarını yaslamış olan arkadaşlarına baktı. "Her birinden birer tane alacağız. Porsiyonları büyük yap. Eve dönüş yolculuğumuz yorucuydu."

Şişe Dibi'nin en gözde yarımlık fahişelerinden Beryl masanın yanından geçerken Tavo bir kurt gibi uludu. Beryl'i belinden yakalayıp kucağına doğru çekti, düşerken kızın dolgun göğüsleri hopladı. Aynı şeyi bana yapmaya kalksa onu ısırırdım fakat Beryl kıkırdadı. Ve Tavo'nun eli, biçimli bacaklarını ortaya çıkarmak için kaldırdığı eteğinin altında kaybolurken gülmeye devam etti.

"Birazdan getiriyoruz." Sybille beni geriye doğru çekiştirdi ama burun deliklerime keskin gül aroması dolunca olduğum yerde kaldım.

Catriona kan kokusu almış bir yılan misali prense doğru süzülüyordu. Buradaki diğer kadınlardan farklı olarak o sosyetik bir fahişeydi, bir kortezandı. Bir başka deyişle, bakır yerine gümüş para alırdı ve etrafta yarı çıplak dolaşmak yerine sahip olduklarını parasını almadan sergilemezdi.

Mücevherli tırnakları, Dante'nin kaslı göğsünü saran beyaz üniformanın ve yakasının altın şeritlerinin üzerinde gezindi. "Eve hoş geldiniz, Altezza."

Catriona'yı kendi ayakları üzerinde durduğu için takdir etsem de şu anda bordo elbisesiyle uyumlu dantel tasmasını sıkmak istiyorum.

Sybille beni uyarmak için parmaklarını belime batırdı. İyi ki büyüm yoktu yoksa zihnim bir sürahi dolusu suyu havada taşıyıp kortezanın ışıltılı, sarı buklelerinin üstüne boca ediverirdi.

Dante onun elini tutup indirdi. "Catriona."

Öfkem hafifleyiverdi.

Luce'nin büyük kısmıyla birlikte olmuşsa da prensle birlikte olmadığını biliyordum çünkü ağzı da bacakları kadar gevşekti.

Dedikodu yapmaya bu kadar meyilli olmasına rağmen erkeklerin ve kadınların hâlâ onunla yatmak istemeleri bazen beni şaşırtıyordu fakat o Luce'nin en iyisi olarak görülüyordu ve safkanlar sadece en iyisine layık olduklarını düşünürlerdi.

Catriona kulağına bir şey fısıldayınca Dante tüm dikkatini ona verdi ve bakışlarını ikisinin kenetlenmiş ellerine çevirdi; dişlerimi sıktım. Dante okşanmaktan hoşlanmamış olabilirdi ama belli ki ona dokunmakta bir sakınca görmüyordu.

Kıskançlık bir kez daha göğsümü sıkıştırdı.

"Fallon," dedi Sybille alçak sesle. "Mutfağa. Hemen."

Bu sefer beni çektiğinde kolundan kurtulmak mümkün değildi.

DÖRT

"Fallon! Başardı! Gerçekten başardı!" Phoebus avazı çıktığı kadar bağırarak evime daldı.

Mutfak masasını kaplayan şalgam kabuklarından başımı kaldırıp ona baktım. "Kim neyi başardı?"

"Dante. Kanalı geçti!"

Yüreğim ağzıma geldi çünkü Isolacuori ile Tarecuori arasındaki kanal Filiaserpens'in tam üzerinde bulunuyordu; su altındaki bu çukur, muhaliflerin atıldığı yerdi. Deniz yılanları hiç şaşmaz, atılan muhalifi her seferinde kapıp derinlere sürüklerdi.

Fae'ler sadece aşırı yaşlandıklarında, bir de çelik bir bıçakla başları kesildiğinde ölebildiği için herhâlde pek çoğu suyun dibinde, kendilerinde olmasalar da hâlâ canlı hâlde yatıyorlardı; etleri vücutlarından koparılıyor, daha yenilenmeye fırsat bulamadan bir kez daha canavarların midesine iniyor olmalılardı. Bu acımasız bir işkence türüydü, ninem büyükbabam yerine annemi seçtiğinde kral onu bu işkenceyle tehdit etmişti.

Bugüne kadar ninem bundan nasıl kurtulduğunu bana hiç anlatmadı. Arada sırada konuyu açtığımda keyfi öyle kaçıyordu ki fazla zorlamıyordum.

"Dolto." Ninem ettiği küfürle dudakları titreyerek bıçağını ince, buruşuk havuçlara daha da sert sapladı.

Ona Dante'nin sersem olmadığını söylemek istedim ama gerçekten de öyle değil miydi? Yirmi sene önceki Primanivi Savaşı'ndan sonra ağabeyine miras kalan taht için hayatını riske atmıştı; Marco'nun oturmak için bir asır beklediği taht. Yaşadığı sürece bunu kabul edeceğini sanmıyordum.

Phoebus büyükanneme, "Bu, krallar için bir geçit töreni, Ceres," diye hatırlattı ama onun bunu unuttuğunu sanmıyordum. "Artık Dante yasal olarak tahta oturabilir." Söylediklerine birinin kulak misafiri olup olmadığını kontrol etmek için yeşil gözleri aralık kapıya kaydı çünkü krala talihsizlik dilemek ihanet sayılıyordu ve kanala atılmasına neden olabilirdi.

Gök mavisi evimiz Tarelexo'nun güneybatı ucunda olduğu için sadece iki komşumuz vardı, onlar da şu anda ya işte ya okuldaydı.

"Tabii ancak ağabeyine bir şey olursa," diye ekledi Phoebus. "Kazan korusun."

Phoebus ve Sybille'e, içlerinden biri Filiaserpens'e atılırsa onlarla birlikte atlayacağıma yemin etmiştim çünkü arkadaşlar böyle yapardı, özellikle de canavar efsuncusu olanlar.

Phoebus parmaklarıyla bizim kapının çerçevesinde ritim tutuyordu. "Ee, geliyor musun?"

O kadar hızlı kalktım ki dizlerim masaya çarptı. Ona doğru bir adım attım fakat sonra büyükanneme baktım. "Geliyor musun, nine?"

"Gururlu bir oğlanın kibirli bir erkeğe dönüşmesine tanıklık etmeye mi? Almayayım, kalsın." Ninemin bakışları lekeli masamızın üzerine kıvrıla kıvrıla düşen pas renkli kabuklara kilitlenmişti.

"Aman nine. Dante ağabeyi gibi değil ki. Marco yarımlıklarla arkadaşlık etmezdi, Dante'yse..."

"Bir zamanlar Kral Marco'nun da pek çok yarımlık ahbabı vardı. Güç insanı değiştirir. Bunu sakın unutma, Fallon. Sen de Phoebus."

"Evet efendim."

Katı ve acımasız Fae kralının yuvarlak kulaklılarla arkadaşlık ettiğini gözümde canlandıramıyordum bile fakat büyükannem üç asırdır buradaydı, Kral Marco'ysa sadece bir buçuk. Ninem

onu, altın güneş ışınlarından olma tacı başını süslemeye başlamadan çok önce tanıyordu.

"Fal-lon." Phoebus adımı üstüne basa basa söyledi ve kahverengi botunu yere vurdu. Pek çok iyi özelliği vardı fakat sabır bunlardan biri değildi.

"Geliyorum!" Ayakkabılarımı ayaklarıma geçirip onun peşinden hızla dışarı çıktım.

Dar Arnavut kaldırımı sokaklardan ve Tarelexo'nun ahşap köprülerinden geçerek çiçeklerin daha parlak ve havanın daha saf olduğu, Tarecuori adalarının daha geniş, bol güneş alan yollarına ve cam köprülerine doğru koştuk.

Yirmi dakika sonra doğu limanına vardık ve prensin cesaretini alkışlamak için toplanan kalabalığın arasından onları dirsekleyerek geçtik. Hava heyecanla ve spiritlerle kıpır kıpırdı. Bazıları sahipleriyle uyumlu ipek ve deri giysiler içinde, onların başlarının üzerinde süzülüyor; sahipsiz olan diğerleri de Mareluce'nin kıpırtılı, turkuaz yüzeyinin üzerinde, elbette bir yılanın yiyeceği olmaktan kaçınacak kadar yüksekte, heyecanla vızıldıyordu.

Ilık kan ve balık bağırsağı kokusu, safkan mahallesinden yükselen çiçek ve narenciye parfümlerine karışıyordu. Bizim kalitesiz rıhtımımızın aksine buradaki parke taşları gümüş gibi parıldayana kadar temizlenirdi ve bugün pazar kurulmadığından mide bulandırıcı kokuları duyunca aklım karıştı.

"Anne, şunun boyuna bak." Bir insan çocuğu, iki avucunu da kaplayan ve tıraşlı kafası gibi parıldayan kalın, beyaz bir biftek tutuyordu.

Annesi ağzına dokundu. "Tanrılar Prens Dante'yi korusun."

Benim de elim ağzıma gitti ama minnetten değildi. Dehşettendi. Çünkü beyaz etin üzerinde benek benek pembe pullar vardı.

Kalabalığın içinde olduğumu unutarak geriye doğru birkaç adım attım ve elbette sonunda birinin ayağına bastım. Homurdanarak beni itti.

"Fallon?" Phoebus kaşlarını çatmıştı. Geri dönüp yanıma geldi ve eteğimin kaşındıran kumaşını sıkmakta olan ellerimden birini kavradı. "Sana ne oldu böyle?"

Yutkundum fakat tükürüğüm gırtlağıma çöreklenmiş acı dolu yumruyu geçemedi. Phoebus, Minimus'la olan arkadaşlığımdan habersizdi. Her gece o yılanla buluşup artıkları ona verdiğimi, pullarını ve güzel boynuzunu okşadığımı kimse bilmiyordu.

Bunu kimse öğrenmemeliydi.

Artık kimse öğrenemeyecekti zaten çünkü...

Alt dudağım titremeye başladı. Üst dişlerimle dudağımı ısırdım.

İsmimin bir kez daha Phoebus'un dudaklarından döküldüğünü duydum ama ona yanıt veremedim. Acım çok fazla, çok büyüktü.

"Fallon, ne..."

"Kim? Onu kim öldürmüş?" diye mırıldandım.

"Onu mu?"

Kalabalığın ortasında duran bir muhafız, "Yılan etini alanlar lütfen geriye doğru gitsin de bu kraliyet hediyesini almayanlara yer açılsın," diyordu.

İnsanlar yer değiştirirken kahverengi örgülerin üstündeki altın ışıltıyı, ter ve deniz suyuyla bronzlaşmış, ışıldayan derisi olan kaslı bir kolun sallandığını, hayvanın bedeninden geriye kalanların üstüne inen geniş, gümüş palanın parıltısını gördüm.

Kaçmak istedim.

Ağlamak istedim.

Onun yerine elimi titreyen ağzımdan indirdim, parmaklarımı Phoebus'un elinden kurtardım ve önümde duran Fae'leri ve yarımlıkları iterek ilerledim.

Yıllar içinde Minimus'un bedenindeki her bir beyaz yara izini ezberlemiştim. Beş iz vardı; dördü ninemin sarmaşıkları, biri de başka bir yılanın boynuzuyla oluşmuştu.

Hepsini ezbere biliyordum çünkü her buluştuğumuzda pulsuz, elastik derisini okşuyor, tıpkı bir zamanlar onun beni iyileştirdiği gibi keşke ben de onu iyileştirebilsem diyordum.

Cato prensin önünde durmuş, kalabalığı ondan uzak tutuyordu. Yaklaştığımı görünce başını hafifçe iki yana salladı. Bir hayvanı katlettiği için Dante'ye zarar vereceğimi mi düşünüyordu? Tüm acıma ve duyduğum tiksintiye rağmen bir hayvana nasıl zarar vermiyorsam bir insana da veremezdim.

Phoebus elini enseme koydu ve ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Hadi gidelim."

Desteği için ona minnettar olsam da gidemezdim.

Gözümle görmeden olmazdı.

Bakışlarım ölü yılanın kalıntılarında gezindi, pembenin ortasında kesikler ve yara izleri aradım fakat yoktu. Ne olur ne olmaz diye silindir gövdeye bir kez daha dikkatle baktım. Bu yılan Minimus kadar uzun ve kalın olmasına rağmen Minimus değildi. Rahatlama gözyaşları, rahatlamış olmanın verdiği utançla yanaklarımdan süzüldü.

Kimsenin görmemiş olması için dua ederek gözlerimi sildim ama Dante'nin gözü üzerimdeydi.

Gözlerimi kırpıştırarak duygularımı gizlemeye çalıştım, tam dönüyordum ki prensin yanına bir gondol yanaştı ve dev gibi bir adam olan Fae kraliyet şifacısı geleneksel siyah cübbesinin içinde gondoldan indi.

Dante elindeki satırı yanındaki birçok muhafızdan birine verdi, ardından şifacının yanına gitti; şifacı o kadar yakınımda duruyordu ki uzun kulak kepçesine dizilmiş altın halkaları sayabiliyordum: otuz. Halkaların her biri şifalı bir taşla süslenmişti, şifacı hastalarını tedavi ederken özünü çıkarmak için bu taşlara dokunurdu.

Dante bana bakıyordu, alnında bir kesik vardı. Phoebus gibi o da duyduğum kederi hissetmiş olmalıydı çünkü hayvanlara yapılan zulme katlanamadığımı biliyordu. Yavaşça dönerek sırtını şifacıya çevirdi. Kürek kemiğinin altındaki derin yaradan akan kan bel kemiğinden aşağı süzülüyordu.

"Önce hayvan bana saldırdı." Dante adımı söylememişti ama bu kelimelerin benim için olduğunu biliyordum.

Gözlerim yansa da yarasına bakmak için açık tuttum.

Önce Dante yaralanmış.

Dönüp cansız yılana bir daha bakınca yüreğim daha az sızladı. Aslında yüreğim, onun Minimus olmadığını fark ettiğim andan itibaren daha az sızlıyordu.

Bencil.

Öyle bencildim ki.

Şifacı eline ateş kırmızısı bir kristal aldı ve avucunu Dante'nin sırtında gezdirdi; prensimin esmer teni tütmeye, iyileşmeye başlayana kadar da elini kaldırmadı. Devasa adam onu iyileştirdikten sonra prensin önünde eğildi. Gondoluna geri dönerken beni gördü ve uzun uzun baktı.

Justus Rossi'nin önüne atabileceği birini mi arıyordu? Beni suçlayabileceği bir şey mi arıyordu?

O bir şey bulamadan ben bakışlarımı ondan kaçırdım ve Luce'nin mücevherine baktım; Regio'nun, kendi adasının üstünde kurulu, berrak kanallar ve altın köprülerle çevrili cam ve mermer kalesi. *Isolacuori.* Krallığımızın atan kalbi.

"Phoebus." Dante başıyla arkadaşıma işaret etti, kanla lekelenmiş parmaklarını onun avuç içlerine bastırdı. "Fal'ı buradan götür."

Phoebus'un kolu belime dolandı. "Benim de niyetim oydu." Aç kalabalığın arasından geri dönerken Phoebus derin derin iç geçirdi ve başımın tepesini öptü. "Kalbin günün birinde bizi büyük bir felakete sürükleyecek."

"Bizi mi?" Yanan gözlerimi fal taşı gibi açtım.

"Evet. *Bizi*. Seni, beni ve Syb'i. Anca beraber kanca beraber. Çok uzun hayatlarımızın sonuna kadar. Unuttun mu? Ant içtik ve kanlarımızı birbirine karıştırdık."

Tanrılar aşkına, bu oğlanı seviyordum. Elimi beline dolayıp ona sıkı sıkı sarıldım. Kalabalığın arasından çıkınca, "Ninem yanılmış," dedim.

"Hangi konuda?"

"Dante'nin kanalı geçmesi konusunda. Onu kibirli biri yapmamış. Hatta bence pişman gibi görünüyordu, bu da gücün *bütün* erkekleri değiştirmediğine duyduğum inancı kuvvetlendirdi."

BEŞ

Başka bir yılan öldürülmeden günler geçti. Dante de yoktu. Prensimi benden uzak tutan şeyin gönül maceraları değil de Marco'nun yaklaşmakta olan nişanı ve diğer devlet görevleri olmasını umuyordum.

Ne zaman boş kalsam Catriona'nın esmer teninde gezinen parmakları zihnimde iç bunaltıcı şekilde tekrar tekrar dönüp duruyordu, bu da beni son derece meşgul olmaya zorluyordu. Çalışmadığım ve nineme ev işlerinde yardım etmediğim zamanlarda kendimi kitaplara gömüyordum.

Okumak annemin en sevdiği şeylerden biriydi, belki de bu yüzden benim için de öyle olmuştu. Fakat öyküleri kendi kendime okumak yerine onları yüksek sesle anneme okuyordum.

"Sonra birlikte mutlu, vahşi ve özgür bir hayat sürmüşler." Birlikte olmak için farklılıklarını aşmayı başaran ve inançlarını bir kenara koyan, düşman krallıklardan olan iki Fae'in öyküsünün anlatıldığı kitabın deri kapağını kapattım.

Bu sayfaları öyle çok kez çevirmiştim ki yaprakları incelip yıpranmış, kapağa bağlı olan ve sayfaları bir arada tutan ipek şerit alttan kopmaya başlamıştı. Ninemin söylediğine göre *İki Krallığın Hikâyesi* annemin en sevdiği kitaptı. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum çünkü annem duygularını hiç göstermiyordu ama benim en sevdiğim kitap olduğu kesindi.

"Yine mi bu?" Ninem ne zaman hikâye vaktinde odaya girse hep surat asıyordu. "Tabii bu senin de en sevdiğin öykü."

Ninem hayalcinin teki olduğumu söylüyordu ama hayal kurmasam bana ne kalırdı ki? Bedenini kıymetsiz bir adama

vermiş bir anne ve yüreğini cezalandırıcı birine veren bir büyükanneden başka? Gerçek fazla üzücüydü. En azından Syb'in ailesi yanımdaydı. Onların sevgisi harika bir şeydi.

Syb romantik saplantım yüzünden bana üzülüyor ve beklentilerimin gerçek dışı olduğunu iddia ediyordu. Hayatı gerçekleşmiş bir rüya olan kızın bunu söylemesi ironikti ama zaten her şeye sahip olanlar şanslarının farkında değildi.

"Bronwen izliyor." Ben kitabı annemin ufak rafına, üzerine V harfi kazınmış pürüzsüz bir taşın yanına koyarken onun dudaklarından bir fısıltı hâlinde çıkmıştı bu sözler.

"Bronwen kim, anne?"

Başparmağımı taşın üstündeki oyuklarda gezdirerek pencereye yaklaştım ve batan güneşin önünde altın ışıltılar saçan kahverengi kanala baktım. Başparmağım donup kaldı çünkü görüş alanımızda biri duruyordu; bir servi ağacının yere uzanan dallarının altında, başı örtülü ve onu yutan gölgeler kadar siyah elbiseli bir kadın vardı.

Bu, birkaç gece önce rıhtımdan gördüğüm kadın olabilir miydi?

Gövdesi aynıydı. Kıyafetleri de. Karanlıkta yüz hatlarını görebilmek için gözlerimi kıstım fakat penceremin altından geçen bir gondol dikkatimi dağıttı. Gondoldaki adamların bakışlarını bana kaldırdığını hissettim, içlerinden birinin bu gece *Şişe Dibi*'nde olup olmayacağımı sorduğunu, çünkü kendisinin orada olacağını söylediğini duydum.

Kayıklarını üfleyerek uzaklaştırabilmeyi diledim.

Onlar görüş alanımdan çıktığında kadın da kaybolmuştu.

Hâlâ elimde tuttuğum ufak taşı sıktım. "Kıyıdaki o hanım Bronwen miydi, anne?"

Sessizlik.

"Anne?" Elimi gözünün önünde salladım ama o çoktan kendi yaralı zihnine geri çekilmişti.

İç geçirerek rafa döndüm ve taşı kitabın yanına koydum. Birkaç dakika boyunca kazınmış olan harfe baktım ve V'nin

ne, hatta kim olabileceğini düşündüm. Bedenim en sonunda olgunlaşıp onun kıyafetlerini giyebilmeye başladıktan sonra bunu elbiselerinden birinin cebinde bulmuştum. Nineme de atmasın diye taşın benim olduğunu söylemiştim.

Büyükannem anlayışsız biri değildi, tam aksine çok anlayışlıydı; yalnızca geçmişin anneme zarar vereceğini düşünüyor ve onu annemden uzak tutmaya çalışıyordu.

Ufak taş gittikçe bulanıklaşırken gözümün önünde başı örtülü Rax'lı kadın canlandı. Ona gitse miydim? Fânilerin topraklarına gitme düşüncesi korkutucu olduğu kadar çekiciydi de. Ninem gitmeme asla izin vermezdi ama ben artık yirmi iki yaşındaydım. İzne ihtiyacım yoktu. Bana sadece para ve rıhtımla bataklıklar arasında gidip gelen feribota binmek için izin gerekiyordu.

Param vardı fakat izni alması zor olacaktı. Her şeyden önce Racocci'yi ziyaret etmek için geçerli bir nedenim olmalıydı ve izinleri veren Fae muhafızlarına Bronwen adında bir yabancıyı aradığımı söyleyemezdim.

İsteğimi büyükbabama bildirirler, o da sadece reddetmekle kalmaz, bir de torununu dizginlemesi için nineme haber verirdi.

Sarı bir yılan kuyruğunun su sıçrattığını gördüm ve yüreğim tıpkı onun sıçrattığı sular gibi kıpır kıpır oldu.

Minimus'ı çağırıp onun boynuzuna tutunabilirdim, o da beni karşıya geçirirdi. Peki ama ya beni onun yerine kendi inine götürürse ne olurdu? Herhâlde onun yanında yüzebilirdim. Benim yanımdan ayrılmazdı elbette. Ama ya ayrılırsa? Beni yolun ortasında bir başıma bırakırsa? Diğer yılanlardan biri beni kapar mıydı?

Aklıma daha iyi bir fikir geldi. Nabzımı düşüren cinsten bir fikir. Bir mektup yazacak, Flora'dan onu Bronwen'e iletmesini rica edecektim.

Ufak bir not kâğıdı alıp annemi nereden tanıdığını ve benden ne istediğini sordum, sonra annemin serin yanağını öptüm,

çilli omuzlarının üzerine yün battaniye örttüm ve günbatımını izlemesi için onu yalnız bıraktım.

İşe erken gittim ve Flora'ya üst kattaki odaları hazırlamasına yardım etmeyi önerdim. Teklifim karşısında kaşlarını çatsa da on iki çocuk annesi kadın beni reddetmedi. Ne de olsa eve erken dönebilecekti ve daha önceden Sybille'in ailesine çocuklardan uzaklaştığı için mutlu olduğunu söylediğini duymuş olsam bile çalışmayı anneliğe tercih edeceğini sanmıyordum.

Üçüncü odayı bitirene kadar sabrettikten sonra sordum: "Flora, Bronwen isminde bir kadın tanıyor musun?"

Sanki üstüne kızgın yağ sıçratmışım gibi tısladı.

"Onu tanıyor musun?"

Kahverengi gözleri açık kapıya yöneldi. "Yok."

"O zaman neden tısladın?"

Flora dikkatini ezilmiş yastıkları kabartmaya verdi.

Notu almak için elimi cebime attım ama onun yerine bir bakır para çıkardım. "Sadece kim olduğunu bilmek istiyorum, o kadar."

Flora hediyeme baktı, sonra emektar parmakları kirli çarşafları toparlarken başını çevirdi.

"Burada söylenenlerin hepsi bu dört duvarın arasında kalacak. Fâni hayatım üzerine yemin ederim."

Elimdeki paraya tekrar baktı. İkinci bir bakır para çıkardım. Gözleri açlıkla ışıldadı ve başıyla eteğini işaret etti. Parayı cebine bırakırken kalbim gümbür gümbür atıyordu.

"Sorguya çekilirsem onunla ilgili konuştuğumu inkâr ederim, duydun mu beni, yarımlık?"

"Duydum."

Önce aralık kapıya, sonra bana baktı. "Önceden de dediğim gibi, onu şahsen tanımam etmem." Alçak sesi ve ağır Racocci

aksanı yüzünden söylediği kelimeleri anlamak için tüm gücümle dudaklarının hareketlerine yoğunlaştım. "Ama onun hakkında bir şeyler duydum. Kâhin olduğunu söylerler."

"Kâhin mi? Geleceği mi söylüyor?"

"Şşşt." Flora'nın normalde elma gibi olan yanakları, tombul göğsünde tuttuğu çarşaflar gibi bembeyaz olmuştu.

"Affedersin," diye mırıldandım.

"Körlüğü sayesinde görebiliyormuş."

Yani gözlerindeki tuhaf ışıltıyı hayal etmemiş, gerçekten görmüştüm... "Doğru çıkan tahminler mi yapıyormuş?"

Flora'nın yanaklarında kalan bir damlacık kan da çekiliverdi. "Kuzenimin en ufağının Yule gününde boğulacağını gördü. Çocuğun kanalın buzlarına düşmesinden korkup başında nöbetleşe beklemeye başladık. Gece yarısına iki dakika kala kadının yanıldığını söyleyip kendi aramızda kutlama yaparken oğlanın, kardeşinin boşaltmayı unuttuğu küvette sırtüstü yüzdüğünü gördük."

"Ah, Tanrılar aşkına. Çok üzüldüm, Flora."

"Bana sorarsan o kadın lanetli." Yüzünde acı dolu çizgiler oluştu. "Yani ondan uzak dur, Fallon."

Ben notu veremeden Flora odadan çıkıp gitti. Merdivenleri inip yemek salonuna geri dönerken öğrendiklerimi içimden tekrarlayıp duruyordum.

Bunu düşünürken bir anda ayağım takıldı. Tırabzana sıkıca tutunurken kalbim duracak gibi oldu. Bronwen körse nasıl izleyebilirdi ki?

İzlediği benim geleceğim miydi? Annem bunu mu demek istemişti? Eğer gerçekten de öyleyse beni doğuran kadın Bronwen'in kâhin olduğundan haberdardı. Ama nasıl?

Aklımda daha fazla soruyla baş başa kalmak keyfimi kaçırdı.

ALTI

Küçük meyhane penceresinden dışarıya, ilerideki insan bataklıklarına bir kez daha gizlice baktım. Camların biraz temizlenmesi gerekse ve ay da bulutların arkasına saklanmış olsa da Racocci kıyısını seçebiliyordum.

Issız kıyı.

Sandalyenin ayakları ahşabın üzerinde gıcırdadı ve şarap servis ettiğim –daha doğrusu üzerine şarap döktüğüm– Fae'den bir tıslama yükseldi.

"Ah, Tanrılar aşkına. Çok üzgünüm, Sinyor Romano."

Yaşlı Fae, beceriksizliğim yüzünden bana bağırmayacak veya bir sürahi bedava şarap talep etmeyecek kadar kibardı. Ayrıca iki yüzyıl önce açıldığından beri meyhanenin müdavimiydi ve her akşam mutlaka geliyor, bu yüzden benim her zaman bu kadar beceriksiz olmadığımı biliyordu.

"Sorun değil, Fallon. Zararı yok." Ben döktüklerimi süngerle temizlerken o gülümsedi. "Senin yerinde ben olsaydım ben de dalgın olurdum."

Omurgam öyle bir kasıldı ki bir anda ayaklarımın altındaki yıpranmış tahtalar gibi sertleşti. "Öyle mi?"

Flora'yla konuştuklarımı mı duymuştu? Ne de olsa o bir Fae'di ve ben aşağı indiğimde o bir süredir buradaydı.

Sıcak, kehribar gözlerinde hafif bir gülümseme vardı. "Belli ki yakında bir kurdelen olacak."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Bir... kurdele mi?"

Kırışıklarla dolu alnı dümen suyu gibi dalgalandı.

"Ah. Tabii. Kurdeleler." Ne demek istediğini anca anlamış gibi alnıma vurdum fakat neden ipek parçalarıyla meşgul olmam gerektiği hakkında en ufak fikrim yoktu.

İkna edici davranmış olmalıydım çünkü bana gizli bir şeyler biliyormuş gibi göz kırptı.

Acele acele bar tezgâhına geri döndüm ve şarabı sildiğim bezi yıkarken Sybille'e yanaştım. "Syb, kurdeleler hakkında bir şey biliyor musun?"

Elindeki sürahileri doldurmayı bırakıp kaşlarını öyle bir kaldırdı ki neredeyse saçlarına değecekti. "Asıl sen nasıl bilmiyorsun?"

"Hımm..." Omuzlarımı silktim. "Son zamanlarda aklım başka şeylerle meşgul."

"Hadi canım." Sırıttı çünkü aklımı meşgul eden şeyin Dante olduğunu düşünüyordu.

Kalçasını, müşteriler görmediği hâlde tertemiz tuttuğu ahşap tezgâha dayadı. Babası gibi Sybille de temizlik konusunda takıntılıydı. Phoebus bunun büyük bir sıkıntı olduğu konusunda sık sık şaka yapardı ama bence pasaklının teki olduğu için gizliden gizliye kıskanıyordu. Eşyaları hep bıraktığı yerde kalırdı. Yan adadaki dairesinde büyük bir kargaşa hâkimdi.

"Kraliyet ailesi, Kral'ın nişan töreni için davetiye niyetine altın kurdeleler gönderecekmiş. Görünüşe bakılırsa bu Dante'nin fikriymiş. Luce'deki herkes nefesini tutmuş kurdele bekliyor ama herkes alamayacak tabii."

Bana gelecek miydi? Bir kraliyet balosuna katılma fikri, üzerime örümcek ağları gibi yapışmış olan somurtkanlığı alıp götürüverdi.

"Söylenene göre muhafızlar bu gece kapı kapı dolaşacaklarmış."

Ninemin Isolacuori'de yapılacak bir partiye katılmama asla izin vermeyeceğini fark edince moralim bozuluverdi.

"Neden suratını astın? En sevdiğin prensle birlikte baloya gideceğin için heyecandan yerinde duramazsın sanıyordum."

"Sence ninem bana izin verir mi?"

"Büyükanneni gerçekten çok seviyorum, Fallon ama sen artık yetişkinsin. Ne yapacağına kendin karar verebilirsin."

Sybille haklıydı fakat yine de derinlerde bir yerde büyükanneme asla karşı gelemeyeceğimi biliyordum çünkü o kadıncağız benim için her şeyinden vazgeçmişti; ben de onun için bir şeylerden feragat edebilirdim.

Catriona topaz rengi ipeklere bürünmüş hâlde geldi, bar tezgâhının altına ittirilmiş yüksek taburelerden birine yerleşti; yanakları pudrayla ışıl ışıl, gözleri sürmeyle kapkaraydı. "İyi akşamlar, kızlar." Uzun parmakları boynundaki altın tasmayla oynuyordu.

Sybille'in iri gri gözleri gümüş paralar gibi ışıldamaya başladı. "O, düşündüğüm şey mi?"

Catriona kibirle gülümsedi. "Prens bana bunu dün gece verdi."

Yüreğim daraldı. Dün gece Dante'yle mi görüşmüştü? Dante dün gece meyhanede değildi, o hâlde nerede görüşmüşlerdi? Catriona sarayı mı ziyaret etmişti? Kortezanlar, Luce'nin üst düzey yetkililerinin verdiği özel partiler için sıklıkla oraya çağrılırdı.

Catriona kurdelenin ucuna fiske attı. "Size kurdele geldi mi?"

Sybille iç geçirdi. "Eğer gelseydi şu an takıyor olurduk."

Giana elinde bir peynir tabağıyla mutfaktan çıktı.

Geçmesi için kenara çekilirken cahil numarası yaparak, "Dante dün gece burada mıydı?" diye sordum.

"Hayır. Eğlence için Sinyor Lavano'nun evine davet edilmiştim, orada karşılaştık."

"Üçünüzün dedikodusu bittiyse annemin kılçık ayıklamak için yardıma ihtiyacı var, bana da yemek salonunda yardım lazım." Giana'nın kahverengi kıvırcık bukleleri esmer yüzünü çevreliyordu. Nasıl yapılacağını öğrendiği günden beri saçını

sürekli düzleştiren Sybille'in aksine o, kıvırcık buklelerine hiç dokunmazdı.

"Ben giderim." Sybille mutfağa girerken dışarıya baharat kokan buharlar ve cızırdayan yağ sesleri yayıldı.

Giana başıyla merdivenleri işaret etti. "Kumandan bordo odada seni bekliyor, Catriona."

"Ah, Silvius." Catriona, Marcello'nun mayalanmış bal ve yoncadan yaptığı altın rengi sıvıyla dolu amforayı işaret etti. "Bana bir içki ver, olur mu, micara?" Catriona'nın *canım* diye hitap ettiği tek kişi ben olduğum için Giana'ya değil de bana söylediğini anladım. "O adamın yanında ihtiyacım olacak."

Cam şişenin mantarını başparmağımla açtım ve yoğun, tatlı sıvıyı yüksük büyüklüğündeki bardağa döktüm.

İçkiyi ona verdiğim gibi kafaya dikti ve yeniden doldurmam için bardağın ağzına dokundu. "Aslında sen de bize katılmalısın. Silvius hep senden bahsediyor."

Giana sanki Catriona yukarı onu davet etmiş gibi irkildi.

"O erkekle aynı yatağa gireceğime kanalı yüzerek geçmeyi yeğlerim." Amforanın mantarını tatmin edici bir darbeyle kapattım.

"*O erkek* cömertçe ödeme yapıyor. Hiç şüphem yok sana bir altın para vermesini sağlayabilirim, ne olur yani..."

"Paraya ihtiyacım yok."

"Bundan emin misin, micara?" Yamalı elbiseme kayan bakışları beni huzursuz etti.

Sen böyle şeyleri umursamazsın, Fallon. Tıpkı mücevherleri ve iltifatları umursamadığın gibi.

"Fallon senin mesleğini yapamayacak kadar sevimli." Giana bakır kupaları bir tepsiye doldurduktan sonra bir testi su almak için elini uzatınca testiyi ona verdim.

"Bir zamanlar ben de sevimliydim." Catriona bal likörünü dudaklarına götürdü ve tek dikişte içti. "Çabuk geçiyor; kıyafetlerini ister bir adam, ister birçoğu için çıkar."

"Konuyu kapat, Catriona." Giana gözlerini kısarak kortezana baktı, sonra elindeki tepsiyle dönüp uzaklaştı.

"Prense nasıl baktığını gördüm."

Yıkamakta olduğum bakır kupa lavabonun kenarına çarptı ve düşüp sabunlu suyun içinde kayboldu.

"Onun sana nasıl baktığını da gördüm."

Kirpiklerimin arasından Catriona'ya baktım.

"Ona sahip olmana yardım edebilirim. Üstelik bir geceliğine de değil."

Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki dilimi titretti. "Ben yarımlığım."

Boynuna bukle bukle dökülen altın sarısı saçlarından çok daha koyu olan kaşlarını çattı. "Ben de öyle."

Evliliği kastetmediğini anladığımda yanaklarım alev alev yandı, kıpkırmızı oldu.

"Luce bizim yuvarlak kulaklarımızdan dolayı daha yukarı çıkmamıza izin vermiyor olabilir fakat evlilik de her şey değildir, Fallon."

"Senin gibi biri bunu nasıl bilebilir ki?" Sesim kabaydı.

İnsanların fikirlerine karşı kayıtsız olan Catriona irkilmedi ama yüzü sertleşti. "Bir asırlık hayatımda pek çok şey gördüm ama iki asil arasında sevgi dolu bir evlilik bunlardan biri değildi. Eğer sadakat ve sevgi istiyorsan o zaman safkanlardan uzak dur."

Dante'nin kalbini kazanmanın bir marifet olduğunu falan düşünüyor değildim ama bu savaşa zaten yenik hâlde giriyorsam kazanma şansım ne kadardı ki?

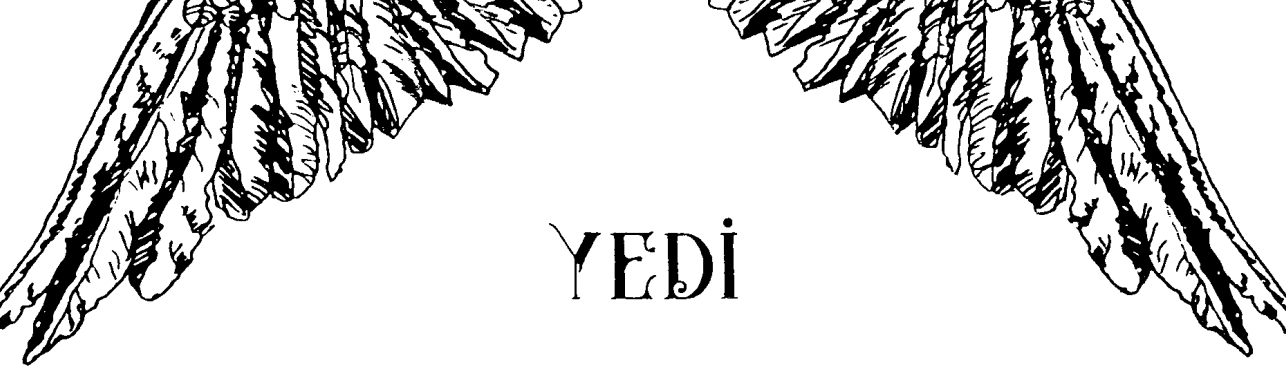

YEDİ

Ben eve dönerken yıldızların ışığı solmaya başlamıştı bile ve ev o kadar sessizdi ki bitişikteki balık satıcısı olan komşumuzun çay demlediğini, rüzgâr çıkmadan evvel durgun suya ağ atmaya hazırlandığını duyabiliyordum.

Altın kurdele veya resmî mühürlü bir zarf bulmak için mutfağı boşu boşuna araştırdıktan sonra sarmal merdiveni parmak uçlarımda, her bir gıcırtıda yüzümü buruşturarak tırmandım. Bir davetiye bulacağıma dair içimde kalan minicik umut da çıplak yatağımı ve boş masamı görünce yok oluverdi.

Bugün Sybille ve Giana, anneleri ve babaları, bir de elbette Phoebus'a davetiye gelmişti. Phoebus Tarelexo'da yaşıyor ve dayanışma için altın sarısı saçlarını kısacık kestiriyor olabilirdi fakat ailesi onu reddetmediği müddetçe o bir Tarecuori'liydi ve meyhanede duyduğum kadarıyla tüm Tarecuori'liler davet edilmişlerdi.

Kıyafetlerim üstümde yatağa uzandım ve yana dönerek kıvrıldım. Gözyaşı dökmeyi reddediyor olsam da kendimi tutamadım ve yaşlar yastığımı ıslattı. Anneme kızgındım. Hem de çok kızgındım. Tüm bunlar onun suçuydu.

Onun yüzünden hiç umudum yoktu ve çok kötü bir itibarım vardı.

Kâfirlerle birlikte Rax'a gönderilmemiş olmamız bir mucizeydi.

"Eve geç geldin." Ninem siyah geceliğinin üzerine bir şal atmış, kapı ağzında dikiliyordu. "Ya da fazla erken."

"Hareketli bir geceydi, herkes şu kurdeleler konusunda acayip heyecanlıydı." Sırtım ona dönüktü, gözlerim sedefli gökyüzüne bakan penceredeydi. "Bize geldi mi?"

Odaya öyle bir sessizlik çöktü ki ninemin yatağına geri döndüğünü sandım fakat onun limon ve üvez kokusu burnuma doldu, göğüs kafesimi sarmaşıklar gibi sıkıştırdı.

"Hayır."

"Elbette gelmez." Isolacuori'ye adım atması yasak olan yarımlıkların listesi vardı ve Rossi kadınları o listedeydi.

"Kraliyet eğlenceleri fazla abartılıyor, Goccolina."

Boğazımda büyüyen bir üzüntü yumrusu vardı. "Sanırım bunu hiç öğrenemeyeceğim."

"Mi cuori..."

Bu gece onun *yüreği* olmak istemiyordum, yağmur damlası da. Hatta Fallon Rossi de olmak istemiyordum. "İyi geceler, nine."

Yatağıma gelip oturdu, sonra elini saçıma koydu, yanaklarımdaki ıslak çizgileri sildi.

"İyi geceler dedim." Öyle sert döndüm ki eli havada kaldı.

Bir an için durdu, sonra fısıldadı: "Seni seviyorum."

Karşılık vermemi bekliyordu; narin bedeni yatağımı çökertiyor, çiçek kokusu duyularıma saldırıyordu. Benden şefkatli sözler duyamayacağını anlayınca ayağa kalkıp dışarı çıktı.

Küçük yatak odamın kapısını kapatırken paslı menteşeler gıcırdadı. Ahşabın çerçeveye oturduğunu duyduğum anda ağzımı yastığa bastırıp kemiklerimi sarsan hıçkırıklarımı serbest bıraktım.

Dükkânların ve işletmelerin çoğu gibi meyhane de nişan töreninin olduğu gün kapalıydı.

Beyaz çiçeklerle ve ışıltılı organze kumaşlarla bezeli gondolların biri gidip biri geliyor, kanallardan geçerek partiye gidenleri Isolacuori'ye taşıyordu. Annemin yatak odası penceresinin altından ne zaman bir tane geçse yüreğime bir ağrı saplanıyordu.

Şanslı azınlığın göz kamaştırıcı ipekler ve ışıltılı mücevherler içinde, yüksek ve neşeli haykırışlarla kanal boyunca ilerlemesini izledim. Bazıları partiye daha teknedeyken başlamıştı, müstehcen şarkılar söylüyorlardı.

Evimizin morsalkımlı sarmaşıklarının arasında dolanan kertenkeleler sanki hüznümü hissetmişler gibi, altın pulları güneş ışınlarını yansıtan dört tanesi pencerenin pervazına atladı ve duvarlara tırmanarak annemle bana ufak bir gösteri sundu. İçlerinden biri annemin kucağına atladı ve birleştirdiği ellerine tırmanarak minicik gövdesi için en uygun deliği buldu. Annemin dudaklarının kenarı hafifçe kalkınca üzüntüm biraz olsun hafifledi.

Ben fırlatılmış bir çakıl gibi zihnimde beliren kelimeleri okurken sürüngenin gözleri kapandı. Neyse ki kelimelerim annemde de işe yaramıştı. O uykuya daldıktan sonra yeni arkadaşını pencerenin pervazına geri koydum ve camı kapattım, sonra yürüyüş yapmak için dışarı çıktım. Ama bu çok kötü bir fikirdi çünkü sokaklar boş ve sessizdi.

Sybille ve Phoebus'un benim davet edilmediğimden haberleri yoktu, ben de planlarını değiştirirler, hatta daha kötüsü, değiştirmezler korkusuyla bunu itiraf edememiştim. Güneş gökyüzünü turunculara ve pembelere boyarken kendimi rıhtımda buldum, Giana meyhanenin kapısını kilitliyordu. O beni görmeden bir ara sokağa girmeye çalıştım ama yeterince hızlı davranamadım.

"Syb, annem ve babamla birlikte bir saatten uzun süre önce çıktı." Üstüme başıma baktı. "Neden giyinmedin sen?"

Başımı eğip sade elbiseme dokundum. Kendime daha fazla acıyıp kahrolmak yerine sahte bir dehşetle gözlerimi kocaman açtım. "Yine görünmez elbisemi mi giymişim?"

Giana kibarlık ederek kötü esprime gülümsedi.

Ben de çenemle onun sade kıyafetini işaret ettim. "Peki ya senin elbisen?"

"Tanrılar aşkına, bir Isolacuori eğlencesine katılacağımı mı düşündün yoksa? Hayatta olmaz."

Bizim hayat süremiz çok da uzun olmadığından onun böyle bir partiye asla katılmayacağı sonucunu çıkardım. "Nereye gidiyorsun?"

"Rax'a. İnsanlar da kendi aralarında parti düzenliyorlar, kanalı geçip onlara ulaşan bir kurdele olmadığından."

Hiç şaşırmadım.

İnsanların kraliyet adasını çevreleyen sularda seyretmelerine bile izin verilmiyordu. "Racocci'ye nasıl gideceksin?"

Dudaklarını birbirine sürttü. Bir kez. İki kez. En sonunda iç geçirdi. "Antoni'nin kayığıyla. O ve arkadaşları listeye girmemiş."

"Ben de girmedim."

Bir kaşını kaldırdı. "İnansam mı?"

"İnan." Dudaklarımı yaladım. "Sizinle gelebilir miyim?"

Batan güneş Giana'nın etrafında altın bir hale oluşturuyor, koyu kahverengi teninin kapkara görünmesine neden oluyordu. "Büyükannen..."

"Onun bilmesi gerekmiyor."

"Fallon..."

"Lütfen, Gia. Yalvarıyorum sana." Ellerimi dua eder gibi birleştirerek ona yaklaştım. "Ne istersen yaparım. Ne istersen."

Uzun uzun iç geçirdi. "Büyükannen beni kanala attığında beni yılan maması olmaktan kurtar yeter, tamam mı?"

"Tamam!" Haykırıvermiştim fakat sonra sesimi alçaltıp ekledim: "Ama tabii ki seni atmaz. Tüm peri tanrılarımız üzerine yemin ederim."

Giana gülümseyip başını iki yana salladı ama sonra Antoni'nin bakışlarını bize kenetlemiş hâlde dikildiği rıhtımı işaret etti.

Rax'a gitme düşüncesi göğüs kafesimin içindeki bütün ufak delikleri tıkamıştı. Hem bu melankoliden sıyrılmak hem de Bronwen'le tanışmak istiyordum.

Antoni çatık kaşlarla bana bakıyordu. "Sen partiye gitmiyor musun, Fallon?"

"Ben bir Rossi'yim, unuttun mu?" Yanağımın iç kısmını ısırdım, kanatacak kadar sert değil ama göğsüme oturan yeni acıyı unutmamı sağlayacak kadar sert. "Bugünlerde namımız pek iyi değil."

Yine de kenara çekilip kayığına binmeme izin vermedi.

"Para veririm." Elimi eteğimin cebine attım.

"Fallon, lütfen." Kolumu kavradı. "Benim kayığımda senin paran geçmez."

Derin bir nefes aldım ve bir adım geriledim. "Anlıyorum, ben..."

"Bir şey anladın ama belli ki benim ne demek istediğimi anlamadın." Elini uzattı.

Kaşlarımı çatarak önce eline, sonra yüzüne baktım.

"Senden kesinlikle para almam, Fallon." Bunu öyle yumuşak bir sesle söylemişti ki sadece ses tonu bile gümbür gümbür atan kalbimi sakinleştirdi. "Rossi kadınlarının kayığımda her zaman yeri vardır."

Yutkunarak elimi elinin üzerine koydum ve beni kayığa indirmesine izin verdim. Ben pruvaya yerleşirken o halatı çözmeye başladı; çamaşır çekmecesinden yeni alınmış, tertemiz, geniş denizci gömleğinin altında esneyen pazularının varlığını hissettim.

Ona dikkatle bakmama aldıracağını düşünmesem de bakışlarımı bu gece sessiz olan asker kışlalarına çevirdim, askerî personelin çoğu kraliyet muhafızlarına destek için saraya çağrılmıştı. Yine de Tarelexo'yu Rax'tan ayıran ince adada turlayan birkaç üniformalı adam vardı.

Karanlık olduğu için memnundum fakat kontrol noktasından nasıl geçeceğimizi merak ediyordum. "Benim izin belgem yok."

Antoni kürek çeken arkadaşlarını bırakarak yanıma oturdu. "Benim kayığımda izne ihtiyacın yok."

"Neden?"

"Ben sadece balık satmıyorum." Ne demek istediğini anlamamıştım, bu yüzüme de yansımış olmalı ki, "Sırlar, Fallon," diye ekledi. Ben ne tür sırlar sakladığını ve değiş tokuş ettiğini düşünürken bana göz kırptı. "Harika bir para birimidir."

"Yani bizi durdurmayacaklar bile, öyle mi?"

"Öyle."

Tuzlu rüzgâr buklelerini dövüyordu. Saçlarını gözünün önünden çekerken Antoni'nin keskin hatlı yüzünde bir gülümseme belirdi, köşeli çenesindeki gamze iyice belirginleşti. "Fallon Rossi'nin kayığıma binip bataklıklara doğru yola çıktığına inanamıyorum."

Gülüşüne karşılık verdim ve ben de saçlarımı geriye doğru ittim.

"Üstelik kendi isteğiyle. Sabah kahvene spiritler mi işedi?"

Yüzümü buruşturdum. "Iyk. Neden öyle bir şey dedin?"

"Çişlerinin Fae'lere... *çılgın* şeyler yaptırdığı söylenir."

"Öncelikle bu çok iğrenç." Ama iyi bir bilgiydi. Ona hizmet eden spiritlerin arasında büyümüş olan Phoebus bunu bana neden söylememişti? "İkincisi, kendi kahvemi kendim demledim, üstelik spiritim de yok."

Kayığın altından mavi bir yılan çıktı, fildişi rengi boynuzu ay ışığında pırıl pırıldı. Bizi umursamadan yüzerek uzaklaştı, bu arada Giana'nın sessiz bir çığlık atmasına ve dalgacıkların kayığın yan tarafına vurmasına neden oldu. Ayaklarım kaydı.

Antoni'nin üstüne düştüm, o da kollarını belime doladı. "Yüzme işini partiden sonraya bırakalım."

Yüzüne bakabilmek için boynumu eğdim. "Yüzmek mi? Sen yüzüyor musun?"

"Benim elementim su."

"Tamam ama deniz yılanları kimsenin elementi değildir."

Yüzüme öyle bir baktı ki yanaklarım yanmaya başladı. "Sen hariç."

"Ben sadece bir tanesini tanıdım." Bakışlarımı kanala çevirerek Minimus'un ay ışığıyla aydınlanan suyun altında bir yerde olup olmadığını merak ettim. "Belki de diğerleri benden nefret ediyordur."

"Herhangi bir canlının senden nefret edebileceğini sanmıyorum, Fallon."

Derin bir nefes alarak ciğerlerimi tuz, rüzgâr ve yıldız ışığıyla doldurdum. "Büyükbabam ediyor."

"Büyükbaban sersemin teki."

Nefesimi tuttum çünkü kontrol noktasından sadece bir kayık boyu uzaktaydık ve yüzen kapının yanında iki Fae askeri duruyordu. "Öyle şeyler söyleme." Antoni kaşlarını çatınca sanki adamı savunuyormuş gibi konuştuğumu fark ettim. "Gücü çok fazla ve kulakları da çok keskin. Yüzebiliyor olsan da kanalın dibini boylamanı istemem."

Çatık kaşları yavaş yavaş düzeldi ve rahat gülümsemesi geri geldi.

Muhafızların kayığı durdurmasını bekliyordum fakat Antoni'nin bir baş hareketiyle kapıları açtılar. Bir tanesinin bana baktığını hissedince adamın dikkatli bakışlarından sakınmak için yüzümü Antoni'nin boynuna çevirdim. "Beni senin kayığında gördüklerini kimseye söylemezler mi?"

Antoni'nin parmakları belime daha sıkı sarıldı. "Sırlarının sır olarak kalmasını istiyorlarsa söylemezler."

Ahşap ve metal gıcırtıları arasında kapı arkamızdan kapandı, ben de ciğerlerimde tuttuğum nefesi bıraktım.

"Sattığın şu sırlar epey fena şeyler olmalı."

"Hem de nasıl."

Vücutlarımızın arasına mesafe koymam gerektiğini düşünsem de kendimi Antoni'ye borçlu hissediyordum, ayrıca onun beni böyle sıkı sıkı tutmasından hoşlanmadığımı söylersem yalan olurdu. Bedenime onunkiler dışında değen tek el Dante'ninkilerdi ve bu o kadar uzun zaman önceydi ki nasıl bir his olduğunu unutmuştum.

Kayığın pruvası pisliklerin –kırık kalaslar, yüzen şişeler, şişmiş balıklar, dışkı öbekleri– arasında ilerlerken etrafa beni sadece ağzımdan nefes almaya zorlayan pis bir koku yayılıyordu. Kanalın bu kısımlarının bu kadar bulanık olmasına şaşmamak lazımdı.

"Ateş Fae'leri neden suyu temizlemiyor?" Nefes almamak için büyük çaba harcadığımdan sesim biraz genizden çıkmıştı.

"Çünkü kral insanların kendi pisliğinde yaşaması gerektiğine inanıyor, o yüzden Rax'taki hayatı iyileştirmek için büyü kullanılmasını yasakladı."

Şaşkınlık ve öfkeyle yumruklarımı sıktım. "Bu... bu... kalpsizlik. Dante kral olsaydı..."

"Bu yasağı devam ettirirdi."

"Ettirmezdi."

Antoni'nin kolu kasıldı, sonra yavaşça gülümsemesi gibi kayıp gitti. "Onun arkadaşın olduğunu unutmuştum."

"O tüm halkını önemsiyor, safkanları da yarımlıkları da insanları da."

"Ama yine de onunla sarayda olmak yerine burada benimlesin, yani o kadar da önemsemiyor demek ki."

Göğsüm sıkıştı. "O kralın partisi, prensin değil."

Antoni konuyu uzatmayacak kadar sağduyuluydu, yine de kıyıyı kaplamış olan selvilerin budaklı köklerine yaklaşırken yaşadığımız tartışma suyun üzerinde yüzen çöpler gibi hâlâ aramızdaki varlığını sürdürüyordu.

SEKİZ

"Al." Oturağa benzesin diye düzleştirilmiş paslı bir fıçının üzerinde oturan Giana, elime yamuk yumuk, toprak bir kupa tutuşturdu. "Buna ihtiyacın varmış gibi görünüyor."

Gazlı içeceği kokladım ve kokusu bile gözlerimi sulandırmaya yetti. "İçinde ne var?"

"Alkol."

"Onu anladım. Yani ne çeşit alkol?"

"Ev yapımı bira. Tadı kokusundan daha iyidir."

Tereddüt ederek bir yudum aldım, o kadar acıydı ki öksürmekten neredeyse ciğerlerim sökülecekti.

Giana'nın geniş ağzında bir sırıtış belirdi. "Tadına zamanla alışırsın."

"Senin alışman ne kadar sürdü?"

Güldü. "Biraz sürdü."

Yani bu Rax'a ilk gelişi değildi...

"Antoni epey keyifsiz görünüyor. Luce aşkına, o kayıkta ne oldu?"

Çıtırdayan şenlik ateşinin üzerinden Antoni'yle arkadaşlarından birinin devrilmiş bir ağaç kütüğüne oturdukları noktaya baktım. "Politika konuştuk."

"İkiniz aynı görüşleri paylaşmıyor musunuz?" Kupasını kaldırdı ve bir yudum aldı.

Bir yudum daha almayı denedim. Bu sefer ciğerlerimi haşat etmeden mideme indi. Tadı hâlâ iğrençti. "Dante'nin Marco'dan daha iyi bir hükümdar olacağını düşünmüyormuş."

"*Ah.*" İnanılmaz bir ağırlık taşıyan basit bir ses.

"*Ah* da ne demek?"

Giana kupasını kucağına indirdi ve avuçlarının arasına aldı. "Antoni ve benim kadar uzun zaman yaşayınca fikirlerin değişebilir, demek."

"Dante'yi *tanıyorsun*, Gia."

"Marco'yu da *tanıyordum*. Onunla birlikte okula gitmedim belki ama eskiden meyhaneye sık sık uğrardı. Arkadaş olduğumuzu iddia etmek abes olur fakat kesinlikle birbirimize dostane davranıyorduk."

Marco'nun *Şişe Dibi*'ndeki bir masada oturduğunu düşünmek bile o kadar sarsıcıydı ki uzun süre bir şey söyleyemedim fakat sonra merakım galip geldi. "Yani sen ve o?.."

"Kazan aşkına, hayır. Erkekleri mi yoksa dişileri mi tercih ettiğimi anlamaya çalıştığım dönemde bile onu tercih etmedim ben. Egosu Tarelexo kadar büyüktü. Hatta üstüne bir de Tarecuori'yi ekle, o kadar yani." Tüm ateş Fae'leri gibi onda da olan açık gri gözlerinde şenlik ateşinin alevleri dans ediyordu. Otuzlarının başındaki bir insan gibi görünmesine rağmen Giana neredeyse yüz yaşındaydı. O gözler çok şey görmüştü. "Primanivi'den sonra daha da kötüleşti. O savaştan döndükten sonra iyice tanrı gibi davranmaya başladı."

Sanki dünya yansa umurlarında değilmiş gibi, sanki partilerine gelen beş yarı-Fae, yirmi sene önceki başkaldırılarını bastıran adamla aynı kanı paylaşmıyormuş gibi gülüşen ve dans eden kel ve başörtülü insan topluluğunu inceledim. "İnsanlar eğlencelerine katılmamıza nasıl izin verdiler?"

Giana etrafına bakınca birkaç ihtiyatlı bakış ve birkaç da meraklı bakışla karşılaştı. Partiye ilk geldiğimizde hissettiğim duygu beni bir kez daha sardı; Luce'li dışlanmış arkadaşlarım bu insanlarla düşündüğümden daha yakın olmalıydı.

"Çünkü paraya ihtiyaçları var." Kıvır kıvır buklelerini geriye atıp işaret parmağını yuvarlak kıvrımlı kulağında gezdirdi. "Bir de bunlar yüzünden."

İç geçirdim.

Bunlar yüzünden, Isolacuori'deki süslü bir sandalye yerine burada oturuyordum. İyice kök salıp akşamımı daha fazla mahvetmeden önce bu karamsar düşünceyi bir kenara attım. "Para mı?"

"Ne?"

"İnsanların paraya ihtiyacı olduğunu söyledin. Yani birileri, burada olabilmemiz için para vermiş olmalı. Hanginiz para verdi ve benim borcum ne kadar?"

"Fallon..."

"Beni tanırsın. Borçlu olmayı sevmem."

"Antoni halletti. Hepimizin parasını o ödedi, yani kendini borçlu hissetmene lüzum yok." Giana bileğime dokundu. "Daha önceki konumuza dönecek olursak... Dante'ye değer verdiğini biliyorum ve dürüst olmak gerekirse eğer bir şekilde elinde güç olsaydı bir şeyleri değiştireceğini düşünmek istiyorum fakat şunu öğrendim ki Fae'lerin bir kazancı yoksa uğruna dövüşecekleri bir şey de olmuyor."

"Ama onun çok kazancı olurdu!" Ellerimi havaya kaldırınca kupamdaki birayı döktüm ve böylece en yakınımızdaki insanların dikkatini üzerime çekmiş oldum. Bileğimi eteğime sildim ve üzerime dikkatleri çektiğime pişman, dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Asillerin, ikinci sınıf Fae'lere ve insanlara yardım ederek kazanç sağlayabileceği bir şey söyleyebilir misin?"

"Bizim sadakatimiz."

"Bize zaten sahipler." Giana bakışları oynaşan alevlerde, ağzını biraya gömdü.

"Bir şeyi elde etmekle bir şeyin sana verilmesi aynı şey olmanın yanından bile geçmez."

Bana baktı. "İkna edilmesi gereken kişi ben değilim."

"Öyle mi? Durumu kabullenmiş gibi görünüyordun da."

Bakışlarını tekrar ateşe çevirdi, gümüş gözleri soğuyan metal gibi sertti. "Kesinlikle öyle değilim, dolcca."

Giana çocukluğumdan beri bana *balım* dememişti; o zamanlar her cuma Giana'nın bana ve Syb'e aldığı şekerleri yemek için meyhaneye uğrardım. Bir seferinde tombul parmaklarımla şekerli çiçek yapraklarının üzerindeki çiziklere dokunurken bu çiçeklerin neden vitrindekiler kadar güzel olmadığını sormuştum. Giana kusurların, nesnelerin değerini düşürdüğünü söylemişti.

Sonraki cuma biri kusursuz, biri de kusurlu iki lavanta dalı çıkarmış ve önüme koymuştu. "*Söyle bakalım, dolcca, güzel olan hasarlı olandan daha mı tatlı?*"

İkisinin tadı aynıydı. Bu ders beni öyle derinden, öyle temelden üzmüştü ki günler boyunca meyhaneye gitmemiştim ve döndüğümde de Giana'nın hediyelerini geri çevirmiş, şeker için fazla büyük olduğumu söylemiştim.

Biramın tepesinde oluşan baloncukları izledim. "Değeri görünüşün belirlediğini bana öğreten kişi sendin." Kaşları çatılarak V şeklini alınca ekledim: "Bana şekerli lavanta aldığın gün."

Alnı yeniden düzeldi.

"O gün öfkeliydim. Sana değil ama tüm bu adaletsizliğe."

"Ne olduğunu hep merak etmiştim..."

"Ne yaptım, biliyor musun? Dante'yi sürükleyerek şekerci dükkânına götürdüm ve ona bir hasarlı bir de kusursuz şeker aldırdım. Elbette tezgâhtar kadın bir prense kusurlu mal satmayı reddetti ve onu bedava verdi. Dante ne dedi, biliyor musun? Aralarında fark göremediğini söyledi, hem görünüş hem de tat açısından. O öyle bir adam, Gia; adil ve her şeyin farkında."

"Bu özelliklerini çok takdir ediyorum fakat hiyerarşiyi bunlarla alt edemez. Bunun için savaşmak gerekir. Ve bir savaş hazır olmayanların hayatına mal olur. Sence bu durumda kim ölür, Fallon? Kaldırım taşlarını kimin kanı sular? Dante'nin gidişatı düzeltmek için öz ağabeyini öldüreceğini düşünüyor musun gerçekten? Düzeni iyileştirmek için?"

Usul usul konuşmuş olmasına rağmen sanki kelimeleri bağırarak söylemişti, dünyaya değil ama benim kulaklarıma öyle gelmişti. Kendimi bir spiritin dizi boyunda ve bir insanın göğsünde taşıdığı bebekten daha küçük hissettim. "Saf biri olduğumu düşünüyorsun, biliyorum ama..."

"Saf değil, idealist. Tanrılar aşkına, Fallon, keşke ben de hâlâ gözlerim açıkken hayal görebilseydim." Bileğimi bir kez daha sıktı, sonra elimi bırakıp ayağa kalktı. "Ben biraz daha bira alıp buranın tadını çıkaracağım." Uzaklaşmaya başladı ama sonra bana döndü. "Ve özür dilerim."

"Neden?"

"O genç yaşında o kadar ızdırap çekmene neden olduğum için."

"Buna pişman değilim."

"Bu, benim seni üzmüş olduğum gerçeğini değiştirmiyor." Gülümsedi fakat hafif, belli belirsiz bir gülümsemeydi bu. "Şimdi gidip biraz eğlen." Bakışlarını kalabalığa çevirdi. Antoni'yi işaret ettiğini sanmıyordum ama bakışları, sanki en alçak element oymuş gibi ateşe dik dik bakan somurtkan yarımlığın üzerine konmuştu.

Dudağımı ısırdım, dişlerimin arasında sıktım. Antoni'nin Dante hakkındaki düşünceleri yüzünden ona hâlâ kızgındım ama onun Dante'yi benim kadar tanımadığını biliyordum. Biramı içtim, acı sıvıyı son damlasına kadar mideme indirdim, sonra ayağa kalktım.

Antoni'nin gözü üzerimdeydi, nabzımı Dante gibi hızlandırmasa da bu bakışlar kanımı ısıtıyordu.

Artık yalnız başına oturduğu yere doğru ilerledim, Riccio ve Mattia belli ki kendilerine başka arkadaşlar bulmuşlardı. "Seninle oturabilir miyim?"

Mavi gözleri ateşin ışığıyla alev almış gibiydi ama kendisi o kadar soğuk duruyordu ki reddedeceğini düşündüm, özellikle

de gözlerini kupasına indirince. Fakat beni yanıltarak başıyla onayladı.

Oturdum ve boş kupamı çamurlu ayakkabımın yanına koydum. "Peki bu aromaya alışmak senin de uzun zamanını aldı mı, yoksa en başından beri keyifle mi içiyorsun?"

Kaşlarını çatarak bana baktı.

Çenemle kupasını işaret ettim, onunki pişmiş kilden değil metalden yapılmıştı.

"En başından beri keyifle içiyorum ama ben mutlu etmesi zor bir insan değilim."

Ağzından çıkmasa da *senin aksine* kelimeleri havada asılı kaldı sanki. "Gia benim ücretimi ödediğini söyledi."

"Gerçekten mi?"

"Ona kızma." Elimi dizine koydum. "Ona *zorla* söylettim."

"İnsanları da etkileyebildiğini bilmiyordum." Sesinde öyle sert bir şey vardı ki elimi bacağından çektim.

"Benim herhangi bir gücüm *yok*, Antoni." Onun huysuzluğundan rahatsız olarak parmaklarımı elbisemin kıvrımlarının arasına soktum. "Hiç yok. Senin ve senin türündekilerin sahip olduğu kırıntılar kadar bile yok."

Keşke buraya hiç gelmeseydim. Yerimden kalkarken elimi tutan parmakları hissettim. Antoni'nin nasırlı başparmağı avucumun içine gömüldü, parmaklarımı onunkilerin üzerine kapanmaya zorladı; oysa onun elini tutmak istediğimden o kadar da emin değildim.

"Beni affettin mi?" Sesindeki sertlik yok olmuştu.

"Niçin? Bana ne kadar işe yaramaz olduğumu hatırlattığın için mi?"

"Spirit boku gibi davrandığım için. Ayrıca sen işe yaramaz falan değilsin."

Elbisemin eteğine bulaşan cıvık çamura baktım. Eğer birazcık bile gücüm olsaydı kıyafetleri, çamaşır yıkamak için kullandığımız sabunlu suyla dolu teknenin içinde döndürebilirdim.

Onun yerine her bir parça çamaşırı tırnaklarım acıyana kadar ovalamak zorundaydım.

"Belki suyu hareket ettirmeyi öğrenmene yardım edebilirim."

"Yirmi iki yaşındayım, Antoni. Suyu hareket ettirmeyi on sene önce becermiş olmam gerekirdi."

"Belki de sonradan serpilenlerdensindir."

"Belki de hiç serpilmem."

Parmaklarının iç kısımları sertti fakat benimkiler de öyleydi ve o bunu umursamıyor gibi görünse de ben umursuyordum. Elimi geri çektim ama o elimi tutmaya devam etti. Sonra başparmağı, Syb'e göre ne kadar yaşayacağımı söyleyen çizginin üzerinde gezinmeye başladı; bunun bir efsane olmasını umuyordum çünkü benim çizgim başladığı yerden biraz sonra kesiliveriyordu.

"Önemli olan her açıdan serpildin, Fallon."

Ağzımdan alaycı bir gülüş çıktı. Kendimi tutamadım.

"Ayrıca bir deniz yılanıyla karşılaşıp hayatta kaldığını da unutmamak gerek. Belki suyu hareket ettiremiyorsun ama belli ki içinde yaşayan, ondan güç alan yılanlar ve su Fae'leri gibi yaratıkların kalbine dokunabiliyorsun."

Başımı iki yana salladım ama sözleri huysuzluğumu azaltmıştı. "Çok tatlı dillisin."

"Bana bunu genellikle dilim bir kadının bedeninde gezindikten *sonra* söylerler, önce değil."

Bira, Antoni'nin dokunuşu, onun dilinin bedenimde gezmesi düşüncesi yüzünden midemde kelebekler uçuşarak yan yan ona baktım. Elimi nazikçe, sanki direnip direnmeyeceğimi görmek istiyormuş gibi hafifçe çekti. Herhangi bir dirençle karşılaşmayınca da beni kucağına alana kadar çekmeye devam etti.

"Üniforma giymediğimi, senin de bir balıkçıdan çok daha iyisine layık olduğunu biliyorum ama beni ve yüreğimi bir kenara atmadan önce bana bir şans ver, Fallon Rossi." Ellerimizi dudaklarına götürdü, parmak eklemlerimi öptü, sonra elimi

ensesine koydu. Elimi kaçırmayacağımdan emin olduktan sonra da parmaklarını belimin oyuğuna, korsemin iyice belirginleştiği yere doladı.

Suçluluk, minnettarlık ve bira içimde çalkalanıyordu. Antoni'yle evlenmek istemiyor olsam da onu öpmeyi çok da sorun etmeyeceğimi fark ettim.

Bunu yüksek sesle söylemiş olmalıydım çünkü çenesinde ufak bir hareketlenme oldu. "Ben de seni öpmek istiyorum, Fallon. Evliliğe gelince... onu sonra düşünürsün."

Parmaklarımı omurlarında gezdirirken güneşin ısıttığı cildinin deniz kokusunu içime çektim. "Ben sadece bir kişiyi öptüm, sense binlercesini." Neden bunu itiraf ettiğimi bilmiyordum. Birayı suçladım ama herhâlde daha derin bir güvensizlik yüzündendi.

"Senin deneyimin benim için önemli değil. Daha önce öptüğüm binlercesine gelince, hiçbirinde senin bana hissettirdiklerini hissetmedim, Fallon."

"Kendine güvensizlik mi?"

"Arzudan delirmek," deyip dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Pek çoklarına ait olan bu dudaklar bu gece sadece bana aitti.

Yavaş ve uzun bir öpüşmeydi, Dante'nin ateşli öpücüğüne hiç benzemiyordu. Telaş yoktu, gözyaşları ve yürek sancısı yoktu. İkimiz de bir yere gitmiyorduk. Çok yanlış olduğunu bilsem de Dante'nin kucağında oturduğumu, Dante'nin dudaklarını öptüğümü hayal ettim. Dante'nin sertliğinin uyluğuma sürtündüğünü gözümde canlandırdım.

Dudaklarımı aralayarak öpücüğü derinleştirdim. Antoni, sanki hızlı giderse beni ürküteceğinden korkar gibi nazikçe içeri süzüldü. Belki de nazik olmasının nedeni tarzının böyle olmasıydı. Syb'in söylediklerini hatırlamaya çalıştım ama benim şimdi olduğum yerde bir zamanlar en iyi arkadaşımın olduğunu düşününce içim bir tuhaf oldu.

Sybille'i düşünmek yok.

Dante'yi de.

Düşünmek yok, o kadar.

Kendimi yalnızca Antoni'yi hissetmeye, vücudunun geri kalanıyla tezat oluşturan dilinin esnekliğine odaklanmaya zorladım. Parmaklarımı açık saçlarının içine soktum ve öpücük tatlılığını yitirene kadar başını kendime doğru bastırdım.

Bu gece tatlılık istemiyordum. Akılları baştan alan türden bir öpücük istiyordum. Fırtına bulutlarını aydınlatan, kış gecelerini ısıtan türden. Annemin kitaplarında okuduğum türden bir öpücük.

Antoni geri çekildi ve nefes nefese adımı fısıldadı. Onu yeniden öpmeye çalıştım ama yüzünü benden uzaklaştırdı. Hâlâ sertti, o yüzden artık öpmek istemese de beni hâlâ arzuladığını düşünüyordum.

"Burada oda kiralıyorlar."

Daha fazlasına hazır değildim ama Catriona'nın, Dante'nin üzerinde gezinen elleri gözümün önünden gitmiyordu. Sonra Beryl'in de. Prens ikisini de kucağına almamış, onların peşinden üst kata çıkmamış olabilirdi fakat ellerinin omuzlarına ve boynuna dokunmasına izin vermişti. Bu gece başkalarının da onu okşamasına izin mi veriyordu? Onu arzulayan çok kişi vardı ve onun en çok beni arzuladığını düşünsem de şu an Rax'ta başka bir adamın kucağındaydım, demek ki beni yeterince arzulamıyordu.

"Ama bunu yapmak zorunda değiliz... söylememeliydim bile..." Antoni yüzüme düşen bukleyi geriye doğru çekti. "Seni öpmek bile benim için yeterli, Fallon."

Ahşap meyhaneye bir bakış attım, pencereleri o kadar ufaktı ki herhâlde içeride gece gündüz hep karanlık hüküm sürüyordur diye düşündüm, sonra etrafımızdaki fakirliğe baktım. Yatak çarşafları pek de sık değiştirilmiyor olmalıydı. Belki bu beni züppe yapıyordu fakat bir adamla ucuz ve pis bir yatakta yatmak istemiyordum.

Özellikle de ilk seferimde.

"Burada olmaz." Yanıtımla eli hareketsiz kalınca bu maceraya daha ileri götürmeyi reddetmemi beklediğini fark ettim.

"Diğerlerini alayım da..."

Parmak uçlarımı pembeleşmiş dudaklarına bastırdım. Eve gitmeye hazır değildim. "Bırak da diğerleri eğlensin. Daha vakit çok erken, Antoni."

Ben Bronwen'i bulamadan Antoni bizi aceleyle Rax'tan götürmesin diye ona ilgi duymaya devam ettiğimi göstermek istedim ve parmaklarımın yerine dudaklarımı götürdüm.

DOKUZ

Antoni'yi öperken başım dönüyor ve mesanem ağrıyordu. İkincisinin nedeni biraydı ama acaba birincisinin nedeni de mi oydu? Yoksa kafam Antoni'nin damarlarımın içinde yarattığı ısı yüzünden mi dönüyordu?

Sebebi ne olursa olsun tuvalete gitmek zorundaydım. Dudaklarımı onun dudaklarından ayırdım, nefesim Liman Pazarı'nda Minimus'la ilk karşılaştığım günkü kadar sıklaşmıştı. "Bana insanların tuvaletleri olduğunu söyle."

Gözlerinde ve şişmiş dudaklarında aynı ışıltı vardı. "Gider delikleri var."

Yüzümü buruşturdum.

"Tutamaz mısın?"

Başımı iki yana salladım, sonra Antoni meyhanenin arkasındaki açıklığa benimle gelme konusunda ısrar edince başımı yine iki yana salladım. Bir kızın yalnız başına gitmesi gereken yerler vardı. Ben Raccoci kanalından çok daha kötü kokular yayılan ufak ahşap yapıya doğru giderken o bakışlarıyla beni takip etti.

Krallığımızın daha medeni kısmına dönene kadar bacaklarımı birbirinden ayırmamak istiyordum fakat kramp giren karnımı rahatlatma isteği ağır basmıştı. Çürük, ahşap bir kapıyı açınca yüzüme daha da korkunç bir koku çarptı. Midem kalktı ve burnumu tıkamak için elimi kaldırdım, sonra karanlıkta bir mandal arandım ama bulamadım.

Bir elim kapının kolunda, eteğimi kaldırdım ve çamaşırımı indirmek için burnumu bıraktım, sonra nefesimi tutarak fıçının üstüne çömeldim.

Keşke ninem beni görebilseydi. *Tanrılar aşkına, ninem!* Endişeden deliye dönmüş olmalıydı. Umarım meyhaneye gittiğimi sanıyordur, diye düşündüm. Peki gerçekten bunu düşünseydi ne olurdu? Gidip kapının kilitli olduğunu görür ve daha kötü şeyler düşünmeye başlardı... Isolacuori'ye giden bir gondola gizlice bindiğimi mesela.

Beni aramaya çıkmaması için dua ettim. Gece olduktan sonra annemi evde nadiren yalnız bırakırdı. Umarım bu gece de diğerlerinden farklı olmazdı.

Mesanem rahatlamıştı fakat pis kokulu kabinden sendeleyerek çıkarken başım fena hâlde dönüyordu. Meyhanenin duvarına yaslanıp gözlerimi kapadım.

Kafamın yanındaki pencereden kızgın yağ kokusu süzülüyordu ve biraz önce midem bulanıyor olsa da şimdi gurulduyordu. Partiye dönüp Antoni'ye yemek alıp alamayacağımızı sormak üzereyken yabancı bir ses adımı söyledi, durdum, tüylerim diken diken olmuştu.

Konuşanın kim olduğunu görmeye çalıştım ama sesin geldiği tarafta karanlık öyle yoğundu ki o tarafa sıralanmış selvi ağaçlarını bile zar zor seçebiliyordum. "Bronwen?"

Gölgeler hareket etti. "Adımı biliyorsun."

Bu bir soru değildi fakat yine de yanıt verdim. "Annem beni izlediğini söylemişti. Sonra seni gördüm..."

"Annen başka bir şey söyledi mi?"

"Hayır. Zaten anlamlı sözcükler söylemeyi bırak, neredeyse hiç konuşmaz." Bronwen'i görmek için büyük bir dikkatle karanlığı izledim ama onu yine de göremedim. "Onu nereden tanıyorsun? O seni nereden tanıyor?"

"Bu önemli değil."

"Benim için önemli."

"Çok zamanımız yok, Fallon."

Sanki derime serin bir dalga vurmuş gibi yeniden tüylerim diken diken oldu.

Rüzgâr başımızın üstündeki dalların arasından geçince yaprakların arasından bir parçacık ay ışığı süzüldü. Bir başörtüsü, erimiş muma benzeyen buruşuk bir cilt ve beyaz beyaz ışıldayan gözler gördüm.

Yüreğim ağzımda, geriye doğru bir adım attım. Flora, Bronwen'in kör olduğu konusunda beni uyarmıştı ama yüzünün şeklen bozulmuş olduğunu söylemeyi unutmuştu. Ona ne olmuştu böyle?

"Beş demir kargayı özgür bırakırsan kraliçe olacaksın."

Donakaldım. Ne? Demir karga mı? Kraliçemi? Marco'nun bezgin suratı gözümün önüne gelince ürperdim. "Kral nişanlı –belli ki benimle değil– ama aynı zamanda o erkeğe karşı herhangi bir sevgi beslemiyorum."

"Başka bir Regio erkeğini sevdiğini biliyorum."

Bu sefer duyduğum ürperti derimin altına işleyip kanımı dondurdu sanki. "Nasıl?"

"Çünkü görüyorum, çocuğum."

Sırtımdan bir ürperti geçti çünkü eğer görebiliyorsa bunu hasarlı gözleriyle yapmıyordu. "Yani demek istiyorsun ki eğer beş tane... *heykel* bulursam Dante kral olacak ve beni de gelini mi yapacak?"

"Luce günün birinde senin olacak diyorum, Fallon *Báeinach*."

"Bannock mı?" Benim adım olarak söylediği yabancı kelimeyi tekrarladım. "Bana neden Fallon Bannock dedin? Bu ne anlama geliyor?"

Geri geri yürümeye başladı. "Kargaları özgür bırak, Fallon."

"Özgür mü bırakayım? Heykeller hapis mi düşmüş?"

"Evet."

"Nerede?"

"Krallık topraklarında gizlenmişler."

Hayal kırıklığı içinde ellerimi kaldırdım. "Tanrılar aşkına, o zaman onları nasıl bulacağım ki?"

Bronwen durdu. "İlki seni diğerlerine yönlendirecek."

"Harika. İlki nerede peki?" Bronwen o kadar uzun süre sessiz kaldı ki ağzımın köşesinden pufladım. "Gizemi sürdür bakalım. Ne kadar da eğlenceli."

"Sarayda bir tane görüyorum."

"Eh, büyük talihsizlik çünkü kraliyet adasına ne girme iznim var ne de beni orada hoş karşılarlar." Sessizce ekledim: "Güven bana, eğer yapabilseydim bu gece orada olurdum."

"Buradasın çünkü zamanı geldi." Bedeni sanki maddeden yapılmamış gibi karanlığa doğru çekildi. "Benim ya da öğrendiklerin hakkında kimseye bir şey söyleme yoksa hepimizi lanetlersin."

"Hepimizi lanetlemek mi?" diye mırıldandım. "*Hepimiz* kim?"

Sessizlik.

"Kimsin sen? Ve neden ben?"

Yine sessizlik.

"Ve annem seni nereden tanıyor?"

Kulağıma serin bir esinti çarptı ve unutulması mümkün olmayan bir fısıltı daha taşıdı. "O seni bekliyor, Fallon."

"Kim? Dante mi? Antoni mi?"

Öfkem selvilerin gövdelerinde, boğumlu köklerinde ve karanlık gökyüzünde yankılandı.

Haykırmak ve bulmaca gibi konuşan sinir bozucu kadına ulaşana kadar karanlıkta ilerlemek istiyordum.

"İyi misin?" Antoni'nin sesiyle arkama döndüm.

Gürültüyle soluk verdim, parmaklarım saçıma gitti ve gür buklelerimin arasında dolaştı. "Evet," diye yalan söyledim.

"Kiminle konuşuyordun?"

"Bir insan kadınıyla." Ama acaba Bronwen insan mıydı? Başka bir şey olma ihtimali kolumdaki ince tüyleri diken diken etti.

Antoni yanıma gelerek kadına kendini göstermesini söyledi. Bronwen elbette bunu yapmadı.

Antoni gölgelerin karanlığına doğru ilerlerken aramak için Rax'a geldiğim şeyi bulduğumu fark ettim. Ama yine de... yine de kafam o kadar karışmıştı ki saçımı avuçlayıp kökünden yolmak istiyordum. Onun yerine parmaklarımı vücudumun iki yanına yapıştırdım ve koyu karanlığı delerek bana dönmekte olan Antoni'ye odaklandım.

"Buraya yalnız gelmene izin vermemeliydim," diye homurdandı.

Onu sakinleştirmek için kolunu kavradım. "Ben iyiyim, Antoni."

Dişlerini gıcırdattı.

"Sana ne söyledi? Ne istiyormuş?"

"Para." *Yalan.*

"Verdin mi?"

"Bir bakır para. Çocuğunu besleyebilmesi için." Bu gece yalanları art arda diziyordum.

Kolları hareket etti, sonra bir metal şıkırtısı duyuldu. "Al." Parmaklarım hâlâ onun kolunda olmasına rağmen Antoni beline taktığı deri keseden bir bakır para çıkarmayı başarmıştı.

Başımı iki yana salladım. "Sana zaten bu gece için borçluyum."

"Fallon..."

Kollarını bıraktım ve parmaklarını bana uzattığı paranın üzerine kapattım. "Lütfen, Antoni. Tarecuori altınında yüzmüyor olabilirim ama peş parasız de değilim."

Sonunda parayı alıp ipli kesesine geri koydu. "Eve gitmeliyiz."

Bu sefer kabul etmeye hazırdım. Bunun nedeni bir heykel bulmak için kraliyet balosuna gizlice girmeye niyetim olması

değildi, sadece buradan uzaklaşmak istiyordum... bana az önce beş metal kargayı bulup özgür bırakırsam kraliçe olabileceğimi söyleyen kör kadından uzaklaşmak istiyordum.

Biri neden bir heykeli tutsak ederdi ki? Hatta bu durumda birkaç tanesini? Demirden yapıldıkları için mi? Dahası bir maden ustası neden yirmi sene önce bize saldıran dağ kabilesinin sembolü olan hayvanı model olarak kullanırdı?

ON

Düşüncelere öyle dalmıştım ki kanalı geçtiğimizi fark etmemiştim bile, kendimi bir anda rıhtımda bulduğumda Giana kolumu kavramış, beni kayıklarını bağlayan üç adamdan sürükleyerek uzaklaştırıyordu.

"Sana ne oluyor böyle?"

Keşke ona söyleyebilseydim fakat görünüşe bakılırsa bunu yaparsam bir grup yabancıyı lanetlemiş olacaktım.

Dudağımı koparacakmış gibi kemirmeyi bıraktım. "Sadece bir şeyleri... merak ediyorum."

"*Bir şeyler* dediğin Antoni mi?" Gözlerinde bir ışıltı vardı. Bunun sebebinin endişe mi yoksa keyif mi olduğunu anlayamadım; ikisinin çok farklı şeyler olduğunu biliyordum fakat şu an zihnim pek de verimli şekilde çalışıyor sayılmazdı. "Eğer işlerin daha ileri gitmesini istemiyorsan ona bunu söyle. Karşısındakini gerçekten dinleyen nadir erkeklerdendir."

Antoni'yle yaşadığım gönül macerası aklımdaki en son şeydi fakat Giana bahsedince öpüşmemiz birden en öne çıkıp her şeyin merkezine oturdu, bununla birlikte Antoni'nin beklentisinin ne olduğuna dair sorular zihnime üşüştü. Giana'nın omzunun üzerinden karayla deniz arasında var olmaya alışkın bir erkeğin olgunluk ve zarafetle teknesinden inmesini izledim. Göz göze geldik ama gülümsemedi. Benim gibi o da Rax'tan beri gergindi.

Dikkatimi Giana'ya çevirdim. "Ne istediğimden pek emin değilim." Şey, bu akşamı geri sarmayı kesinlikle istiyordum. Hatta bütün haftayı.

Keşke annem Bronwen'den hiç bahsetmemiş olsaydı, ben de onu aramak için oraya gitmeseydim çünkü kör kadın beni hem şaşırtmış hem de huzursuz etmişti. Ben, bir yarımlık, bir define avı sayesinde Dante'nin kanuni eşi olabilir miydim?

Bronwen onunla konuştuklarımı kimseye anlatmamamı söylemişti ama kuş heykelleri hakkında sorular sormamamı istememişti.

Bakışlarımı ışıltılı yıldızlarla dolu gökyüzüne kaldırdım. "Gia, krallıkta demir kullanan maden ustası var mıdır?"

Giana çenesini içeri doğru çekti. "Sadece Isolacuori'de bir tane var, o da orduya çelik kılıç yapıyor."

Nefesimi tuttum. Bronwen demir kuşun Isolacuori'de olduğunu söylemişti. O adamın imalathanesinde olabilir miydi?

"Neden?"

Bu işte bir tutarsızlık olduğunu fark edince kaşlarımı çattım. Isolacuori'de sadece safkan periler yaşayabilirdi ama periler demire dokunamazdı. "Maden ustası Fae mi?"

"Hayır. İnsan. Fae'ler demire dokunamaz."

"Isolacuori'de bir insan mı yaşıyor?"

"Hem de krallar gibi. Nesilden nesle geçiyor." Gözlerini kıstı. "Maden ustalarına olan bu ilgi de nereden çıktı böyle?"

Giana'nın arkasından yeşil tüylü bir ördek sürüsü havalandı; kanatlarından dökülen sular elması andırıyor, onları kaçıran yılanın üzerine düşüyordu.

"Belki bir silah istiyorumdur, olamaz mı? Bir kız yanında mutlaka bulundurmalı, değil mi?"

Giana'nın sesi sert bir fısıltıya dönüştü. "Dargento senin canını mı yaktı?"

Vardığı sonuç irkilmeme neden oldu. "Hayır. Yemin ederim öyle bir şey yapmadı."

Birden arkamızda biten Antoni, "Burada neler oluyor bakalım?" dedi.

Ben, "Hiçbir şey," diye mırıldanırken Giana aynı anda, "Fallon silah istiyormuş," dedi. "*Demir* bir silah."

Yanağımın içini ısırdım. Gia neden ona bunu söylemişti ki? Olayı büyütmek yerine, "Tamam," dedim. "Evet. Kendimi daha güvende hissederim."

Antoni Giana'ya baktı. Pek çok anlam yüklü bir duraksamanın ardından bakışlarını bana çevirdi. "Demirden yapılmış herhangi bir şey bulundurmak doğrudan idam demektir. Senin yılanlarla olan geçmişini göz önünde bulundurursak suya atılacağını da pek sanmam."

"Farkındayım. Aptalca bir fikirdi." Beni hiçbir yere götürmeyen bir fikir. Ya da daha ziyade, zaten gitmem gereken Isolacuori'ye götüren. "İkiniz de dediğimi unutabilir misiniz lütfen?"

Birbirlerine bir kez daha attıkları uzun bakış kaşlarımı kaldırmama neden oldu çünkü bu bakışta endişeden fazlası var gibiydi, sanki suç ortaklığı ve sırlarla doluydu.

Riccio ve Mattia, insanlarla yaşadıkları gönül maceraları hakkında gürültülü gürültülü sohbet ederek yanımıza geldiler. Riccio, çilli suratlı Mattia'nın sırtına vurdu. Kuzeniyle dalga geçiyor olmalıydı çünkü Mattia'nın her zaman güneş yanığı olan suratı normalden de kırmızı görünüyordu.

"Son bir içki için içeri girmeye ne dersiniz?" Giana boynundaki altın zinciri tuttu, elbisesinin göğüs kısmına sıkıştırdığı anahtarı çıkardı.

Riccio ve Mattia hemen kabul edip onun peşine düştüler.

Antoni başını yana doğru eğdi. "Sen ne yapmak istersin, Fallon?"

Eve şimdi dönersem büyükannemle karşılaşırdım, o da huzursuzluğumu hissederek beni sorgulardı; o kadın benim içimi dışımı biliyordu. Eğer bir iki saat daha buralarda oyalanırsam ninemin uyuyakalma olasılığı daha fazla olurdu.

Bekle bir dakika... Antoni beni eve bırakmayı teklif etmemişti, değil mi?

Terlemiş avuçlarımı eteğime sildim. "Eve gitmeye hazır değilim." Ne onun evine ne de kendi evime...

Başıyla meyhaneyi işaret etti. "Önden buyur o hâlde."

Onun önünde yürüdüm, elbiseme yapışmış olan çamur kumaşı ağırlaştırmıştı.

Giana, "Kapıyı kilitleyin," dedi, bu sırada gruptaki tek ateş Fae'i olan Riccio birkaç yağ lambasının fitilini yakmakla meşguldü.

Tarelexo öyle sessiz ve boştu ki sanki beşimiz koca krallıkta hayatta kalmış tek Fae'lerdik. Normalde rıhtımda vızıldanarak uçuşan spiritler bile ortalarda yoktu.

Çünkü herkes saraydaydı.

Benim olabilecek olan sarayda.

Ben, bir kraliçe...

Bu o kadar gülünçtü ki.

Ama yine de... ama yine de kendimi Dante'nin yanında görebiliyordum ve bu hayalden nefret etmemiştim.

Giana'nın meyhanenin arka tarafında, pencerelerden ve salonun geri kalanından bizi gizleyen perdelerin arkasında bulunan yuvarlak masaya beş bardak taşımasına yardım ederken hayal gücüm inanılmaz boyutlara ulaştı. Antoni'yle Riccio'nun arasındaki sandalyeye oturdum.

Kayığa geri döndüğü zamandan daha fazla sallanıyor olsa da siyah saçlı Fae bir bardak peri şarabını önüne çekti ve tek dikişte içti.

"Tavırların korkunç, Riccio." Antoni bir sonraki dolu bardağın sapını kavrayıp önüme koydu. "Hanımlar her zaman önce gelir."

"Bir de sen bütün aksiyonu yaşarken o niye hiç nasiplenemiyorum diye merak ediyor." Mattia'nın imalarını anlamıştım

fakat zihnim metal kuşlarla ve Dante'yle fazlasıyla doluydu, bu yüzden yanaklarım kızarmadı.

Demir kargalar. Demir kargalar. Demir...

Birden bir ampul yandı. "Siz hepiniz Primanivi Savaşı'nda savaşmıştınız, değil mi?"

Sorum masadakilerin hem soluğunu kesti hem de gülüşlerini yüzlerinden sildi. Dudakları kansız, boyunları sert, sırtları dikleşmiş hâlde birbirlerine baktılar.

"Ben savaşmadım." Giana hayata dönen ilk kişi oldu ve saplı üç kupaya daha şarap doldurmak üzere öne eğildi. "Kadınların askerlik yapmasına izin verilmiyor, unuttun mu? Bizim cinsiyetimiz çok zayıfmış."

Ne alaycılığı ne de toplum konusundaki yorumu dikkatimden kaçmıştı. Cinsiyet eşitsizliği, ırklar arasındaki eşitsizlik kadar saçma bir şeydi. Her ne kadar bunu uzun uzadıya tartışmaktan keyif alacak olsam da şu an daha büyük endişelerim vardı. "Ama sen de oradaydın, değil mi Giana?"

Bakışları da sesi kadar temkinliydi. "Evet."

"Okuldayken kabilelerin kuşlarına demir pençeler ve gagalar takarak onları silah hâline getirdiğini öğrenmiştik."

Kimse konuşmuyordu.

"Tamamen demir kıyafetli kuşları var mıydı?"

Antoni aynı anda hem kaşlarını çattı hem de dudak büktü. "Kıyafet mi?"

"Zırh." Kendi bedenimi işaret ettim. "Tüm vücudu kaplayan bir zırh."

"Kuşlar için zırh mı?" Mattia sarı kıllarla kaplı kollarını yuvarlak masaya koydu, yemin ederim bu adam yarı ayıydı.

Riccio sırıttı. "Ben de Rax'ta tek yuttuğun şeyin Antoni'nin tükürüğü olduğunu sanmıştım."

Yanaklarım karıncalandı.

"Onu rahat bırak, Riccio. Ve hayır." Antoni başını iki yana yatırarak sanki bedeni fazlasıyla gerginmiş gibi bir dizi tıkırtı ve çıtırtı çıkardı. "Sadece gagaları ve pençeleri demirdendi."

Bronwen metal uzantıları yüzünden onlara demir kargalar demiş olabilir miydi, yoksa bu ölümcül kuşlar anısına yapılmış heykeller mi bulmak zorundaydım? "Sağ kalan kuşlar var mıydı?"

"Hayatta kalanlar sürü hâlinde Shabbe'ye göçtüler," dedi Riccio.

İrkildim. "Shabbe mi?"

"Yani... sevgili ve adil kralımızın fethetmek için her şeyi yapabileceği şu küçük ada var ya?" Riccio'nun Marco'dan gerçekten hoşlanmadığını düşündüm.

"O kraliçelik hakkında her şeyi biliyorum."

Kolunu sandalyesinin arkasına attı ve bana döndü. "Acaba gerçekten biliyor musun?"

"Evet, biliyorum. Onların Fae'lerden nefret eden, insanları köle olarak kullanan vahşiler olduğunu, Kral Costa'nın da onları Luce'den uzak tutmak için adalarının etrafına kalkan duvarları diktiğini biliyorum." O duvarlar beş asır önce Luce ve Shabbe arasında yaşanan büyük savaşın, Magnabellum'un zaferle sonuçlanmasını sağlamıştı. "Kan büyüsüyle uğraştıklarını, bu yüzden gözlerinin pembe olduğunu biliyorum. Ayrıca sadece kadınlarının güçlere sahip olduğunu da biliyorum." Parmağımın ucunu şarabıma daldırdım, sonra bardağın kenarı boyunca gezdirdim. "Ama itiraf etmeliyim kargaların onların sahillerine göç ettiğini bilmiyordum." Bardaktan yükselen hafif vızıltı, uğursuz sessizliğin içinde büyüdü sanki. "Luce'de kalmanın bir seçenek olmadığını anlıyorum fakat neden doğuya, Nebba'ya gitmemişler? Orada muhteşem ormanlar ve dağlar olduğunu duymuştum."

"Kargalar Shabbe'ye gittiler çünkü Shabbe'liler hayvanlara büyük saygı duyarlar." Giana'nın gri gözleri yağ lambasının ışığında gümüş rengi parlıyordu.

Daireler çizen parmağım duruverdi. Giana'nın sözleri aniden onlara bir yakınlık hissetmeme neden olmadıysa da barbarlıklarını sorgulamaya başlamama neden olmuştu.

Riccio arkasına yaslanırken sandalyesi gıcırdadı. Bardağını sallayarak tatlı içkiyi saran baloncukların fışırdamasına neden oldu. "Kargalara olan bu ani ilgin de nereden çıktı?"

Parmağımı bardağımın ağzından çektim ve kucağıma sildim. "Çünkü bu Rax'a ilk gidişimdi ve insanlar dağ kabilesinin bize saldırmasına yardım ettiğinden," –yalanımı pekiştirmek için gözlerine baktım– "Primanivi'yi düşünmeye başladım."

Riccio başını yavaşça salladı. "Kabileye yardım eden herkes, Fallon... o kabile üyeleriyle birlikte yerin dibini boyladı. *Gerçek anlamda.*"

"Yani?"

Mattia parmak eklemlerini çiziklerle dolu masaya vurdu. "Primanivi'den sonra Marco muhalifleri bir kalyona doldurdu ve kalyonu da Luce'nin güney kıyısı açıklarında, gemi mezarlığında batırdı."

Kalbim korsemin içindeki her bir kemiğime değiyordu sanki. "Gemi mezarlığı mı?"

Riccio bardağını yeniden dolduran Giana'yı izliyordu ama sanki kilometrelerce uzakta, Mareluce'de sürükleniyor gibiydi. "Deniz öyle hırçın, akıntı öyle kuvvetlidir ki o sularda dolaşan her gemiyi paramparça eder."

"Marco onları yılanlara yem mi etti?" dedim dehşet içinde.

"Neden bu kadar şaşırdın?" Dalgınlığını üzerinden atmıştı. "Regio'lar düşmanlarından hep bu şekilde kurtulurlar."

Meyhanenin bu tarafında pencere yoktu fakat Mattia yine de rıhtıma bakan duvara kaçamak bir bakış attı. Birinin kulak misafiri olmasından endişelendiğini düşünmüştüm ama o aniden, "Acaba yılanlar seni inlerine sürüklerler mi, Fallon?" dedi.

Giana tısladı. "Böyle şeyler söyleme, Mattia. Hatta aklından bile geçirme." Başparmağını masaya dökülen birkaç damla şarapla

ıslattı, sonra kızıl damlaları Mattia'nın dudaklarına bastırdı; bu söylenenlerin gerçekleşmesinden sakınmak için yapılan bir Fae geleneğiydi.

"Herkes hayvanları efsunlayabildiğimi düşünüyor, biliyorum ama bu doğru değil." Her zamanki gibi ninemin yalanını devam ettirdim. "O gün kanalda o yılan bana saldırdı."

Mattia oturduğum yeri işaret etti. "Ama hâlâ nefes alıyorsun."

"Çünkü yavru bir yılandı. Hâlâ nefes alıyor olmamın tek nedeni bu."

Antoni elini masanın altına doğru uzattı ve deli gibi salladığım dizimi tuttu. "Yılanlar, kargalar ve savaşlar hakkında daha fazla konuşmuyoruz, tamam mı?"

"Emredersin kaptan." Mattia bardağını kaldırdı.

Antoni elini bacağımdan çekmedi; beni sakinleştirmese de onu sakinleştiriyor gibi görünüyordu, bu yüzden elinin orada kalmasına izin verdim.

Kuzenler balık avlama noktaları ve kadınlar hakkında tartışmaya girişirken Giana yiyecek bir şeyler getirmek için mutfağa gitti.

Dikkatimi vermeye çabalasam da zihnim sürekli Bronwen'in kehanetine gidiyordu. Neden *beş* karga? Beşi de Luce'de hapsedilmiş olabilir miydi?

Ama yirmi seneden fazla olmuştu. Kargalar kaç sene yaşardı? Kazan aşkına, umarım aradığım şey ceset değildir, diye düşündüm.

Öğrendiğim her şeyi yazmak için kâğıt ve kalem bulmak istiyordum fakat yazılı iz bırakmak kesinlikle çok kötü bir fikirdi. Ben de onun yerine her şeyi zihnimden tekrar tekrar geçirip duruyordum. On ikinci tura geldiğimde aklıma bir düşünce takıldı.

Hayatta kalan kargalar Shabbe'ye göç etmişti.

Shabbe'liler hayvanları seviyordu.

Dizimi masanın altına çarptım. Ya bu heykellerin Shabbe'yle bir bağlantısı varsa? Ya Bronwen Shabbe'liyse?

Antoni bana doğru eğilip kuşağıma fısıldadı. "Çok mu hızlı ilerliyorum?"

Bacağımı sallamamın nedeninin uyluğumu okşaması olduğunu düşünmesinden memnun kalarak ona döndüm.

İyi ki düşüncelerimi okumaya çalışmıyordu.

İyi ki bunu yapamıyordu.

Yüzüme utangaç bir gülümse yerleştirdim. "Biraz."

Dudağımın köşesini öptü ve elini tekrar dizime götürdü, Marcello'yla Defne gözleri ışıldayarak Isolacuori'den dönene kadar da eli orada kaldı.

Şenliğe dair coşkuyla anlattıkları tüm hevesimi kaçırıverdi.

Tamamen ayılmış hâlde ayağa kalktım ve fısıldayarak iyi geceler diledim.

Antoni de kalktı ve beni eve bırakma konusunda ısrar etti. Dışarısı hâlâ karanlık olduğundan ona çok da direnmedim. İşin aslı, yanımda biri olduğu için memnundum. Antoni belki Dante değildi ama ona güveniyordum.

Kanal boyunca yürürken son bir saattir zihnimi kurcalayan şeyi sordum. "Shabbe'nin etrafındaki kalkanların Shabbe'lilerin bizim sularımıza girmesini engellediğini biliyorum ama ya burada zaten bir Shabbe'li varsa?"

Sorum onu olduğu yere çivilemişti sanki, ensemdeki parmakları kaskatı kesildi. "Muhafızlar onu götürürdü. Kullanılan büyü kanlarını manyetize eder ve bedenlerini zorla kendi adalarına sürükler."

Bronwen'in Shabbe'li olması konusundaki teorim buraya kadarmış.

Tekrar yürümeye başladığımızda, "Marco Dante'yi Glace yerine Shabbe'ye göndermeliymiş," dedim.

Antoni homurdandı. "Kardeşinin ölmesini isteseydi yapardı."

Nefesimi tuttum. "Neden öyle dedin?"

"Çünkü Costa, kraliçenin kızını öldürmüş ve kanını adaları ve dünya arasında büyülü bir duvar yaratmak için kullanmış."

Ağzım öyle açık kaldı ki çenem neredeyse köprücük kemiğime değecekti.

"Shabbe'liler Regio'lardan, Regio'lar da Shabbe'lilerden aynı şekilde nefret eder."

O hâlde Shabbe'liler Dante'nin tahtı ele geçirmesine yardım etmeyecekti.

Tekrar en başa dönmüştüm. Tek iyi tarafı, ilk bulmaca parçasının karşısındaki son hâlimden daha çok şey biliyor olmamdı. Gerçi bunların, beş kuşun Dante'yi nasıl tahta çıkaracağını anlamamda bana bir faydası yoktu.

Antoni belimi sıktı. "Günün birinde barış gelecek."

Kaşlarımı çattım çünkü savaşta olduğumuzu fark etmemiştim.

ON BİR

Antoni gece boyunca tam bir beyefendi gibi davranmıştı, o hâlde neden prensi bu yakışıklı denizciyle aldatıyormuş gibi hissediyordum? Bronwen, Dante'yle benim kaderimizde evlenmek olduğu fikrini aklıma soktuğu için mi?

Bu gece yıldızlar o kadar parlaktı ki mavi evimin yanlarından tırmanan çiçekli sarmaşıklar, ilk karla Luce'nin üstünü örten ve ilk çiçekler açana kadar kalkmayan o muhteşem örtüyü andırıyordu. Yule en çok sevdiğim zamanlardan biriydi; bunun nedeni en kısa günde doğmuş olmam değil, tüm Luce'lileri bir bayram havasının sarması ve her şeyin, en kasvetli kanalların bile ışıldamasıydı.

Evimin kapısına vardığımızda Antoni, meyhaneden beri başımın arkasında olan elini enseme doğru kaydırdı. Ensemi nazikçe tuttu ve başımı geriye yatırdı. Dante'yi zihnimden belki yüzüncü kez uzaklaştırdım çünkü bu geceyi özel kılan kişi o değildi.

Yavaşça soluk alıp vererek Antoni'nin dudaklarının dudaklarıma kapanmasını bekledim fakat beni öpmedi, sadece derimi kavuran bir dikkatle bana baktı.

Yüzündeki ifadeyi çözmeye çalıştım ama öyle kararlı, öyle ciddi görünüyordu ki zihninden geçenleri anlayamadım. En sonunda pes ederek mırıldandım: "Ne oldu?"

"Dudaklarımın bu gece gerçekten Fallon Rossi'nin dudaklarında olduğunu, bunun bir rüya olmadığını kabullenmeye çalışıyorum."

Nabzım hızlandı. "Rüyanda beni mi görüyorsun, Antoni?"

"Üstüne bir sepet dolusu balık boca ettiğim günden beri her gece."

Ah, sevimli tanışmamızın sevimliliği az, kokusuysa epey ağırdı. *Şişe Dibi*'nin eşiğinden henüz adımımı atmıştım ki Syb suratını buruşturmuş, meyhanenin üstündeki dairesini işaret edip banyoyu ve kıyafet dolabını ziyaret etmemi önermişti.

"Bu üç sene önceydi... Herhâlde *her* geceni işgal etmemişimdir."

"Gecelerimi işgal etmiyorsun, onları büyülü hâle getiriyorsun."

Abartıyor olmalıydı çünkü o ve Sybille geçen sene yatmışlardı. Elbette bir de şimdiye kadar onunla birlikte gördüğüm tüm o kadınlar vardı. Onların yanında uzanırken beni hayal ediyor olamazdı. Uyuyor olsa bile.

"Bu sevimli yalanlara hiç gerek yok, Antoni. Benim ilgimi zaten çektin."

Çarpık gülüşü soldu. "Yalan değil."

Onu reddettiğim için olmalıydı. Engeller tutkuyu ateşlerdi. Bunu en iyi bilenlerden biriydim. Fakat şimdi, Rax'taki deli kadının söylediğine göre Dante benim olabilirdi.

Zihnimde prensin isminin harflerini ayırdım, her bir harfi ılık yaz rüzgârına fırlattım, sonra Antoni'nin gömleğinin yakasına yapıştım ve onu kendime doğru çektim. Sırtımı evin sokak kapısına yasladı ve vücudundaki bütün sert şişkinlikleri benim yumuşak vadilerime bastırdı.

"Tanrılar aşkına, sana neler yapmak istediğimi bir bilsen, Fallon Rossi." Boynumu yana doğru eğdi, gevşek bir yumruk yaptığı elini boynum boynunca gezdirdi, başımı çevirerek dudaklarımızı birleştirdi.

Sözleri kanımı kaynatmıştı. Neler yapmak istediğini bilmeyi arzuluyordum. *O şeyleri* deneyimlemek istiyordum ama herhâlde onu yukarı çıkaramazdım, annem ve büyükannem evdeyken olmazdı. Duvarlarımız fazla inceydi ve Antoni fark edilmeden içeri sızamayacak kadar iriydi.

Yirmi iki yaşında olabilirdim ama yine de eve bir erkek getirmek bana korkunç derecede yasakmış gibi geliyordu. Acaba günün birinde bu his değişir mi diye düşündüm. Belki yaşım üçlü hanelere ulaştığında...

Avucunu kafamın yanındaki ahşaba koydu ve alnını alnıma yasladı. Sert, titrek bir nefesin ardından dudaklarımız birleşti ve ah, o yetenekli diliyle boğazımdan öyle sesler çıkarmamı sağladı ki... Bana ağır ağır, tutkulu bir dansla sürtünen kalçası karnımın ve uyluklarımın arasının alev almasına neden oldu.

Bu gece gerçek değildi sanki. İlk ışıkta sabah çiyi gibi buharlaşacak nefis bir düşten ibaretti.

Antoni'nin dişleri alt dudağımı sıyırdı, tüm bunların gerçek olduğunu bana hatırlatmak ister gibi kızarmış deriyle oynuyor, ısırıyordu. Bu gerçekten oluyordu. Bunu gerçekten yapıyorduk.

Tutku dolu bir dakikanın ardından dudaklarımı dudaklarından ayırdım. "Antoni, bizim artık..."

Sırtımı dayadığım kapı aniden açılınca yere düşmeye başladık. Bir mucize eseri, yani Antoni'nin avucu sayesinde bal peteği şeklindeki karoların üstüne düşmedik.

"Buonsera, Sinyora Rossi." Antoni'nin boynundan yukarı çıkan kırmızılık çenesine yayıldı.

Ninem yeşil gözlerini kısarak önce onun suratına, sonra da belime dolanmış eline baktı; Antoni de kavanozdan şeker çalarken yakalanmış bir çocuk gibi elini çekiverdi. "İyi akşamlar, Sinyor Greco."

Antoni sanki yüzünün kızarıklığını geçirecekmiş gibi elini yüzüne götürdü.

"Antoni beni eve bırakıyordu, nine." Ya karşımdaki ninem olduğundan ya da Antoni'nin suratı Mattia'nınki gibi kıpkırmızı göründüğünden gülümsemeden edemedim. "Onu azarlamana hiç gerek yok."

"Demek seni eve bırakıyordu?" Antoni'nin üzerindeki bakışları yumuşamamıştı. "Siz ikiniz kapı kolunun yerini bulmakta sorun mu yaşadınız?"

Gülüşüm iyice belirginleşti. "Henüz aramaya başlamamıştık."

Ninem Antoni'ye sabahları ve akşamları demlediği çay kadar sert bir bakış attı.

Artık gülmüyordum. "Yapma nine. Antoni yanlış bir şey yapmadı."

Büyükannem dikkatini en sonunda zavallı adamdan bana çevirdi. "Gece boyunca neredeydin, Fallon?" Gözlerinin rengi anakaradaki ormanlar kadar koyuydu, kirpiğinin altındaki deri de her zamankinden daha koyu bir lavanta rengindeydi.

Antoni'ye dönüp hızlıca fısıldadım: "Git."

Gitmedi. En azından hemen gitmedi. Fakat gitmenin en doğru, hatta tek seçenek olduğunu anlamış olmalıydı çünkü en sonunda çamurlu çizmelerinin üzerinde döndü.

Kapının yanında durdu. "Bu gece için teşekkürler." Artık yüzü kırmızı değildi. Hatta son derece ayık ve büyükannemle beni yalnız bırakacağı için son derece endişeli görünüyordu.

"Yarın görüşürüz."

Bir saniyelik sağır edici sessizlik.

İki.

Sonra kapı alçak bir tıkırtıyla kapandı.

"Neredeydin?" Ninem, geceleri kanaldan kopup gelen serin havadan korunmak için omuzlarına örttüğü şala iyice sarındı.

"Antoni'yle birlikteydim."

"Nerede?"

"Artık on üç yaşında değilim, nine."

"Nerede?"

"Meyhanede."

Gözleri eteğimde dolaştı. "Meyhanenin bu kadar çamurlu olduğunu bilmiyordum."

İnanacağı bir yalan bulmaya uğraşırken göğsüm sıkıştı. "Antoni beni kayığına çıkardı ve balıkçı kayıklarının pek de temiz olduğu söylenemez."

"Çamur avladığını bilmiyordum."

Gerildim. Büyükannem bana karşı hep korumacı olmuştu ama bu iş artık fazla ileri gidiyordu. "Isolacuori'de değildim, eğer merak ettiğin buysa."

"Isolacuori'de çamur yoktur, yani endişelendiğim şey o değildi. Buralarda böyle çamur bulunan tek yer Rax'tır." Aramızda yankılanan sessizlik öyle yoğundu ki kulak zarıma baskı yapıyordu. "Bana sakın oraya gittiğini söyleme."

Yalan söylemeye devam edebilirdim çünkü pis dilime ne kadar tuz konursa konsun yalancılığımı engelleyemezdi ama bunu yapmamayı tercih ettim. "Yaptım. Oraya gittim. Bayağı ufuk açıcı bir deneyimdi. Bu gece başka ne yaptım, biliyor musun? Antoni'yi öptüm. Ve yaptığım her şeyi bilmek istediğin için söyleyeyim, fânilerin topraklarından döndükten sonra Giana ve Antoni'nin tayfasıyla bir şeyler içmek için meyhaneye gittim, sonra Antoni beni eve bıraktı ve beni yine öptü."

Ben tüm olanları teker teker sayıp dökerken büyükannemin yüzü gittikçe asıldı.

"İşte. Fallon'la ilgili her konuda her şeyi öğrendin. Şimdi odama gidebilir miyim, yoksa daha fazla detay mı istiyorsun?" Kalbim gümbür gümbür atıyordu ve bir tarafım saygısızlık ettiğimi bilmesine rağmen bir tarafım kendime bir şeyler saklamaya hakkım olduğunu söylüyordu.

"Onunla yattın mı?" Büyükannemin çok az kırışığı olsa da alnı şu an öyle kırışmıştı ki aniden yaşadığı üç yüz kırk yedi yaşın hepsini gösterir hâle geldi.

"Bu seni hiç ilgilendirmez, nine ama hayır."

"O adamın kötü bir şöhreti var."

O âna kadar küstahlığın sadece eşiğinde oyalanmıştım. Şimdi doğruca içine dalıyordum. "Rossi kadınlarının da öyle.

Herhâlde Antoni ve ben birbirimiz için yaratılmışız. Özellikle de o bir prens olmadığı için. En azından artık gözümün fazla yüksekte olduğunu söyleyemezsin, değil mi?"

Söylediğim her bir kelimenin büyükannemin yüzünde yarattığı değişimi izledikten sonra ayaklarımı vura vura merdivenleri tırmandım ve öfkemin annemi uyandırıp uyandırmayacağını umursamadan odamın kapısını gürültüyle çarptım.

Keşke taşınma imkânım olsaydı da hayatımı başkalarını memnun edecek şekilde değil, kendi istediğim gibi yaşayabilseydim.

Antoni'yi, onun evlenme teklifini, ardından Bronwen'i ve onun kehanetini düşündüm. Her iki seçenek de büyükannemin boyunduruğundan kurtulmamı sağlayabilirdi fakat aynı zamanda ikisi de beni esaret altına alacaktı.

Kadınlar olarak seçimlerimizin bu kadar sınırlı olmasından nefret ediyordum. Belki de güney denizlerine açılmalı ve Shabbe Kraliçeliği'ne kaçmalıydım.

Kalkanları aşarak pembe kumsallı adaya çıktığımı gözümde canlandırdım.

Sonra bu rengin nedenini anımsadım.

Şişe Dibi'nin müdavimi olan denizcilere göre burası, beyaz kumsalların asırlar boyunca dökülen peri ve insan kanıyla pembeye döndüğü korkunç bir diyardı, halk toprak kulübelerde yaşar ve erkekler en korkunç suçlar yüzünden hadım edilirdi.

Bu görüntü midemi bulandırdı ve kaçma isteğimi yok ediverdi. Luce kesinlikle mükemmel bir yer olmayabilirdi ama burası benim yuvamdı.

Benim halkım buradaydı. Arkadaşlarım. Yılanım.

Ve belki... yalnızca belki, tahtım da.

ON İKİ

Perdemin şıngırdayan düğmeleri beni huzursuz uykumdan uyandırdı. Aklıma ilk gelen şey büyükannemin geceki tartışmamızı konuşmak için geldiğiydi fakat gözümü açınca pembe fırfırlar, altın payetler ve simsiyah bir deri gördüm.

"Dün gece Phoebus'la beni ekmenin gerçekten çok iyi bir nedeni vardır umarım."

Gün ışığı kapalı göz kapaklarımdan içeri sızarken, "Git başımdan, Syb," diye homurdandım. "Saat daha çok erken."

"Gitmem."

"Neden beni hiç dinlemiyorsun ki?"

"Dün gece dinledim, gondolda buluşacağımızı söylemiştin, tahmin et bakalım sonra ne oldu? Sen... Gondolda... Değildin."

Homurdanarak gözlerimi açtım. "Farkındayım."

Parlak ışık Syb'in göğsünde kavuşturduğu kollarını, bükülmüş dudaklarını ve kabarık elbisesini aydınlatıyordu.

"Yeni mi döndün sen?"

"Hayır, gecelik koleksiyonumu yeniledim," dedi ifadesiz bir suratla. "Üç krallık aşkına, neden gelmedin?"

Beynim tıpkı göz kapaklarım gibi karıncalanıyordu. "Davet edilmedim de o yüzden."

"Ne demek davet edilmedin? Elbette davet edildin."

Kamış dolu iki yastığımı kabartarak doğrulurken acaba kaleden ayrılmadan önce trompet mi yutmuş bu diye düşündüm çünkü sesi fazlasıyla tizdi. "Bağırmak zorunda mısın?"

"Bağırmıyorum," diye bağırdı.

Şakaklarımı ovdum. "Birayı fazla kaçırmış olmalıyım."

"*İçmeye* mi gittin? Nereye? Bir dakika, konudan sapıyoruz." Bütün gece ayakta kalmak Sybille'i her zaman fazlasıyla enerjik biri hâline getirirdi. Ta ki başını yastığa koyana kadar. Sonra uykuya dalar, kütük gibi uyurdu. "Kesinlikle davet edildin, Fal. Dante'ye sordum, evinize bir spiritle kurdele gönderdiğini söyledi."

"Ya, demek ki spirit yanlış adrese gitmiş."

Bana tuhaf tuhaf baktı. "*Herkes* Rossi ailesinin nerede oturduğunu bilir ve kraliyet emrine uymamak bir spiritin kanatlarına mal olur, o yüzden o kurdele teslim edilmiş olmalı."

"Aradım." Kalbim artık iyice uyanmıştı. "Her yere baktım, Syb. O baloya gitmek istemez miydim sanıyorsun?"

Sybille nihayet sustu ama aklının düşüncelerle dolu olduğunu anlayabiliyordum ve baktığı yönden anlaşıldığı kadarıyla düşündüklerinin hepsi bu çatının altında yaşayan kadınlarla ilgiliydi. Ya da daha doğrusu, bir kadınla ilgiliydi çünkü diğerinin gerçeklikle pek bağı olduğu söylenemezdi.

"Akşamını neden mahvetmek istesin ki?" Syb'in sesi nabzım kadar alçaktı.

"Beni korumak için."

"Neden korumak için?"

Seviyesi benim çok üstümde olan bir adamı sevmekten.

Bir gerçeğin yerine başka bir gerçek koydum; ninemi her şeye burnunu sokan değil de beni önemseyen bir büyükanne olarak gösteren bir gerçek. "Kralın ordusunun generali hakkında ninemin ne düşündüğünü biliyorsun."

"Büyükbabanın, senin bir baloya katılmanla ne alakası var?"

Dün gece nineme kızgındım ama şimdi kendimi incinmiş hissediyordum. Baloya katılma şansımı elimden aldığı için değil, kendimi sosyal açıdan reddedilmiş gibi hissetmeme neden olduğu için. Yine de onu savunacaktım çünkü yöntemi yanlış olsa da niyeti kötü değildi. Ayrıca benim ondan nefret etmem bir şeydi fakat başkalarının nefret etmesi... işte buna izin veremezdim.

Uykulu gözlerimi ovuşturdum ama sanki şişmiş göz kapaklarımı tuzla ovuyormuşum gibi hissettim. "Ninem onun zalimce davranmasından veya kötü bir şey söylemesinden korkuyor."

"Bunu hiç yaptı mı?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır. En azından yüzüme karşı yapmadı." Ben onun neye benzediğini bildiğimden, onun da benim neye benzediğimi bildiğinden emin olsam da büyükbabamla hiç yüz yüze gelmemiştim.

Sybille'in soruları, ninemin büyükbabamın karakteri konusunda da yalan söyleyip söylemediğini merak etmeme neden oldu. Ya büyükbabam onun söylediği kadar kötü biri değilse? Ya benden nefret etmiyorsa? Ya beni ziyarete gelmemesinin tek nedeni ninemin buna izin vermemesiyse?

Tüm bu soruları tek bir acı gerçekle aklımdan sildim: Beni birazcık bile sevseydi arardı. Yani ordusunun başında savaşa giden bir general eski eşinin evine gitmekten korkar mıydı hiç?

Bir kez daha iç geçirdim ve kendimi zorlayarak oturdum. "Anlat hadi, nasıldı?"

Syb ufak yatağımın yanına geldi ve buruşuk çarşafın üzerine oturdu. "Büyülü. Mükemmel." Sybille'in iri gri gözleri, çıkık elmacık kemiklerini süsleyen payetlerden birkaçı kirpiklerine bulaşmış gibi ışıl ışıl parlıyordu. Biraz sonra fikrini değiştirdi. "Korkunç. Kesinlikle felaket."

Kendimi iyi hissetmem için yalan söylediğini bildiğimden ona hafifçe vurdum. Arkadaşlar böyle yapardı. "Kıskanmadım. Ben de epey eğlenceli bir akşam geçirdim."

"Bira içerek mi?"

"Bira içerek."

"Yalnız değildin, değil mi?"

"Yalnız değildim. Ettiğimiz tuz yeminini unuttun mu yoksa? En azından iki yüz yaşına gelene ve tepeden tırnağa buruşana kadar yalnız içmeyeceğiz."

Gözlerini devirdi. "Dokuz yaşındaydık."

"Yine de yemin ederim yalnız değildim. Yanımda Gia vardı."

"Ve?.. Yani, ablamı severim ama o epey ağırbaşlı bir tiptir."

"Gia ağırbaşlı biri değil."

Sybille kaşını kaldırdı. "Hımm. Ablamın tek yaptığı çalışmak, çalışmak, çalışmak. *Yapmadığı* şeyse sosyalleşme işleri, özellikle de işin içinde alkol varsa."

"Eh, yanımda o vardı ve birlikte içtik."

"Bira mı? Gerçekten bira mı içtin?" Sybille yüzünü buruşturdu çünkü bu Luce'deki en ucuz içki türüydü, bu yüzden de kanında birazcık bile Fae'lik olan herkes bu içkiye burun kıvırırdı.

"Bira ağzıma giren en kötü şey sayılmaz. Phoebus'la iddiaya girdiğimizde bize zorla yedirdiği o vıcık vıcık midyeleri unuttun mu yoksa?"

Syb öğürdü. "Ah, Tanrılar aşkına, hatırlatma şunu. Biz neden o iddiaya girmiştik ki?"

"Plimeo için yanıp tutuşmayı bırakıp ona çıkma teklif etmesi için."

"Tabii ya. Seninle ben... ne kadar da fedakârız."

Güldüm, on beş yaşındaki Phoebus'un âşık olduğu çocuğa gidip ailesinin inanılmaz derecede büyük çatı katında yıldızları izlemeyi teklif ederken yanaklarında oluşan pembeliği hâlâ hatırlıyordum.

"Bu bira festivalinde ablamdan başka kim vardı?"

Yüzüm ciddileşti. Sybille'in Antoni'ye âşık olmadığını, hiçbir zaman da olmayacağını bilmeme rağmen ince geceliğimden içeri sızan suçluluk duygusu göğüs kafesime sokuldu. "Antoni, Mattia ve Riccio."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hah. İşte şimdi oldu." Başını yana eğdi ve sanki bir bilmece çözmeye uğraşıyormuş gibi bana dikkatle baktı. "Mattia diyorum."

"Niye Mattia diyorsun?"

"Yanaklarına o pembeliği ve boynuna o izi bırakan kişinin kim olduğuna dair tahminim bu."

Zarif bir gülümsemeyle işaret ettiği noktayı elimle örttüm. "Mattia değil."

Dudaklarının kenarları dalgalandı. "Riccio?" Başımı iki yana sallayınca gülümsemesi soldu. "Umarım Giana'dır."

"Neden?"

"Çünkü Antoni çapkının teki."

"Sen onunla yattın ama."

"Kesinlikle. Luce'nin yarısı onunla yattı ve bunun tek nedeni var; öbür yarısı erkeklerden oluşuyor ve Antoni o tarafa ilgi duymuyor." Biraz duraksadıktan sonra ekledi: "Phoebus için kötü tabii."

"Yine de ondan hoşlanmam neden yanlış, anlamıyorum. Tabii kıskandıysan başka. O zaman geri çekilirim."

"Balım, kesinlikle kıskanmadım." Bacağımı okşadı. "Bana biraz tuz ver de ispatlayayım."

"Sana inanıyorum." Dizlerimi kırdım ve bacaklarımı kendime doğru çektim, büyükannem gibi en iyi arkadaşımın da bana destek olmamasına içerlemiştim. "Antoni'nin kötü şöhretinin farkındayım ama onun yeteneklerinden faydalanmamın ne gibi bir sakıncası var, anlamıyorum."

Sybille iç geçirdi. "Çünkü sevgili Fallon'cığım, sen ona bağlanırsın, üstelik sana evlenme teklif ettiğini de biliyorum ama bu sözünü asla yerine getirmeyecek."

"Ben onunla evlenmek istemiyorum ki."

"Bana bir adamın yatak başındaki bir çentikten ibaret olmayı dert etmediğini mi söylüyorsun?"

"Evet," diye homurdandım sinir olarak. Yorgundum da. Ama asıl olarak sinir olmuştum.

Bir anlık sessizlikten sonra Sybille soluk vererek, "Tamam," dedi.

"Ne tamam?"

"Tamam, kararını destekleyeceğim."

"Sen benim en iyi arkadaşımsın. Bütün kararlarımı, hatta en korkunçlarını bile desteklemek zorundasın zaten."

Sybille sırtüstü uzandı, gerindi ve kollarını başının üzerine uzattı. "Evet, evet."

Sonunda ayağımı indirip yataktan kalktım. "Şimdi bana balonun tüm ayrıntılarını anlat."

Sybille hiçbir şeyi atlamadı ve sözlerini bitirdiğinde kendimi büyük baloya katılmış; o, Phoebus ve binlerce diğer ihtişamlı Fae'le bir arada bulunmuş gibi hissettim.

Komodinimin üzerindeki aynaya bakarak sordum: "Oralarda hiç kuş heykeli falan görmüş olabilir misin?"

"Kuş heykeli mi?"

Dalgalı saçlarım zaten yumuşak ve parlaktı ama yine de domuz kılı fırçamla taramaya devam ettim. "Biri orada güzel bir heykel olduğunu söylemişti, bilirsin, ben de hayvanları çok severim..."

"Görmedim ama biz bahçe meydanında toplanmıştık ve her bir santimetrekareye gerçek anlamda yüzlerce Fae, bir o kadar da spirit düşüyordu, yani epey kalabalıktı. Gözümden kaçmış olabilir."

Sybille'in gözünden nadiren bir şey kaçardı. En azından üçüncü peri şarabı kadehinden önce. Yanıtına göre aradığım karga heykeli bahçelerde sergilenmiyordu, geriye sadece şey kalmıştı o zaman, eh... bütün kale.

Bunu kimler bilebilir diye düşündüm.

Büyükannem?

Ona kesinlikle soramazdım.

Cato?

Merakım saraydaki birilerinin kulağına gidebilirdi ve bu büyükbabam, iki hükümdardan biri ya da daha kötüsü, ninem olabilirdi.

Fırçamı indirirken aklıma kralın özel odasına girmiş biri geldi. "Catriona..."

"Duydun mu? Çok yapışkandı."

"Neyi duydum mu?"

"Neredeyse Marco'nun üstüne çıkacaktı." Yüzünü buruşturdu.

Kaşlarımı çattım çünkü Sybille'in daha önce kortezan kadını yargıladığını hiç görmemiştim. "Onun işi o."

Sybille karnının üstüne yuvarlandı ve kollarını önünde birleştirerek yükseldi. "Evet ama bu Marco'nun nişan töreniydi. Zavallı müstakbel gelin öyle mahzun görünüyordu ki neredeyse gidip sarılacaktım, üstelik yabancılara sarılmaktan ne kadar nefret ettiğimi bilirsin."

"Dün geceyi kastetmemiştim ama katılıyorum, bir hayli sevimsizmiş." Sanırım Marco'nun nişanlısının buna alışması gerekiyordu. Bu arada, acaba Dante nişanlısına ihanet eder mi sorusu aklıma geldi fakat bu düşünce midemi ekşittiğinden onu zihnimden uzaklaştırdım.

"Eponine'in hakkını teslim etmeliyim. O kadar büyük sabır gösterdi ki." Sybille bakışları bulutsuz, mavi gökyüzünde, iç geçirdi. "Kadınlar bir de krallarla evlenme hayaliyle yaşıyorlar. Ne kadar sefil bir hayat oysaki."

"Aşk evliliği değilse öyle."

Yan yan bana baktı. "Kraliyet ailesi ne zamandan beri aşk evliliği yapıyor?"

Yapmıyor olabilirlerdi ama bu değişecekti.

Belki.

Omuzlarımı kaldırdım.

Belki değil. Ben Dante'nin kraliçesi olduğum gün bu değişecekti.

Syb gözlerini devirdi. "Çok fazla kitap okuyorsun."

"Sen de çok az okuyorsun."

Bir sinekkuşu penceremin önüne gelip morsalkımla susuzluğunu giderdi; kanatları öyle hızla açılıp kapanıyordu ki sanki

havada asılı kalmış gibi görünüyordu. Bu da bana hayatımı değiştirecek olan demir kargaları hatırlattı.

"Ben *yaşıyorum*, sen hayal kuruyorsun."

Çünkü hayaller güvenliydi ama hayat... eh, hayat güvenli değildi. Ve eğer bir kralı tahtından edebilecek güce sahip heykeller toplamam gerekecekse yakında çok daha az güvenli olacaktı.

"Syb, biri sana her zaman açmayı hayal ettiğin bir kapının anahtarını verseydi gidip o kapıyı açar mıydın?"

İnce, kara kaşlarının ortasında dikey bir çizgi belirdi. "Önce kapıyı çalardım."

"Bu varsayımsal bir kapı."

"O zaman ben de varsayımsal olarak çalarım."

Tavsiyesini nasıl uygulayacağımdan emin değildim.

Demir kargalar hakkında daha çok bilgi mi edinecektim?

Tarecuori'deki Büyük Kütüphaneye girmenin tek yolu girişteki iğneyi parmağınıza batırmak ve giriş kaydı bırakmak için parmağınızı bir kayıt defterine bastırmaktı.

Nineme kızgın olabilirdim ama ona hiçbir yere tuhaf kanımdan izler bırakmayacağıma dair verdiğim sözü bozacak değildim.

ON ÜÇ

Ben bardakları kurularken Catriona geniş kolları omuzlarından dökülen okyanus renkli yeni elbisesiyle dans ederek *Şişe Dibi*'ne girdi. Ağzım açık hâlde ona baktığımı fark edince olduğu yerde yavaşça döndü.

"Majestelerinin hediyesi. Bu güzelliklerle birlikte." Sarı saçlarını yana iterek safirlerle süslenmiş küpelerini gösterdi. Yeni takıları kulağının yuvarlak kepçesinin üzerine kadar uzanıyor, onu sanki sivriymiş gibi gösteriyordu.

Böyle hediyeleri hak etmek için ne yaptığını sormadım çünkü zaten biliyordum fakat o yine de tek bir detayı bile atlamadan anlattı. Marco'nun duvarındaki bir sinek bile kralın anatomisi ve vücut hatları konusunda bu kadar bilgi sahibi olamazdı.

Duvarlardan bahsetmişken... "Her zaman merak etmişimdir, bir hükümdarın yatak odası nasıldır acaba?"

Gözlerinde küpeleri kadar parlak bir ışıltı belirdi. "Ah, çok güzel bir yer. Tavanında gökyüzünü gösteren cam bir kubbe var ve duvarları aynalı karolarla kaplı, bu da kendini sanki gökyüzünde asılı duruyormuşsun gibi hissetmeni sağlıyor. Hele banyosu... Tanrılar aşkına, banyoya âşığım. Borulardan çıkıp akan suyu var."

Catriona'nın, Marco'nun tüm borularına aşina olduğunu söyleyerek espri yapmak üzereydim ama konudan sapmak istemediğim için vazgeçtim. "Hiç sanat eseri var mı peki? Heykel falan?"

"Krallığın bir haritası var. Hükmettiği topraklar öyle büyük ki. Tarespagia, Tarelexo ve Tarecuori'nin toplamından dört kat daha büyük, biliyor muydun bunu?"

"Bilmiyordum. Ama artık biliyorum. Başka bir şey yok mu?" Catriona geldiğinden beri aynı bardağı kuruluyordum ama o bunun farkına varamayacak kadar hayallere dalmıştı.

"Hatırladığım kadarıyla yok."

Demek ki karga kralın odasında değildi. Define haritamdan bir yeri daha çıkarabilirdim.

Catriona kirpiklerini kırpıştırarak hayallerinden sıyrıldı. "Sen neden gelmedin?"

"Kurdelemi kaybettim."

"Sen..." Dudaklarından bir kahkaha döküldü. Benim gülmediğimi fark edince uyanıverdi. "Çok üzüldüm. Ne fena olmuş."

Büyükanneme olan öfkem yeniden alevlenerek dişlerimi sıktım. Sybille'le ben çıkarken o evde değildi ama vardiyam bittikten sonra gidip onunla yüzleşecektim.

Catriona küpelerinin sivri uçlarına dokundu. "Evde yalnız başına mı oturdun sen de?"

"Hayır. Davetiye gelmeyen arkadaşlarla birlikte dışarı çıktık."

"Ne kadar da merhametlisin." Merhametim hakkındaki düşüncesini esneyerek gösterdi.

Tabii yorgun da olabilirdi.

Yorgun olduğunu düşünmeyi tercih edecektim. Gözlerimi kuruladığım bardağa diktim. "Dün gece Dante'yi gördün mü?"

"Gördüm. Çok terbiyeliydi. Bu arada, Glace prensesi de davete katılmıştı."

Başımı aniden kaldırıp ona baktım. "Glace prensesinin onun terbiyeli davranmasıyla ne alakası var?"

"Dante ona kur yapıyordu, şaşkın. Kız epey soğuktu. Ve soluk. Neredeyse hayalet gibi. Öyle ki kuzeyde hiç güneş doğmuyor sanırsın."

Ben düşen çenemi tezgâhtan toplayamadan meyhanenin kapıları açıldı ve Antoni ağzına kadar balık ve buzla dolu bir sepetle içeri girdi. Beni gördüğü anda dudaklarında bir gülümseme belirdi ve elinde balıklarla bana doğru geldi.

"Fallon. Catriona." İkimizin de adını söylese de sadece bana bakıyordu.

Bar tezgâhının yanından dolaştı ve son gördüğümde dirseğine kadar soğan ve sarımsağa gömülmüş olan Sybille'in annesine balıkları teslim etmek üzere mutfağa girdi.

Catriona kapanmakta olan kanatlı kapıyı izledi. "Ateş gibi yakıyorsun, micara."

"Ne?"

"Antoni kapı yerine az kalsın duvara tosluyordu. Marco bana senin hakkında binlerce soru sordu. Ve Silv..." Gözleri irileşti. "Kızlık zarın sağlam, değil mi?"

Hâlâ kralın hakkımda sorular sormasına takılmış olsam da yanaklarım yanmaya başladı. Benimle tanışmamıştı bile.

"Bir altın para kazanmak ister misin?"

Korsemin altındaki göğüs kafesim kalp atışlarımla titriyordu. Bir altın para tutacağım dairenin bir yıllık kirasını karşılardı.

"İşin içine bir de kral girerse sen ona üç de..." Catriona sesli düşünüyordu.

Elimdeki bardağı bıraktım ama yenisini almadım. "Nasıl?"

"Benim seksen iki sene önce yaptığımı yaparak."

Kalbim gümbür gümbür atmaya başladı çünkü galiba nereye varmaya çalıştığını anlamıştım. "Ne yapmıştın?"

"Bekâretimi açık artırmaya çıkardım."

"Sen..." Yüzümü buruşturdum ve başımı iki yana salladım. "Hayır. Bunu asla yapamam."

Antoni mutfaktan çıkarak içeriyi pırıltılı pulların tuzlu kokusu ve doğranmış soğanların keskin aromasıyla doldurdu. Bana doğru yanaştı, belime sarılacağını düşündüm ama lavaboya yöneldi.

Elini sabunlu suyla dolu lavaboya soktu, sonra bir kalıp sabun alıp avuçlarına sürttü. "Ne işler peşindesin, kurnaz Catriona?"

Catriona'nın işaret parmağıyla orta parmağı kalktı, bu insanlar ve yarımlıklar arasında popüler olan ve hakaret içeren bir el hareketiydi. "Seni ilgilendirmez, Antoni."

"Eğer Fallon'la ilgiliyse beni de ilgilendirir."

Sırtımı dikleştirdim çünkü bir öpücük benim işlerimin onu da ilgilendirmesi anlamına gelmezdi.

Eklemleri beyazlamış ellerimden kurulama havlusunu aldı ve ellerini kuruladı. "Ben ciddiyim, Catriona. Onu kötü bir yola sürükleme."

Catriona alaycı alaycı güldü. "Benden daha fazla kişiyle yatmış birinin bunu söylemesi çok ilginç... üstelik mesleği *balıkçılık* olan birinin." Az önce doldurduğum kâseden biberiyeyle kavrulmuş bir ceviz aldı ve ağzına attı. İyice çiğnedikten sonra, "Yani mesleği yatak arkadaşlığı olmayan birinin," diye ekledi.

Antoni ve Catriona birbirlerine ters ters baktılar ve kısa bir an için acaba hiç yattılar mı diye düşündüm ama sonra durdum çünkü cevabı bilmek istemiyordum.

Rıhtımın kargaşası meyhanenin içine süzüldü ve ahşap bar tezgâhının önünde yükselen gerilim duvarını delip geçti.

"İşte buradasın!" Phoebus sarı buklelerini eliyle düzeltti, ışıltılı zümrüt gözlerinin üzerindeki kaşları çatıktı.

Harika zamanlama. "Buradayım."

Kolunu tezgâhın üzerine uzatıp bir avuç ceviz aldı. "Syb'le birlikte gece boyunca seni..." Antoni parmaklarını parmaklarımın arasından geçirince Phoebus susuverdi.

Onun elini tutmadım ama elimi çekmedim de.

"Meyhanedeki kalabalık azaldığında kaldığımız yerden devam ederiz." Catriona bir ceviz daha aldı, sonra mavi ipekler içinde dönerek az önce sildiğim ahşap merdiveni tırmandı; bu iş bana kalmıştı çünkü Flora'nın çocuklarından biri –*yine*– hastaydı

ve Sybille de şekerleme yapıyordu. İşin aslı düşünmeme gerek olmayan işler yapmaktan pek de nefret etmiyordum.

Antoni bir buklemi kulağımın arkasına sıkıştırdı. "İşin ne zaman bitiyor?"

"Emin değilim."

Phoebus cevizleri ağzına tıkmış, şaşkınlık içinde bizi izliyordu.

"Sorun değil. Mattia ve Riccio'ya teslimatları bitirdikten sonra benimle burada buluşmalarını söyledim."

Bakışlarımı sırıtmakta olan arkadaşımdan Antoni'ye çevirdim, o da bunu eğilip beni öpmesi için bir davet olarak algıladı. Ağzında tuz, güneş ve günahkâr vaatlerin tadı vardı. O kadar gerilmiştim ki hem dudaklarım hem de vücudum kaskatı kesilmişti. Hatta kalbim bile kemiklerim kadar katılaşmış gibiydi.

Avuçlarımı göğsüne bastırdım ve dudaklarımı hemen onun dudaklarından ayırdım. "Burada olmaz."

"Affedersin." Geri çekilmeden önce nasırlı başparmağını köşeli çenemde gezdirdi. "Sonra görüşürüz, Sinyorina Rossi."

Phoebus Antoni'yle birlikte döndü ve ağzının kenarında bekleyen bir sırıtışla onun gidişini izledi. "Fallon'ın bizi yalnız bırakmasının gizemi de böylece çözülmüş oldu. Anlat. Heeer şeyi," dedi kelimeleri uzatarak.

"Gelmeme sebebim o değildi." Yüzümü ateş bastı. "Antoni değildi."

"Hı hı."

"Yemin ederim. Bana kurdele gelmediğini düşündüm, o yüzden buralarda gezindim."

"Antoni'nin yatağına doğru mu?"

Bir ceviz alıp sırıtan suratına doğru fırlattım. "Kes sesini."

Phoebus bana gülmeyi bıraktıktan sonra büyük bir ciddiyetle, "Neden sana kurdele gelmediğini düşündün ki?" dedi. "Sen Dante'nin en sevdiklerinden birisin."

Omuzlarımı silktim. "Rossi'lerin kötü şöhreti falan yüzünden."

"Şöyle söyleyeyim, Dante acayip üzgündü." Phoebus omzunun üzerinden rıhtıma bakan pencerelere doğru bir bakış attı, yüzü alışılmadık derecede gergindi. "Ve geceyi nasıl geçirdiğini öğrenince daha da üzüleceği kesin." Kulaklarının uçları, omuz hizasındaki düz saçlarının arasından görünüyordu. "Kavga gürültüye bayılırım ama senin sebep olduğun bir kavga konusunda ne hissedeceğimi bilemiyorum, Picolina."

En çok kullandığı sevgi sözcüğünü duyunca gözlerimi devirdim. "Aynı yaşta olduğumuzu yine mi unuttun, Pheebs?"

"Sana öyle dememin nedeni küçücük olman."

"Ben küçük değilim. Sen abartılı derecede uzunsun."

Bir an için birbirimize gülümsedik ama sonra az önce söyledikleri, dağlarımızın üstünden eksik olmayan bulutlar gibi üzerimize çöktü. "Benim için kavga etmelerine sebep yok ki."

"Yok mu?"

"Antoni ve ben... ciddi bir şey değil. Sadece öpüştük. Dante de... Eh, onun da gözünün bir prenseste olduğunu duydum."

Phoebus alaycı alaycı gülümsedi. "Tanrılar aşkına. Güven bana. İkisinin arasında sıfır çekim vardı. Sizin ikinizin arasındaki gibi değildi yani." Ağzına bir avuç daha ceviz attı. "Senden taktik almalıyım, ben şimdiye kadar bir adamın kalbini öpücüklerimle kazanmayı hiç başaramadım da."

"Belki de sen onların belden aşağısını öptüğün ama kalpleri daha yukarıda olduğundandır."

Phoebus sırıttı. "En sevdiğim bakire az önce edepsiz espri mi yaptı?"

"Hepiniz benim bekâretliğimden bahsetmeyi keser misiniz lütfen?"

"Öyle bir kelime yok. Ayrıca *hepiniz* kim?"

"Catriona açık artırmaya çıkarmamı önerdi."

Phoebus, havaya attığında güzel yüzüne çarpıp tezgâhın üzerine düşen cevizi almış ağzına götürecekken eli havada öylece asılı kaldı.

"Birkaç altın para kazanabileceğimi söyledi." Öyle bir parayla hayatın ne kadar kolay olabileceğini gözümde canlandırırken alt dudağımı dişlerimin arasında oynattım.

"Hayır."

"Hayır mı? O kadar etmez miyim?"

"Sen çok daha fazla edersin ama konu bu değil. Pişman olursun." Biraz sonra ekledi: "Eğer paraya ihtiyacın varsa benim param senin paran."

"Ailen sana para göndermiyor ki."

"Ama kapılarının veya kasalarının anahtarını değiştirmediler. İçeride istifledikleri altınları görmelisin. Üstelik sadece para olarak da değil."

"Pheebs, ailenin parasını asla alamam." Uzanıp elini sıktım. "Ama yine de teşekkürler."

Sohbeti bekâretimden ve mali durumumdan uzaklaştırıp arkadaşımın şu anki takıntısına, Mercutio adındaki zengin olmayan ama Phoebus'un tanrısal olarak tanımladığı bir ağız ve parmaklarla bunu telafi eden Tarecuori'li Fae'e getirdim. Onun, Syb'in ve Catriona'nın her şeyi paylaşmayı fazlasıyla sevmeleri sayesinde zamanı geldiğinde nerede ne olup bittiğini tam olarak bileceğimden emindim.

"Verilen şey alınan olarak görülmez," dedi Pheebs meyhaneden ayrılmadan evvel. "Benden söylemesi."

Cinsel eylemlerden bahsetmediğini fark etmem biraz zaman aldı.

Ondan para alma fikrinin beni fazlasıyla cezbettiğini itiraf etmekten nefret ediyordum fakat neyse ki ben bu arzuya yenilmeden o gitmişti.

Fakat Tanrılar aşkına, zihnimde durmadan dönüp duruyor, meyhanenin gürültüsünü bastıracak kadar kuvvetleniyordu. Hatta öyle kuvvetli bir hâle geldi ki rutubetli, daracık yerlerden hoşlanmadığım için çoğunlukla kaçındığım mahzene gitmeye gönüllü oldum.

Phoebus'un teklifini unutmak için avuçlarımı şakaklarıma bastırdım. Sesi biraz bastırdığımı hissedince şarap fıçısını aldım.

"Benden mi saklanıyorsunuz, Sinyorina Rossi?"

Kalbim ve vücudum aynı anda yerinden oynadı ve şarap fıçısı elimden kayarak endişe verici bir gümbürtüyle yere düştü. Mucize eseri mantarı çıkmamıştı ve kalın camı da sağlam kalmıştı. Yeni ortaya çıkan sakinliğim konusunda aynı şeyi söyleyemezdim.

Fıçıyı yerden almak için çömeldim. "Neden en yakın ve en eski arkadaşlarımdan birinden saklanayım ki?"

ON DÖRT

"*Arkadaşın* mı? Senin için sadece bu muyum?" Dante kollarını beyaz askerî üniformasının göğsünde kavuşturmuş, meyhanenin yer altındaki şarap mahzeninin kapısında dikiliyordu; yaldızlı yakalığını gevşetmiş, uzun örgülerini bir omzundan aşağı sarkıtmıştı. Kara saçlarının her tarafını süsleyen altın boncuklar, odadaki tek yağ lambasından yayılan ışığı yansıtıyordu.

Bir grup Tarecuori'li kızın beni sınıfta itip kaktığı ve dizlerimin üzerine düşmeme neden olduğu günden beri beni büyüleyen su gibi mavi gözleriyle beni içine çekiyordu. O gün sadece kitaplarımı toplamama yardım etmekle kalmamış, bana elini uzatmış ve beni himayesine almıştı. Bir daha kimse beni itip kakmamıştı ama bu, başka şekillerde zorbalığa uğramadığım anlamına gelmiyordu.

"Yalnız, minicik tahtımda bütün gece seni bekledim."

"Yanında bir prensesle. Ben buna yalnızlık demezdim."

"Alyona sadece arkadaşım. Marco kuzeyle ittifak kurmak istiyor, Eponine Nebba'lı olduğu ve Marco da sadece bir kadınla evlenebildiği için diğerine benim kur yapmamı istiyor. Hepsi bu."

Fıçıyı kaldırırken, "Peki sen istiyorsun?" dedim.

"Ben prensim, Fal. İsteklerim sorumluluklarımdan sonra gelir."

Ama ben başka bir kadından sonra gelmek istemiyordum.

"Fakat dün gece aramızda hiçbir şey olmadı."

Gümbür gümbür atan yüreğim, fıçının içindeki şarabı sarsıyordu. "Peki ya dün geceden öncesi?"

"Dört yıl boyunca yoktum." Âdemelması boğazında bir aşağı bir yukarı hareket etti, sonra kapı ağzından öne çıktı ve fıçıyı kollarımdan aldı. Ben on parmağıma da ihtiyaç duyduğum hâlde o fıçıyı sadece iki parmağıyla kaldırdı. "Bunu bana karşı kullanamazsın. Özellikle de bir genelevde çalıştığın göz önünde bulundurulduğunda."

"Burası bir meyhane, Dante."

"Aynı zamanda genelev." İç geçirdi. "Sen de maceralar yaşadın, ben de. Geçmişi artık geride bırakalım."

Gözlerimden incindiğimi anlamasın diye çenesini daha da koyu gösteren sakallara odaklandım. Benim yaşadığım maceralar bir elin parmakları –bir parmak– kadardı, oysa onunkilerin iki elin parmaklarını bile geçtiğinden emindim.

"Bak, buraya kavga etmeye gelmedim. Buraya dün gece seni özlediğim için ve başına bir şey gelmiş olmasından endişelendiğim için geldim. Neden gelmedin?"

"Kurdeleyi kaybettim."

Yalan söylediğimi düşünüyorsa bile bunu hiç belli etmedi. "En azından elbiseyi sevdin mi?"

Aniden dikkatimi çekmeyi başarmıştı. "Sen..." Ağzımdan dökülmek üzere olan şaşkınlığı silmek için dudaklarımı yaladım. Yine yalan söylemek üzereydim ama başka şansım var mıydı? Hediyesini almadığımı itiraf etseydim ya büyükannemin ya da Dante'nin kanatlı ulağının başı derde girecekti.

"Almadın mı?"

"Hayır, ben... aldım. Muhteşemdi."

"Menekşe rengi, tıpkı gözlerin gibi."

"Evet, tıpatıp aynı tonda. Sanki gözlerimin rengini ezbere biliyormuşsun gibi."

"Evet, ezbere biliyorum ama elbise mor değildi, altın rengiydi. Şimdi, ben senin üzerinde tuz yeminini uygulamaya başlamadan evvel doğruyu söylemeye ne dersin?"

Yüzümü buruşturdum, kendi ördüğü ağa yakalanmış bir örümcek gibi hissediyordum. "İkisini de almadım."

"Neden yalan söyledin?"

"Çünkü ikisini de büyükannemin benden saklamış olabileceğini düşündüm."

Bronwen'in sözleri beynimin içinde yankılandı: *Buradasın çünkü zamanı geldi.*

Elbisemi ve kurdelemi *o* almış olabilir miydi? Bu olasılık daha önce aklıma gelmemişti. Göğsümün içi öfkeyle doldu. Eğer tüm bunların arkasında o kör kadın varsa o zaman hem o hem de aptal define avına lanet olsun. Lanet olası kargaları gidip kendisi arayabilirdi.

Fakat sonra o kuşların benim Dante'nin gelini olma şansım demek olduğunu hatırlayınca öfkem yatıştı. Belki de Bronwen benim zararıma iş yapmıyordu. Keşke hayatıma girmek için daha iyi bir akşam seçmiş olsaydı.

Dante yüzümden geçip duran duyguları inceliyordu. "Kendinle ettiğin sohbete benim de dâhil olma şansım var mı?"

"Büyükannemin tüm bu hikâyeye dâhil olmayabileceği ihtimalini düşünüyordum."

Dudaklarını büktü. "Eğer unuttuysa spiritimin kanatlarını kestireceğim..."

"Hayır. Lütfen. Kimseyi cezalandırmak yok. Geçti gitti." Elimi omzuna koydum, öyle kaslıydı ki sanki elimin altında morsalkım sarmaşıkları varmış gibi hissettim. "Yani, sadece bir geceydi. Artık eve döndüğüne göre başka bir gecemiz daha olur. Hatta gecelerimiz."

Sözlerim onu yatıştırmış ama beni endişelendirmişti. Kehanet gerçek olsun ya da olmasın, Dante dün gece başka bir adamı öptüğümü öğrenirse bana elbise yolladığına pişman olurdu. İtiraf etmek üzere ağzımı açtım ama o korkunç kelimeler dudaklarımdan dökülemeden Dante'nin fıçıyı tutmayan eli belime sarıldı ve dudakları dudaklarıma kapandı.

Küflü mahzen bir anda silindi ve dört sene önceye, Tarelexo'nun gölgelerinin arasında, o zamanlar henüz bir oğlan olan bu genç adamın dudaklarını daha önce kimsenin koymadığı yere bastırdığı o âna dönüverdim.

Bu öpücük hem tanıdık hem farklıydı, sanki ilk ama aynı zamanda ikinci gibiydi. Yüreğim göğüs kafesimde gümbürdüyor, nabzım sanki meme uçlarımda atıyordu. Bu minik, pembe boncuklar o kadar sertleşmişti ki elbisemin sağlam kumaşını yırtıp Dante'nin ipek üniformasını delmesinden korkuyordum.

Elimi boynuna götürdüm, avucumu sıcak cildinin ve altında seğiren kasların üzerine koydum. Dante'nin dili ağzımın içine girdi, dilimi kırbaçladı, talepkâr ve sertçe her kuytu köşeye hükmetti; sanki onun benim prensim ve Luce'deki, vücudum dâhil her şeyin sahibi olduğunu hatırlatmak ister gibiydi.

"Ah. Ben..." Giana'nın sesi beni alçak tavanlı, rutubetli mahzene geri döndürdü.

Dante'nin cüssesi Giana'nın beni görmesine engel oluyorsa da kıpırdamaya cesaret edemedim. Bu iri cüssenin nedeni muhtemelen ailesi olsa bile tanrılara şükrettim. Yuvarlak kulaklıların saygıyı hak etmediğine inanan annesini pek takdir etmiyordum, o yüzden tanrılarımıza teşekkür etmek daha uygun gelmişti.

"Böldüğüm için özür dilerim, Altezza. Şarap almam gerekiyordu da."

Yanaklarım alev alevdi. Dante yakalanmak onu eğlendirmiş gibi gülümsüyordu, belki de bedenimin ona bu kadar şiddetli tepki vermesi yüzündendi bu gülümseme. Gia'nın, Dante'nin başka bir kadını öptüğünü sanmasını umuyordum ama sonra Dante elinde tuttuğu fıçıyı uzatmak için kenara doğru kaydı, ben de ahşap rafların arkasına saklanacak vakti bulamadım.

Giana gri gözlerini bana dikmişti, içlerinde öyle bir sitem vardı ki yüreğim ezildi. Ona bu buluşmayı *ya da* öpücüğü başlatanın ben olmadığımı söylemek istedim fakat o elinde

şarapla basamakları tırmanmaya başlamıştı bile. Yüzümü ellerime gömüp başımı eğdim.

"Hey..." Dante elini bileğimin altından geçirerek yanağımı avucunun içine aldı. "İşte olduğunu biliyorum ama ben prensim. Bir prensi öptüğün için başın belaya giremez."

Kendimi öyle suçlu hissediyordum ki gözlerimi açıp ona bakamadım.

"Eğer seni üzerse," –parmağını yanağımdaki çıkık kemikte gezdirdi– "onun dilini keserim."

Bu, gözlerimin fal taşı gibi açılmasına ve derin bir soluk almama neden oldu. "Dante," diye fısıldadım. "Hayır." Başımı iki yana sallarken onun avucunu da salladım.

"Seni kimsenin incitmesine katlanamam, Fal. Ne kelimeleriyle ne de hareketleriyle."

"Giana beni asla incitmez."

"Sana nasıl baktığını gördüm."

"O benim için bir abla gibi, Dante. Beni seven ve benim için endişe eden bir abla."

Yarı kapalı gözlerle beni izliyordu, gözleri öğle göğünden ziyade mürekkep rengiydi. "Eh, o zaman endişeleri yersiz çünkü sana asla zarar vermem."

"Sen bir prenssin. Tek prenssin. Ben de... ben de kanalın yanlış tarafında yaşayan yuvarlak kulaklı kızım. Onun gördüğü bu işte. Tüm dünyanın gördüğü bu."

Başını iyice eğdi. "Sen gecelerimi birlikte geçirmek istediğim kızsın, Fallon."

Kalbim yeniden hızla göğüs kafesimi dövmeye başladı ve tüm suçluluk hissim, gerginliğim yok oluverdi. Ya Bronwen onunla evleneceğimi *görmemişse* ama bir şekilde onun beni arzulamasını sağlıyorsa? "Geceler dedin. Peki ya gündüzler? Gündüzlerini benimle geçirmek istemiyor musun?"

Yeniden bana sokuldu ve uzun parmaklarını saçlarımın arasına soktu. "Gündüzlerden bahsetmedim çünkü o zaman işle dolu olacak."

"Yani senin ağabeyin ve benim büyükbabam onaylamayacağı için değil, öyle mi?" *Ya da prensesin yüzünden?*

"Onların onaylayıp onaylamamaları benim pek de umurumda değil, Yılan Efsuncusu." Yanağımdaki bir bukleyi geriye itti, sonra beni bir kez daha öptü. "Bu gece ve önümüzdeki hafta sarayda işlerim olacak ama prenslikle ilgili görevlerim sona erdiği anda seni dışarı çıkaracağım." Geri çekildi. "Ve yeni elbiseni giymeni istiyorum."

Acaba Antoni yukarıda mıydı, acaba Giana onunla konuştu muydu?

"Fallon?"

Suçluluk hissimi ışıltılı bir gülümsemenin ardına gizledim çünkü benim kaderim balıkçı kayığı değil tahttı ve Dante'nin kaderi bendim, yabancı bir prenses değil. "Bana sadece yerini ve zamanını söyle, hazır olacağım."

Dante'nin dudakları kıvrıldı. "Tekrar görüşene kadar saatleri sayacağım. Dakikaları. Saniyeleri."

O göz kırparak çekilirken yüreğim göğsümü dövmeye başladı ve kendimi çok kötü hissetmeme neden oldu. Yaşananların tümünü zihnimden geçirdim, yapılacak tek bir şey vardı: Antoni'yle korkunç bir konuşma yapacaktım. Açık sözlü ve dürüst davranmaya karar verdim. Herhâlde Dante'ye olan hislerimi bana karşı kullanmazdı.

Ayrıca ona herhangi bir söz vermiş de değildim.

Tüm olasılıkları aklımdan geçirerek en sonunda yemek salonuna geri döndüm.

Zamanı geldi.

Bronwen'in sözleri kafamın içinde bir kez daha çınlayarak zaten çılgınca atmakta olan nabzımı daha da hızlandırdı.

Randevumuz için beni kaleye götürürse ve kuş heykelini bulursam...

Birinin kaderime yön vermesi fikri rahatlatıcı olmaktan ziyade korkutucuydu. Özellikle de Fae'lerin geleceği tahmin etmek gibi bir gücü olmadığı, insanlarınsa hiçbir gücü olmadığı için.

Bu lanet Bronwen neydi böyle?

ON BEŞ

"Dün gece iyi vakit geçirdin mi, Beryl?" Tabağını temizlemekte olduğum beyefendi arkadan Beryl'i avuçladı ve kucağına doğru çekti.

"Herkes geçirmedi mi zaten, Sinyor Aristide?" Beryl oynaşmaya öyle alışkındı ki parlak gülümsemesi gerçekmiş gibi görünüyordu.

Adamın kötü bir namı vardı ama iyi para veriyordu, o yüzden de şikâyet eden olmuyordu.

"Sen de artık kraliyetten biriyle işi pişirdiğine göre Catriona'nın ayak izlerini takip edip fiyatlarını şişirmeyeceksin, değil mi?"

Kirli seramik tabakları ağır ağır üst üste koydum. Onlara kulak misafiri olduğumu açık edeceğini bile düşünemeden, "Kral Marco'ya mı eşlik ettin?" diye soruverdim.

Aristide bana şöyle bir baktı. "Bu güzellik prensle beraberdi."

Topladığım avuç dolusu çatal bıçak tabağın üstüne düştü. Dante benim için endişelendiğini söylemişti ama acaba bunu hangi ara yapmıştı? Beryl'le yatarken mi, yoksa prensesinin gönlünü eğlerken mi?

Beyefendi sırıttı. "Bence hizmetçi kız seni kıskandı, Beryl."

Onu bıçakladığımı hayal etim. Çatalla. Yanağından.

Beryl adamın uzun burnunun ucuna parmağıyla dokundu. "Onu rahat bırak, Aristide." Adam suratını onun memelerine gömerken Beryl'in koyu pembe dudaklarından bir kıkırtı döküldü, bana baktı ve sadece ağzını oynatarak, "Affedersin," dedi.

Neden? Dante'yle yattığı için mi, yoksa Aristide'in arsızlığı yüzünden mi?

"Gösterinin tadını mı çıkarıyorsunuz, Sinyorina Rossi?" Beyefendinin sesi Beryl'in yağlı cildinde boğulmuştu.

Şaşkınlığımdan sıyrılıp adam gururumu daha fazla paramparça etmeden oradan ayrıldım. Suratım iyice asılmıştı ve gözlerim fazlasıyla yandığı için bakışlarımı yerden kaldıramadım. Gözyaşlarımı dizginlemeye o kadar çok odaklanmıştım ki neredeyse meyhaneye giren müşterinin üzerine düşüyordum.

Elbette içeri giren Antoni'ydi.

Beni öyle nazikçe tuttu ki elini yakalayıp onu meyhaneden dışarı çekmek istedim. Dünyayı tamamen dışarıda bırakmak ve kendimi onun içinde kaybetmek istedim. Üzerime yeni bir suçluluk dalgası çöktü çünkü onu bu şekilde kullanmak beni bu odadaki herkes kadar kötü biri yapardı.

Mattia ve Riccio, Antoni'nin peşinden içeri girdiler ve selam verdiler fakat onların selamına karşılık veremeyecek kadar gerilmiştim. Zorlukla yutkunduktan sonra onlara bar tezgâhının önündeki üç boş tabureyi gösterdim ve elimdeki kirli tabakları bırakmak üzere mutfağa yöneldim.

Hemen salona dönmek yerine mutfakta biraz oyalandım. Bir dakikaya ihtiyacım vardı.

Ya da on.

Duygularımı dizginlemeli, düşüncelerimi toplamalıydım.

Sybille'in annesiyle babası birlikte çalışıyor, tabaklara yemek koyup tencereleri karıştırıyorlardı. Mükemmel bir senkronla birbirlerinin etrafında dans ediyorlardı sanki, iki asırlık evlilik birbirlerine kusursuzca uyum sağlamalarını mümkün kılmıştı.

Bu büyüleyici bir gösteriydi ve kısa süre içinde midemdeki yumrular gevşeyiverdi.

Marcello kalın kaşlarını kaldırdı. "Her şey yolunda mı, Fallon?" Saçını omuzlarına kadar uzatmaya izni olsa da şim-

diye kadar hep kısacık kestiğini görmüştüm. Saçının boyu ve rengiyle sürekli oynayan Defne'nin aksine.

"Harika. Burada yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Marcello ve Defne bakıştılar çünkü ben genellikle mutfaktan uzak dururdum, güvercinlerin tüylerinin yolunduğunu ya da hayvanların etinin dövülerek terbiye edildiğini görmekten pek hoşlanmazdım. Kan kokusu bile midemi altüst ederdi.

"Yok, tatlım. Biz her şeyi hallediyoruz." Defne bana gülümsedi; kocasının cildinden birkaç ton koyu olan kahverengi yüzü, dişlerinin bembeyaz ışıldamasını sağlıyordu.

Onlara ne kadar faydalı olabileceğimi göstermek için bir spatula alıp ateşin yanında kaynayan kazana daldırmak üzereydim ki Giana elinde boş bir güveç tabağıyla içeri girdi. Tabağı sabunlu suyla dolu lavaboya attı ve kollarını sıvamaya başladı ama onu kenara itip ellerimi ondan önce suyun içine sokuverdim.

"Bulaşığı ben yıkarım," diye haykırdım.

Giana'nın dudakları ince bir çizgi hâlini aldı ve ince çenesindeki bir kas titreşti. Yenilgiyi kabul etti fakat gitmeden önce, "Bütün gece burada saklanamazsın," diye mırıldandı.

"Saklanmıyorum ki."

"Fallon..."

Ailesinin bakışları ensemdeki tüyleri diken diken etti, belli ki aramızdaki sessiz bakışma gözlerinden kaçmamıştı.

"*Saklanmayı* bıraktığın zaman git mola ver. Öğleden sonra geldiğinden beri mola vermedin."

"Molaya gerek yok." Ayak tabanlarım kesinlikle molaya ihtiyacım olduğunu haykırıyordu ama denesem bile hiçbir şey yapmadan oturabileceğimi sanmıyordum, ayrıca soluk almak için iskeleye çıkarsam Antoni de kesin yanıma gelirdi ve artık ondan da başka herhangi bir şeyden de emin değildim.

Giana elinde bir tabak yumuşak peynir, üzüm ve buharı tüten ekşi mayalı ekmekle bunaltıcı ahşap ve arduvaz mutfaktan çıkmadan önce başını iki yana salladı.

Cildim buruşana ve parmakların ağrıyana kadar bulaşık yıkadım, ovulacak bir şey kalmamıştı çünkü ocakların altındaki ateş sönmüştü.

Defne, bulaşıklığa yığdığım temiz bulaşıkları kurulamama yardım etmek için raftan temiz bir bez alarak, "Konuşmak ister misin?" diye sordu.

Yanağımın içini ısırdım. "Marcello'nun senin için doğru kişi olduğunu nasıl anlamıştın?"

Gri gözleri dikkatle beni süzdü; yüzüm hâlâ Marcello'nun dışarı taşıyıp adanın kullanılmış su teknesine dökeceği, daha sonra da ateş Fae'lerinin arıtacağı kirli suyu kovalara aktardığım lavaboya dönüktü. "Hayallerimiz birbirine uygundu. Ve beni güldürüyordu. Hâlâ da her fırsatta bunu yapıyor."

Dişlerim hâlâ yanağımın iç tarafını delmekle meşguldü.

"*Ayrıca* bana krallıktaki en güzel kadın olduğumu söylüyor. Saçma, biliyorum ama her gün yaptığı bu hatırlatma kendimi özel hissetmemi sağlıyor."

"Saçma değil, hayran olunacak bir şey bu." Dante de benim kendimi güzel hissetmemi sağlıyordu. Ve beni güldürüyordu. Ayrıca hayallerimiz de birbirine uygundu çünkü o taht için kanalı geçmiş, ben de onun yanında olmak için demir heykeller toplamayı bir nevi kabul etmiştim.

"Fakat daha önemlisi, Fallonina, Marcello ve ben birbirimizden hiç sır saklamıyoruz."

Aklımdan geçen her şeyi anında yansıtmamaları için mimiklerimi bir an önce eğitmeliydim.

"Şimdi eve git. Annenle Ceres'e kalanlarla bir tabak hazırladım. İkisine de sevgilerimi ilet ve Ceres'e söyle de bir gün uğrasın. Onu görmeyeli asırlar oldu."

"Söylerim." Gönülsüzce ıslak bezi katlayıp tahta tezgâha koydum, kapaklı kabı aldım ve sallanan kapıyı kalçamla ittim.

Yemek salonu normalden sessiz olsa da yemek yiyenler yerlerini içki içenlere bıraktığı için genel olarak kesinlikle sessiz

sayılmazdı. Meyhanenin diğer ucunda iskambil masaları kurulurken belirli bir sayıda müşteri de kollarında en sevdikleri fahişeyle merdivenlerden çıkıp iniyorlardı.

En sonunda Antoni'yi görmek için bar tarafına baktım ama sadece Sybille'le sohbet edip içki içen Mattia ve Riccio oradaydı. Midem gerginlikle daha çok kasıldı. Antoni meyhaneden mi yoksa yalnızca yemek salonundan mı çıkmıştı? Tavana baktım. Eğer bir kızla birlikte yukarı çıkmışsa en azından onu kendimden uzaklaştırma kararını kesin olarak verebilecektim.

"Rıhtımda, kanala taş atıyor." Giana boşalmış içki bardaklarıyla dolu tepsiyle yanımdan geçiyordu. "Gerçekten ilgi duyduğu ilk kız sensin."

"Lütfen yapma, Gia. Zaten kendimi berbat hissediyorum."

"Kendini kötü hissetmen için bir şey yapmıyorum, Fallon. Sadece onun için üzülüyorum."

Kaşlarımı çatarak mırıldandım: "Keşke onu hiç öpmeseydim."

"*Hangisinden* bahsediyorsun?"

Açıkçası ben de çok emin değildim.

Sessiz sohbetimiz Sybille'in dikkatini çekti ve hemen yanımıza geldi. "Ne kaçırdım?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandım.

Sybille gözlerini devirdi. "Yaa, eminim öyledir."

"Gece kalma davetin için teşekkürler ama eve gideceğim."

Sybille kıvrık, siyah kirpikli gözlerini bana dikti. "*Eve*, ha?"

Onun imalı sözleri Giana'nın suratının asılmasına neden oldu. Dolu bir sürahi kaptı ve içindekini servis etmek üzere uzaklaştı.

"Gia'nın sıkıntısı ne?"

"Benim Phoebus hakkında neler hissettiğimi biliyorsun, değil mi? O da Antoni hakkında aynı şekilde hissediyor."

Sybille kaşlarını çattı.

Güçlü gelgitler ve daha da güçlü rüzgârların aşındırdığı bu adada meyhaneyi yapısal olarak mümkün olduğunca dik

tutan kalın ahşap kirişlerden birine bakarak başımı salladım. "Dante beni öptü."

"Dört yıl ön..."

"Bugün. Mahzende bana sürpriz yaptı ve beni öptü, sonra da bana çıkma teklif etti."

Gözleri öyle irileşti ki kirpikleri neredeyse kaşlarına değecekti. "Ne? Ben neden bunu şimdi duyuyorum? Ah..." Dudaklarını büzdü. "Demek Antoni o yüzden keyifsizdi."

"Onun bildiğini sanmam."

"Eh, o zaman... *merda*."

Evet, *siktir* son derece uygun bir laftı. "Başka bilgece sözün var mı?"

"Sana söyleyecek sözüm yok, tatlım ama sen hangi erkeği tercih edeceğine karar verirken elini tutabilirim."

Bunu yapardı.

Ona tek kolumla sarıldım, omuzlarımı dikleştirdim ve yıldızların aydınlattığı karanlık sokağa çıkarken herhangi bir söz verilmemişken veya yemin edilmemişken bunun aldatma sayılmayacağını kendime hatırlattım.

Yani işin aslı Dante'ye öfkelenmem ya da Antoni'yle yaşadığım gönül macerası yüzünden kendimi yalancı gibi hissetmem için bir neden yoktu.

ON ALTI

Antoni kayığının palamar yerine oturmuş, çizmelerini kayığın kıçına yaslamıştı. Ben yaklaşınca sırtını dikleştirdi. Geldiğimi nasıl hissettiği tam bir gizemdi çünkü terlikli ayaklarım iskelede hiç ses çıkarmıyordu.

"Benden saklanmayı bıraktın mı, Fallon?"

Bu yorum beni, Dante'nin de aynı soruyu sorduğu mahzene geri götürdü. Tek fark ondan saklanmıyor oluşumdu. "Evet."

Antoni omzunun üzerinden bakıp kaşını kaldırdı. Sanırım bu kadar açık sözlü olmamı beklemiyordu. Elimdeki kabı yere bıraktım ve yanına oturdum.

Ortadan kaybolmam gözlerinde her zaman var olan ışıltıyı azaltmıştı. "Neden?"

Yan yana dizilmiş kayıkların altında ilerleyen devasa sarı yılanı ve ürküttüğü ördek sürüsünün ciyaklayarak mavi-siyah sulardan havalanmasını seyrettim. "Dante bugün beni görmeye geldi." Alt dudağımı dişlerimin arasında kaydırdım. "Beni öptü, sonra da çıkma teklif etti."

Artık sır saklamayacaktım. Antoni hayatımın aşkı olmayabilirdi ama büyük ihtimalle Dante de değildi.

Kehanetmiş, peh!

Göz ucuyla Antoni'nin yüzünden karanlık bir ifade geçtiğini gördüm. "Seni baloya bile davet etmedi."

En sonunda ona baktım. "Etmiş ama büyükannem katılmamam için kurdeleyi saklamış." Bunu yapanın büyükannem olup olmadığından hâlâ emin değildim ama Antoni'ye Bronwen'den

bahsedemeyeceğim için ilk teorimi devam ettirdim. "Ona evet dedim."

Antoni'nin göz bebekleri iğne başı kadar olmuştu. "Ona bizden de bahsettin mi?"

"Bahsetmedim. Sormadı."

"Peki sorsaydı?"

"Ona söylerdim. Utanacak bir şeyim yok. Özellikle de şeyi düşünürsek... şeyi..." Sesim acı dolu bir vızıltıya dönüştü.

"Sadece öpüştüğümüzü mü?"

"Hayır. Yani, evet. Ama aklımdan geçen o değildi."

Antoni kolunu belime doladı ve beni kendine doğru çekti. Yanağımı onun omzuna koydum; öyle sıcak ve sert, öyle rahat ve güvenliydi ki...

"Beryl'le yattığını mı?" Fısıltısı, salınan teknelerin toplanmış yelkenlerinin arasından süzülen rüzgâr kadar yumuşaktı.

Başımı omzundan kaldırdım. "Sen de mi duydun?"

"*Şişe Dibi*'nde sırların çoğu sır olarak kalmaz."

"Tanrılar aşkına, Antoni. Siktir, ben çok safım," dedim çatlak bir sesle.

"Daha önce küfrettiğini hiç duymamıştım." Nasırlı başparmağını kolum boyunca dirseğime kadar hareket ettirdi, sonra geri çıktı. "Sen saf değilsin, Fallon. Genç ve hayalcisin."

Aniden aklıma bir fikir geldi. Artık yetişkin bir kadın olduğumu nineme ispatlamak için ayrı eve çıkmak istiyordum ama yetişkin bir kadın güngörmüş olurdu. Deneyimli olurdu. Benimse boş hayaller ve gerçeklikten uzak beklentiler dışında neyim vardı? "Beni kurtar."

Antoni kolumu okşamayı bıraktı. "Efendim?"

"Beni saflığımdan kurtar." O kaşlarını çatınca ekledim: "Yat benimle, Antoni. Neler kaçırdığımı göster bana. Seksten aşk beklememeyi öğret."

Elini kolumdan çekerken başını geriye attı, topuzundan ayrılan birkaç tel sarı-kahve saç köşeli çenesine doğru salındı. "Ben kalpsiz bir jigolo değilim, Fallon. Hislerim var benim."

"Öyle demek istemedim. Yani bu işi bir milyon kez yapmışsındır ama hiç kimseye bağlanmadın."

"Belki de bağlanmışımdır."

"Öyle mi?"

İncelen dudakları, itiraf etmekte zorlandığı yanıtı vermiş oldu. Aniden ayağa kalktı, belli ki bu konuşma bitmişti.

Benimle işi bitmişti.

Bunu hak etmiş olsam da canım yanmıştı.

Çenesi ve eklemleri gerildi. "Yatmak nasıl bir şey öğrenmek istiyorsun demek, hadi yatalım o zaman."

ON YEDİ

Tamam diyesim vardı, o kadarını itiraf edebilirim.

Hem de bu kadar sertçe söylemiş olmasına rağmen.

Fakat derinlerde bir yerde ilk seferimin öfke ve kıskançlık nedeniyle olmasını istemiyordum, içten içe Antoni'yle olmasını da istemiyordum. Dante'yle çıkmıyor olabilirdik ve yattığı kişileri düşününce onun için çok bir anlam ifade etmiyor da olabilirdim ama o, ben ve aptal kalbim için bir şey ifade ediyordu.

Antoni ve Dante vücutlarını ve kalplerini birbirinden ayırabiliyor olabilirdi fakat ben bunu yapamazdım.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum." Kayığına atlayan Antoni'nin sert yüz hatlarından hayal kırıklığı okunuyordu. Kayığın tek kamarasına giden kapıda gözden kaybolmadan önce, "Kalbini kıracak," dedi.

Belki. Ama ben öyle olmayacağına inanmayı tercih ediyordum. Hâlâ başka kadınlarla gönül eğlendirmesinin nedeninin, o şeyleri benimle yapamayacağını sanması olduğunu düşünmeyi tercih ediyordum. "Benim kalbime ne olduğu seni neden ilgilendiriyor ki, Antoni?"

Parmakları hafif aralık duran kapının kolundaydı. Sırtını dikleştirdi. "Haklısın. İlgilendirmiyor. Bunu daha önce konuşmuştuk, değil mi?"

Huysuzluğundan hiç hoşlanmamamın nedeni buna benim sebep olmamdı.

"Benim umurumda olan tek şey balıklar ve vajinalar."

"Öyle deme. Bu doğru değil. Sen iyi bir insansın ve günün birinde vereceğin tüm o sevgiye layık birini bulacaksın."

Mavi gözleri gözlerimle buluştu. "Ben de sana aynısını dilerim."

Bunlar kulağa güzel gelse de ayrılırken söylediği sözler, Dante'nin sevgime layık olmadığını hatırlatan iğneleyici şeylerden ibaretti.

Kamarasına girdi ve kapıyı öyle sert kapattı ki kayığı sarsıldı. Yüzümü Luce'yi örten ışıltılı yıldızlarla kaplı örtüye kaldırdım, gözlerimdeki ve boğazımdaki yanmanın geçmesini bekledim.

Bu doğru karardı.

Eğer Dante gelmemiş olsaydı... eğer Bronwen bizim karmaşık geleceğimiz hakkında konuşmamış olsaydı, bu çekici balıkçıya kendimi verebilirdim ama işin aslı Dante eve dönmüştü.

Kalkmadan önce eğildim ve ellerimi suya daldırdım. Bulanıklığına rağmen suyun altında süzülme isteği bedenimi sardı.

Ellerimin etrafında ufak dalgalar oluştu ve gözlerimi kırpıştırdım çünkü galiba... galiba...

Pullu, pembe bir burun göründü, bunu beyaz halkalı uzun bir boyun takip etti.

"Sen ne tuhaf bir yaratıksın."

Minimus yiyecek bir şeyler arayarak avucumu kokladı, ben de güldüm. Yanağının altını kaşıdım, sonra güveç kabının kapağını kaldırdım ve yumuşak bir pırasa aldım. Pırasayı ona doğru tutunca Minimus onu parmaklarımın arasından aldı.

Kimsenin izlemediğinden emin olmak için iskeleye baktıktan sonra onu son bir kez okşadım, ardından doğrulup Defne'nin kabını aldım ve kendi adama ulaşmak için aşmam gereken altı köprüden ilkine doğru yürümeye başladım.

Su kenarında yürürken pembe pulların ışıltısını gördüm. Minimus çoğu gece yaptığı gibi yine beni takip ediyordu, sanki beni güvende tutmak ister gibi. Belki de öyleydi. Ya da belki

sadece benim yakınımda olmaktan hoşlandığı için bu suları arşınlıyordu.

Peşimden gelmesinin nedeni ne olursa olsun varlığına minnettardım. Yolun yarısında müstehcen şarkılar söyleyen Fae'lerle dolu bir gondolun yanından geçtim. İçlerinden biri bana evime kadar eşlik etmeyi teklif etti. Niyetinin yiğitlik olmadığını bildiğim için teklifini geri çevirdim. Tekrar sordu, sesi bu sefer daha yüksekti.

Yine hayır dedim.

Onu reddettiğim için bana sevimsiz birkaç laf etti.

"Koca göbekli dümbelek," diye sessizce homurdandım, suyun cilalı teknesinin etrafında çalkalanarak onu sallamasını diledim.

Dalgalar oluşmaya başlayınca durdum ve nefesimi tuttum.

Adam, "Ne oluyor be!" diye haykırdı, artık sesi kesilmiş olan arkadaşlarıyla birlikte teknenin kenarlarına tutunuyorlardı. "Sen az önce büyü mü kullandın, scazza?"

Öyle miydi? Ellerime baktım. Avuçlarımdan mavi kıvılcımlar çıkmıyordu ama belki de daha önce çıkmıştı, kim bilir?

Bir saniye sonra pembe bir kuyruk teknenin yanındaki suyu şapırdatıp onu kıyıya doğru itince yanıtımı da almış oldum.

Ah, Minimus. Evcil yılanıma sevgiyle gülümsedim. Ta ki adamlardan biri hançerini kınından çıkarana ve diğeri –beni eve götürmeyi teklif eden– ateşle kaplanmış avuçlarını kaldırana kadar.

İçimde öyle bir öfke kabardı ki Minimus'u korkutmak için kanala atlamayı düşündüm ama ninemin hayvanımla ilk kez bağ kurduğum o günkü yüzünün rengi aniden gözümün önüne geliverdi.

Luce'liler deniz yılanlarına karşı bir yakınlığım olduğundan şüphelenseler de bunu kesin olarak bilmiyorlardı. Şimdi suya atlarsam bu ortaya çıkardı ve bunun nereye varacağını sadece tanrılar bilirdi.

Saraya, diye zihnime fısıldadı yumuşak bir ses.

Santo Caldrone. Bronwen, beni yoldan ayırmamak için mi yapıyordu bunu?

Minimus tekneye bir kez daha vurunca ahşabı gıcırdadı. Silahsız iki adam örümcekler gibi kanalın kıyısına tırmanırken ateş Fae'i ve silahlı olan teknede kaldılar.

Silahlı adam hançerini savurdu. Kil güveç kabı elimden kaydı ve ayaklarımın dibinde parçalandı.

Ses adamların irkilmesine neden oldu, bu da bana terliğimi çıkarıp kafasına atacak kadar zaman verdi. Terlik yanlışlıkla ateş Fae'ine çarptı, o da Minimus yerine sağa sola alev fırlattı. Yılanımdan çıkan korkunç çığlık, göğüs kafesimi aşıp yüreğime saplandı.

Hançer, Minimus'un yanağına gaddar bir midye gibi saplanmıştı, gözüne o kadar yakındı ki sanki bıçak benim yüzümü kesiyormuş gibi kükredim.

Ateş Fae'i, "Seni manyak aşüfte!" diye bana haykırdı.

Kırılmış güvece baktım ve en büyük parçasını alıp bu viyaklayan herifi kanala düşürmek için fırlattım.

Adam kendisiyle aynı kırmızı ipeklere bürünmüş bir spirite, "Clyde, muhafızları çağır!" diye bağırdı.

Bu sefer daha yumuşak gelen bir başka çığlık içimin acımasına neden oldu.

Sular karanlık olsa da Minimus'un kıvrandığını, bıçağı yanağından çıkarmaya uğraştığını görebiliyordum. Onun bıçağı daha da derine saplamasından korkarak parmaklıkların üstüne çıktım ve atladım.

Ninem beni kesin öldürecekti, tabii kral ondan önce davranmazsa.

Vücudum soğuk bir duvara çarptı, bacaklarım kürdan gibi batıyordu, eteğimse denizanası gibi şişmişti. Vücudumun geri kalanı altından kayana kadar kumaşı yumrukladım. Minimus'u aramak için kendi etrafımda dönerken göz kapaklarım açıktı.

Yanımda ışıldayan uzun bedeni hâlâ deli gibi kıvranıyordu. Boynuna dokunduğumda tısladı. Yüreğim ağzımda atıyordu. Minimus gözlerini gözlerime dikince en sonunda hareket etmeyi bıraktı ve bir su yosunu gibi salınmaya başladı.

Acı çeken bir su yosunu.

Bir elimle hançeri kavradım, diğer elimle boynuzunu tuttum ve çektim. Hançer alüvyonlu dibe inerken su daha fazla kanla bulandı ve ardından kemikleri titreten bir çığlık duyuldu.

Keşke yarasını kapatabilseydim ama benim tükürüğüm onunki gibi mucize yaratmazdı. Tanrılar biliyor, pazar olayından sonra denemeler yapmıştım. Başardığım tek şeyse Sybille ve Phoebus'un, doğumda kafamın üstüne düşüp düşmediğini merak etmeleri olmuştu.

Ben hançer onu kör etmediği için rahatlamış hâlde onun sırt yüzgeçlerini okşarken Minimus da bacaklarıma ve karnıma dolandı.

Birazdan havaya ihtiyacım olacaktı ama ciğerlerimin dayandığı son noktaya kadar bu garip hayvana sarıldım, keşke onu insanların zulmünden koruyabilseydim ve türlerimiz arasında barışı sağlayabilseydim.

Ciğerlerimdeki karıncalanma dayanılmaz bir hâl aldığında başımla yüzey işaret ettim ve yılanım çok zeki bir hayvan olduğu için beni yüzerek yukarı çıkardı. Ama dalgalı yüzeye çıkmadan önce onu ittim. Gitmedi. Tekrar başına bastırdım. Gitmedi.

Dudaklarımı hareket ettirerek, "Git!" dedim ve bu arada ciğerlerime tuz doldurdum. Ağzımı kapattım ve onu ittim. Kapkara gözlerini bana dikip baktı. Acımı fark etmiş olmalıydı çünkü sonunda vücudu gevşedi ve döndü.

Onu oradan uzaklaştırma nedenimi yanlış anlamaması için dua ederek kendimi yukarı doğru ittim ve kafamı suyun yüzeyine çıkarınca yuttuğum suyu tükürdüm. Elbisem yine etrafımda dalgalanıyordu, ben de bir yandan onu aşağı doğru itmeye çalışırken bir yandan da Fae domuzunun karşı tarafın-

daki kıyıya yüzdüm. Taş duvara asılmış merdivene ulaştım ve yavaşça tırmandım.

Karaya çıkınca boğazıma yapışmış olan tuzu tükürerek atmaya çalıştım ve saçımdaki suyu sıktım. Omzumun üzerinden bakınca kanalda bize doğru yaklaşan askerî bir gemi olduğunu gördüm. Cato'nun saçları beyaz bir bayrak gibi ışıldıyor, tıpkı gözleri gibi parlıyordu. Spirit, çavuşun yanından uzaklaştı ve efendisine geri uçtu.

"Bu kız bana saldırdı!" diye bağırdı ateş Fae'i. Adamın kulakları uzundu ve başparmağımın tırnağı büyüklüğündeki yakutlar yüzünden sarkmıştı. Beline kadar uzanan kahverengi saçlarında da kırmızı taşlar ışıldıyor, pantolonuna sokmadığı beyaz gömleğinin üzerine giydiği yeleğini de süslüyordu. Belli ki bu Fae, soyluların yüksek rütbelilerindendi.

Cato'nun teknesi yavaşlayarak ikimizin arasında durdu. "Size neden saldırdı, Marki Timeus?"

Demek ki dalaştığım adam bir markiydi. Dükün bir kademe altı. Kraliyet ailesinin iki basamak altı.

"Neden mi?" Markinin kehribar rengi gözleri irileşti. "Yani, *nasıl* mı demek istediniz?"

"Hayır, *neden* diye sordum. Bir kız size neden saldırsın?"

"Çünkü bu safkan bana fahişe dedi," diye homurdandım.

Cato başını bana çevirdi ve çenemi kapalı tutmamı sağlayan bir bakış attı.

Marki, "Bu küstahlığın yüzünden dayak yemelisin," diye bağırdı.

"Sen de..." Ben *kısırlaştırılmalısın* kelimesini söyleyemeden Cato haykırarak adımı söyledi.

Gözlerini kısarak bana bakan asil adama geri döndü. "Size nasıl saldırdı, marki?"

Ben, "Terliğimle," diye homurdanırken Timeus aynı anda, "Evcil yılanıyla," diye inledi.

Korkudan nefesim kesildi. "Ne? Hayır... ben..." Eğer Minimus'un öldürülmesini falan talep etseydi bir çelik hançer bulup onun kara yüreğini sökerdim. Başım daha fazla belaya girmeden öfkemi kontrol altına aldım, "Benim evcil yılanım falan yok," dedim.

"Fallon!" Cato ismimi, cildimi ısıran rüzgâr kadar sert söylemişti.

"Fallon. Elbette..." Marki sivri çenesini kaldırdı. "Pazar faresi ya da diğer adıyla Yılan Efsuncusu."

İki yanımda duran ellerimi yumruk yaptım. "Tuza bulanmış hâldeyim, Timeus." Unvanını özellikle söylememiştim. "Yalan söylemem mümkün değil." Doğru söylememe neden olması gereken fakat yalancılığımı iyice keskinleştiren mineralden daha fazla aldığımı göstermek için dudaklarımı yaladım. "Asil beyefendiye terliğimle vurduğumu itiraf ediyorum çünkü masum bir deniz yaratığını öldürmeye çalışıyordu. Hayvanları erkeklerden daha çok önemsediğim için beni affedin."

"Hain sürtük." Markinin rengi kırmızıdan bordoya doğru dönüyordu.

"İftira atmaktan kaçının, Marki!" diye bağırdı Cato.

"O da bana..."

"Safkan dedi." Cato'nun gergin çenesinde bir kas titreşti. "Bu pek de hakaret sayılmaz."

"Suçunun hemen krala bildirilmesini talep ediyorum!"

Cato bir şey demedi, hâlâ yüz hatlarını iyice keskinleştiren öfkesini kontrol altına almaya çalışıyordu. Bana çok, *çok* kızmıştı ama bu, gece yüzdüğümü öğrenince ninemin vereceği tepkiye oranla devede kulak kalırdı.

"Clyde!" Timeus'un spiriti sıçradı. "Hemen Isolacuori'ye git ve..."

Cato adama döndü. "Yanında refakatçi olmadan saraya girmeye kalkarsa spiritinizin kanatları kesilecektir."

Spirit olduğu yerde büzüldü ve çıkardığı tıslama tıpkı bir balarısı sürüsünün sesi gibi kanal boyunca yankılandı.

Timeus kollarını göğsünde kavuşturdu. "Teknem hasar gördü. İpek yastıklarım pis kanal suyuyla ıslandı. Şunun tüm zararımı karşılamasını istiyorum."

Bu sefer tıslayan ben oldum. "Ben sizin teknenize hiçbir şey yapmadım."

Timeus gözlerini kıstı. "Gözlerin mavi, kızım. O yılanın bana saldırması için büyü kullanmamışsın gibi yapma sakın."

"Benim büyüm yok ki." Kulaklarımın şeklini görebilmesi için ıslak saçlarımı yüzümden çektim. "Ben sizin gibi safkan değilim, *beyefendi*."

"Yarımlıkların da büyüsü vardır."

"Hepsinin yok ama."

"Eh, sen bir şekilde büyü yaptın. Ben bu kanalın kıyısına kendiliğimden..."

"Asıl büyü kullanan sizdiniz."

"Kendimi korumak için! Buna izin var. Dahası, senin de söylediğin gibi ben hem safkanım hem de bir markiyim, biz istediğimiz zaman büyü kullanmak için yanımızda izin taşıyoruz."

Cato iç geçirdi. "Fallon..."

"Yemin ederim büyü yapmadım."

"İster yap ister yapma, scazza, senin bir haşereyi kendi türünden birine nasıl tercih ettiğini kralın da duymasını istiyorum. Ayrıca döşemeyi değiştirmek ve hasarlı tekneyi tamir etmek için iki altın para talep ediyorum."

Kâğıt gibi bembeyaz oldum çünkü öyle bir param yoktu. Ah, Tanrılar aşkına, başımı nasıl bir belaya sokmuştum?

Yanık bir surat ve beyaz gözler görme umuduyla karanlık evleri ve Arnavut kaldırımı sokakları taradım. *Lütfen, Bronwen, bunun arkasında sen ol. Lütfen yardım et.*

Fakat tamirat masrafı üzerine asilzadeyle tartışarak ücreti bir altın paraya düşürmeye çalışan Cato dışında kimse yoktu, kör kâhin beni kurtarmak için ortaya çıkmadı.

Masrafta anlaştıktan sonra Cato teknesini bana doğru çevirdi ve binmemi işaret etti.

"Yürüyebilirim..."

"Hemen bin, Fallon." Çenesi taş gibi sertti, sesi de öyle.

Timeus kollarını pahalı kıyafetlerinin önünde kavuşturmuş beni izliyordu, göğsü o kadar açıktaydı ki bir fahişeyi andırıyordu. Avuçlarını birbirine sürtmemesine şaşırdım.

Kraliçen olduğum gün...

Tüm nefretimi içerdiğini umduğum bir bakış atarak Cato'nun uzattığı elini tuttum ve teknesine atladım. "Nereye gidiyoruz? Saraya mı, evime mi? Bence saraya gidelim." Büyükannemle yüzleşmektense kralla yüzleşmeyi tercih ederdim.

Cato'nun dudağının köşesi kalktı.

"Gül bakalım. Senin de ondan ödünün koptuğunu biliyorum," diye homurdandım.

Cato güldü.

Hem ödünü koparıyor hem de büyülüyordu.

Bir anlığına evde bir erkek olsa hayat nasıl oldurdu diye düşündüm. Sadece bir erkek değil... Cato.

Güzel olacağına karar verdim.

Keşke Cato'nun ona çıkma teklif edecek cesareti olsaydı, fakat hem yaşı çok genç olduğu için hem de konumu yüzünden ninemin onun teklifini kabul edeceğini hiç sanmıyordum.

Yanağımın içini ısırarak bana hediye gelen elbiseyi okyanusa atmış olmasını diledim çünkü böylece o beni azarlamaya başladığında benim de bir kozum olabilirdi. Beni azarlayacaktı. Öfkesinin, morsalkım sarmaşıklarının duvarlarımızı sıkmasına neden olmamasını umdum çünkü gökyüzünü görmekten keyif alsam da başımın üstünde bir çatı olmasını da seviyordum.

Dağılan evleri düşününce aklıma Timeus, oradan da Catriona ve bekâretin piyasa değeri geldi.

"Marki borcumu ne zaman ödemem gerektiğini söyledi mi?"

"Taksitler hâlinde ödenmesini sağladım."

"Ne kadarlık?"

"On gümüş para."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ayda on gümüş para mı? Ben meyhanede *iki* kazanıyorum." Üstelik bunlardan biri yemeğe gidiyordu, diğeri de evdeki tamiratlar, kıyafetler ve ayakkabılar için yapılacak harcamaları içeren acil durum kavanozuna.

Ayakkabılardan bahsetmişken... çıplak ayaklarıma baktım ve bu gece kaybettiğim terliğin tek terliğim olduğunu fark ettim.

Catriona'nın söyledikleri zihnimde yankılandı; bu sözler hem cazip hem de mide bulandırıcıydı. Sonunda bir yabancının çarşafını kırmızıya boyama fikrinin iğrençliği cazibeye baskın geldi. Antoni'yi, Dante olmayan birine bacaklarımı açmak için reddetmemiştim.

Ama ya açık artırmada en fazla parayı veren Dante olsa ne olurdu?

Bu düşünceyi beni kendime getiren başka bir düşünce takip etti: Ya en yüksek teklifi veren kumandan olursa? Ah, o adam canımı acıttığı ve beni aşağıladığı için ne büyük keyif alırdı.

Bu riske giremezdim. Ayrıca Dante'nin bana seks için para vermesi fikrine de katlamazdım. Eğer bir fahişe gibi davranırsam nasıl bir kraliçe, *onun* kraliçesi olabilirdim?

Hırsızlık yapmak aklımın ucundan bile geçmemişti ama başka türlü ayda on gümüş parayı nasıl toplayabileceğimi bilmiyordum. Sanırım ikinci bir işe girebilirdim.

"Askerler ne kadar kazanıyor acaba?" diye sesli düşündüm.

"Kadınlar asker olamaz."

"Doğru. Çünkü biz kaprislerimize yeniliriz."

Cato yan yan ıslak elbiseme baktı.

Peki. "Bu gece biraz fevri hareket ettiğimi itiraf ediyorum ama en azından bir şey yaptım. Bu hız ve cesareti savaşta kullandığımı hayal edebiliyor musun?"

Cato gülmemek için kendini zor tuttu. "Düşman orduya acırdım."

Sırıttım.

"*Ve* senin orduna da."

Daha çok sırıttım fakat dudaklarım aniden bükülüverdi çünkü mavi evim görünmüştü ve gecenin bu saatinde olması gerektiği gibi karanlık değildi.

ON SEKİZ

Gondolcu tekneyi yanaştırırken şalının altında hâlâ günlük elbisesi olan ninem oturma odamızın penceresindeydi.

Tanrılar aşkına, uyumamış, beni beklemişti.

Beni görünce dudaklarını ısırdı ve tekneden inmeme yardım edenin beyaz saçlı Fae olduğunu görünce bir de üstüne yutkunmaya başladı. Pencereyi kapattı ve arkasını döndü; utanmıştı, hayal kırıklığına uğramıştı.

O da senin kurdeleni ve elbiseni aldı, dedim kendi kendime.

Ben onu utandırmış olabilirdim ama önce o başlatmıştı.

Sokak kapısına ulaşmak için evin etrafından dolanırken omuzlarımı dikleştirdim. Arkamda ayak sesleri yankılandı. Dönüp Cato'ya baktım. "Beni takip etmenin sebebi eve gireceğime güvenmemen mi, yoksa ninemin beni sarmaşıklarıyla boğmasından mı kokuyorsun?"

"İkisi de değil."

"O zaman..."

"Bu konuşmaya içeride devam edelim."

İç geçirdim. "Yani sen de dâhil olacaksın..."

Başıyla onayladı ve sessizce içeri girdik.

Sokak kapısının aralık ve büyükannemin orada dikilmiş, bekliyor olmasına şaşırdım.

Kollarını kavuşturmaya devam ediyordu, dudakları hâlâ kapalıydı ama gözlerinde, öfkemin sönüvermesine neden olan bir ışıltı vardı. Ninem asla ağlamazdı, yani bunlar gözyaşı olamazdı, yine de... Dahası kirpikleri birbirine yapışmıştı ve cildi de Cato'nun saçı kadar beyazdı.

"Çay yapayım." Sırtını bize dönüp mutfağa gitti. Her zaman bir gemi direği kadar dik olan sırtı kamburlaşmış, omuzları düşmüştü. Sırtı hâlâ dönükken, "Lütfen bir lağım oluğuna düştüğünü söyle," dedi.

Yüzümü buruşturdum. "*O kadar* iğrenç mi kokuyorum?"

Demliği ocağa yerleştirmiş ve titreşen minik alevi ufak bir ateş hâline getirmiş olmasına rağmen sırtı hâlâ bize dönüktü. "Torunumun başı ne kadar dertte, Cato?"

Cato'nun yüksek sesle iç geçirmesi ninemin dönmesi için yeterliydi. "Bir kaza yaşandı ama parayla çözüleceğini umuyorum."

"Umuyor musun?" Sesinden hiçbir duygu okunmuyordu.

"Fallon kanala atlamış çünkü bir grup Fae bir yılana saldırmış."

Ninem gözlerini kapadı. Sesi çıkmasa da dudaklarından ismimi söylediğini fark ettim.

"Ayrıca bana fahişe dediler, nine. O yüzden de Min... yılan onlara saldırdı."

"Min mi?"

Aptal rolü yaparak ıslak buklelerimden birini sıktım. "Hı?"

"Akşamları eve geldiğinde beslediğin ve oynadığın yılan mı bu?"

Donakaldım ve ağzım açık hâlde nineme baktım.

"Cato da senin... ilişkinden haberdar."

Şaşkınlık içinde Cato'ya baktım, sonra aynı şaşkın bakışlarla nineme döndüm. "Farkında olduğunuzun farkında değildim."

"Goccolina" –iç geçirdi– "yalnızca seninle kavga etmemek için bilmiyormuş gibi yapıyordum."

"Sadece o mu var?" diye sordu Cato. "Yoksa başka yılan arkadaşın da var mı?"

"Sadece Minimus." Elimle hemen ağzımı örttüm. Bu sadece bir isimdi ama sanki nineme ve Cato'ya hayvanım üzerinde bir güç vermişim gibi hissettim. Ya bu ismi onu çağırmak için kullanırlarsa? Ya... "Lütfen ona zarar vermeyin."

Demlik ıslık çalarak gergin havayı dağıttı.

Ninem kuru dallar ve sarı çiçek yapraklarından oluşan karışımın üzerine kaynar suyu döktü, sonra kabı masaya koyup yanına da iki fincan yerleştirdi. Bu Cato'nun gitmesini söyleyen bir ipucu muydu? Ninem fincanları doldurdu ve birini çavuşa doğru uzattı.

Demek ki değilmiş.

Büyükannem diğer fincanı kendine aldı.

Galiba ben bu gece çayı hak etmiyordum. Kendime de bir fincan istemeyecek kadar gururluydum, o yüzden merdivene doğru yürümeye başladım.

"Otur, Fallon." Büyükannemin sesi sırtımın kasılmasına neden oldu.

Masayı işaret ettim. "Çay partisine davetli olmadığımı düşünmüştüm."

"Davetlisin. Şimdi otur."

Bu istediğim son şey olsa da bir sandalye çekip zarafetten uzak bir şekilde oturuverdim.

Ninem benim önüme başka bir fincan koydu. İçindeki su öyle kahverengiydi ki kanalın suyuna benziyordu. Kokladım. Kokusu da öyleydi. "Önce bunu iç, sonra sana daha lezzetli bir şey vereceğim."

Cato'nun çattığı kaşları gözümden kaçmamıştı. Elbette benim suratım da aynıydı.

"Zehirli mi?"

"Sana değil."

"Bu pek de güven verici olmadı."

"İç." Cato'nun karşısındaki sandalyeye otururken şalı omuzlarından düştü. "Hangi Tarecuori Fae'ini kızdırdın?"

"Ptolemy Timeus." Cato uzun parmaklarıyla fincanın narin sapını tuttu, bu büyükannemin eski evinden getirdiği nadir eşyalardan biriydi.

"Ah, Goccolina..."

Sanırım adam Luce'de nam salmış biriydi. "Herif tam bir domuz, nine. Yok, geri alıyorum. Domuzlara haksızlık olur."

Cato keyifsiz keyifsiz güldü.

Ninem gülmedi. "İğrenç biri olabilir ama o güçlü, biz değiliz." Biraz sonra sordu: "Paradan bahsettiniz. Sessiz kalması için mi para istedi?"

"Hayır, teknenin tamiratı için."

"Tekne tamiratı mı?" dedi ninem öksürerek.

Hâlâ tatma cesaretini bulamadığım kötü kokulu içeceğime odaklandım. "Minimus şey yaptı da... markinin teknesini kanalın kıyısına çarptı."

Ninemin suratı renkten renge girdi. "Ama parasını biz vereceğiz öyle mi, neden?"

"Çünkü Minimus'un parası yok."

Gözlerini kısarak bana baktı, söylediğimi komik bulmadığı belliydi. "Ben ciddiyim, Fallon."

"Bunu Minimus'a benim yaptırdığımı iddia etti."

"Öyle mi yaptın peki?"

"Hayır. Minimus beni korumaya çalışıyordu çünkü Ptolemy Timeus'un" –adını hafızama kazımıştım– "beni taciz ettiğini hissetmiş olmalı."

Ninem bir dakika boyunca konuşmadı. Kızgın olduğunu görebiliyordum ama acaba bana mı, Minimus'a mı, yoksa Ptolemy'ye mi sinirlenmişti?

"Yılanın ona saldırmasını emrettiğini ispatlayamaz, değil mi?"

"Ben öyle bir emir vermedim..."

Kalkan kara kaşları, benim yanıtımı istemediğini gösteriyordu. Cato'nun cevabını duymak istiyordu.

"Hayır, ispatlayamaz. Fakat yanında üç Fae daha varmış ve hepsi de onun adamın kafasına terlik fırlattığını görmüşler."

Gözlerimi devirdim. "Alt tarafı bez ayakkabıydı, demir dart değildi ya." *Ne yazık ki.*

Cato sakin sakin, "Yurttaşlara saldırmaya iznin yok, Fallon," dedi.

"O da sözleriyle benim kişiliğime saldırdı."

"Kulaklarının şeklini ve saçının uzunluğunu görmedin mi?" Cato parmaklarını elle budanmış ahşabın üstüne vurdu.

"Bu büyük haksızlık." Normalde yapmazdım ama bu gece somurtuyordum.

"Adalet istiyorsan başka bir krallığa taşın." Cato biraz çay içti, ağzını elinin tersiyle sildi ve sandalyesine yaslandı. "Nebba'da kadınları askere aldıklarını duydum."

Büyükannem kaşlarını çattı. "Ne hakkında konuştuğunuzu bilmem gerekiyor mu?"

"Muhtemelen hayır." En sonunda fincanımı aldım ve bir dikişte içtim. Tadı da kokusu kadar iğrençti, ılık Raccoci suyuna benziyordu. Bu kıyaslama bile midemin kalkmasına neden oldu, az kalsın kusuyordum. Midemdekiler çıkmasın diye elimi ağzıma bastırdım. "Beni zehirlemeye çalışmadığına emin misin?"

Ninem sorumu duymazdan geldi. "Marki ne kadar talep ediyor?"

Cato, "Bir altın para," dedi, ben de bu arada çalışmayı bırakan organım var mı diye kendimi dinliyordum.

"Bir altın..." Ninem cümlenin sonunu getiremedi.

Cato ona baktı. "Biraz birikmişim var."

Şaşkın bakışlarımı ona diktim.

"Borç verebilirim..."

"Hayır. Senin paranı almayacağız, Cato."

"Neden?" diye sorarken buldum kendimi.

"Çünkü..." Büyükannemin parmakları fincanı daha sıkı sardı. "Başka bir yol buluruz."

Cato iç geçirdi. "Ceres..."

"Hayır."

"Biz ne zamandır arkadaşız?"

"Biz arkadaş değiliz," dedi ninem sertçe.

Cato irkildi.

Nefesimi tuttum. "Nine!"

"Arkadaşlara güvenilir." Bakışlarını onu şaşkınlık dolu bir sessizlikle izleyen Cato'dan kaçırarak şalına sarındı. "Sen sadece Justus Rossi'nin çalışanısın, Cato."

"Herkes geçinmek için bir şey yapmalı, Ceres." Bir dakika boyunca başka bir şey söylenmeyince Cato yerinden kalktı. "Sıcak içecek için teşekkürler."

Ninem onun teşekkürüne karşılık vermediği gibi Cato giderken yüzüne de bakmadı.

Ona gülümsedim. "İyi geceler, Cato. Ve teşekkürler."

Dışarı çıkmadan önce son bir kez büyükanneme baktı.

Kapıyı kapattıktan sonra hemen nineme döndüm. "Kabalık ettin."

"Cato çocuk, Fallon."

"Yüz yedi yaşında!"

"Dediğim gibi, çocuk. Ve yine dediğim gibi" –kolunu masanın üzerine koydu– "o büyükbabanın çalışanı. Başının belaya girmesini mi istiyorsun?"

"Onu korumak için mi teklifini reddettin?" Kirpiklerim kaşlarıma değdi. "Yani eğer onun için çalışmıyor olsaydı..."

"Bir altın para." Cam çaydanlığın içine, kaynar sıcak suda şişen dallara ve yapraklara baktı.

Arkama yaslandım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Herhâlde Dante'nin bana gönderdiği elbiseden iyi bir para alabilirsin. Tabii henüz ateş Fae'i komşularımızdan onu yakmalarını rica etmediysen."

Yutkundu.

Demek ki suçlamam yersiz değilmiş. "Bu arada bana çıkma teklif etti."

Bu, büyükannemin başını çayından kaldırmasını sağladı.

"Evet dedim. Belki onun Timeus'a ödeme yapmasını..."

"Asla bir erkeğe borçlanma, Fallon. *Asla*. Ayrıca hayır, elbiseni yakmadım. Annenin dolabında asılı duruyor. Yarın ne kadar alabileceğimize bakmak için onu pazara götüreceğim." Biraz sonra sordu: "Antoni'yle ne oldu?"

"Yollarımız ayrıldı." Önüme koyduğu fincana baktığını fark ettim. "Ee, bu korkunç içeceğin sırrını açıklamayacak mısın? Eğer Rax'a gitmem yüzünden beni cezalandırmak için yaptıysan..."

"O senin rahmini bir ay döngüsü boyunca boş tutacak olan tonik."

Elbisem ıslak olmasına rağmen boynumdan yukarı bir sıcaklık yayıldı. "Yaa."

"Cato'nun önünde detaya girmediğime memnun değil misin şimdi?" Gözlerinde uzun zamandır görmediğim bir ışıltı vardı.

"Eh, buna ihtiyacım yoktu."

"Belki bu gece yoktu." Yüzümü inceledi. "Ama eminim yakında buna memnun olacaksın."

Dante'yle yatmayı içeren pek çok fantezime ihanet eden yanaklarım kıpkırmızı oldu.

"Seçtiğin kişinin nazik ve cömert olmasına özen göster. Cömert sevgili nadir bulunur."

Büyükannemle seks hakkında konuşmak istemesem de tavsiyesini konuyu açmak için kullandım. "Eminim Cato..."

"Ben gönlümü yeterince eğlendirdim."

"Gerçekten mi? Justus nazik ve cömert miydi?"

Gözündeki ışıltı söndü.

"Özür dilerim, nine."

Uzun bir süre sessizlik içinde oturarak küçük evimize getirdiğim fırtına bulutlarının dağılmasını bekledik.

"Neden kurdelemi sakladın? Neden Isolacuori'ye gidecek kadar iyi olmadığıma inanmama neden oldun?"

Yosun yeşili gözlerini bana dikerek uzanıp ellerimi tuttu. "Çünkü korkuyorum, Goccolina. Senin farklı olduğunu öğrenmelerinden korkuyorum. Onların..." Sesi iyice cılızlaşarak sustu.

"Beni öldürmeye çalışacaklarından mı korkuyorsun?"

"Hayır. Seni kullanmaya çalışacaklarından korkuyorum çünkü demire ve tuza dirençli olmak, hayvanları efsunlamak seni eşsiz bir silah hâline getiriyor."

Gülümsedim çünkü çok önemli bir şeyi unutuyordu. "Ama ben bir eşya değilim, nine. Kendi irademe dışındaki bir şeyi yaptıramazlar bana."

Elimi masaya bıraktı ve sandalyesine yaslandı. "O zaman iradeni yüreğinin yönetmesine izin verme."

"Yüreğimin nesi var ki?"

"Yanlış adam için çarpıyor."

Geri çekildim. Bu benim kalbimdi. Eğer onu bir spirite kaptırmak isteseydim gidip lanet bir spirite kaptırabilirdim. Bir erkeğin benim için doğru ya da yanlış olduğunu ne hakla söyleyebiliyordu?

Sözlerini aklımdan silerek ayağa kalktım. "En azından benim kalbim atıyor, nine. Bazı günler senin için bunu söylemek bile mümkün olmuyor."

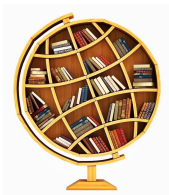

ON DOKUZ

Kalan tek ayakkabımın bağcıklarını bağladım: kışlık botlarım. Siyah deri, mor elbisemin altında öyle tuhaf duruyordu ki bakan herkesin kaşları kalkacaktı fakat bu Luce'de yalınayak yürümekten iyiydi. İşin aslı ayakkabılarım büyük ihtimalle eksantriklik olarak algılanacaktı ve eksantriklik fakirliği yenerdi.

Islak saçla yattığım için kabaran saçlarımı taramayı denedikten sonra akşam olanları anlatmak üzere annemin odasına gittim. Ondan sır saklamıyordum, bunun nedeni kısmen ölü gibi olmasıydı, bir yandan da eğer günün birinde bu uyuşukluğu üzerinden atabilirse benim içimi dışımı bilmesini istiyordum.

Ben olaylı geceden bahsederken onun gözleri Raccoci kıyılarındaydı. "Altım," diye mırıldandı.

Hava sıcaktı, hatta bulutların olmaması yüzünden normalden de sıcaktı ama annemin bacaklarının üşümüş olduğunu düşünerek yatağının ayakucundaki battaniyeyi alıp kucağına örttüm.

Başını iki yana salladı, bu da bedeninin iki yana dönmesine ve ince yünün belinde toplanmasına neden oldu. "Altım."

"Altın üşümesin diye battaniyeyi koydum, anne."

Aniden heyecanlanmış gibiydi. "Altın. Altın. Altın."

Ah... *altın.*

İç geçirerek battaniyeyi kaldırdım, onu endişelendirdiğim içim kendime lanetler okudum. "Bir yolunu bulacağım."

"Acolti." Kanaldan esen ılık rüzgâr mırıltısını duyulur hâle getiriyordu. "Acolti. Altın."

Şaşkınlıktan parmaklarım gevşedi ve battaniye ayaklarımın dibine düştü. Ona Phoebus hakkında belki bin tane hikâye anlatmıştım ve yıllar içinde birkaç kez de onunla tanışmıştı. Eh, tanıştı demek doğru kelime olmayabilirdi. Phoebus ve Syb evimize gelip benimle ve annemle takılırdı ama annemin bakışları, sanki meşhur olup Tarecuori'ye göç eden eski ev sahibinden kalan çatlak fresklerin bir motifiymiş gibi bakardı onlara.

Adamın tablolarından birini dört altına sattığını duymuştum. Tek bir tabloyu. Resim yeteneklerimin Ptolemy Timeus'un klası gibi, var olmaması ne kötüydü.

Battaniyeyi almak için çömeldim. "Phoebus Acolti ailesiyle bağını yıllar önce kesti, anne."

"Acolti. Altın."

Kaşlarımı çatarak battaniyeyi annemin yatağına koydum. Bana Phoebus'un teklifini kabul etmemi mi söylüyordu? Eğer Phoebus borç vermek istiyorsa...

Gözlerim gardıroba takıldı ve gidip kapağını açtım. Daracık dolabın içi takım olmayan çarşaflar, solmuş havlular ve annemin sade elbiseleriyle doluydu.

Askıda ışıldayan pahalı bir elbise falan yoktu. Ninem onu çoktan almış olmalıydı. Onu bir kez bile göremediğim, elleyemediğim, koklayamadığım için üzüldüm. Başka bir beden tarafından giyilip onun kokusunun sinmediği giysim olmamıştı hiç.

Tanrılar aşkına... randevum! Tüm bu olan biten arasında Dante'nin randevumuzda o elbiseyi giymemi beklediği tamamen aklımdan çıkmıştı. Bu artık imkânsız değilmiş gibi bir de bot giymek zorundaydım. Kaşlarımı çattım. Bir çapulcu gibi giyinirsem beni asla saraya sokmazdı.

Catriona'dan bir elbise ödünç almayı düşündüm. Vücudu benden biraz daha dolgun olsa da boyumuz aşağı yukarı aynıydı. Bunun iyi bir nedeni olduğunu açıkladığımda bana bir tane ödünç vermeyi kabul edeceği umuduna tutundum. Her-

hâlde beni desteklemek isterdi. Ne de olsa tek derdi önemli bağlantılar kurmaktı.

"Acolti. Altın," diye tekrar etti annem.

"Tamam, tamam. Phoebus'a sorarım." Alnına bir öpücük kondurdum. "Gitmeden önce sana bir şey getirmemi ister misin?"

Dudakları kapalıydı, sorumu her zamanki gibi yanıtsız bıraktı.

Bir bardak su doldurdum ve dudaklarına götürdüm. Suyun çoğu çenesinden süzüldü ama yutkunduğunu gördüğüme göre herhâlde birazını da içmiş olmalıydı. "Tiuamo, anne."

Umarım günün birinde o da bana *seni seviyorum* derdi.

Pencereyi örtüp ninemin kendi elleriyle çaktığı mandalı kapattım, annemin yalnızken kalkıp canım kenarına tırmanmasından korkuyordum. Safkan bir su Fae'i olmasına rağmen kanala düşerse Kazan bilir başına ne gelir, kendini nerede bulurdu; yılanların ininde mi yoksa açık denizde mi?

Phoebus'un dairesi yürüyerek sadece on beş dakika uzaktaydı ve öğle güneşinde pişmemek için gölgelerden gitsem de çorapsız ayaklarım terliyor, ter de deriye değen cildimi tahriş ediyordu. Parmaklarımın üstünün ve topuklarımın su toplamaya başladığını hissedebiliyordum. Üç krallık aşkına, ben vardiyamı bu hâlde nasıl tamamlayacaktım?

Son köprüden geçerken kanala göz gezdirdim, hem pembe pullar görmeyi umuyor hem de bundan endişe ediyordum. Minimus'u görüp onun iyileştiğinden emin olmak istesem de onun yüzeyin yakınına gelmesini istemiyordum. Özellikle de hava aydınlıkken.

Mavilerin içinde hareketlilik olmasına rağmen bunlar yalnızca gümüş rengi ufak balık sürüleri ve şurada buradaki birkaç iri balıktan ibaretti. İki iyi giyimli spiritin aniden önüme çıkmasıyla aralarında taşıdıkları kâğıt rulosu alnıma çarptı.

"Önüne baksana yarımlık," diye tısladı bir tanesi.

"Hey. Siz bana çarptınız."

Özür dilemeden –spiritler asla özür dilemezdi– kanat çırparak uzaklaştılar.

"Böcekler," diye sessizce homurdanarak Phoebus'un evinin sokağına döndüm.

Kırmızı evin sağ yarısını kaplayan bodur incir ağacının dalının altından geçtim ve sürekli açık olan ön kapıdan içeri girdim. Phoebus'un sahanlığına çıkan ahşap merdiven dardı ve her adımımda inliyor, ben daha kapıyı çalmadan varlığımı haber veriyordu.

Phoebus kapıyı açmadı elbette. Bütün gün uyumaya meyilli olduğunu biliyordum, muhtemelen şimdi de derin uykudaydı. Kapıyı çalıp bekledim. Bir dakika sonra daha sert vurdum. Bu sefer tıkırtılar ve homurtular duydum.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve karşımda mahmur gözlü, dağınık saçlı Phoebus belirdi. Bu hâliyle bile güzel görünüyordu. Her zaman güzeldi zaten. Biz çocukken Sybille bir gün çocuk isterse onun bebeklerini doğurabileceğini söylemişti. İkisinin de gelecekteki kocaları açık fikirli olsa iyi olurdu.

Uykulu gözlerini ovuşturdu. "Sabahın köründe seni evime getiren nedir, Picolina?"

Alaycı bir gülümsemeyle, "Öğleni geçti," dedim. "Burada olma sebebime gelince... hayatta asla borç almadığımı söylemiştim ya hani, hatırladın mı? Eh, fikrimi değiştirdim. Yani eğer teklifin hâlâ geçerliyse."

Ellerini aşağı indirdi, artık tamamen uyanmıştı. "Ne oldu?"

"Uzun hikâye ve ayaklarım beni öldürüyor. İçeri girebilir miyim?"

"Elbette. Gel." Ayaklarıma baktı. "Neden kışlık botlarını giydin?"

"Çünkü terliklerimi kaybettim."

"Biri terliğini nasıl kaybeder ki?" Spirit boyundaki mutfağının tezgâhında tuttuğu, temiz suyla dolu kovaya gitti. Phoebus

asla yemek yapmazdı. Kömürlü ocağını sadece kışın ortasında, buz gibi hava kanalın suyunu buza çevirdiğinde yakardı.

Uyuduğu ve yaşadığı alanı birbirinden ayıran perde kıpırdandı ve bir erkek göründü. Çırılçıplaktı. Bakışlarım ilk önce ufak, sertleşmiş erkekliğine gitse de hemen başımı kaldırıp yüzüne baktım. Adam kızardı ve elleriyle kendini örttü.

Phoebus bizi tanıştırdı. "Fallon, Mercutio. Mercutio, Fallon."

Demek Mercutio buydu. Phoebus onun için ne demişti? Tanrısal ağzı olan Fae mi?

Phoebus'tan bardağı alırken dudağımı ısırdım. "Uykunuzu böldüğüm için özür dilerim."

"Ben... ıı... ben aslında..."

"Gidecek misin?" dedi Phoebus. Mercutio da aynı anda, "Giyineyim," dedi. "Ve gideyim. Tabii ki."

Uzun kahverengi saçları açık olmasına rağmen yanaklarına yayılan pembelik gözümden kaçmamıştı.

O içeri gidince, "Sonra da gelebilirim," dedim.

Phoebus, pantolonlu poposuna kanepede yer açmak için buruşuk bir gömleği ve kırıntılarla dolu bir tabağı itip kaldırdı. "O da öyle."

"Ona gitmesini söyleme şeklindeki tatlılık yüzünden bunu bir daha yapmak ister mi, emin değilim."

"Güven bana," diye gülümsedi Phoebus. "İster."

"Dikkat et. Kafan vücudunun geri kalanına göre fazla büyüyebilir."

Sırıttı. "Söyle bakalım, terliklerini nasıl kaybettin?"

Mercutio saçlarını taramış ve giyinmiş hâlde perdenin arkasından çıktığında ben kanalda yaptığım gece dalışını detaylarıyla Phoebus'a anlatmıştım bile.

Mercutio tuhaf şekilde el sallayarak ve biraz daha kızararak evden çıktı.

Phoebus suyunu içti ve bardağını deri kaplı bir kitap yığınının üstüne koydu. "Kanala hep küreksiz giriyorsun."

Kaşlarımı çattım. "O da ne demek şimdi?"

"Yani kendi başını belaya sokma konusunda inanılmaz bir yeteneğin var."

Dudağımı büktüm. "Marki Minimus'a saldırdı."

Phoebus öne doğru eğilerek kollarını açık bacaklarının üstüne koydu. "Yaptıklarını yargılıyor değilim, ben senin en büyük destekçinim, Fal... Sadece sonunun nasıl olduğunu söylüyorum, o kadar."

Yarısı dolu bardağımı döndürerek pencereden giren gün ışığında parıldayan suyu izledim.

"Şu borç meselesine gelince, elbette sana yardım edeceğim. Ya da başka bir deyişle, Acolti ailesi bir başka talihsiz çocuğa yardım etme onuruna erişecek."

Arkadaşımın gözlerine baktım. "Ailenden para isteyemem, Pheebs."

"İsteyeceğini kim söyledi?" Bana göz kırparak ayağa kalktı ve uyuduğu odanın perdesinin arkasında gözden kayboldu. "Bana on dakika ver."

Darmadağınık odaya bakarken inanılmaz bir temizlik yapma isteği duydum. "Peki bu senin için ilk miydi?"

"Ne?" diye seslendi.

"Bir safkanla yatmak." Phoebus ailesiyle bağlarını koparmadan önce bile safkanlarla hiç çıkmazdı.

Kitaplarını toplamaya başladım. Sybille benimle gurur duyardı.

"Mercutio farklı." Phoebus odadan çıktı, gözlerini iyice ortaya çıkaran yeşil bir gömlek giymişti. "O geri kalanlar gibi küstah değil."

"İyi birine benziyor."

Phoebus gülümsedi. "Onunla sadece otuz saniye falan konuştun."

"Onu göndermeseydin daha uzun da konuşabilirdik."

"Dostumun bana ihtiyacı vardı. Dostlar her zaman sevgililerden önce gelir."

"Sevgili demek, ha?"

Omuzlarını silkti. "Belki. Göreceğiz."

"Ondan *gerçekten* hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Ağzından gerçekten hoşlanıyorum."

"Güzel bir ağzı var."

Phoebus sırıtarak sokak kapısının yanındaki ayakkabı yığınına gitti ve tişörtüyle uyumlu zümrüt yeşili saten bir çift ayakkabı bulana kadar aranmaya devam etti.

Ben de kapıya giderken iç geçirdim. "Keşke ayakkabı numaramız aynı olsaydı."

"O zaman ayağınla baldırın aynı boyda olurdu. Erkekler bunu çekici bulur muydu, bilmem."

"Senin ayakların da palyaçolar gibi kocaman."

Güldü. "En azından Mercutio ayaklarımı –ya da vücudumun başka bir kısmını– palyaçolarla ilgili bir şeye benzetmiyor."

Gözlerimi devirdim. "Bir safkanı Tarecuori'den çıkarabilirsin ama Tarecuori'yi bir safkanın içinden çıkaramazsın."

O kıkırdamaya devam ederken kol kola girip Tarecuori'nin kuzeydoğu ucuna doğru yola koyulduk.

❧

Spiritlerin güvenilirliğiyle ilgili ateşli bir tartışmanın ortasında –Phoebus onlara güvenilebileceğine inanıyordu, bense henüz güvenilir bir tanesine rastlamamıştım– itiraf ediverdim: "Dün gece Antoni'den ayrıldım."

Phoebus'un sarı kaşları havaya kalktı. "Kahretsin. Hangi adamı seçeceğinle ilgili Syb'le iddiaya girmiştik."

Bakışlarımı önümüzde uzanan kontrol noktasından kaçırdım. "Sen Antoni'yi seçeceğimi mi düşünmüştün?"

"Aslında ben üçlüye iddiaya girmiştim."

Tükürüğüm boğazımda kaldı. "Bir prens ve balıkçıyla üçlü seks yapacağıma dair iddiaya mı girdin?"

Sırıttı. "Fae'ler de hayal kurabilir."

"Beni iki erkekle birlikte mi hayal ettin yani?"

"Hayalimde senin yerinde ben vardım."

"Güven bana, benim yerimde olmak istemezsin, hem mecazi hem gerçek anlamda."

Deri ölüm tuzağı ayakkabılarıma baktı. "Kız kardeşimin büyük bir koleksiyonu var. Belki sana uyan bir çift buluruz."

"Flavia'nın ayakkabılarını çalamam."

"Fark etmez bile."

"Ama ben bileceğim."

"Aman, tamam. O zaman izin ver sana bir çift alayım."

"Phoebus..."

Tarelexo ve Tarecuori arasındaki şeritlerle kapatılmış askerî bölgeye geldiğimizde elimi okşadı.

Önümüze bir muhafız çıktı. "Tarecuori'ye ne tür bir iş için geldiniz?" Gözleri sivri kulaklarını süsleyen cilalı gümüş küpeler gibi ışıl ışıldı.

Phoebus yumuşak saçlarını geriye doğru iterek kulaklarının şeklini gözler önüne serdi. "Benim adım Phoebus Acolti. İşime gelince, bu sizi aslında hiç ilgilendirmez fakat nazik sevgilimle birlikte ailemin evinde öğle yemeği yemeye gidiyoruz."

Kolunu çimdikledim, yüzüne kocaman bir sırıtış yayıldı.

"Elbette. Affedersiniz, Sinyor Acolti." Muhafız geçmemiz için kenara çekildi.

"Nazik sevgili mi?" diye fısıldadım. "Gerçekten mi?"

"Şehvetli damızlık kısrağım dememi mi tercih ederdin?"

Gözlerimi devirdim. "Evet, çünkü Luce'deki kadınları tarif etmenin sadece iki yolu var."

Önce kıs kıs güldü, sonra ciddileşti. "Luce'nin üçüncü en seksi çapkınından ayrıldığına inanamıyorum."

"Üçüncü en seksi mi?"

"Yani ben birinciyim, sonra Catriona, *sonra* Antoni." Şaka yaptığını göstermek için göz kırptı.

Gülmemek için dudağımı ısırdım. "Bütün o güvensizliklerinden kurtulurken Syb'le benden de kurtulmadığın için memnunum."

"Güvensizliklerimden sen ve Syb *sayesinde* kurtuldum." Kolumu avucunun içine aldı ve sıktı.

Bir zamanlar benden kısa olduğu aklıma geldi, üstelik öyle cılızdı ki Syb ve ben kaburgalarının üzerinden misket yuvarlardık.

"Syb'e söyledin mi?"

"Daha söylemedim."

"Kazandığı zaferi gözüme sokacak."

"Nesine iddiaya girdiniz?"

"Bir günlüğüne hayatlarımızı değiştirmeye."

Gülümsedim. "Hayır..."

"Evet..."

Sırıtmaktan yanaklarım ağrıdı. "Öğleden önce kalkıp meyhaneyi süpürmeyi ve iğrenç müşterilere hizmet etmeyi kabul mü ettin yani? Ah, Tanrılar aşkına, Pheebs. Kesinlikle öleceksin."

"Kaybedeceğimi düşünmemiştim."

"Belli ki öyle." Güldüm. "Bakire arkadaşın neden ilk seferinde iki erkekle birden yatmak istemesin, değil mi?"

"Kesinlikle. Neden birini seçsin ki?"

Bir süre daha birbirimize gülümsedik.

"Bence Antoni daha iyi bir sevgili."

Başımı ona çevirdim. Bana düşüncesini söylediğine inanamıyordum. Ama daha da önemlisi... "Neden öyle söyledin?"

"Yaşı daha büyük, daha deneyimli, ayrıca prens *değil*."

"Unvanın yatak becerileriyle ne alakası var ki?"

"Çok alakası var. Unvan sahibi adamlar her şeyin onların malı olduğunu sanır ve seninle yattıklarında sana iyilik yaptıklarını düşünürler."

"Dante'nin öyle bir unvanı yok."

Phoebus yan yan bana baktı. "O kraliyet ailesinden, tatlım."

"Yani?"

"Yani beklentilerini düşük tut, o kadar."

"Önemli değil. Antoni kadar iyi olmasa bile bu önemli değil."

Phoebus kaşını kaldırdı, herhâlde kimi ikna etmeye çalıştığımı merak ediyordu; onu mu, yoksa kendimi mi?

YİRMİ

Acolti malikânesinin sütunlu girişine vardığımızda dertlerimi aciliyetine göre sıraladım: Timeus'a olan borcum, Luce'ye hükmetme isteğim yüzünden toplamam gereken kargalar (sırf şu sivri kulaklı ahmaklara gözdağı vermek için), Dante'nin yatak odasındaki maharetleri.

Keten yerine ipek olmasını dileyerek elbisemi düzelttim. "Ödünç para istediğimi söylemeden önce ailene Timeus'la yaşadıklarımı anlatayım mı, yoksa başka bir hikâye mi uydurayım?"

Sütunlu girişi süsleyen beyaz güller kadar aydınlık bir gülümseme saçan Phoebus, "Ödünç alacağımızı kim söyledi?" dedi.

Hemen ona baktım. "Ailenden para çalmayacağım."

"Mirasımın küçücük bir kısmını en yakın arkadaşıma vermem çalmak sayılmaz."

Ağzım açık kaldı.

Ağzımı kapamak için parmağıyla çeneme dokundu. "Kör olmaya hazırlan, Picolina."

Ailesinin gazabı yüzünden değil de zenginliği yüzünden kör olacaksam hiç sorun yoktu.

İçeri girerken herhangi bir Acolti'ye rastlamadık. Bunun bir mucize olduğunu düşünüyordum ki Phoebus ailesinin Victorius Surro'nun Tarespagia sahilinde bulunan villasında tatilde olduğunu söyledi; bu geziye arkadaşım da davet edilmiş fakat mutlulukla reddetmişti. Gelenek olduğu üzere aile tüm spiritlerini ve hizmetkârlarından bazılarını yanlarında götürmüş; bahçıvanları, araziye bakan görevliyi, özel aşçıyı ve kâhyayı da evde bırakmışlardı.

Acolti malikânesine ilk gelişimi dün gibi hatırlıyordum. Malikânenin muazzamlığı ve çalışanların çokluğuyla şaşkına dönmüş hâlde ağzımı bile açamadan oturmuştum. Artık ağzımı açabiliyor olsam da bu azamet karşısında hâlâ şaşırıyordum.

Gürbüz çalılar ve zarif ağaçların arasında uzanan bakımlı patikalarda kıvrıla kıvrıla ilerlerken Phoebus yanından geçtiğimiz herkesle sohbet ediyor, hatırlarını soruyordu. Arkadaşım doğal bir çekiciliğe sahipti ve hiçbir yapmacıklığı yoktu. Yuvarlak kulaklı vatandaşları gerçekten önemsiyordu.

Koluna girerek, "Senden harika bir kral olurdu," dedim.

"Katılıyorum."

Göğsüne vuruverdim. "Dikkat et, sivri kulakların görünüyor."

Kıkırdadı ve nilüfer yapraklarıyla kaplı bir göletin yanından geçtik, burası çimlerde attığımız her adımda zıplayan kurbağalarla doluydu.

Phoebus ailesi ne zaman beni elimde bir kurbağayla yakalasa, "Ne iğrenç yaratık," derdi.

Beni kastettiklerine hâlâ emindim ama Phoebus kurbağalar hakkında konuştukları konusunda ısrar ediyordu.

Eve girerken ayakkabılarımızı çıkardık ve serin havayla daha da serin mermer şişmiş ayaklarıma temas edince rahat bir nefes aldım.

"Tanrılar aşkına, ayakların. Ne yaparsan yap ama Dante seni randevuya çıkardığında bu ayakları sakın ona göstereyim deme."

"Hey. Kusurlarım konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağlaman gerekiyor, onları iyice gözüme sokman değil."

"Su toplamış kabarcıklar kusur değildir."

Ayak seslerimiz cilalı zeminde çınladı. "Size nasıl?.. Ah, Phoebus!" İki nesil Acolti'yle –hepsi hâlâ bu çatının altında yaşıyordu– ilgilenmiş olan evin emektar kâhyası Gwyneth, Phoebus'a sanki onu onlarca yıldır görmemiş gibi şaşkınlıkla baktı. "Ziyarete geleceğinizi bilmiyordum." Beni hafifçe başını sallayarak selamladı. Benim gibi bir yarımlık olsa da Gwyneth

Acolti ailesine öyle sadıktı ki aile tarafından *istenmeyen kişi* ilan edilen herkes onun için de öyle oluyordu. "Siz ve arkadaşınız öğle yemeğine kalacak mısınız?"

Arkadaşınız mı? Eskiden bana Fallon derdi. Ben de Acolti'lerin *istenmeyen kişi* listesine girmiş olmalıydım.

"Yemek yemeyeceğiz. Çok kısa kalacağız." Phoebus elimi tuttu ve beni geniş mermer merdivene doğru sürükledi. Evleri, Luce'deki diğer evler gibi iki katlı olsa da bu katların Tarelexo'dakilerle uzaktan yakından alakası yoktu.

"Burada yaşamak..." Hayranlık dolu fısıltım, alçıdan üzüm ve melek bebek oymalarıyla çevrelenmiş kubbeli tavan penceresine yükseldi, ailenin yağlıboya portreleriyle dolu krem rengi taş duvarlardan sekti ve zarif, A şeklinde bükülmüş altın sarmaşıklardan ibaret olan aile armasına çarptı.

"Soğuk ve ruhsuz." Beni geniş koridor boyunca sürükleyerek koridorun sonundan sağa döndü. "Nefret edersin."

"Tahmin yürütüyorsun."

"Hayır, gerçeği dile getiriyorum."

Burada yaşamak benim için bir seçenek bile olmadığından konuyu uzatmamaya karar verdim. Koridorun sonundaki devasa pencereden Mareluce'nin turkuaz sularına komşu, yemyeşil uzanan bahçeye baktım. "Flavia'nın düğünü burada mı yapılacak, yoksa Surro'nun villasında mı?"

"Burada."

"Ne zaman?"

"Yule gününde olacağını duydum ama katılmayı planlamadığım için..."

"Ne?" Şaşkınlıktan donakaldım, o yüzden Phoebus da durdu. "Katılmak zorundasın. O senin tek kız kardeşin, Phoebus."

"Yanlış. İki kız kardeşim daha var."

"Benim bilmediğim kardeşler mi?"

Şakağıma bir fiske vurdu. "Sen ve Syb, şaşkın. Gece yarısı suya girmek aklını bu sabah biraz kıtlaştırmış, ha?"

Gülümsedim. "Salak."

Sırıtarak beni bir odaya soktu, bu oda öyle sarıydı ki kendimi bir bal kavanozunun içine düşmüş gibi hissettim.

"Burası kimin odası?"

"Flavia'nın."

"Neden kardeşinin odasındayız?" diye fısıldadım.

"Çünkü ayakkabıya ihtiyacın var. Sana bir çift ayakkabı alacağımı söylemiştim, biliyorum, alacağım da. Fakat sadece ayakkabıcıya kadar bile olsa ayaklarını o botların içine sokmana izin vermek suç sayılır. Dük unvanı alma olasılığımı mahvetmek de istemiyorum."

"Hımm, senin dük olmanla benim botlarımın ne alakası var?"

"Eğer bir prensi kafalayacaksan ben de Isolacuori'de iyi bir yer beklerim."

Sırıttım. "Doğal olarak."

Onun peşinden evimiz kadar büyük olan ve rengârenk satenlerle, ipeklerle dolu bir elbise odasına girdim. Böylesine bir lüksle çevrelenmiş hâldeyken ciğerlerimdeki havanın Flavia'nın elbiselerini kirleteceği korkusuyla nefes almaya bile cesaret edemiyordum.

Phoebus yanımdan ayrılarak kardeşinin ayakkabı raflarına doğru gitti. "Bir de Sybille düşes olacağını duyana kadar bekle."

Yavaşça döndüm. "Ona söyleme işini Dante'yle ilk randevumun sonrasına ertelesek nasıl olur? Dediğin gibi, ayaklarımı görünce korkup kaçabilir."

"Eğer kaçarsa bu onun kaybı, Antoni'nin kazancı olur."

Başımı iki yana salladım. "Antoni beni asla geri kabul etmez."

"Seçimlere inanmadığım gibi *asla* kelimesine de inanmıyorum ben."

Fakat ben kraliçe olacaksam Antoni benim geleceğim olamazdı. Keşke Phoebus'a sırlarımı açabilseydim ancak bu tahta çıkana kadar kendime saklamam gereken bir sırdı.

"Ne giyeceksin?"

"Nerede?"

"Taç giyme töreninde," dedi ifadesiz bir suratla.

Kâğıt gibi bembeyaz oldum. Sesli mi düşünmüştüm?

Gözlerini devirdi. "Randevunda, şaşkın."

Dudak büktüm. "Catriona'dan bir elbise ödünç almayı düşünüyordum."

"Benim daha iyi bir fikrim var."

Phoebus askıdan giysiler indirmeye başlayınca fısıldayarak onun adını söyledim ve Gwyneth'in çatık kaşlarıyla kapıda belirmesini bekleyerek tüm dikkatimi oraya verdim.

"Sakinleş, kadın. Ailem tatilden dönmeden önce hepsini geri getireceğim." Bana gökyüzü ve bulutlardan dokunmuş gibi görünen bir elbise uzattı; ipeği seher mavisi, kolları beyaz ve tiril tirildi.

Bu gördüğüm en güzel şeydi. Dokunduğum en güzel şeydi.

Ama altın rengi değildi. Dante onun hediyesini giymediğim için alınabilirdi.

Elbiseyi boy aynasının önünde çeneme kadar kaldırıp saçlarımı açtım ve kulaklarımın sivri olduğunu, kestane rengi buklelerimin belime geldiğini, bunun benim dolabım olduğunu hayal ettim.

"Dünyadan Fallon'a."

O tarafa dönünce Phoebus'un elinde iki çift ayakkabı olduğunu gördüm; biri topuklu diğeri topuksuz. Topuksuz olanı işaret ettim ve giyerken ayağıma uyması için dua ettim.

Yumuşak deri, şişmiş parmaklarımın etrafını sarınca iç geçirdim. "Ayakkabıların bu kadar rahat olabileceğini hiç bilmezdim."

"Zenginliğin tuzakları." Phoebus elini sarı saçlarının arasından geçirdi. "Bir kere zengin olduktan sonra o hayatı bırakmak neredeyse imkânsız hâle gelir."

"Ama sen *bıraktın*."

"Daireme sığdırabileceğim her şeyi götürdüm."

"Konusu açılmışken... Elbiseyle buradan nasıl çıkacağım? Elimde taşıyamam herhâlde."

Bir rafa dayalı büyük bir deri çantayı sapından tuttu ve ayağımın dibine bıraktı.

"Bu daha da kötü, Pheebs. Gwyneth evinizi soyduğumu düşünecek."

"Rahatla. Ben taşıyacağım."

Rahatlamadım ama elbiseyi katlayıp çantaya yerleştirdim, üstüne de ayakkabıları koydum. Botlarımı yeniden giyme düşüncesi bile derimin kurdeşen dökmesine, parmaklarımın birkaç yerden daha su toplamasına neden oluyor gibiydi. Sütunlu girişe kadar çıplak ayakla yürüyüp sonra da ödünç ayakkabılarımı giymeye karar verdim.

"Şimdi de kasa." Phoebus çantayı omzuna attı ve peşinden gitmemi işaret etti.

Malikânenin kemerli merkezine döndük ve kapalı kapılarla dolu bir başka kanada yöneldik; Phoebus buranın annesiyle babasının ve büyükannesiyle büyükbabasının odalarına çıktığını söyledi. Büyük büyükbabaları ve büyük büyük büyükbabaları Tarespagia'ya yerleşmeye karar vermişlerdi; yıl boyunca tropik sıcaklıkları tercih eden bütün ihtiyar Fae'ler gibi.

Benim sadece bir tane büyük büyükannem hayattaydı, geri kalanlar Magnabellum sırasında, ya da ninemin annesi gibi hemen sonrasında hayatını kaybetmişti. Geriye kalan tek kişi de Tarespagia'da teyzem Domitina'yla birlikte yaşıyordu; ninemin söylediğine göre dili de kulakları kadar sivri olan tüyler ürpertici Xema Rossi. Ben ailemin ihtiyar Fae'iyle hiç tanışmamıştım ve ninemin anlattıkları yüzünden bunu çok istediğim de söylenemezdi ama sekiz asır yaşındaki kalbi birden duruvermezse yollarımızın günü birinde kesişeceğini tahmin ediyordum.

Phoebus beni kremler ve beyazlarla dekore edilmiş, çiçekli sarmaşıkların resmedildiği altın duvar panelleriyle dolu oval bir oturma odasına sürükledi. Görkemliydi.

"Şatafatlı, biliyorum."

"Güzel."

"Büyük büyükbabam bu odayı kaledeki ganimet odasını ziyaret ettikten sonra yaptırdı; o da bir başka oval, şatafatlı rezillik."

"Umarım o rezilliği de ziyaret etme şansım olur."

Metal bir panelin önünde durdu ve parmaklarıyla bir asmayı yukarı, aşağı, yukarı, aşağı kaydırdı.

"Neden duvarı yokluyorsun?"

"Kasanın kilidini açıyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Kabartmaları okşayarak mı?"

Kıkırdadı ama bir mandalın tıkırtısı ve metalin ahşaba sürtünme sesi alçak kahkahasını bastırdı.

Parmak uçlarını panele bastırdı ve içe doğru çevirdi.

Gözlerimi kırpıştırdım, sonra bir kez daha kırpıştırdım. Güneş ışığı iki kat yüksekliğindeki ahşap raflardan oluşan bir kafesten yağmur damlaları gibi sızıyor, odayı zar zor aydınlatsa da yine de tutuşturuyor gibi görünüyordu. Sıra sıra raflarda altın süsler, değerli taşlarla dolu tepsiler, güzel Fae'lerin ayna gibi parlatılmış mermer büstleri, sırtları yaldızlı deri ciltli kitaplar ve zümrüt kakmalı silahlar ışıldıyordu. Duvara abanoz uçlu uzun mızraklar ve Luce civarında hiç görmediğim tuhaf, siyah ağızlı hançerler asılmıştı.

Sadece dekor olsun diye konmuştu herhâlde. Kanatlarına iki siyah çivi saplanmış gümüş kuş gibi; tüyler ürpertici bir sanat eseriydi bu.

Phoebus, üzerimize kapanmasını engellemek için çantayı kapı ağzında koyarken sırtımda soğuk bir ürperti dolaştı. Buna şaşkınlık diyebilirdim fakat derim geriliyor, ciğerlerim karıncalanıyordu.

Korku.

Değerli şeylerle dolu bir kasanın içindeydim ama kendimi kemiklerle dolu bir anıt mezara girmiş gibi hissediyordum.

YİRMİ BİR

Bakışlarımı odada gezdirerek huzursuzluğumun kaynağını anlamaya çalıştım. Kanatlarından çivilenmiş kuş korkunçtu ama bunun ötesinde bir şey vardı. Kan akışımın hızlanmasına, midemin kasılmasına neden olan korkutucu, tuhaf bir uğultu duyuluyordu sanki. "Bu kasada biri mi öldü?"

Yoksa biri mi yaşıyordu? Mesela bir hayalet. Bakışlarım bir hareket yakalamak için tüm loş köşelerde gezindi.

Phoebus doğrulup yüzümü incelerken dudağının köşesi kıvrıldı. "Henüz değil ama sen korkutucu derecede solgun görünüyorsun, Fallon. Kaldıramayacağın kadar çok mu hazine var burada?"

Gözlerim tekrar kuşa, metal kanatlarından fırlayan siyah çivilere kaydı...

Santo Caldrone. Yoksa bu... bu?..

Elimi uzattım ve düşmemek için Phoebus'un koluna tutundum.

"Kolumu koparmaya mı çalışıyorsun? Elbette yeniden uzar fakat yine de onu seviyorum."

"Altın. Acolti." Başım öyle fena dönüyordu ki bir an sanki bana bedenimden ayrılacakmış gibi geldi.

Phoebus dilini şaklatana kadar annemin mırıldandıklarını tekrarladığımı fark etmedim bile. "Evet. Bir sürü altın. Seni uyarmıştım. Bayılacak mısın yoksa? Hiç iyi görünmüyorsun."

Bronwen izliyor.

Beş demir kargayı bul.

Ah, Tanrılar aşkına, Tanrılar aşkına, Tanrılar aşkına. Annem beni Phoebus'a altın için değil, karga için göndermişti. Biliyordu! *Ama nasıl?* Bronwen bunu kulağına mı fısıldamıştı? *İmkânsız.* Bronwen sadece birinin yerini bildiğini itiraf etmişti.

Farkında bile olmadan Phoebus'un kolunu bırakıp odanın içine doğru ilerlemeye başlamıştım; ta ki katı, metal kuşun tam altına gelene kadar.

"Ah. Demek o yüzden fenalaştın." Yanıma geldi. "Bu gösterişli heykelin yapımı sırasında hiçbir hayvana zarar verilmedi, Picolina."

Kuşun sarı gözlerinin berrak ışıltısı tüylerimi diken diken etti.

"Ne kadar gerçekçi, değil mi?" Phoebus bakışlarını kuşun yelpaze gibi açılmış kuyruğuna kaydırdı.

Nefesimi tuttum. Bunu neden yaptığımdan bile emin değildim. Heykeller ne ötebilir ne de gagalayabilirdi. "Aşırı derecede," diye mırıldandım, sanatçının ulaştığı berraklık yüzünden donakalmıştım. Gerçek bir kuş, metalin içinde mumyalanmıştı sanki. Bu düşünce bile boğazıma safra gelmesine neden oldu. "Sence model olarak ne tür bir kuş kullanılmış?" Kalp atışlarım dilimi, o da sesimi titretmişti çünkü daha Phoebus söylemeden cevabı biliyordum.

"Karga." Kuşkusuz.

Phoebus'un gözlerine baktım.

"Annem anlatmıştı. Çocukken bir keresinde kasaya kadar onu takip etmiştim. Çok küçük olmalıyım çünkü heykele daha yakından bakabilmem için beni kucağına aldığını hatırlıyorum. Tanrılar aşkına, annem onlar hakkında öyle hikâyeler anlatırdı ki. Sen bile hayvan sevgini bir daha gözden geçirirdin."

Dante gerçekten kral olacak, ben de onun kraliçesi. Tüm bu olanlardan sonra kaderimin benim elimde olmamasına sevinse miydim, yoksa isyan mı etseydim bilemiyordum.

"Hikâyeleri duydum." Sesim hâlâ kalp atışlarım yüzünden titriyordu. "Sınıfta yanında oturuyordum, unuttun mu?"

"Müdire Alice'in bize anlattıkları son derece üstünkörüydü. Güven bana." Önce kuşun diken gibi parıldayan kıvrık pençelerini, sonra da gagasını işaret etti. "Bu kuşlar öldürmek için eğitilmişler ve Fae kalplerine de bayılırlarmış."

Avucumu heyecan dolu kalbime bastırdım. "Neden biri bu kuşun heykelini yapsın ki?"

"Yaşadıklarımızı bize hatırlatmak için olabilir mi? Nelerden kurtulduğumuzu?" Emin değilmiş gibi omuz silkti. "Anladığım kadarıyla uzuvları gerçek kuşlardan kesilmiş."

"Nasıl bir sapık bir hayvanın gagasını ve pençelerini koparır ki?"

Phoebus gözlerini kısarak bana baktı. "Sana az önce bu yırtıcıların Fae kalplerini yediğini anlattım, sense onların kol ve bacaklarını kesmelerine şaşırdığını mı söylüyorsun?"

Bir saniyeliğine gözlerimi kapattım. Phoebus haklıydı. Bu da kara kara düşünmeme neden oluyordu. Cep boyutunda olmadığı kesin olan bu kuşla buradan gideceksem onun güvenini kazanmam gerekiyordu.

Nabzım iyice hızlanmıştı. Gerçekten de Phoebus'un onu duvardan indirmeme izin vermesini mi bekliyordum? Sırtı dönükken onu kancasından çıkarıp çantanın içine koyabilir miydim? Çiviler taşın içine kadar saplanmışsa onu sökmek için nasıl bir alete ihtiyacım olacaktı?

İki seçeneğim vardı: Ya sonradan buraya tek başıma geri dönecek, tüm çalışanları geçip Phoebus'un parmaklarının mandalın üzerindeki dansını hatırlayabilirsem onu alacaktım ya da arkadaşıma bunun bir şekilde Dante'yi tahta çıkaracağını söyleyecektim. Dante benim olduğu kadar onun da arkadaşıydı. Elbette heykeli çalmama yardım ederdi. Ama ya lanetlenecek olanlar ne olacaktı?

Of. Of. Of.

"Kornetini çıkaracakmış gibi görünüyorsun."

"Bu sabah kornet yemedim ki."

"Bu bir deyim, Fal. Neden bu kadar üzüldün?"

Endişe dolu yeşil gözlerine baktım. "Benim hayvanlarla ilişkimi biliyorsun."

"Doğru. Eh, sen kasadan çık hadi." Omzumu nazikçe kavrayıp sıktı. "Ben birkaç sikke alayım da sonra..."

"Bu heykel senin mirasının bir parçası değil, değil mi?"

Parmaklarını omzumdan kaldırmadı ama sıkmayı bıraktı. "Ailemin haberi olmadan onu buradan yürütemezsin."

"Ah. Hayır... ben onu yürütmeyecektim."

Dudağının köşesi yine kıvrıldı. "Ah."

Kalbim artık kaburgalarımı dövüyordu. "Ah mı?"

"Onunla ne yapacağını anladım."

Bundan son derece şüpheliydim ama asıl nedeni söylemeden önce onun kafasındakini öğrenmek için kaşlarımı kaldırıp bekledim.

"Onu ortadan kaldırmak için kanala atacaksın, değil mi?"

Yutkundum. *Çok cazip.*

"Ellerine hâkim olmayı bilmeyen o kumandanı tehdit etmek için eritip silaha mı dönüştüreceksin?"

"Hımm." Çenemi kaşıyarak bunu gerçekten düşünüyormuş gibi yaptım, bu da Phoebus'un gülümsemesinin büyümesine neden oldu.

İşin eğlencesi bir tarafa, ya Dante tahtını bu şekilde ele geçirecekse? Ya bunu kral katili bir silaha dönüştürecekse? Keşke Bronwen detaylar konusunda daha cömert davransaydı diye düşündüm. Bir kullanma kılavuzu şu an çok işime yarardı.

"Ee?"

"Demiri nerede eriteceğimi bile bilmiyorum ki." Isolacuori'deki maden ustasını ziyaret edecek ya da kuşu ocağıma atacak değildim ya.

"Eminim Rax'ta bunu senden alıp karşılığında da iyi para verecek demirciler vardır." Gözleri karga gibi ışıl ışıl olan Phoebus, "Biliyor musun?" dedi. "Hadi yapalım şunu!"

Verdiğim nefes boğazıma takılarak beni öksürttü.

"Ailemin sonsuza dek bana kızgın kalmasını sağlayacak ve beni kâbuslarımdan kurtaracak. Bir nevi arınma yani." Elleri siyah çiviye doğru uzanırken ben de sanki suratıma bir dalga çarpmış gibi gözlerimi kırpıştırdım.

Kuşu bana verecekti. Bu fazla kolay olmuştu. Hiçbir şey böyle kolay elde edilmezdi. Bronwen kehanetle ilgili bu define avına müdahale ediyor olmalıydı.

Ben de elimi diğer siyah çiviye uzattım ama Phoebus tıslayınca durdum.

"Obsidiyen. İnsanlar için zehirlidir."

"Ama ben insan değilim ki."

"Sen yarı-insansın, o yüzden çek ellerini." Phoebus bir ayağını duvara dayadı; kızarmaya başlayan alnı, bu desteğe ihtiyacı olduğunu gösteriyordu.

"Ailen Tarespagia'dan ne zaman dönecek?"

"Gelecek ay."

Kazan'ın bir nimeti daha. Ya da Bronwen'in...

"Ah, ayrıca karga da tamamen demirden yapılmış, o yüzden ne yaparsan yap, sakın ona dokunma yoksa derini dağlar. Randevuna gittiğinde ellerinin de ayakların gibi haşat hâlde olmasını istemem."

Müstakbel kocamla olan randevum. *Rüya gibi.* Ama yine de... yine de demir karga gerçekten vardı işte.

Phoebus, alnından terler damlayarak, "Bu çivi ne kadar derine saplanmış böyle?" diye homurdandı.

Herhâlde çıkaramayacaktı çünkü seçilmiş karga toplayıcı bendim. Çiviye baktım, elim onu tutma arzusuyla karıncalanıyordu. Ama... acaba gerçekten de beni zehirler miydi?

Phoebus homurdanıyor, hırıldıyordu.

"Çiftleşen bir ayı gibi sesler çıkarıyorsun."

Aniden o kadar sessizleşti ki yorgunluktan bayıldı zannettim. "Çiftleşen ayı," diye tekrarladı alaycı bir gülüşle.

Gülümsedim ve kasaya girerken üstüme çöken endişenin yavaş yavaş ortadan kalktığını hissettim.

"İyi tarafından bak, Gwyneth kapının önünden geçerse içeride işi pişirdiğimizi sanacak. Al sana mis gibi kılıf."

Ben sonraki bir dakika boyunca kasanın içinde çiviyi çıkarabilecek bir alet bulmaya çalışırken Phoebus, "Sonunda," diye mırıldandı.

Kolum kadar kalın bir sarmaşık yaratmış ve çiviyi duvardan bir tıpa gibi çıkarmıştı.

Mucizevi bir şekilde bu işlem sırasında eğilmemiş ya da kırılmamış olan kuş, açılmış kanadına saplı siyah çiviyle birlikte benim üstüme doğru savruldu.

Phoebus, "Dikkat et!" diye haykırdı; bu sırada karganın demir pençeleri çıplak koluma çarptı ve çivi parmak eklemlerimi sıyırdı.

YİRMİ İKİ

Kendimi geriye attım ama olan olmuştu, üstelik derimdeki kesiğin üzerinde köpürmeye başlayan kandan da bahsetmiyordum.

Phoebus'un terden ışıldayan suratı kâğıt gibi bembeyaz oldu. Ağzı açık hâlde parçalanmış derime, kan akışını durdurmak için kaldırdığım kolumdan akan oluk oluk kana bakıyordu.

"Ah, Tanrılar. Seni hemen bir şifacıya götürmeliyiz!" Sesi iyice tizleşmişti. "Tanrılar..." Yaşlarla dolan gözlerinde de artık yüzündeki parıltı vardı çünkü az önce ölüm fermanımı imzaladığını düşünüyordu. "Fallon... Tanrılar aşkına." Sarmaşığı ölü bir yılan gibi yere düştü, Phoebus sarmaşığını avucunun içine doğru geri çekerken demir karga ölüm zamanımı gösteren saatin sarkacı gibi salınıp duruyordu.

"Phoebus. Şşşt. İyiyim."

"İyi falan değilsin. Bu..." Bir hıçkırıkla birlikte çatlak sesi duyuldu. "Ah, Picolina, şifacıya asla zamanında yetişemeyeceğiz." Gözlerinin önündeki bir bukleyi geriye itti, sonra duvarda asılı olan palalardan birini kaptı.

Geriye doğru bir adım attım. "Ne yapıyorsun sen?"

"Ben... senin kolunu... kolunu keseceğim."

Ağzımı şaşkınlıkla açtım. "Hayır. Kimse bir şey kesmiyor." Palayı yine de savurmaya kalkar diye kolumu onun ulaşamayacağı tarafa çevirdim.

"Demir... eğer kalbine ulaşırsa... Ve obsidiyen. Ah Tanrılar aşkına, obsidiyen!" Titrek bir nefes aldı. "Sadece bir kol, Fal... *lütfen*. Seni kaybedemem."

Obsidiyeni tamamen unutmuştum.

Elimin eklemlerine baktım. Sıyrılmıştı ama kanamıyordu, parmaklarım da kararmamıştı. Bu benim açımdan acele bir tanı olabilirdi ama bence obsidiyen beni etkilemiyordu.

Arkadaşımın dudakları titremeye başlayınca ninemin kimseye açık etmememi tembihlediği sırrı itiraf etmeye karar verdim. Ne de olsa artık daha fena bir sırrım vardı ve çok fazla sır beni demirin yapamayacağı şekilde zehirleyebilirdi.

"Beni etkilemiyor." Sesim alçaktı fakat sanki Luce'nin çatıları boyunca yankılanıyormuş gibi hissettim.

"Ne?" Palanın ucu taşa çarptı.

"Ben demirden etkilenmiyorum."

Ağlaması kesiliverdi. "Sen... yani sen... sen etkilenmiyor musun? Ama... ama sen..." Az önceki yıkılmışlık yerini büyük bir şaşkınlığa bırakmıştı. "Nasıl?" Nemli gözleri Minimus'unkiler gibi irileşti. "*Ah.*"

Phoebus'un aklından epey çılgınca şeyler geçiyor olmalıydı çünkü bu metale karşı neden dirençli olduğum hakkında ne benim ne de ninemin en ufak bir fikri vardı; tıpkı perilerin dilini gevşeten tuzdan da etkilenmiyor olmam gibi.

"Sen... sen doğumda değiştirilmiş bir insansın."

"Ne?" dedim sertçe çünkü... *ne*? "Büyükannem beni kendi doğurtmuş. Annemden çıktığımı görmüş." Ama Phoebus bunu söyledikten sonra, şimdi... peki ya?..

Hayır. Anneme ve büyükanneme benziyordum. Yani evet, ten rengim onlardan biraz farklı, göz rengim biraz değişikti.

Yüzümdeki kan çekildi, ayak bileklerimin etrafında bir yerlerde birikti. "Tanrılar aşkına, ya gerçekten öyleysem?" Bakışlarım tekrar parmak eklemlerime çevrildi. Fakat eğer insansam neden obsidiyen beni etkilememişti? Yoksa etkilemiş miydi?

"Bu neden büyün olmadığını açıklar."

"Ama gözlerim mavi," diye mırıldandım.

"Menekşe rengi. Düşünüyorum da gözü bu renk olan başka Fae görmedim."

"Ama ninemle anneme benziyorum."

"O kadar da benzemiyorsun."

"Doğumda değiştirilmiş bebek..." Havadaki elimle kulak kepçeme dokundum, oda bir netleşiyor bir bulanıklaşıyordu.

İnsan.

Bu... bu yetmiş yıl içinde öleceğim anlamına geliyordu. Ya da daha erken.

"Belki de annenin aklını yitirmesinin nedeni buydu." Phoebus teorisinde hiçbir boşluk kalmayana kadar iplerini örmeye devam etti.

Ninem bunu biliyor muydu? Bu soruyu kendime soruyor olmam bile irkilmeme neden oldu. Doğduğumda bir başkasıyla değiştirilmiş olduğum fikrini nasıl bu kadar kolay kabul edebiliyordum?

Phoebus'un düşüncelere dalarak içini ısırdığı yanağında gamzeler oluştu. "Belki de gerçek Fallon'da öyle fena bir bozukluk vardı ki büyükannen seni Rax'tan çaldı."

"Ama demir ve tuzdan etkilenmediğimi öğrenince büyükannem de çok şaşırmıştı."

"Tuzdan da mı etkilenmiyorsun? Ettiğimiz tüm yeminler..."

"Verdiğim sözü tutmak için tuza ihtiyacım yok, Pheebs. Özellikle de arkadaşlarıma verdiğim sözleri." Sırtımdan sanki bir kalıp buz atılmış gibi bir ürperti geçti. "Hâlâ arkadaşımsın, değil mi?"

Pembe ve şişmiş gözlerini devirdi. "Bu ne saçma sapan bir soru böyle?"

Nabzım yavaşladı ve rahat bir nefes aldım.

"Tuzdan etkilenmediğine inanamıyorum. Tanrılar aşkına, bakalım Syb bu işe... Bekle. Syb biliyor mu?"

Başımı iki yana salladım. "Ninem dışında kimse bilmiyor, şey, bir de annem ama onun bunu anladığından pek emin değilim."

Phoebus kanayan yarama uzun uzun baktı, sonra damağını şaklattı ve fularının düğümünü çözdü. Kumaştan bir parça yırtıp kolumu sildi, ardından kanı durdurması için kolumu sıkıca sardı. "Kazan'a şükürler olsun obsidiyene değmeni engelleyebildim."

"Parmak eklemlerimi sıyırdı."

Kalan bir damlacık rengi de uçup gitmişti.

"Vücudu..." dudaklarımı yaladım. "Ne kadar sürede etkiler?"

"İnsan kanını dakikalar içinde karartır."

Kolumu sağa sola çevirdi. Parmaklarımın arasına dikkatle baktı. "Bence..." Yutkundu. "Bence sen..."

"İnsan değil miyim?"

"Bilmiyorum." Birkaç kalp atışı kadar süre boyunca gözlerime baktı. "Tabii... Evet, bu yüzden olmalı. Bu obsidiyen değil demek ki. Fildişi ya da mermer olmalı." Omuzlarını silkti. "Hepsi birbirine benziyor."

Gerçekten öyle miydi? Taşla tahta arasında bir fark yok muydu?

O benim yaramla ilgilenirken ben de tüm endişelerimi bir kenara bırakıp Phoebus'la arkadaş olduğum için ne kadar şanslı olduğumu düşünmeye yoğunlaştım.

Kumaşın ucunu kendi yaptığı sargının içine sıkıştırırken sarı kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. "Belki de yanılıyoruzdur ve sen insan değilsindir."

"O zaman ne olabilirim?"

Uzun, sarı kirpiklerinin arasından bana baktı. "Bir yılanın çocuğu?"

"Yılanın mı..." Suratımı astım. "Sence annem lanet bir hayvanla cinsel ilişkiye mi girdi yani?"

"Belki de Agrippina'nın öyle acayip tercihleri vardı." Phoebus'un dudağının kenarı kalktı.

"Iyy, Pheebs, iğrenç." Gözümde bir insanı beceren bir yılanın görüntüsü canlandı. Ürperdim.

Phoebus sırıttı. "Yüzünün hâlini görmelisin."

Kaşlarımı çattım. "Annemin bir yılanla çiftleştiğini ima ettin, seni kazan kafalı sersem. Tam olarak nasıl tepki vermemi bekliyordun acaba?"

O kahkahalarla başını geriye atarken ben de başımı iki yana sallayarak arkadaşımın gözümde canlandırdığı görüntüden kurtulmaya çalıştım.

Phoebus ara ara gülmeye devam ederek yeni bir sarmaşık yaratıp diğer çivinin etrafına sardı. Geçen sefer yaptığı gibi çivi yerinden çıkana kadar sarmaşığı kalınlaştırmaya devam etti. Sonra dönüp şöyle dedi: "Yarı-yılan olmak hayatının daha uzun olması anlamına gelebilir."

Kuş duvara çarpmadan, üzerindeki çivilere dikkat ederek onu kanatlarından yakaladım. "Ben yarı-yılan değilim."

"Bu dünyanın en kötü şeyi olmazdı."

Çatılmış kaşlarımı daha iyi görebilsin diye kargayı aşağı indirdim. "Annem bir hayvanla *çiftleşmedi.*"

"Hımm..."

"Yeter. Gözünde canlandırmayı kes." Ağır heykeli kapıya doğru götürdüm. "Altın parayı unutma," diye mırıldandım.

Phoebus bir rafa gitti, bir avuç para aldı, içlerinde pek çok altın para da vardı ve hepsini cebine tıktı.

"Çok fazla oldu. Farkına varmazlar mı?"

Phoebus rafları işaret etti. "Sence, picolo serpens?"

"Bence şu taktığın lakap kalıcı olmasa iyi olur."

"Yoksa ne olur? Islıkla babanı çağırıp beni su altına götürmesini mi söylersin?"

Aslında bir yılanla akraba olduğumu düşünmesem de çenemi kaldırdım ve ifadesiz bir suratla, "Yılan ağabeyimi çağırıp seni sürüklemesini sağlarım."

Sırıttı ve kapıyı ayağıyla tutarak çantayı tekmeledi. Çantanın ağzını kuşu içine sokabileceğim kadar açtı.

"Gerçekten de yarı-yılan olduğumu düşünmüyorsun, değil mi?"

"Hayır, düşünmüyorum."

"Peki ya insan?"

İç geçirdi. "Umarım değilsindir. Hayat sensiz hiç eğlenceli olmazdı."

"Kasa yağmalama günlerin kısa sürede sona ererdi, değil mi?"

Phoebus'un gözleri çantanın içine tıkıştırmayı başardığım kuşunkiler gibi ışıldadı. "Kesinlikle." Çantanın askılarını omuzladı, sonra kapıyı sonuna kadar açıp geçmem için tuttu. "Hırsızlık yapmak *à deux* olunca çok daha keyifli."

Az kalsın ona toplamam gereken dört karga daha olduğunu söylüyordum ama dilimi ısırarak susmayı başardım. Onu bu işe çoktan dâhil etmiştim ve sivri kulakları onun tamamen Fae olduğunu doğrulasa da safkanlara bile bedensel zarar verilebilirdi. Dante'nin yanında tahta oturma arzum yüzünden ona bir şey olursa asla yaşayamazdım.

Gülünç derecede büyük malikânenin cilalı zeminlerinde ayak seslerimiz duyulurken, "Kolumu kesmeye hazır olduğuna inanamıyorum," dedim.

"Hatırlatma şunu." Kemerli burnunu kırıştırdı, kolunu omuzlarıma attı ve beni yanına çekti. "Ama bunu yapardım çünkü seni deli gibi önemsiyorum, Fallon Rossi, ne halt olursan ol."

Ben ne halt *olabilirdim* acaba?

YİRMİ ÜÇ

Tarecuori'yle Tarelexo arasındaki kontrol noktasına yaklaşırken Phoebus çantasının içindekileri gözlerden gizlemek için koluyla çantaya iyice bastırdı. Kabarık mavi elbiseyi karganın üzerine koymuş ve tuhaf şeklini gizlemek için botlarımı hayvanın kanatları boyunca uzatmış olsak da saçlarımdan fışkıran terler enseme damlıyordu.

Köprüden yanımda güzel kumaşla dolu bir çantayla yalnız başıma geçiyor olsaydım beni durdurup üzerimi ararlardı. Öte yandan Phoebus büyük ihtimalle Luce muhafızlarının yanından suda süzülen bir balık gibi geçip gidecekti.

En azından ben öyle olmasını umuyordum.

Ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Fallon, zehirlendiğini sandığım sırada kolunu koparma konusunda gözümü bile kırpmayacağımı itiraf ettiğimi biliyorum ama sen benim kolumu koparmazsan çok sevinirim."

"Ne?"

"Çok sıkıyorsun, Picolina." Tuniğinin kıvrılmış kollarını ezen elimi işaret etti.

Parmaklarımı açıverdim. "Affedersin."

"Bu gece yatağımızı paylaşmak için bir başka erkek davet etmek istiyorum, tatlım. Aklında biri var mı?"

Gözlerimi kırpıştırarak şaşkınlıkla arkadaşıma baktım ama sonra gözlerindeki pırıltıyı gördüm.

Daha önceden de karşılaştığımız muhafız, gri gözlerini çantamıza dikmiş hâlde önümüze dikiliverdi. "Öğle yemeği

kısa sürmüş." Yaralı kolumu Phoebus'un koluna dolamış olsam da kanlı sargı bezi görünüyordu. "Üstelik şiddetli geçmiş."

Phoebus gergin dudaklarıyla adama gülümsedi. "Bizi takip ediyorsunuz, öyle mi?"

"İşim bu." Muhafızın bakışları şişkin deri çantanın üzerinde gezindi.

"Eğer her şeyi bilmek zorundaysanız söyleyeyim, görünüşe bakılırsa tüm ailem Tarespagia'ya gitmiş ve bana haber vermeyi de unutmuşlar, ben de kız arkadaşımı alışverişe götürdüm, sonra kolunu paslı bir kancaya sürttü ve... *hımm*." Phoebus adamı dik yakalarından cilalı ayakkabılarına kadar süzdü. "Bu gece bize katılmak ister misiniz? İşleri biraz renklendirmek için fazladan bir erkek arıyoruz da."

Muhafızın dikkati aniden çantamızdan uzaklaştı ve yanaklarına bir pembelik yayıldı. "Ben, hayır... ben..." Başını, sanki içinde yükselen ısıyı düşürmek ister gibi iki yana salladı. "Lütfen geçin."

Phoebus adamın duyduğu rahatsızlık karşısında kıkırdadı ve ona göz kırparak beni çekiştirdi.

Muhafız önümüze çıktığı andan itibaren hiç nefes almamıştım galiba.

Phoebus da bunu fark etmiş olmalıydı çünkü, "Derin nefes al, Fal," diye mırıldandı.

Dudaklarım aralandı ve ciğerlerime uzun uzun hava çektim.

"Alınma ama senden hırsız olmaz."

Dirseğimle onu dürttüm. "Benim kulaklarım sivri değil."

"Doğru ama dilin sivri olabilir. Ve onu kullanmalısın da. Üstelik de yalnızca Dante'nin göğsünü yalamak için değil."

Omuzlarımdaki gerginlik en sonunda kalkarken ağzımdan yükselen kahkahayı bastıramadım.

Karşıya geçmiştik.

Bunu gerçekten başarmıştık.

Odama çıkan basamakları tırmanırken Phoebus, kargayı hemen eritmek için bizi Rax'a götürecek bir vasıta bulmama yardım etmeyi önerdi. İşaret parmağımı dudaklarıma götürerek onu susturdum ve başımı iki yana salladım.

Ninem evde değildi ama annem evdeydi. Sandalyesinde uyuyakalmış, boynunun altına yamuk yumuk bir yastık yerleştirilmişti; ben çıkarken o yastık orada değildi. Büyükannem gelip gitmiş olmalıydı.

Büyükannem burada olmadığı için memnundum. Kolumu temizleyip ganimetime ne yapacağımı düşünmek için vaktim olacaktı.

"Eğer fikrini değiştirirsen beni nerede bulacağını biliyorsun." Phoebus'un fırlattığı altın para havada döne döne bana yaklaştı. Avuçlarımı birleştirip parayı tutmayı başardım. "Bana geri ödemek falan da yok." Kapıya yöneldi fakat sonra ayaklarıma baktı. "Merda, ayakkabıcıyı unuttuk."

"Ayakkabıcıyı boş ver. Zaten bir sürü şey yaptın. Paraya gelince..."

Ben ona parayı geri ödeyeceğim konusunda ısrar ederken o kulaklarını tıkadı, sonra bana öpücük attı ve gitti.

Sokak kapısı fresklerle süslü duvarlarımızı titreterek kapandıktan sonra kolumdaki kurumuş kanı her gün değiştirdiğimiz kovadaki temiz suyla yıkamak üzere banyoya gittim. Şifalı otlar ve yağlardan yapılan merhemlerin olduğu sepetin içinde bulduğum gazlı bezle yaramı hızlıca sardım, sonra odama koşturdum ve kapıyı kapattım.

Çanta yatağımın üzerinde duruyor, mavi kumaş köpüklü dalgalar gibi dökülüyordu. Yaklaştım ve elbiseyi karanlık derinliklerdeki ışıltılı bir yem gibi parlayan kargadan ayırdım. Gagasına ve pençelerine dokunmamaya özen göstererek kuşu kanatlarından kavrayıp çantadan çıkardım, sonra da rengi

solmuş çiçekli nevresimimin üzerine koyup kalın gövdesine, geniş kanatlarına ve sağ pençesinde, kanımın demiri kapladığı noktada kızıl kızıl ışıldayan yere baktım.

"Biri gitti, dördü kaldı."

Parmağımın ucunu narin tüylerinde, kabarık boynunda ve mükemmel şekilli kafasında gezdirirken dudağımı ısırdım. Gözüne dikkatle bakınca onu yapan sanatçının göz bebeği etkisi vermesi için sarı kabaşonun altına eklediği siyah iğne deliğini gördüm.

Parmaklarımı hayvanın göğsünde nazikçe gezdirerek, "Bir heykel ve onun benzerleri bir prense nasıl taht getirir?" diye sesli düşündüm.

Belli belirsiz bir titreşim hissedince durdum. Üç krallık aşkına, yoksa bu?.. Elimi hemen çektim ve karganın kanatları gibi sertleşen kalbim gümbür gümbür atarak yataktan uzaklaştım.

Duyduğum nabız mıydı?

Bu *imkânsızdı.*

Sersemliğime güldüm ve zihnim duyduğum tıklamaya mantıklı bir açıklama bulmak için çalışmaya başladı. Bir fikir diğerlerini önüne çıktı: Heykelin içine kilitlenmiş bir şey olmalıydı. Silah ya da mekanik saat gibi bir şey ya da... ya da büyülü bir şey.

Tekrar karganın yanına gittim, onu kanatlarından tutup karnının üstüne çevirdim, sonra sırtında ince bir aralık veya kurma kolu aradım. Bacaklarının arasına bakarken ufacık bir yarık görünce kalbim deli gibi atmaya başladı. Parmağımı yarığa bastırdım, ardından sanki patlayacakmış gibi elimi hızla geri çektim.

Hiçbir şey olmayınca hayal kırıklığına uğramıştım. Tekrar yaklaşıp minik yarığı inceledim. Dokunduğum şeyin ne olduğunu anladığımda yanaklarıma kan hücum etti.

Ben, Fallon Rossi, az önce bir karganın kasıklarını avuçlamıştım.

Bu benim için bile yeni bir dipti. Tüm Fae tanrılarına şükürler olsun ki Phoebus yaptığım şeyi görmemişti.

Derin bir nefes aldım ve tıkırtıyı hayal ettiğime karar verdim. Başparmaklarımı siyah çivilerden kalanların üzerinde gezdirdim. Yüzeyi sert, soğuk, hafifçe kırışıktı. Çivilerden biri gevşeyip çarşafımın üzerine düştü. Diğeriyle biraz uğraşmam gerekti ama sonunda o da çıktı.

Kargayı elimden bırakmak üzereyken kanatlarındaki geniş delikler küçülmeye başladı ve bir süre sonra tamamen yok oldu.

Tüm Kazanların kutsal annesi adına... Gözlerimi ovuşturdum. Yumruklarımı indirdiğimde sadece delikler kapanmakla kalmamış, demir gövdeye de renk gelmişti. Heykel, gümüş ışıltılı pençeleri ve gagası dışında simsiyahtı.

Karganın açık kanatları bir yelpaze gibi kapanırken odamda yumuşak, alçak bir fısıltı duyuldu.

Geri geri giderken kendi ayağıma takıldım ve popomun üstüne oturuverdim. Karga pençelerini yatağıma koyarak doğruldu, sonra başını çevirdi ve soğuk, altın rengi gözlerini bana dikti.

Tanrılar aşkına...

Hayvan kanatlarını çırpınca gırtlağımdan bir çığlık koptu ama sıktığım dişlerime çarparak ancak bir fısıltı hâlinde dışarı çıktı.

Kargalar hakkında bildiğim her şey zihnimde yankılanıyor, yüreğimdeki gümbürtüyü daha da artırıyordu. Gözümü yaratıktan ayırmadan bir böcek gibi geri geri gittim, topuğumla elbisemin eteğine bastım ve bir kez daha zaten ağrıyan popomun üstüne düştüm. Mesafeyi yanlış hesapladığım için başımın arkasını tahtaya çarptım.

Karganın kanatları çılgınca çırpınıyor, odanın havasını dalgalandırıyor, ciğerimdeki oksijeni tüketiyordu. Ufak odamda son bir kez uçtuktan sonra yükseldi ve gardırobumun üzerine kondu.

Kuş öfkeli gözlerle bana bakarken parmaklarım kapının koluna gitti.

Yavaş çekimde ayağa kalkarak yutkundum.

Yaratık başını yana eğmiş, sanki burada tuhaf olan benmişim gibi beni inceliyordu. Sanki az önce renk değiştirip canlanıveren *ben*mişim gibi.

"Sen nesin böyle?" diye tısladım.

Harika. Şimdi de bu... yaratıkla konuşuyordum. Yani evet, Minimus'la da konuşuyordum ama Minimus gerçekti.

Karga gaklamadı. Sadece o sinir bozucu dikkatle beni izlemeye devam etti.

Kapının kolunu çevirdim.

Karga kanatlarını açtı.

Annemin odasına dalmasından, hatta daha da kötüsü, Luce'ye doğru uçmasından korkarak kapıyı hemen kapattım.

Ben neyi serbest bırakmıştım böyle?

Ben ne yapmıştım?

YİRMİ DÖRT

Kargayla ne kadar süre bakıştığımızdan emin değildim ama kırpmadığım için gözlerim acımaya başlamıştı, aldığım sığ nefesler yüzünden ciğerlerim yanıyordu ve kanım da damarlarımda bir su altı nehri gibi hızla akıyordu.

"Sen nesin böyle?" diye tısladım, sıktığım dişlerimin arasından.

Kuş yanıt vermedi.

Zaten niye versindi ki? Bu bir kuştu.

Acaba gerçekten de öyle miydi?

"Gaganı bana saplayacak mısın veya pençelerinle yüreğimi sökecek misin?"

Yaratık gözlerini devirmedi ama kıstı, altın rengi gözleri birdenbire karşıdakini yargılayan iki benek hâlini aldı.

Elimi başıma götürerek dağılan saçlarımı yatıştırdım ve bu manasız duruma bir anlam vermeye çabaladım. "Seninle ne yapacağım peki ben?"

Karga sanki onunla ne yapacağımı o da merak ediyormuş gibi bana bakmaya devam etti.

"Kafes!"

Bu, karganın tüylerinin havalanmasına neden oldu. Hayvan benimle arasına olabildiğince çok mesafe koymaya çalışarak kuyruğu duvara değene kadar geri geri gitti.

Hah. "Beni anlıyor musun?"

Neden anlamayacağını düşünmüştüm ki? Minimus beni anlıyordu.

Aklıma yılan arkadaşım gelince bakışlarım kargadan pencereye, oradan da aşağıdaki kanala kaydı. Acaba iyileşmiş miydi? Onu öyle sertçe kovduğum için beni affetmiş miydi?

Pençelerin yumuşak tıkırtısı tekrar gardıroba bakmama neden oldu. Karga vücudunu parlak gün ışığında kara kara akan Mareluce'nin sularına doğru dönmüş, dikkatini oraya vermişti. Sonra sanki ona baktığımı hissetmiş gibi başını bana çevirdi.

"Bir anlaşma yapmaya ne dersin? Ben seni kafese koymayayım..." Zaten evde kafes falan da yoktu. "Sen de bana ya da bu evde yaşayanlara saldırma. Annemle büyükannem demire karşı dayanıklı değiller." Başımla ayaklarını işaret ettim.

Karga pençelerine baktı. Kanla lekelenmiş pençesini kaldırıp burnunun hizasına getirdiğinde boynundaki tüyler kabardı. Kokladı ya da bana öyle geldi. Durduğum yerden burun deliklerini göremiyordum.

Gördüğüm şey dilini uzatıp demiri tatması oldu. Yaratık donakaldı, silaha dönüştürülmüş tırnağının ışıldayan ucunun üzerinden bana baktı, sonra pençesini yere vurdu ve vücudu artık metalden olmamasına rağmen bu darbe ahşabı titretti.

Bu tepki bana Minimus'la ilk karşılaştığımız zamanı hatırlattı. Kanımın tuhaf koktuğunu hiç düşünmemiştim ama hayvanlar kanıma son derece kuvvetli tepki veriyorlardı, demek ki öyleydi. Sargılı kolumu kaldırdım ve kokladım. Gazlı bezden ılıklık ve bakırımsı bir koku yayılıyordu; bal ya da deniz suyu veya Kazan bilir bu hayvanların ilgisini başka ne çekiyorsa, öyle bir koku yoktu.

"O hâlde... anlaştık mı?" Beynim sinirlerimin basıncıyla uğulduyordu. Ağrı hafiflesin diye gözlerimi kapatmak istiyordum fakat o şeyden gözlerimi ayırmayacaktım. "Beni anlıyorsan ve cevabın evetse başını salla."

Karga heykel kadar hareketsizdi. Elbette kendimi kandırıyordum. Yılanların zeki olması, tüm hayvanların...

Kuş başını eğip yeniden kaldırdı.

Hızla soluk vermiş olmalıydım çünkü yüzümden havalanan bir tutam saç kalkmış kaşlarıma kondu. Bir dakika geçti. İki. "Tanrılar aşkına, beni gerçekten de anlıyorsun..." Dudaklarımı yaladım. "Acaba konuşabiliyor musun? Dante'yi tahta nasıl geçireceğinizi öğrenmeyi gerçekten çok isterim."

Karga tepki vermedi. Zaten ben de ne bekliyordum ki? Kuşun bana gerçekten cevap vermesini mi?

"Onunla randevum var. Beni saraya götürmesi için uğraşacağım. Böylece *arkadaşını* alabilirim."

Karganın altın gözleri kısıldı. Acaba ikinci heykelin arkadaşı olduğunu söyleyerek onu gücendirmiş miydim?

Phoebus'un bana verdiği para cebimi yakıyordu. "Yapmam gereken bir şey var." Yatağın üzerinde ağzı açık duran, içinde mavi ipekler görünen çantaya doğru gittim ve elbisemi çıkardım. Çivilerin kumaşa değdiği yerlerden birkaç iplik çıkmıştı ama korkunç bir şey değildi. "Bunu asacağım." Gardırobuma gittim ve avucumu kapağın koluna dayadım. Kuşun, kanalda avlanan allı turnalar gibi gövdesini dikleştirip dalmasını bekleyerek nefesimi tuttum. Metale dayanıklı olmama rağmen şakağıma gelecek demir bir gaga darbesi herhâlde yaşamıma son verirdi.

Kapağın kolunu çevirdiğimde menteşeler gıcırdadı.

Karga ürkmedi. Saldırmadı da.

Dolabın kapağını ardına kadar açtım ve bakışlarımı tepemde dikilen kara kuştan bir an bile ayırmadan askı arandım. Ördek kadar küçük değildi ama Müdire Alice'in anlattığı, koca koca kasabaların tamamını kaçıran canavarlar kadar büyük olduğunu söylemek de mümkün değildi.

Elbisemi astıktan sonra başımla gardırobu işaret ettim. "İçine girebilmen için dolabın kapağını açık bırakacağım. Büyükannem kapı kapalıysa genelde odama girmez ama eğer ses duyarsa girebilir."

Bronwen'in kehanetinin en önemli nesnesine daha iyi bakabilmek için bir iki adım geriye gittim. Keşke kadın bu kargalar

toplandıktan sonra ne yapılacağını da söylemiş olsaydı. Hepsi canlanacak mıydı? Odam kuşhaneye mi dönecekti? Bir kargayı gizlemek mümkün olabilirdi ama ya beş? Ninem kesinlikle farkına varacaktı.

Penceremin altından askerî bir tekne geçti ve yüreğim duracak gibi oldu çünkü teknede Kumandan Silvius Dargento vardı.

Kapalı camımın yanında duran rengi solmuş çiçek desenli perdemi tuttum ve çektim. "Ne yaparsan yap," -dudaklarım belli belirsiz oynuyordu- "tüyünü bile kıpırdatma."

Silvius önce benim adımı bağırdı, sonra tekneyi süren adama emir verdi.

Tüm tüylerim diken diken olmuştu.

Kuşu görmüştü.

Ah, tanrılar aşkına, kuşu görmüştü.

Perdeyi hemen geldiğim gibi kapatmalıydım. İnce olabilirdi ama dışarıdan görünmemizi engellerdi.

"Sinyorina Rossi?" Pencereyi açmamı işaret etti.

Kalbim öyle hızlı atıyor, damarlarıma öyle çok kan pompalıyordu ki yaram zonkladı ve sargım nemlendi.

Penceremi açmak korkunç bir fikir olurdu.

"Sinyorina Rossi? Pencere!"

"Sizi böyle de gayet rahat duyabiliyorum, Kumandan," diye bağırdım.

Duyduğu rahatsızlık Silvius'un çenesini daha da uzatmıştı sanki. "Sizi alıp saraya götürme emri aldım." Hafifçe alaycı bir sesle ekledi: "Hükümdarla randevunuz varmış."

"Ben... öyle mi?" Dante'nin gelecek haftadan önce beni göremeyeceğini sanıyordum. Bir de hâlâ öğlendi tabii. "Vakit biraz erken değil mi?"

Silvius'un kaşları çatıldı. "Öğleden sonra iki."

"Dante... askerlik işleriyle meşgul değil mi?" Ya da bugünlerde her ne yapıyorsa işte.

Askerî yaşama dair bildiğim tek şey askerlerin sabah talim yaptıklarıydı. Yıllardır onları yeterince izlemiş, derilerindeki terin ışıltısını, kaslarının şişkinliğini, kılıç dövüşlerinin akıcılığını hayranlıkla seyretmiştim.

Tekne, evimizi saran ince arazi parçasına yanaştı.

"Askerlik mi?" diye homurdandı Silvius. "Daha ziyade yabancı bir prensesle oynaşıyor."

İçim kıskançlıkla doldu.

"Çıkıp seni odanın kapısından mı alayım, yoksa kendi isteğinle alt kata inecek misin?"

"Geliyorum! Bana beş dakika ver!" Perdemi hızla örttüm.

Nefesimi düzene sokmak için bir dakika, sonra kargayı içine koyacak bir şey bulmak için bir dakika daha harcadım çünkü bu hayvana hiç güvenmiyordum. Acaba kuşu çantanın içine geri tıkabilir miydim? Eğer bunu başarabilirsem çantayı kapatıp yatağımın altına saklayabilirdim.

Beynim yine zonklamaya başladı. Kargayla daha fazla vakit geçirebileceğimi, birbirimizi anlamak için bir yöntem geliştirebileceğimizi düşünmüştüm. Randevuyu iptal etmem gerektiğini hissediyordum ama sonra heykellerden birinin sarayda olduğunu hatırladım.

Bu yine Bronwen'in işi olmalıydı. Eğer Dante beni kargaya götürürse kâhin kadının bu işe olağanüstü bir şekilde dâhil olduğundan kesinkes emin olacaktım.

"Tamam, Karga, artık oradan inme zamanı. İstersen dolabın içine saklan, istersen de çantaya. Seçim senin."

Seçim yapmadı.

Bir yandan elbisemi çıkarırken bir yandan da o yaratığı nasıl yakalayacağımın hesabını yapmaya çalıştım. Hayvan eğer odamda kanat çırpmaya başlarsa yanaşmış teknedeki adamlar fazla ince olan perdemden içerideki hareketi görebilirdi.

Elbisemi çıkardım, karganın bakışlarının çıplak bileklerime indiğine ve oradan yavaşça yukarı çıkıp tüm vücudumu süz-

düğüne yemin edebilirdim. Neredeyse örtünmek isteyecektim ama kargalar kuştu, adam değildi. Erkek olanları bile.

Bu kuş erkek miydi? Büyük ihtimalle değildi. Bacaklarının arasında bir şey yoktu. Şöyle bir düşününce turnaların, ördeklerin ya da herhangi bir kanatlı hayvanın bacaklarının arsından sarkan bir şey görmemiştim hiç. Neden kuşların cinsel organlarını düşünmeye başlamıştım? Ah, doğru... çünkü bu tuhaf yaratık beni izliyordu.

Karganın dikkatinin dağılmasını fırsat bilerek elimi gardırobun yan tarafından uzattım ve onu yakalayıverdim.

Hayvan parmaklarımın altında donuverdi. Ve sonra...

Sonra siyah dumana dönüştü.

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

YİRMİ BEŞ

Elimi öyle hızla geri çektim ki yanlışlıkla kendi göğsüme vurdum.

Siyah duman odamın beyaz tavanını sardı ve serbest bıraktığım o şey odamda şöyle bir dolanıp yatağımın başına kondu. Perdemden süzülen sarı ışıkta mürekkep mavisi görünen dumanlar bir anda yeniden yoğunlaşıverdi.

Hava ılık olsa da vücudumu bir ürperti sardı ve tüylerim diken diken oldu. Kollarımı kendi gövdeme doladım. "Kazan aşkına, nesin sen?" diye mırıldandım. "Önce metal, sonra tüy, şimdi de duman... Sonraki numaran ne olacak, Karga? İnsana mı dönüşeceksin?"

Karga bana dik dik baktı. Ben de ona dik dik baktım.

"Ayrıca bilgin olsun, sana zarar vermeye çalışmıyordum. Sadece seni saklayacaktım. Penceremin altındaki şu teknede duran adam, kralın ordusunun kumandanıdır. Eğer seni bulursa yine kanatlarından çiviler." Başımla yatağımın üzerindeki çivileri işaret ettim. "Beni de çivileyebilir tabii."

Yalnızca bir Tarecuori'linin evini soyduğum için değil, efsanevi, katil bir yaratığı çaldığım için de. Yaptığım şeyin ağırlığı karanlık sular gibi üzerime çökerken ürperdim.

Penceremin incecik camının ardından askerlerden birinin adımı söylediğini duydum ama ne söylediğini anlayamadım. Ardından alaycı bir kahkaha duydum ve yaptığım komikliklerle meşhur olmadığım için bunun bir övgü olmadığı sonucuna vardım.

"Fallon Rossi, ben meşgul bir adamım." Kumandanın sesi hızlanmama neden oldu. Sabırlı biri olmadığını biliyordum. Aslında beklemekten nefret ederdi; yemeğini, şarabını, adamlarını, kortezanlarını...

Aklıma Catriona'nın onunla yatmamı önerdiği geldi. Tiksinti endişemi bastırdı ve askıdan mavi elbiseyi alıp giyerken ürpermeme neden oldu.

"Odamda kal," diye fısıldadım, "ve eğer büyükannemin geldiğini duyarsan saklan, yoksa seni ihbar eder." Elbisenin düğmelerini iliklerken yeni kiracıma dik dik baktım. "Ona *sakın* zarar vereyim deme, yoksa arkadaşlarını getirmem."

Bu, hayvanın sırtını dikleştirmesine neden oldu.

"Anladın mı?"

Vücudu iyice kıpırtısız bir hâl aldı ve gözleri, eski elbisemden yenisinin cebine aktarmak için elime aldığım altın parayla yarışacak bir renge büründü.

Karga başını öne doğru eğince ağzım açık kaldı. Beni gerçekten de anlıyordu.

Ben halâ ceplerin yerini anlamak için elbiseyi yoklarken Silvius'un sesi duyuldu: "Boşa harcadığın vaktimi sana fatura etmemi istemezsin, Fallon Rossi. Benim ücretimi karşılayamazsın."

Önce sıçradım, sonra homurdandım. "Bok sineği."

Yumuşak ipek katmanlarını bir kez daha araştırdıktan sonra ödünç aldığım elbisenin cepleri olmadığı sonucuna vardım, bu da Tarecuori'lilerin neden sürekli küçük cüzdanlar ve çantalar taşıdığını açıklıyordu. Cep denen şey, fazladan aksesuara parası yetmeyenler içindi.

Döşeğimin köşesini kaldırdım, parayı tahtalardan birinin üzerine koydum, sonra siyah çivileri alıp çantaya attım, onu da yatağımın altına sakladım. Odamı tertemiz ettikten sonra doğruldum ve elbisemi düzelttim fakat buna gerek bile yoktu. Kumaşı kırışmayacak kadar inceydi.

Masamın üzerindeki lekeli aynada darmadağın olmuş buklelerimi gördüm ve hemen fırçayı kaptım. "Ne olur paramı çalma."

Sanki söylediğime kızmış gibi karganın bir gözü kısıldı.

Dolanan saçlarımı zorla açtıktan sonra yansımama geri döndüm. Gözlerimin altı bitkinlikten grileşmiş, cildim de stres yüzünden soluklaşmıştı. Fırçayı bıraktım ve yanaklarımı çimdikledikten sonra dikkati soluk benzimden başka tarafa çekmek için dudaklarıma kırmızı ruj sürdüm.

Odamdan çıkmak üzereyken dönüp yeni kiracıma baktım. Vahşi ve büyük ihtimalle kuduz olan, kolları bacakları demirden bir hayvanı evimin içinde bırakıp çıktığıma inanamıyordum. *Ulu Kazan, annemle ninemi koru. Serbest bıraktığım şeyi bulursa beni de ninemin gazabından koru.*

Evimizin mavi duvarının yanında ilerlerken aniden korkunç bir şeyi fark ettim; karga dumana dönüşebiliyordu ve duman da kapıların altından geçebilirdi.

"En sonunda." Elini uzatan Silvius'un kehribar gözleri elbisemde dolaştı. "Cezanı baştan çıkarma yoluyla azaltmayı planlıyorsun demek?"

Şaşkınlıkla Silvius'a baktım. "Ne cezası?"

"Ne mi..." Kara kaşlarından biri kalktı. "İşlediğin suçun cezası tabii."

Gövdemden mideme buzlar döküldü sanki fakat kalbimi ıskalamış olmalıydı çünkü o vücudumun geri kalanı gibi donmamıştı. Kalbim ısınmış, gümbür gümbür atıyor, dişlerimi ve kemiklerimi titretiyordu.

Silvius beni Dante'ye değil, Marco'ya götürmek için gelmişti.

Phoebus'un evinde çalışanlardan biri beni şikâyet etmiş olmalıydı.

Dikkatimi teknedeki erkeklere vererek beyaz üniforma denizinin içinde arkadaşımın sarı saçlarını ve renkli kıyafetlerini aradım.

"Kaçmamanı öneririm, Sinyorina çünkü peşine düşmesini isteyeceğin türden bir adam değilim ben." Silvius'un kötülük dolu alçak sesi içimi ürpertti, buzları parçaladı.

Daha doğru şeyler söylenemezdi. Vücudumun yanına yapışık duran elimi en sonunda kaldırdım ve Silvius'un elinin içine koydum. "Öyle çok suç işliyorum ki Kumandan. Büyükbabamın en sevdiği sağ kolunun eşliğinde saraya bir gezi hakkı kazanmamı sağlayan hangisi acaba, öğrenebilir miyim?"

Silvius alaycı sözlerimi fark etmeden ya da daha büyük ihtimalle umursamadan gülümsedi. "Kötü arkadaş tercihlerin."

Phoebus'tan mı bahsediyordu?

"Ptolemy Timeus resmen köpürüyor."

Verdiğim nefesi bastırmaya bile çalışmadım. "Yukarıdaki Fae'lerin egoları da ne kırılganmış."

Beni teknenin ortasındaki bir oturağa oturtan Silvius'un dudakları yukarı kıvrıldı. Oturmak istemesem de hem onun bana bu kadar yakın olması hem de tekneye çarpan bir dalga beni dizlerimi kırmaya zorladı.

"Aşağıdaki Fae'lerin de dilleri fazla sivri." Tepemde dikilen Silvius'un bakışları boyalı dudaklarımda gezindi. Dudaklarımın vücudunda gezdiğini falan hayal etmese iyi olurdu çünkü sivri dilimin asla değmeyeceği tek yer bu erkeğin cildiydi. "Daha önce de belirttiğin gibi büyükbaban beni gerçekten de seviyor."

Lafı nereye getireceğini görmek için bekledim.

"Isolacuori civarında nüfuzum epey fazladır. Kişiliğin üzerine ettiğim tek bir kelime bile cezanın büyük oranda düşmesini sağlayabilir."

"Cezaların duruşmalardan sonra verildiğini sanıyordum."

Yirmi beş adayı birbirine bağlayan en güneydeki kanala döndüğümüzde hızımızı ve rotamızı kontrol eden su Fae'i tekneyi daha hızlı hareket ettirerek derin bir dümen suyu oluşturdu. Rüzgâr Silvius'un uzun siyah saçlarında oynaşıyor, meyhanenin yukarısındaki özel odalarda sürekli yakılan tütsünün keskin

kokusunu burnuma dolduruyordu. Ya bir fahişenin yatağından kalkıp gelmiş ya da bu sabah duş almamış olmalıydı.

Kaşlarını çattı. "Duruşmalardan sonra cezalar *veriliyor.*"

"O hâlde cezamın indirime ihtiyaç duyulacak kadar çok olacağını varsaymakla biraz işgüzarlık etmiş olmuyor musun?"

Silvius'un eli oturağımın arkalığındaydı ve bana doğru eğilerek iğrenç kokusunu suratıma doğru daha çok savurdu. "Fallon Rossi, bu senin ilk yılan kuralı ihlalin değil."

Burnumu ondan uzaklaştırmak için başımı geriye doğru eğdim. "Başka ne zaman yılan kuralı ihlal etmişim?"

Tekrar doğruldu. "Kraliyet Limanı'nda. On sene önce. Kimsenin unuttuğunu falan sanma."

"Sakarlığın Luce kanunlarına aykırı olduğunu bilmiyordum."

Tekne açık sulara çıkıp kralın ve ne tuhaftır ki toplamam gereken beş kargadan ikincisinin bulunduğu adaya doğru ilerlerken Silvius bacaklarını açarak dikildi. "Kralımızı endişelendiren senin beceriksizliğin değil."

"Hayvanlara karşı duyduğum sevgi mi?"

"Sıkıntı verici derecede *insancılsın.*"

"Bunun nedeni sıkıntı verici derecede *insan* olmam olabilir mi?"

"Sadece yarın öyle." Silvius'un bunu hiç tereddüt etmeden söylemiş olması Phoebus'un doğduğumda değiştirilmiş olmam teorisini yanlış mı çıkarıyordu? "Sana biraz akıl vereyim mi, genç Fae?"

"Ben olsam nefesimi tüketmezdim, Kumandan."

Bilgeliğini iletmeye hazır, aralanmış ağzı aniden kapandı ve burun delikleri ılık havada genişleyip daraldı. Bir an için göz bebekleri öfkeli bir şaşkınlıkla titreşirken bana baktı. Sonra eğilip ensemi kavradı. "Ateşle oynuyorsun, Fallon."

Sıktığı derim karıncalandı. "Senin aksine benim oynayacak ateşim yok, Silvius. Şimdi, bırak beni."

"*Kumandan.*" Memnuniyetsizliğini göstermek için ensemi sertçe sıktı, sonra elini çekerek doğruldu. "Ben senin ne arkadaşınım ne de eşitin."

"Kazan esirgesin."

Şakakları öfkeyle titreşti. Haklıydı. Ateşle oynuyordum. Oynadığım onun ateşiydi ve söndürecek suyum ya da tepemde bir tacım olmadığı için bu tehlikeli bir oyundu.

Alçak bir tıkırtı ve ardından gelen şapırtı başımı yana çevirmeme neden oldu. Tekneye paralel olarak büyük pembe bir vücut, kumaşta ilerleyen bir iğne gibi ışıltılı denize girip çıkıyordu. Pembenin ortasında beyaz et şeritleri görünce yüreğim ağzıma geldi, hatta daha da dışarı çıkacak gibi oldu.

Minimus. Başımı neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe iki yana salladım, *saklan* kelimesi dilimin ucuna kadar geldi.

Silvius bakışlarımı takip ederek derin maviliğe girip çıkan fildişi rengi boynuzu gördü. "Doğru ya. Sen sadece yılanlarla oynarsın." Silvius pis bakışlarını bana çevirip, "Yaralı, pembe olanlarla," diye ekleyince soluk alamaz hâle geldim.

YİRMİ ALTI

Metal şamandıraları ve yemyeşil bitki örtüsüyle son derece görkemli adaya yaklaşırken Silvius'un savurduğu tehdit şakaklarımın arasında çınlıyordu. Eğer Minimus'a parmağını bile dokunduracak olursa...

"Luce'nin mücevheri." Kumandanın kehribar bakışları en sonunda pembe hayvanımı saklayan okyanustan uzaklaştı. "Yüce kralımız ve saygıdeğer generalinin evi."

Düşüncelerim, nefret dolu olduğum bir erkekten diğerine kaydı. Kendimi asla, özelikle de yabancılara karşı kin tutan biri olarak tanımlamamıştım fakat annemin kulaklarını kesen ve büyükannemin erkeklere olan inancını yerle bir eden adamı görününce içim öfkeyle dolup taştı.

Justus Rossi ellerini arkasında bağlamış ışıltılı rıhtımda dikiliyordu, geniş gövdesi arkasındaki altı muhafızın üzerine uzun bir gölge düşürüyordu. Bordo ve altın kumaşlara sarınmış canavarı gördüğüm anda doğumda değiştirilmiş bir insan olmayı her şeyden daha çok diledim.

Silvius bana doğru eğilerek fısıldadı. "Bak kim bekliyor, Fallon."

Büyükbabamla göz temasını kesmeden sakin sakin, "Sinyorina Rossi," dedim. "Dediğin gibi, Kumandan, ben senin ne arkadaşınım ne de eşitin."

Teknenin gövdesine çarpan dalgacıkların sesini bastıran yutkunması gözümden kaçmadı. "Hayvanını düşün, Fallon. Bir daha benimle böyle küstahça konuştuğunda onu düşün."

Tehdidi karşısında dişlerimi gıcırdattım ama Minimus'un hatırı için bir şey söylemedim. Silvius'tan daha üst kademede olacağım gün bir an önce gelseydi keşke. Ah, intikamımı alacaktım elbette. Önce vücuduna paketlenmiş mallar gibi bakabilsinler ve uygunsuz şekilde dokunabilsinler diye onu Tarelexo rıhtımında çırılçıplak soyduracak, yeterince utandığına kanaat getirdikten sonra da onu Minimus'a atacaktım.

Tekne yavaşladı ve kendi ekseni etrafında döndü, sonra taş setle kesinlikle temas etmeden ustalıkla rıhtımda süzüldü. Keşke elementimi kontrol etme yeteneğine sahip olsaydım... Tekneyi uzaklaştırırdım. Hatta belki devirebilirdim bile.

Justus beni tepeden tırnağa süzdü. Ben de aynısını yaptım.

Onu seneler içinde gördüğüm birkaç seferden aklımda kalandan daha geniş ve uzundu, yüz hatları korkutucu derecede sertti. Anneminkinden daha koyu, yanmış portakal kabuğu rengi saçları, ninemle birlikte geçirdiği yüzyılı gösteren gümüş tellerle süslenmişti. Buklelerini sıkı bir atkuyruğu yapmıştı ve yüzü bana dönük olmasına rağmen saçlarının uçlarının mücevherli bir kılıç tutan altın kemerini sıyırdığından hiç şüphem yoktu.

Büyükannem ne karakter ne de davranışları açısından yumuşak biriydi ama henüz konuşmamış bile olsa bu adamla karşılaştırılınca bal kaymak sayılırdı.

"İyi akşamlar, General." Silvius yanımdan sessizce uzaklaştı, adımını rıhtıma atarken beyaz pantolonu kırışmadı bile.

Justus ona bakmıyordu. Ben seve seve başkasıyla paylaşabilecek durumda olsam da onun tüm dikkati benim üzerimdeydi.

Diğer iki asker de rıhtıma çıktılar ve beni teknede, peri kaptanla baş başa bıraktılar.

Justus'la Silvius beni izliyor, onlar söylemeden ayağa kalkmamı bekliyorlardı, bunu yapmamamın nedeni de buydu işte. Melez bir piç olabilirdim ama omurgasız bir yaratık değildim. Ayağa kalkmamı istiyorlarsa bunu rica etmeleri gerekiyordu. O zaman da eğer ayakta durmak istersem bunu yapacaktım.

Sessiz bakışmamız kırk üç saniye sürdü. Saydım.

İlk konuşan Silvius oldu. "Sinyorina Rossi, lütfen rıhtıma çıkın."

Bakışlarımı büyükbabamdan kumandana çevirdim, adamın duruşu bir yay kadar gergindi ve yüzü sinirden resmen dalgalanıyordu. Bir amirin varlığının en büyük kabadayının soğukkanlılığını bile böyle yok edivermesi inanılmazdı.

"Sinyorina Rossi, emirlerim kulaklarınıza ulaşmadı mı?" diye gürledi.

"Hımm. Hangisi? Pek çok emir verdiniz."

Burun delikleri benim hayvanımınkilerden daha ufak olsa da Silvius en az Minimus kadar gürültüyle soluk alıyordu. "Rıhtıma çıkmakla ilgili olanı."

"Ah. Onu duydum ama işin aslı Isolacuori'ye kabul edilip edilmeyeceğimden emin olamadım."

Büyükbabamın göz bebekleri, kulak kepçelerini süsleyen altın ve yakutlardan daha büyük olmayan noktacıklara dönüşmüştü.

"Duruşmanın teknede yapılmasını mı bekliyordun?"

"Doğru ya. Duruşmam. Bir an için aklımdan çıkıvermiş." *Mutlu ve güzel bir an için.*

İki erkeğin de yüzü gerginleşirken çevrelerindeki askerler yan gözle birbirlerine ve bana baktılar. Böyle bir gerilim yarattığım için hissettiğim memnuniyeti elimden geldiğince gizlemeye çabalayarak en sonunda ayağa kalktım. Teknenin kaptanı elini uzattı ama elini tutmadım, hatta ona bakmadım bile. Diğer herkes tekneden yardımsız inmişti, ben de öyle yapacaktım.

Bu koşullara rağmen üzerime güzel ve pahalı bir şey giydiğim için sevinerek eteğimi tuttum ve altın iskeleye çıktım. "General Rossi, hakkınızda çok şey duydum."

Âdemelması uzun boynunda yukarı aşağı hareket etti. "Duymasaydınız şaşırırdım."

Sesi öyle... sıradandı ki –ne kalın ne de cırtlaktı– yanıtını ilk anla anlayamadım. Fakat anladığımda bu sözü kibirden mi

yoksa şakadan mı söylediğini merak ettim. Kanalda söylenenlere göre o da en az Marco kadar kendini beğenmiş biriydi.

Bakışları elbisemin transparan, beyaz kollarının altında görünen sargıya takıldı, sonra Silvius'a döndü. "Kolu neden kanıyor?"

Buna Silvius'un yanıt vermesini mi bekliyordu, yoksa beni adamın yaraladığını mı düşünmüştü? Eğer gerçekten suçlu Silvius olsaydı ona ne yapardı? Onu cezalandırır mıydı yoksa ödüllendirir miydi? Gaddar kumandanın başına ne geleceğini görmek için tartaklandığımı ima etsem mi diye düşündüm ama Minimus'un hayatını riske atmayacaktım.

"Sakarlık," dedim omuzlarımı silkerek. "Yarımlıkların lanetli huylarından biri."

Yüzünde en ufak bir duygu ifadesi yoktu. "Lazarus'u getir. Kralın karşısına geçmeden önce yarasının iyileştirilmesini istiyorum."

Bir anlığına şifacıyı çağıran Justus'un benim iyiliğimi düşünüyor olabileceği fikri aklımdan geçti fakat sonraki sözleri bu düşünce kırıntısını zihnimden söküp attı.

"Onun pis kanının Luce'nin en kutsal topraklarını kirletmesini istemeyiz."

Pekâlâ, dede, sen kazandın. Kızının kulaklarını kesebilen bir babanın, büyükbabalara has sevgiye sahip olabileceğine inanmak için ne kadar delirmiş olmalıydım?

General arkasındaki ellerini çözdü ve bir elini kılıcının kabzasına koydu. "Agrippina'ya benzemiyorsun."

Bu sadece bir gözlem miydi, yoksa olmayan Fae'liğimi gözüme sokma yolu muydu? "Babama çekmiş olmalıyım."

Şifacı gelirken uzun siyah cübbesi uyuşuk, limon kokulu esintiyle dalgalanıyordu. Bu, kanalı geçtikten sonra Dante'yi iyileştiren adamdı. "Beni mi çağırdınız, General Rossi?"

Justus beni işaret etti. "Kızın kolunu iyileştirin."

Kızın mı?

Büyükbabamın bana hitap şekli Silvius'u bile şaşırtmışa benziyordu fakat kumandanın irileşen gözleri kısa süre içinde eskisi gibi iki çizgi hâline döndü.

Fae şifacısı başıyla kolumu işaret etti. "Bakabilir miyim?"

Justus'un buz mavisi bakışları yerine adamın kulaklarını süsleyen halkalara odaklanarak kolumu kaldırdım ve sıvadım. Neyse ki sonradan akan kan elbisenin tiril tiril kollarına ulaşmamıştı.

Sargıyı açan Lazarus kaşlarını çattı, yaram ortaya çıkınca şifacının yüzündeki çizgiler de derinleşti. "Kendini neyle kestin, çocuğum?"

"Olta iğnesi." Kırlaşmış kaşlarından birini kaldırınca ekledim: "Epey büyüktü."

Kirlenmiş sargı bezini Silvius'un askerlerinden birine veren Lazarus kolumu kaldırıp kokladıktan sonra burnunu bileğimde ve eklemlerimin üzerinde gezdirdi, bunu yaparken de beni rahatsız edecek kadar duraksadı.

Parmaklarımdaki karga kokusunu alabiliyor muydu? Fae'lerin duyuları insanlara göre daha keskindi ama acaba safkanlar, efsanevi bir yaratığın tüyleriyle bir ördeğin tüyleri arasındaki koku farkını anlayabilir miydi?

Nabzım hızlandı, boynumdaki damarlar zonklamaya başladı. Fae kulakları keskin olduğundan –üstelik bu, sadece görünüşte de değildi– endişemi şakayla gizlemeye çalıştım. "Ölecek miyim, şifacı?"

Lazarus doğrulurken kehribar gözlerini yüzümde gezdirdi. "Bugün değil, Sinyorina."

Bunun bir tehdit mi, yoksa sadece bir gözlem mi olduğunu anlayamadım. Ölümsüz olmadığımın farkındaydım –bu dünyadaki kimse değildi– ama acaba hayatımı sonuna kadar yaşayabilecek miydim?

Parmaklarını sağ kulağındaki en üst halkaya doğru kaldırdı ve ağaç reçinesi kadar sarı ve saydam bir taşı parmağı merhemle

kaplanana kadar ovuşturdu, sonra parmağını yarama bastırdı. Temas irkilmeme neden oldu.

Beni iyileştirirken gözlerini kapattı ve göğsü, Monteluce'yi oluşturan kayalıklara çarparak köpüren ve kırılan dalgalar kadar güçlü nefeslerle inip kalkmaya başladı. Kıtanın etrafında hiç yelken açıp dolaşmamıştım ama Glace'in sakin sularında seyahat edenlere koyduğu fazlasıyla yüklü ücreti ödemekten kaçınmak için Luce kıyılarına yakın duran balıkçılardan bazı hikâyeler dinlemiştim.

Üst dudağım terle kaplandı. Damarlarımda dolaşan acı dışında bir şeyler düşünmeye odaklanarak üst dudağımı yaladım.

"Neredeyse bitti." Gümüş saçlı Fae, cildimin parlamasına neden olan nemi görmüş olmalıydı çünkü sesi sakinleştiriciydi.

Yutkundum. *Neredeyse* dediğinden bu yana bir dakika olmak üzereydi. Dante'yi iyileştirmesi de bu kadar uzun sürmüş müydü, yoksa benim vücudum sadece yarı Fae olduğum için daha geç mi iyileşiyordu? Muhtemelen ikincisiydi.

Lazarus ellerini kolumdan çektiğinde derim pürüzsüz ve sağlam hâle gelmişti. Sadece birkaç damla kurumuş kan vardı ama şifacı tüm kolumu Fae ateşiyle ışıldatarak bunların yok olmasını sağladı.

Bir kez daha irkildim. "Kolumu ütülemene gerek var mıydı?"

Sakallı çenesini indirdi. "Evet, çocuğum."

Burnunu parmak eklemlerimde gezdirdiğinde boğazımda atmaya başlamış olan kalbim artık dilimle damağımın arasına sıkışmış, orada çarpıyordu.

Aldığı koku kargaya mı aitti, yoksa kanıma sızan demire mi?

İlkini büyükbabama anlatırsa beni ölüme mahkûm etmiş olurdu. Elbette iddiasını reddederdim ama evim arandığında ne olurdu? Karga dumana dönüşse bile onu yakalarlardı. Ne de olsa onu bir kez sivri çivilerle yakalamışlardı.

"Kızın kanında seni bu kadar huzursuz eden ne var, Lazarus?" Büyükbabamın sesi, zihnimdeki saçma sapan düşüncelerden sıyrılmamı sağladı.

Şifacının bakışları son bir kez üzerimde gezindikten sonra Justus'a doğru döndü. "Zerdeçal kokusu aldığımı sandım ve Luce'dekilerin neden açık yarayı kan sulandırıcıyla tedavi ettiğini merak ettim."

"Muhtemelen Ceres yapmıştır. Doğal ilaçlar uydurmayı çok sever."

Büyükbabamın yorumu beni rahatsız etse de Lazarus'un yalanı daha çok rahatsız olmama neden oldu çünkü şifacı, sırlarımdan birini –belki ikisini birden– biliyordu ve Antoni'nin söylediği gibi sırlar dünyamızın tehlikeli silahları hâline gelebilirdi.

Şifacı benimkiyle ne yapacaktı?

YİRMİ YEDİ

Etrafım general, kumandan ve altı askerle sarılmış hâlde Isolacuori'yi oluşturan iç içe geçmiş adalar boyunca ilerledim. Tarecuori ve Tarelexo'dan farklı olarak buradaki toprak eğimliydi.

Dar yol her kıvrıldığında kendimi muhteşem bir manzaraya hazırlıyor fakat her seferinde sadece yeşillik ve çiçeklerle karşılaşıyordum. Ancak adaların arasındaki kanallara ulaştığımızda görüş alanım genişlediyse de ben yine de ileriye veya etrafa bakmak yerine altın köprülerin altından akan berrak suyu incelemeye koyuldum.

Dante bir keresinde bana Isolacuori'nin su altı temellerine kaynakla sabitlenmiş ızgaraların yılanları ve tekneleri dışarıda tuttuğunu, böylece su yollarını kraliyet ailesi ve toplumun üst düzey üyelerine özel yüzme alanlarına dönüştürdüğünü söylemişti. Hatta bana suyun günlük olarak Nebba'da üretilen ve tuz yoğunluğunu azaltan bir kimyasalla arıtıldığını anlatmıştı.

Keşke kanallarımızı daha güvenli hâle getirebilselerdi ama tanrılar saklasın, yukarıdaki Fae'ler toplumun alt kademelerine fayda sağlayabilecek herhangi bir şeyi asla yapmazdı. Şöyle bir düşününce, yılanların tuza ihtiyacı vardı, bu yüzden kanalın bizim tarafımızda kalan kısmına şu gizemli Nebba karışımını dökmemeleri muhtemelen en iyisi olurdu.

Egzotik çiçeklerle bezeli kocaman çalılar yerini budanmış çalı çitlere bıraktı ve binalar görünmeye başladı. İlki sütunlu, dev bir mermer yapıydı: Kutsal Fae Tapınağı. Kanalın bize ait

olan tarafında iki ibadethanemiz olmasına rağmen hiçbiri bu kadar büyük ve şaşaalı değildi.

Elbette Tarecuori'deki tapınak da görkemli ve büyüktü ancak taşları yıllar boyunca tuzlu serpintilere maruz kalmaktan damarlı hâle gelmiş ve matlaşmıştı. Bizim tapınağa gelince, o mütevazı ve ufaktı, ahşaptan yapılmış ve taşa benzeyecek şekilde boyanmıştı; yıpranmış sıraları ve açığa çıkmış kirişleri vardı.

Yanımdakiler beni tapınağın içinden geçirmese de binanın cam çatısını bir an için görebildim; muazzam genişlikte uzanan yekpare cam büyülü bir mimarlık harikasıydı.

Bunun nezaket ziyareti olmadığını kendime hatırlatarak dikkatimi önümdeki yola ve etrafımı saran muhafızların alçak sesli fısıltılarına verdim.

Silvius büyükbabama, "Durumu Cato hâlletti," diye açıkladı.

Generalin ağzı inceldi. Onun Cato'dan pek de hazzetmediğini anladım, bu da beyaz saçlı cömert Fae'e olan sevgimi artırdı. "Hâlâ Ceres'in çevresinde mi dolanıyor?"

"Ceres'in onun tekliflerinin hiçbirini kabul etmediğinden son derece eminim."

Sanki tenime ıslak boya atılmış gibi tüylerim diken diken oldu. Söylediklerinin hepsini duyabildiğimin farkında değiller miydi? Benim duyabilmem için mi böyle rahatça konuşuyorlardı? Generalin veya kumandanın herkesin ortasında böyle özel konularda konuştuklarını sanmıyordum, o yüzden buna kulak misafiri olmamı umduklarını düşünüyordum ama neden? Ellerinin nerelere ulaştığını göstermek için mi? Şansım böyle gitmeye devam ederse ben kalan dört kargayı ortaya çıkaramadan onlar benim kargamı öğreneceklerdi.

Büyükbabam, "Onun söylediklerine göre Ptolemy epey rezil bir adammış," dedi.

Sanırım Silvius, "Timeus aşağılık bir adam," diye mırıldandı. Büyükbabamın kumandana attığı sert bakış doğru duyduğumu gösteriyordu. "Özür dilerim. Yorumum haddini aştı."

"Dikkat et de onun yanındayken dilin bir daha böyle sertleşmesin."

"O da mı katılacak?" diye sordu Silvius. "Cato'nun torununuz konusundaki mali işleri hallettiğini sanıyordum..."

Öne doğru o kadar eğilmişim ki ayakkabım kaldırım taşlarıyla başka bir altın köprünün arasındaki boşluğa takıldı. Kollarımı savurup önümde duran muhafızın sırtına bir şaplak indirdim. Adam arkasında döndü ve baldırından korkutucu görünüşlü bir hançer çıkardı.

Ellerimi kaldırarak geriye doğru sıçradım.

Bir kılıç havada vızıldadı. Kılıcın bana doğru savrulmasını bekledim ama Justus onu muhafıza doğrulttu. "Ben elini kolundan ayırmadan önce silahını kaldır, soldato."

Uyarı, askerin gri gözlerinin irileşmesine ve âdemelmasının üniformasının yüksek yakasının üzerinde yükselip alçalmasına neden oldu. "Scusa, Generali." Hem kılıcını hem de bakışlarını indirdi.

"Günahlarının kefaretini ödeyemeden kızın boynunu kesmek hiç de iyi olmaz."

Bu, nefreti yanlışlıkla iyilik olarak yorumlama hatasına düştüğüm ikinci sefer olmuştu.

Eğri büğrü zeytin ağaçları beni öfkelendirecek bir şey yapmamış olsalar da altın rengi meyvelerle dolu dallarına ters ters baktım. Bizim tarafımızda zeytinler sarı değil, sarımsı-yeşil olurdu. Bu ağaçlar, köprülerle ve budaklı gövdelerinin arkasında yükselen malikânenin sütunlarıyla aynı renk meyveleri olacak şekilde yetiştirilmiş olmalıydı.

Dante altın sütunlarla çevrili taş bir evde yaşadığından bahsetmişti. Hatta bir keresinde okulumuzun çatısından işaret etmişti ama sık bitki örtüsü yüzünden görememiştim. Burası onun evi miydi?

Bu soruyu yüksek sesle sormuş olmalıydım çünkü tüm grup yürümeyi bıraktı ve onlara öncülük eden iki adam omuzlarının üzerinden bana baktılar.

"Evet. Burası Prens Dante'nin evi," dedi Justus. "Ama çoğunlukla senin çalıştığın pis genelevde uyumayı tercih ettiğini duydum."

YİRMİ SEKİZ

Justus Rossi'nin söylediğini düzeltmek, öncelikle genelev dediği o yerin bir meyhane olduğunu söylemek istiyordum ama çenemi tuttum çünkü benim ya da işim hakkında ne düşündüğünü umursamıyordum. "Yanılıyorsun. Dante *Şişe Dibi*'nde uyumuyor."

"Dante mi?" Büyükbabam kaşlarından birini kaldırdı.

"Onunla aynı okula gittim, o yüzden unvanını kullanmakta zorlanıyorum."

"Krallığımızın sunduğu en iyi eğitimi alan birine göre tam bir Tarelexo'lu scazza gibi konuşuyor ve davranıyorsun, canım."

Ah, şu adama bak. Kraliçe olduğumda görevden alacağım adamlar listesinin başına büyükbabamın ismini yazdım.

Üç köprü geçtikten sonra hem onun görevini devralacak mükemmel adaylardan oluşan bir liste hazırlamış, hem de Isolacuori'nin merkezine gelmiştim. Burada kışla adalarına göre daha fazla muhafız bulunuyordu; Luce beyazları içinde, geniş omuzlarına altın kayışlar asmış, Justus'unkinden çok daha mütevazı olan ışıltılı kılıç kabzalarıyla koca bir alay adam vardı.

Biz yanlarından geçerken askerler ne gözlerini kırptılar ne de bize doğru baktılar, insandan ziyade heykel gibi görünüyorlardı. Emirlere karşı gelirsem sıradan çıkıp bana saldırırlar mıydı, yoksa sadece dekor amacıyla mı buradaydılar?

Bir enseye atılan şaplak bakışlarımı büyükbabama çevirmeme neden oldu; bir böceğin kısacık hayatını yaşamasına izin vermemiş, onu ezivermişti.

Bütün hayvanları sevmiyordum –ne de olsa bazıları sokuyordu– yine de elimde olmadan acımasızlığından dolayı adamdan biraz daha nefret ettim; yine aynı şekilde, bütün bir arı alayının adamın üzerine inip esnek vücudunu şişirmesini dilemekten de kendimi alamadım. Hayvanlar daha iğnelerini gömemeden büyükbabam onları boğardı elbette fakat bunu izlemesi de epey eğlenceli olurdu.

Kaslardan oluşan duvarın sonunda, üzerine Luce tacındaki güneş ışınları oyulmuş devasa altın kapılar vardı.

"Açın!" diye bağırdı Justus.

Daha önce beni hançeriyle deşmek isteyen hava Fae'i, avuçlarından şiddetli rüzgârlar fırlatarak kalın metal kapıyı hareket ettirdi. Kapılar gıcırdayarak açıldı ve hepsi de erkek olan dört Fae tanrısıyla çevrili güneşin resmedildiği mozaiklerle bezenmiş girişi ortaya çıkardı.

Küçükken nineme neden hiç dişi tanrı olmadığını sormuştum. Bunun nedeninin kadınları zayıf olduklarına inandırmak ve erkeklerin daha kuvvetli olduklarını hissetmelerine yardımcı olmak olduğunu söylemişti. Ne demek istediğini ancak yıllar sonra anladım.

Taht odasına girdiğimde önce çinilerle kaplı güneşi inceledim, sonra da bakışlarımı kürsüye kaldırıp onun vücut bulmuş hâlini gördüm. Marco, Isolacuori'deki her şey kadar büyük, altın bir tahtta oturuyordu. Birçok yönden sevdiğim adama benziyordu. Birçok yönden de benzemiyordu.

Çenesi daha köşeli, saçları daha koyu, bakışları daha sertti. Yaklaştığımda kralın bakışları önce beni getiren grubun üzerinde gezindi, ardından bana çevrildi. Gözleri yaz göğü mavisi olan Dante'nin aksine Marco'nun gözleri eniyle boyu aynı, cam çatılı, ışıltılı altın duvarları olan küp şeklindeki bu odanın ortasında çıtırdayan ateşle aynı renk, koyu kehribar rengindeydi. Güneş ışığıyla yıkanan bu odada ısıya ihtiyaç olmadığından sanırım ateş tamamen sembolikti. Hep birlikte tıslayan alevlerin etra-

finda bir tur attıktan sonra kumandan ve general iki yanıma gelip durdular.

Justus durmamızı emrettiğinde rahat bir nefes aldım. Tereyağı kadar yumuşak olmasına rağmen ayakkabılarım su toplamış ayaklarımı acıtmıştı. Gök mavisi ipekte kızıl lekeler görmekten korktuğum için hasara bakmaya cesaret edemiyordum. Onun yerine dikkatimi markinin arkasını görmek için başını yana eğen krala verdim.

Beni şikâyet eden kişi de kürsüdeydi, kalçasını yükseltilmiş altın platforma yaslamıştı.

"Seni o kadar çok üzen kız *bu* mu, Ptolemy?" Dante'ninki kadar kalın olmasına rağmen Marco'nun sesi kardeşinin sesinde olmayan kibirli bir kayıtsızlıkla çınladı.

Ptolemy döndü; teni, saç örgülerinin arasındaki kurdeleyle aynı renk olana kadar kızardı. "Yılan Efsuncusu," diye tısladı.

Bana bu lakabı on yıl önce Dante taktığı için bu isimden nefret etmiyordum ama Timeus'un bunu ifade ediş şekli hiç hoşuma gitmemişti.

Marco başını yana eğdi. "Justus, bu mesele hakkında ne düşünüyorsun?"

"Araya girmek istemem, Maezza fakat general olay yerinde değildi." Ptolemy'nin spiriti, markinin gömleğiyle aynı renk kızıl ipekler içinde, efendisinin başının çevresinde uçuyordu.

Marco parmaklarını oynattı. "Sen kendi adına söyleyeceklerini söyledin, Ptolemy. Üstelik uzun uzun. Şimdi, kızın büyükbabasının konu hakkında ne söyleyeceğini duymak istiyorum."

"Büyük... büyükbaba mı?" Timeus'un yüzü kireç gibi bembeyaz oluverdi.

Justus Rossi'nin benden ne kadar nefret ettiğinin farkında olmadığına sevindim çünkü cilalı çizmelerinin içinde titreyen markinin görüntüsü harikaydı.

"Justus *Rossi*. Fallon *Rossi*." Marco büyükbabamla beni işaret etti. "Bağlantıyı kuramamış olmana şaşırdım, Ptolemy."

Biraz sonra bakışlarını beyaz suratlı markiden ayırdı. "Justus, senin fikrin?"

"Olaydan haberdar olduktan sonra markinin teknesinde meydana gelen hasarı bizzat inceledim. Bir altın para, yapının ve teçhizatın onarımını karşılayacaktır."

Timeus'un ağzı, her sene başında babasının yaptığı şekerlenmiş üvez meyvelerini yediğinde Syb'in yaptığı gibi buruştu; bu yaşadığımız ve gelecekte yaşayacağımız acı anları tatlandırmak için yapılan bir Luce geleneğiydi. "Kızın bana verdiği manevi zarar ne olacak? Bu konuda herhangi bir fiyatta anlaşmadık."

Gözlerim irileşirken ağzım da açıldı. "Manevi zarar mı?"

"Kişiliğime."

Herhangi bir yara görmek için vücudunu taradım. Bulamayınca bakışlarımı tekrar yüzüne çevirdim. "Ah... egonu mu kastediyorsun?"

"Dilini ısır, çocuk," diye homurdandı büyükbabam.

Kral işaret ve orta parmaklarını, bir sırıtış beliren ağzının üzerinde gezdirdi. "Bir altın parayı kabul etmişsin, Ptolemy. Generalim miktarı uygun bulduğu için davayı yeniden açamam. Teknen ve kişiliğin için bu kâfi gelmeli. Çekilebilirsin."

Bunun mümkün olabileceğini kesinlikle düşünmezdim ama Timeus'un teni, sanki tüm ateş büyüsü yüzünün ortasında birleşmiş gibi daha da kızardı. "Fakat hâlâ şu yılan meselesi var."

"Evet. Var." Marco'nun kehribar gözleri sanki markinin yüzü gibi kızardı.

"Ne ceza vereceksiniz..."

"Yılana dönüşebilir misin, Ptolemy?" diye sordu kral.

"Affedersiniz, Maezza?"

"Eğer pullu bir hayvana dönüşemiyorsan ve Sinyorina Rossi'nin akrabası değilsen o zaman kızın duruşmasının geri kalanı seni ilgilendirmez."

Markinin ince dudakları sımsıkı kapandı. "Oradaydım. Tanıklık edebilirim..."

"Bunu, biz sanığı beklerken yaptın. Şimdi *git.*" Son kelime altın karoların her birinden süzülerek tüm taht odasında yankılandı.

Yanaklarında pembe çizgiler oluşan Ptolemy dönünce örgüsü sadık perisinin yüzüne çarptı. Minik peri alçaldı, sonra kendine gelmek için başını sallayarak yukarı fırladı.

Kızgın lord üzerime doğru geldi ve yanımdaki iki adamın benim hakkımda sahip olduğu hisler konusunda kendimi kandırmıyor olsam da Justus kılıcının kabzasındaki mücevherleri sıkarken Silvius da bana bir adım daha yaklaştı.

"Her ayın ilk günü alacağımı almak için spiritim kapına dayanacak, Fallon Rossi."

Timeus soyadımdaki R'yi yuvarlayıp S'yi tıslayarak söylerken ağzından tükürükler saçıldı. Neyse ki tükürüklerin yüzüme ineceği kadar yakınında değildim.

"Anlaşıldı." Şahsen gelmeyecek olmasının verdiği rahatlık kemiklerimin üzerindeki gerginliği biraz azaltmıştı.

Bir marki neden Tarelexo'ya giderdi ki? Safkanlar nadiren Tarelexo sokaklarında dolaşırdı. Kadınları yatağa atmak için onlara önce kur yapmak zorunda oldukları kibar mahallelerinden kaçmalarına neden olan gecelik ilişki arayışıyla bizim kanallarımızda dolanırlardı yalnızca.

Tartışmamızın sebebini söylemeye can atsam da bunu çoktan yapmıştım ve bu da Cato'nun bana sessiz olmam için yalvarmasıyla sonuçlanmıştı. Etrafımdaki erkeklerin bana biraz bile anlayış göstereceğini sanmıyordum. Ayrıca bu duruşmayı hızlandırmak istiyordum, uzatmak değil.

Beni bekleyen bir karga vardı. Ninemin henüz onunla tanışmamış olması için dua ediyordum.

Ptolemy taht odasından çıkıp metal kapılar kapandıktan sonra Kral Marco ayağa kalktı ve kürsüden indi. Tepeden tırnağa altınla kaplı olduğu için yürürken ışıldıyordu.

Hem kral Marco kardeşi gibi uzun olduğundan hem de ninem bana başımı kaldırınca öz güvenimin de artacağını öğrettiği için çenemi yukarı kaldırdım çünkü öz güvenimi biraz artırmam gerekiyordu. Marco elini büyükbabama doğru uzattı. Aniden öz güvenim zayıflayıverdi ve geriye doğru bir adım attım.

Silvius koluma yapıştı. "Yılanlardan ya da markilerden korkmuyorsun ama birazcık tuzdan mı korkuyorsun?"

Kalbimin ritmi aniden öyle yavaşladı ki bayılacak gibi oldum. Kellemin gitmek üzere olduğunu düşündüm.

Sallanmış olmalıydım çünkü Justus üstü yakutlarla kaplı altın bir enfiye kutusunu açarken Silvius'un parmakları etime daha çok saplandı.

Kral parmaklarının arasına birkaç kaba beyaz topak sıkıştırdı. "Ağzınızı açın, Sinyorina."

Derdimi kendim anlatmayı daha çok istiyor olsam da sanki beni kızartmak üzere baharatlıyormuş gibi dilime tuz atan hükümdara minnettardım.

Tuz boğazıma indikten sonra kral, "Nasıl oldu da başımızdaki en büyük bela sizin kemiklerinizi kırmadı ya da sizi inine sürüklemedi, Sinyorina Rossi?" diye sordu.

Verebileceğim en iyi cevaba karar vermeye çalışırken dudaklarımı birbirine sürttüm. "Belki de bazı lordların aksine hayvanlar beni tehdit olarak görmedikleri içindir, Maezza."

Marco homurdandı. Başında taç, derisinin altında sihirli mızraklar olmasına rağmen bu ses bana hükümdarın da benim kadar etten ve kemikten yapıldığını hatırlattı. "İnsan ve Fae çocuklarının Mareluce'ye düştüğünü ve kanlar içinde dibe sürüklendiklerini gördüm. Yılanların gençlerimizi tehdit olarak gördüğünden fazlasıyla şüpheliyim." Göz kapakları kehribar rengi gözlerinin üzerine inerek onları gölgelerle kapladı.

"Belki o çocuklar yılanlara saldırmış ve onları korkutmuşlardır. Ne de olsa daha yürümeyi bile öğrenmeden önce bize onlardan nefret etmemiz ve korkmamız öğretiliyor."

"Ama yine de... siz onlardan korkmuyorsunuz." Marco ellerini arkasında bağladı, tuniğinin zengin işlemeleri yontulmuş gibi görünen göğüs kasları boyunca uzanıyordu.

Bildiğim ve güvendiğim tek yılan Minimus'tu. Belki de kardeşleri olsa beni suyun derinliklerine sürüklerlerdi. "Korkuyorum."

"Onlardan korkuyorsunuz ama onları korumak için bile isteye kanala mı atlıyorsunuz?" Yakıcı bakışlarını büyükbabama çevirdi. "Bana tuz yerine şeker mi verdin, Justus?"

"Hayır, Maezza."

"Öyleyse torunun nasıl yalan söylüyor?"

"İzninizle konuşabilir miyim, Majesteleri?" Silvius'un ılık nefesi yüzümü çerçeveleyen saçların arasından geçti.

"Konuşun, Kumandan."

"Sinyorina Rossi'nin yalnızca bir yılanla etkileşime girdiğini gördüm. Boynunda yara izleri olan devasa, pembe bir yaratık."

Bir anda kanım buz kesti.

"Belki diğerlerinden korkuyordur."

Marco bana o kadar çok yaklaştı ki boynumu eğmek zorunda kaldım. "Yani bir evcil hayvanın var."

Gözümün önünden son derece ölümcül sahneler geçse de yüz hatlarımı sabit tutmayı başardım. "Kumandan yanılıyor. Evcil hayvanım yok."

"Arkadaş. Tanıdık." Silvius elini havaya kaldırdı. "Adına ne derseniz deyin, Sinyorina Rossi. Sizin yanınızda hep aynı yaratığı görüyorum. Sizi takip ediyor. Siz de onu."

"Ben hiçbir yaratığı takip falan etmiyorum." Başımı iki yana salladım ve Silvius'u bir aptal gibi göstermenin o kadar da iyi olmayacağını düşünemeden, "Sizin aksinize, Kumandan," diye çıkıştım.

Silvius'un gözleri şaşkınlıkla irileşti.

Ben hâlâ onun ölümünü planlıyor olabilirdim ama bundan böyle o da benimkini planlayacaktı. Fakat ben mezarımı daha

derin kazmaya devam ettim. "Kumandan beni sizin emirleriniz doğrultusunda mı bu kadar dikkatle izliyor, Maezza?"

Kralın kaşlarının arasında bir çizgi oluştu. Bu da emri verenin o olmadığını anlamamı sağladı.

"Benim emirlerim doğrultusunda," dedi büyükbabam.

Başımı çevirip ona baktım. "Neden?"

"Tacın düşmanlarından biri tarafından yetiştirildiğin için."

"Çocuklarınızın annesi tarafından büyütüldüm." Eşiniz de diyebilirdim ama ninemin bu adamla aynı evi paylaştığını düşünmek bile istemiyordum. Adını taşıması yetiyordu. "Şunu da söylemeliyim ki" –dikkatimi krala çevirdim– "size büyük saygı duyuyor, Maezza." Dilimin tuzdan etkilenmemesi ne büyük bir şanstı.

Marco'nun cildi ve gözleri yaldızlı değildi ama sanki yanında yanan alevler gibi parlıyorlardı.

"Büyükannenin krallığa karşı kötü duygular beslemediğini duyduğuma sevindim fakat şu anda duruşmada olan o değil, sensin. Bana bu pullu arkadaşından biraz daha bahset. Onu nasıl kontrol ediyorsun?"

"Pullu arkadaşım yok benim."

Kral, yalan söylediğimi bildiği için yanımda güçlükle kontrol altında tuttuğu huzursuzlukla titreyen Silvius'a bakarak kaşlarını kaldırdı.

Masum ve açık sözlü görünmeye özen gösteriyordum. "Sözümden şüphe ediyorsanız bana daha fazla tuz verin."

Kralın gözleri boğazıma kaydı. "Kalbin neden böyle çarpıyor?"

Boğazımın gerisinde yükselen panik yumrusunu yuttum.

"Çünkü yalan söylüyor," diye mırıldandı Silvius.

"Çünkü korktum," diye düzelttim, hem sesimi yumuşatmaya hem de nabzımı düşürmeye çalışarak. "Bana biraz daha tuz verin. Ama başka bir yerden çünkü Silvius generaline güvenmiyor." Kanı damarlarımda akan adamın beni müttefik olarak görmesini umarak o son kısmı uydurmuştum.

Sözlerim Justus'un egosuna isabet etti, tam da hedeflediğim noktaydı bu. "Pek çok adam sizin konumunuz için kulaklarının ucunu feda eder, Kumandan Dargento."

"Ben..." Silvius'un köşeli çenesinde bir kızarıklık belirdi. "Torununuz ağzıma hayali cümleler koyuyor. Ben asla böyle bir şey ima bile etmem, General."

Justus küçük enfiye kutusunu tekrar açtı, sonra kapattı ve tekrar açtı. Uzun uzun baktığı kralın başını sallamasının ardından kutuyu Silvius'a doğru uzattı. "Diline biraz koy."

Silvius'un gözleri o kadar irileşti ki göz bebekleri sanki beyaz bir havuzda yüzüyordu. Elini uzatıp bir topak tuz aldı ve hızla yuttu.

"Kime sadıksın, Silvius?"

"Kral Marco'ya ve size, General."

Kral kumandanın öfkeli yüzünü inceledi. "Adamına cevaplamak istemeyeceği bir soru sor, Justus."

"Evlenmeyi düşündüğünü duydum. Sevdiğin kadın kim?

Silvius'un saç çizgisi boyunca boncuk boncuk terler belirdi ve şakaklarından aşağı yuvarlandı. "Söylemesem daha iyi olur."

"Neden?" Kumandanın huzursuzluğu Marco'yu eğlendirmişe benziyordu. "O kadar çekici biri değil mi?"

"Çünkü... Çünkü..." Silvius dişlerini gıcırdattı. "Çünkü o safkan değil."

"Ah... *Şişe Dibi*'ndeki hanımlardan biri sanırım, ha?" Kral kasvetli bir gülümsemeyle baktı. "Orada çalışan kortezan geçen gece ihtiyaçlarımı karşılarken orada fazla zaman geçirdiğinden bahsetmişti."

Fahişelerle vakit geçirdiği bilgisini bu kadar özgürce vermesine şaşırarak Marco'ya hayretle baktım ama sonra aşkla değil de görev icabı evlendiğini hatırladım. Bildiğim kadarıyla nişanlısının da bir yığın sevgilisi vardı.

"Gerilim beni öldürüyor, Kumandan. Evlenmek istediğin bu şanslı yarı-kanlı kim? Catriona olabilir mi?"

"Hayır." Silvius, konuşmanın gidişatından fazlasıyla utanç duyarak bakışlarını botlarının parlak uçlarına dikti.

"Başka bir fahişe mi?" diye sordu Marco.

Silvius'un dudakları evet demeye başlasa da bu hızla hayır hâline geldi çünkü benim aksime o, doğruluk serumuna karşı dayanıklı değildi.

Müşterilerin karaciğerleriyle ilgilenenlerin –Amari ailesinin dört üyesi ve ben– listesini yaptım. Bir de Flora vardı ama Silvius'un bir insana kadar düşeceğinden şüpheliydim. Mutlu bir evlilikleri olduğu için Syb'le Gia'nın ebeveynlerini ve Silvius bana sadece saygısızlık etmek istediği için kendimi bir kenara ayırdım. Geriye sadece kız kardeşler kalmıştı. Yüzümü buruşturmaktan kendimi alamadım çünkü Giana ve Sybille bu adamla evlenmektense kesinlikle kafalarını kazıyıp Rax'a taşınmayı tercih ederlerdi.

"Herhâlde enfiye kutumdaki gerçekten de tuz olmalı, Dargento." Büyükbabam küçük kutunun kapağını hızla kapattı ve tekrar pantolonunun cebine soktu.

Kumandana neredeyse acıyacaktım ama o, sayamayacağım kadar çok kez kıçımı çimdikleyen iğrenç bir erkekti. Burnunun bir parça sürtülmesi iyi olmuştu.

Yanaklarının rengi solan Silvius başını kaldırdı. "Lütfen Maezza, kız ve yılan konusuna dönebilir miyiz?"

Kral uzun bir iç çekişle rahatladı. "Sanırım öyle yapmalıyız. Müstakbel gelinim beni başka bir eğlence için Tarespagia'da bekliyor. Sinyorina Rossi, söyle bana... hayvanları nasıl kontrol ediyorsun?"

"Etmiyorum. Kazan ve Taç üzerine yemin ederim ki ben büyüsüz bir su Fae'iyim. Ne elementim üzerinde ne de onun içinde yaşayan hayvanlar üzerinde kontrolüm var."

Silvius sertçe nefes aldı. "O bir insan! Tamamen insan. O yüzden yalan söyleyebiliyor."

Tanrılar aşkına, gerçekten öyle miydim? Doğumda değiştirilmiş bir bebek olma endişem yeniden alevlendi.

"Onun senin soyundan olduğundan emin misin, Justus?" diye sordu kral.

"Evet." Justus'un sesinde en ufak bir tereddüt yoktu. "Annesinden doğduğunda ben de yanındaydım."

Öyle miydi? Ninemle mi? Ninem neden bunu bana hiç söylememişti? "Neden?"

"Aslında oraya hayatına son vermeye gelmiştim."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Ama Ceres sana bir şans verilmesi konusunda kararlıydı."

"Ne oldu peki? Sen de öylece *tamam* mı dedin?"

"Hayır, pazarlık yaptık. Henüz kendi payıma düşen kısmını alamadığım bir anlaşma." Sağ koluna vurdu. Ceketinin kumaşı yüzünden görünmemesine rağmen ninemin tam adını söyleyerek parmağının tek bir dokunuşuyla onu çağırabileceği parlak deri şeridini gözümde canlandırdım.

Yirmi iki yıllık hayatımda bunu ilk kez duyuyordum. Ne kadar dikkatsizmişim ki ninemin göğsündeki parlayan noktayı hiç fark etmemişim? Bunun, borcun talep edildiği andan borcun ödenmesine kadar borçlu kişinin kalbini kabarttığı söylenirdi. Hem kör hem de bencil biri olduğumu hissettim.

"O hayvanla etkileşime girdiğini gördüm," diye homurdandı Silvius kararlı şekilde. "Onu Mareluce'ye atın! Yılan gelecektir."

Kumandanın önerisi az kalsın kalbimi durduracaktı; kendi hayatımdan korktuğumdan değil, Minimus'un hayatından endişe ettiğim için. Ya gelirse?

Ona ne yaparlardı?

YİRMİ DOKUZ

Avucumu genç yılanlarla dolup taşıyormuş gibi kaynayan karnıma bastırdım. "Bunun idam değil, duruşma olduğunu sanıyordum."

"İdam mı?" Kralın kehribar gözleri üzerimde gezindi. "Yılanların zararsız olduğunu sen kendin söylemedin mi, Sinyorina Rossi?"

Bu, üstlerinin önünde bir adama iftira attığım için benim cezamdı. "Mareluce'deki her yılana aşina değilim, Maezza."

"Yani bazılarına aşina olduğunu kabul ediyorsun?"

Az önce Silvius'un attığı yapışkan ağa takılmıştım. Lanet olsun ona.

Shabbe Kraliçeliği'ne kadar gidip dönme laneti üzerinde olsun.

Aslında... orada kalsın. Hadım edilme, ölümden daha iyi bir intikam olurdu.

Kralın sorusuna hayır demek artık bir seçenek olmadığından gerçeğin etrafından dikkatle dolaştım.

"Tarelexo kanallarında aynı yılanların dolaştığını sık sık görüyorum."

"Aynı olduklarından nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordu.

"Boyutlarına, renklerine bakıyorum... Dişlerinin uzunluğuna da. *Şişe Dibi*'nde çalışıyorum, bu yüzden sık sık rıhtımda dolaşıyorum."

Marco'nun kalın siyah kaşları kalktı. "Genelevde mi çalışıyorsun?"

Genel ev değil, meyhane. Kralı düzeltmekten kaçındım. "Orada yiyecek ve içecek servisi yapıyorum."

Bakışları Silvius'la benim üzerimde dolaşan kralın dudaklarında ufak bir gülümseme belirdi. Aynı parşömen yaprağında bile olmayan noktaları birleştiriyor olabileceğini fark etmem biraz zaman aldı.

Bu görüşme sırasında son derece sessiz olan büyükbabama bir adım daha yaklaştım ve omzumun üzerinden bakarak taht odasından çıkıp çıkmadığını kontrol ettim.

Atkuyruklu general yanımda duruyor, küt tırnaklarını yakutların kenarında gezdiriyordu. Keşke benim adıma müdahale etse diye düşündüm ama adam muhtemelen beni Mareluce'ye sokmayı kendisi teklif ederdi.

Taht odasını metal bir karga süslemiyordu, bu yüzden sanırım Isolacuori'ye Bronwen'in kehaneti yüzünden getirilmemiştim.

Tabii karga adanın su altındaki temellerine çakılmışsa iş değişirdi.

Tanrılar aşkına, konudan sapıyordum. Kendimi kaybediyordum. Kral gibi var olmayan bağlantılar kuruyordum.

Bronwen yüzünden burada değildim, kendim yüzünden buradaydım. Çünkü hayvanımı korumak için kanala atlamıştım.

"Gel, Fallon Rossi." Kralın emri ve ardından duyulan sert ayak sesleri beni yerimden sıçrattı.

Tanrılar aşkına, kral beni kanala atmaya karar vermişti. Bir yalvarış boğazıma kadar yükseldi ama titreyen dişlerimin üzerine bir sümüklü böcek gibi oturan korkudan şişmiş, hareketsiz ve işe yaramaz dilimin arkasında kaldı.

"Kral benden daha az sabırlıdır, Fallon." Dedemin sesi çınlayan kulaklarımı tırmaladı. "Yani onu takip etsen iyi olur. Şimdi."

Uyuşmuş ayaklarım ve uyuşmuş bacaklarımın üzerinde ileri doğru fırladım, dizlerim zar zor bükülüyordu. Kral, girişin karşısına, dışarıya açılanlardan daha küçük olan başka bir çift altın kapıya doğru ilerledi.

"Nereye?.." Yutkundum, yeniden konuşmaya çalıştım. "Nereye?.." Sorunun sonunu getiremedim, aynı şekilde kalbimin uğultusunu da dindiremedim.

Zindana mı götürülüyordum?

Doğrudan Mareluce'ye giden mavi bir deliğe mi atılacaktım?

Boğazımı temizledim, ağzımı araladım, tekrar nereye gittiğimi sormaya çalıştım ama kapılar iki yanda canavar heykelleri gibi duran iki hava Fae'i tarafından açılırken sözlerim buharlaşıverdi. Kapının ötesindeki oda penceresiz, aysız, yıldızsız bir gökyüzü kadar karaydı.

Durup ayaklarımı yere bastırdım. Tabanlarımın altındaki her karonun şeklini, su toplamış her kabarcığın acısını hissedebiliyordum.

Kral elini bir yay çizerek savurdu ve avucundan dev bir şamdanın fitillerini yakan ateş çıktı.

Midem bulanarak sert altın şeritlerle birbirine bağlanmış ve siyah mumlarla süslenmiş, üst üste bindirilmiş fildişi rengi konilere baktım. Üst üste on tekerlek vardı, en büyük çember altındaki cilalı ahşap masa kadar genişti. Yukarıya çıktıkça tekerlekler küçülse de bunun nedeni onları yapmak için daha az yılan boynuzu kullanılması değil, boynuzların kademeli olarak kısalması ve gençlerin kafataslarından sökülenlerin kullanılmasıydı.

Bu ürkütücü şamdan midemdeki safranın boğazıma kadar yükselmesine neden oldu. Bir tekerlekten diğerine damlayarak fildişi rengini karartan sıvı yılan kanı olmasa da bana öyleymiş gibi geldi.

"Isolacuori'nin ganimet odasına hoş geldin."

Ganimet mi? Kemiklere ganimet demeye nasıl cüret ediyordu!

Kollarımı göğsümde birleştirdim ve acı dolu bakışlarımı yere çevirdim.

Ne cüretle...

"Şamdanımı beğenmemiş gibisin, Sinyorina Rossi." Marco'nun sesi küf ve bakır kokan havada yayıldı. "Büyükbabam tasarladı.

O kadar mükemmeliyetçiydi ki boynuzların uzunluğu ve şekli bir öncekine göre mükemmel değilse onları bir kenara atıp yeni bir hayvanın peşine düşerdi. Oradaki her boynuz parçası için bende reddedilmişlerle dolu bir sandık vardı. Birçoğunu Glace Krallığı'na sattım. Kuzeyliler boynuzdan yapılan bileziklere ve ev eşyalarına çok düşkünler."

"Yılanların bizim türümüzden korkmasına şaşmamalı." Omurgamı dikleştirmiş olmama rağmen sesim oval odanın duvarı boyunca uzanan koyu kırmızı kumaştan yansırken titriyordu.

Marco, ışınları yuvarlak duvarlara kadar uzanan altın renkli mozaik güneşe doğru ağır ağır ilerledi. Çizmeleri önümdeki karolara ulaştığında sonunda yukarı baktım. "Onlar Luce'nin kurulduğu günden beri bizim düşmanımız. Balıklarımızı çalıyorlar. Halkımızı yiyorlar. Teknelerimizi ve kıyılarımızı mahvediyorlar. Zarar vermedikleri tek şey sensin."

Haksız bir savaşın damlayan ganimetlerine bakmayı reddederek öfke dolu bakışlarımı onun soğuk bakışlarından ayırmadım.

"Büyükbabamın aksine ben barışı seviyorum, Sinyorina Rossi. Kişiler arasında barış ama aynı zamanda kişilerle hayvanlar arasında da barış."

Onun sözleri, dilimin ucundaki kelimelerin ağzımdan fırlamasına neden oldu. "Öyleyse neden o korkunç şeyi sökmediniz?"

"Bunu sökmek kurban edilen yılanları hayata döndürür müydü?"

Hayır... döndürmezdi. "Barış istiyorsanız, Maezza, yılan öldürmeyi yasaklayın."

"Peki onların bizi öldürmesini nasıl yasaklayacağım?"

"Öğrenirler. Bunu zamanla öğrenirler." Kalbim hâlâ hızla atıyordu ama artık tamamen farklı bir nedenle. Korku ve öfkeden sonra şimdi bir umut ışığı görüyordum. "Hasarın telafi edilmesi onlarca yıl, hatta belki bir asır sürecek ancak bu yapılabilir."

"*Veya*... veya bize gönüllü bir kız ve onun ayırdığı azıcık zaman yetebilir." Taç parıldadı ve Marco'nun başının etrafında

sanki Güneş Tanrısı oymuş gibi bir hale belirdi. "Kardeşim senin hakkında yanılıyorsa ve sen aslında yılanları efsunlayamıyorsan iş değişir tabii."

Beni mahkemeye çıkmaktan kurtaran on yıllık bu hikâyeden bahsetmesine şaşırarak hızlıca nefes aldım. Dante yılan olmadığı hâlde kendisinin bile büyülendiğini iddia etmişti. Sözlerine inanmam için tuzla yemin bile etmişti, bu da kalbimdeki yerini sağlamlaştırmıştı.

Marco, Acolti kasasında bulduğum karganın pençeleri kadar sert gözlerle yüzümü inceledi. Cildimin, bakışlarıyla oyduğu her bir noktasını, başıboş bir düşünce içinden fırlamadan önce kapattım.

Bu hükümdar gerçekten barış mı istiyordu, yoksa dudaklarımdan bir itiraf almaya mı çalışıyordu? Onun beni okuduğu gibi ben de onu okumayı denedim ama yüz hatları sarayının altın duvarları kadar aşılmazdı. "Ben de barış istiyorum, Maezza."

"Barışı Luce'ye birlikte getirelim mi?"

Çarpan metalin sesi bakışlarımı kralın yüzünden ayırmama neden oldu. Omzumun üzerinden arkama geçip kılıcını çeken büyükbabama baktım. Bakışları yeni gelene benimkiyle aynı anda çevrilmiş olmalıydı çünkü kılıcını kınına geri soktu.

Dante uzun adımlarla ilerledi, beyaz üniforması kir içinde, esmer teni terden pırıl pırıldı.

"Bu duruşmanın anlamı nedir?" Sesi kulağa kesinlikle öfkeli geliyordu.

Ona doğru koşmak, yüzümü göğsüne gömmek istedim. Beni taht odasından ve Isolacuori'den, benden vermek istemediğim şeyler isteyen bu adamlardan uzaklaştırmasını istiyordum.

"İyi günler kardeşim." Marco'nun sesi kaskatı kesilmiş boynumun yanından geliyordu.

"Fallon'ı hangi gerekçeyle tutukladın?" Dante'nin burun delikleri sanki bana ulaşmak için Isolacuori'deki bütün köprülerden koşarak geçmiş gibi açılıp kapanıyordu.

"Ben kimseyi tutuklamadım."

"Luce'de dolanan söylenti öyle demiyor ama."

"Krallığımda dolaşan söylentilere güvenmemen gerektiğini biliyor olmalısın."

"Bunu senin muhafızlarından duydum."

"Justus, bunların asker olduğunu sanıyordum, dedikoducu değil. İsimlerini öğren ve hepsini at."

Karşı çıktım. "Masum bir dedikoduymuş, Maezza. Onları işten atmaya değecek bir şey değil." Hatta bu adamlara teşekkür etmek istiyordum çünkü bana Dante'yi getirmişlerdi.

"Bu senin ordun mu, Sinyorina?" dedi kral öfkeyle.

Dudaklarımı sımsıkı kapattım. *Henüz değil.*

"Fallon tutuklanmadıysa neden burada?" Justus bizi ayrı tutmaya kararlı görünüyordu fakat Dante de bana ulaşmaya kararlı bir şekilde büyükbabamın yanından geçti.

"Bu bir duruşma, kardeşim. İfadesi alınıyor."

Dante'nin çenesi kasıldı. "İfadesi mi alınıyor, yoksa sorgulanıyor mu?"

Kardeşler birbirlerine baktılar, aralarında taht odasındaki ateşi andıran bir gerilim tırmandı. Birbirlerine hırsız spiritler kadar yakın olan Giana ve Sybille'in aksine iki Regio kardeşi ayıran yüzyıllık yaşam, iki erkeğin de aşmayı başaramadığı ve buna istekli de olmadığı bir yarıktı.

"Ona avukat da sağladın herhâlde, değil mi?"

Marco Justus'u işaret etti. "Büyükbabası burada, değil mi?"

Dante homurdanarak lafı ağzımdan aldı. "Büyükbabası senin için çalışıyor, Marco. Görev kan bağından önce gelir... Bu bana öğrettiğin ilk dersti."

Marco'nun gözleri kartal burnuna doğru kısıldı. "Bu konu seni hiç ilgilendirmiyor ama seni mazur göreceğim. Arkadaşınla ben, halkımızla yılanlar arasına barışı getirme stratejileri üzerine tartışıyorduk. Hayvanlar üzerinde hiçbir kontrolü olmadığını

iddia etse de iki kez bir yılanla yüzerken görülmüş ve her iki seferde de hayatta kalmış. İlginç, değil mi?"

"İki kere mi?"

"Sinyorina Rossi dün gece bir yılanı Ptolemy Timeus'un gazabından korumak için kanala dalmış. Onun gece yarısı yaptığı dalışın haberinin senin havai kulaklarına ulaşmamasına şaşırdım doğrusu."

Marco'nun üstüne basa basa söylediği iğneleyici sözler kararımı vermemi sağlamıştı. Tek istediğim şey Luce'de barış sağlanması olsa da bu kralın bunu başarmasına yardım etmeyecektim.

"Sanırım yatağındaki fahişenin iniltilerinden başka şey duyamayacak hâldeydin." Marco, bu sözlerin sadece Dante'yi değil, beni de inciteceğini hissediyormuş gibi acımasız bir gülümsemeyle baktı.

Ve incitti de.

Dante ağabeyiyle konuşuyor olsa da bakışları bendeydi. "Politikalarına karışmamam için önüme bir fahişe ordusu gönderebilirsin ama ben hiçbirine dokunmam."

Ama Beryl demişti ki...

Ve Lord Aristide...

Marco'nun gülümsemesi soldu. "Yalan söyleme. Hepsi odandan seks kokarak ve tatmin olmuş hâlde çıkıyor."

Dante pantolonunun cebinden bir enfiye kutusu çıkardı, birkaç kristal aldı ve dilinde eritti. "Bana gönderdiğin kadınlar fahişe, bu yüzden seks kokuyorlar. Tatmin olma konusuna gelince, onları fazlasıyla tatmin ettiğimi söyleyebilirim, Marco. Ne de olsa hepsi prensin ayyaş bir zampara olduğu söylentisini sürdürmek için odamdan altın paralarla dolu keselerle ayrılıyor."

Kalbim.

Avucumu kalp atışlarımla titreyen göğüs kemiğime doğru kaldırdım.

Her atış sadece benim aşkıma değil, aynı zamanda Luce'nin tahtına da layık olduğunu kanıtlamış olan bu adam içindi.

OTUZ

Dante endişeyle kaşlarını çatarak ağabeyinin yanından geçip yanıma geldi. "Neden kanala atladın ki?"

Kuşkularımı yaratan kişi o olsa da ondan şüphe duyduğum için kendimden nefret ederek varlığını içime çekmek için bir an durdum.

"Fallon?" diye sordu.

Tuz yemini altındayken yalan söylemeliydim. Köprüden kayıp düştüğüm konusunda ısrar etmeliydim. Keşke kartlarımı ustaca oynasaydım. Yani dün gece, Timeus'un perisini saymazsak, dört görgü tanığı vardı ama bir kaza olduğunu iddia etmek bana zaman kazandırmış olabilirdi.

"Maezza, şimdi yola çıkmazsak gelgiti kaçıracağız ve Glace'in sularından geçmek için vergi ödemek zorunda kalacağız," dedi Justus.

"Gelgit mi?" Marco'nun sesi ganimet odasının duvarlarını kaplayan renk kadar yoğundu. "Yanımıza yeterli su ve hava Fae'i almamışsak Justus, git de birkaç tane daha al! Doğa bize hükmetmez, biz ona hükmederiz! Vergiye gelince, Vladimir'in kızlarından biri burada. Bunun isteyecekleri ücreti düşürmesi gerektiğini düşünüyorum." Çenesi o kadar gerilmişti ki kasları her an kopacakmış gibi görünüyordu. "Kardeşim ona iyi davranmıyorsa iş değişir tabii... "

"Ben bütün arkadaşlarıma iyi davranırım, Marco."

"Görünüşe bakılırsa fazla iyi davranıyorsun." Marco'nun göz bebekleri sanki zihni yeni bir fikirle aydınlanmış gibi irileşti, ağzı da önce açılıp sonra tekrar kapandı. Onun sapkın

esprilerinden etkilenen tek kişinin ben olup olmadığımı görmek için odaya göz gezdirdim.

Büyükbabamın ifadesinden hiçbir şey okuyamadım ama Silvius'un yüzünün her yerine kızgınlık ve kafa karışıklığı damgasını vurmuştu; bence ikisi de Marco'dan ziyade benimle ilgiliydi. Dante'ye gelince, o benim yüzüme o kadar yoğunlaşmıştı ki ağabeyinin yüzüne bakmıyordu bile.

Sonunda fısıldayarak Dante'ye cevap verdim. "Kanala atladım çünkü yılanın yanağına bir hançer saplanmıştı ve hayvanlara yapılan zulüm konusundaki tavrımı biliyorsun."

"Ölebilirdin, Fal." Onun cevabı da benimki kadar sessizdi.

"Ama ölmedim."

Silvius, "Çünkü o lanet yaratıklarla iletişim kurabiliyor, bu yüzden işte," diye mırıldandı.

Dante'nin bakışları ona kayarken benim gözlerim de –alevin kaynağı dışında– odanın her yerinde dolaştı.

Tam dönüyordum ki bakışlarım masanın ortasındaki altın ve kalay kaplı kâseye takılınca donup kaldım. Oda bin mumla aydınlatılmış olsa da gördüğüm şeyin kasveti iliklerime işledi çünkü çelik grisi bu metal, kıvrılmış bir kanattı.

Bu kanadın tepesinde de yumruk büyüklüğünde bir baş vardı.

Tüm dikkatimi fildişi rengi boynuzlardan yapılma canavara verdiğimden birinin eğerek kâseye dönüştürdüğü kargayı kaçırmıştım.

Tüylerim diken diken oldu. Kehanetlerin nasıl işlediğinden emin değildim; Bronwen adamların kulağına fısıldıyor, onlar da itaat mi ediyordu, yoksa kâhin kadın bir kazanın içine tuhaf malzemeler katıp hepsini karıştırıyor muydu? Her halükârda benim Isolacuori'ye gelişim... ikinci kargayı bulmam... *bunların* hiçbiri tesadüf olamazdı.

Eğer öyleyse de bunlardan biraz daha istiyordum.

Günde iki tane bulmaya devam edersem Marco Tarespagia'dan dönmeden önce ben Luce tacını ele geçirmiş olacaktım.

Nabzım her şeyin gürültüsünü bastırıyordu, karganın yanına gitmek için kralın oval odasının içine doğru ilerledim. Heykelin gözleri ilk karganınki kadar parlaktı. Düzeltiyorum, bir gözü parlaktı. Diğeri, *castagnole* hamuru kadar kalın bir balmumu tabakasının altına gizlenmişti.

Balmumu tabakasını kazımak için can atıyordum, neyse ki tencereleri ve çarşafları ovmakla geçirdiğim saatler yüzünden tırnaklarım kısaydı ve körelmişti. Karganın bu hâldeyken –ya da herhangi bir şekilde– acı hissedip hissetmediğinden tam olarak emin olmasam da yanlışlıkla korneasını kazımamayı tercih ederdim.

Parmağım daha metalle buluşamadan Dante, "Fallon! Yapma!" diye haykırdı.

İrkildim ve elimi hemen geri çekip elbisemin tüllü kıvrımlarına gömdüm.

Tanrılar aşkına... gerçekten de demir kargaya dokunmak üzere miydim? Nasıl bu kadar aptal olabilirdim?

"Bu kâse muhteşem. Ve çok gerçekçi." Demirin altında gerçek –neredeyse gerçek– bir kuş olduğunu bilen var mıydı?

"Kralın izni olmadan bu odadaki hiçbir şeye dokunmayacaksın." Büyükbabamın gözleri ışıltılı, mavi mürekkep havuzlarıydı.

"Yoo, hayır, Justus. Bırakın yapsın." Kral elini salladı, dudaklarına tüyler ürpertici derecede neşeli bir gülümseme yayıldı.

"Korkunç tavırlarım için en içten özürlerimi sunarım." Kargaya dönerek Isolacuori'yi onunla birlikte terk etmenin zekice bir yolunu bulmak için kafa patlattım çünkü kumaşı ne kadar hacimli olursa olsun onu eteğimin altına sokamazdım.

Kralın benden bir şey istediğini anladığımda derin bir nefes aldım. Belki de onu takas etmeyi düşünürdü: kâse karşılığında yılan efsunum. Ona aklımdaki teklifi yapmak için

arkamı döndüm ve birden onunla burun buruna gelince boğuk bir çığlık attım.

Bakışlarımı en yakınımdaki Regio kardeşe diktim. "Kâsenizi gerçekten beğendim."

"Öyle mi? Nesini beğendin?"

Bu başka bir tuzak mıydı?

Gerçekten ilgilenmiş miydi?

"Sadece yarı peri olmama rağmen tamamen kadınım ve biz kadınların parlak şeyleri ne kadar sevdiğini herkes bilir. Hayvan sevgimden bahsetmiyorum bile." Boynumdaki damarlar fırlamış olmalıydı ama kalbimin gümbür gümbür atmasını gizlemek için yapabileceğim pek bir şey yoktu. "Bunu atalarınızdan biri mi yaptırmış, yoksa başka bir hükümdarın hediyesi mi?"

"Kazandığım bir savaştan sonra onu *ben* yaptırdım."

Marco'nun kazandığı tek savaş, Giana'ya göre tavrını değişmesine ve gözlerinin bomboş bakmaya başlamasına neden olan Primanivi Savaşı'ydı. Fakat gözleri bana oldukça dolu görünüyordu. Göz bebekleri tehlikeli bir şüpheyle nabız gibi atarken gözleri hararetli bir gururla çalkalanıyordu.

Karga çanağını kendisi yaptırdıysa bu kargayı kendisinin yakaladığı anlamına geliyordu. Kuşun çanak olmadan önce nasıl bir hâlde olduğunu merak ettim. Kendinden metalik ve sert miydi, yoksa tüylü ve siyah mıydı?

"Bu bir karga, değil mi?"

Marco başını salladı.

"Müdire Alice onların dev hayvanlar olduklarını söylemişti ama bu epey küçükmüş." Yüzüme kusursuz bir masumiyet maskesi taktım.

Herkesin bakışlarının benden Marco'ya, sonra tekrar bana kaydığını hissedebiliyordum.

"Bu sadece savaştığımız canavarları unutmamamız için yapılmış bir minyatür."

"Ne kadar korkunç olduklarını hayal bile edemiyorum."

Başını iki yana salladı. "Öyle mi? Sen yılanlarla yüzüyorsun."

Yemi yutmayacaktım. "Hiç böyle detaylar görmemiştim."

"Metal ustamız çok yetenekli. Heykellere bu kadar çok ilgin olduğunu bilmiyordum, Sinyorina Rossi."

"Benim hakkımdaki pek çok şeyi bilmiyorsunuz, Maezza." Bunlar bugün ağzımdan çıkan en kötü sözler olmasa da iğneleyici sözlerim son derece yersizdi.

"Artık gerçekten gitmelisin, Marco. Eponine'i annemizle çok uzun süre bırakmak istemezsin. Annemiz zavallı gelinini diri diri yiyecek." Dante sıcak elini dirseğime doladı. "Fallon'ın sağ salim dönmesini sağlayacağım."

Büyükbabam, "Kumandan Dargento'yu görevlendirdim..." diye konuşmaya başladı ama Dante onun sözünü kesti.

"Ben buradayım, Rossi. Onu ben götüreceğim."

Justus dudaklarını birbirine bastırdı; dudaklarının arasındaki boşluk, altın mozaikli karoların arasındaki boşluktan daha fazla değildi şimdi. Dante'ye dik dik baktı, sonra bakışlarını taht odasındaki diğer muhafızlar kadar hareketsiz duran kumandana çevirdi. "Pekâlâ, Altezza." Dönerken Justus'un çizmeleri gıcırdadı. "Kumandanı teknesine götüreceğim ve sizinkinin de hazır olmasını sağlayacağım, Maezza." Justus Rossi'nin gözleri bana döndü.

Bir veda bekledim.

Ya da bir baş selamı.

Hiçbir şey alamadım.

Bu adam söz konusu olduğunda neden hâlâ herhangi bir beklentim vardı, anlayamıyordum.

Tek kelime etmeden taht odasının devasa altın kapılarının ötesindeki parlak maviliğe doğru yürüdü, Silvius da peşinden gitti.

Marco elini kaldırıp kardeşinin omzuna koydu. "Ben yokken Isolacuori senindir." Sıktığı kumaş buruştu. "Onu mahvetmemeye çalış."

"Elimden geleni yaparım, Marco."

İkisinin arasında kalın bir gerilim duvarı vardı.

Marco gülümsedi fakat bu hiç de gülümsemeye benzemiyordu. "Görevi üstlendiğin için fazla memnun görünüyorsun."

"İstersen kışlada kalayım, bölgeni muhafızlar korusun..."

"Sana güveniyorum." Marco, güveninin beni içermediğini gösteren gözlerle bana baktı. "Ben yokken Isolacuori'de mi kalacaksın, Sinyorina Rossi?"

"Bir işim ve bakmam gereken bir ailem var, o yüzden hayır."

Gülümsemesi bir petrol sızıntısı gibi yapış yapıştı. "Ne kadar da sorumluluk sahibi bir kız."

"Gitmeden önce size bir şey sorabilir miyim?"

"Evet."

"Yılanları evcilleştirmeyi kabul edersem ve bir şekilde başarılı olursam, bana kuş kâsesini vermeyi düşünür müsünüz?"

Gözleri muazzam avizenin ışıklarıyla parlıyordu. "Yılanları evcilleştir, ödülünü sonra konuşuruz."

Bu, onu vermeyi düşünebileceği anlamına mı geliyordu?

Ganimet odasının girişini işaret etti. "Genelevdeki müşterilerini bekletmeni istemem, Sinyorina Rossi."

İma ettiği şey omurgamın kasılmasına neden oldu.

Şişe Dibi'nden genelev olarak bahsetmesinden gerçekten ama *gerçekten* hiç hoşlanmamıştım. Orada bundan çok daha fazlası vardı. "Giana'ya selamlarınızı ileteyim mi? İkinizin eskiden arkadaş olduğunuzu duymuştum."

"Hangi Giana'dan bahsettiğinden emin değilim ama eğer onu mutlu edecekse dilediğin kişiye selamlarımı iletebilirsin."

Vay be.

"Gelecek hafta döndüğümde görüşürüz." Parıldayan bir girdap misali döndü ve önünde iki, peşinde iki silahlı adamla ileri doğru yürüdü. "Muhafızlar, mumları söndürün ve kapıları kilitleyin!"

"Altezza, Sinyorina." Uzun kahverengi atkuyruğu olan gümüş gözlü bir asker elini sallayarak bizi odadan çıkmaya davet etti.

Uzanıp alıverme arzusuyla kâseye baktım ama prensin ve silahlı bir Fae alayının önünde hırsızlık yapmak şüphesiz akılsızlık olurdu.

Dante dirseğimi hafifçe sıktı ve sessizce yürümeye başladım.

Fae muhafız elini sallayarak kralın ateşini söndürdü ve benim karga sayımı iki katına çıkarma olasılığımı ortadan kaldırdı.

OTUZ BİR

Dante ve ben dubaya dönüş yolculuğumuz sırasında hiç konuşmadık. Ancak askerî gondola binip som altın rıhtımdan biraz uzaklaştıktan sonra Dante endişeli sessizliğini bozdu.

"Neden?" İçinde yılanların yaşadığı karanlık boğaz da olan dalgalı okyanusa bakıyordu.

"Ne neden?"

"Neden hayatını bir yılan için riske atıyorsun? Bu sadece seni aklını kaçırmış gibi göstermiyor, benim de sadakatsiz gibi görünmeme neden oluyor."

Dante'yle paylaştığım cilalı koltuğa yaslanırken hem gözlerim irileşti hem de ağzım açık kaldı. "N-ne?.."

"Kanala girip hayatta kalmak bir şeydi. Atlamak başka bir şey." Âdemelması yavaşça yükseldi, sonra daha da yavaşça geri indi. "Shabbe'ye gidip kraliçelerine bağlılık yemini etsem Marco nasıl tepki verirdi sence?"

Hissettiğim kızgınlık yaşadığım şoku bastırdı. "Yılanları korumakla başka bir hükümdara bağlılık yemini etmenin aynı şey olduğunu düşünmüyorsun herhâlde?"

"Marco'nun gözünde yılanlar da Shabbe'liler kadar aşağılıktır."

"İnsanları hayvanlarla karşılaştırıyorsun."

"Bunu, onları eşitimiz olarak gören kız söylüyor."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve gözlerimi ufka çevirdim, o sırada dalgaların altında kıvrılan bir gölge gördüm. Neyse ki pulları pembe değil turuncu parlıyordu. Minimus'un güçlü Fae'lerle dolu bir teknenin yakınında olmasını hiç istemiyordum.

Çok uzun bir duraksamanın ardından, "Benim hareketlerim neden seni etkilesin ki?" diye soruverdim sertçe.

"Çünkü seni savundum, Fal." Elbisemin kıvrımlarının arasındaki elimi kavradı, sıcak avuçlarının arasına aldı. "Çünkü seni savunmaya devam etmek istiyorum ama kendini kasten böyle hâllere sokarsan bunu yapamam."

Elimi çekmeye çalıştım ama o sımsıkı tuttu. "Senden taraf seçmeni hiç istemedim."

Kanalın ortasına geldiğimizde rüzgâr arttı ve saçlarımı savurdu.

Dante bir bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırdı ve beni çok iyi tanıyor olsa da başparmağı yuvarlak kulağıma dokunduğunda irkildim. "Bu krallıkta benden hiçbir şey istemeyen çok az insan var. Onlara çok değer veriyorum."

Nabzım yavaşlamasa da başka bir ritimle atmaya başladı. "Ama ben senden bir şey istiyorum, Dante."

Kaşlarını çattı.

Tedirginliği daha fazla artmadan, "Bana söz verdiğin o randevuyu istiyorum," dedim. "Tabii bu vahşi yılan efsuncusuyla hâlâ çıkmak istiyorsan."

Dudağının kenarında bir gülümseme belirdi ve ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Marco döndüğünde ve Isolacuori'yi ona geri teslim ettiğimde birkaç günlük izin talep edeceğim." Yüzü ciddileşti. "Tatil zamanımı birlikte geçirebilmemiz için beladan uzak dur, tamam mı?"

Önerisi kalbimi neşelendirdi. "Sadece biz mi?"

"Sadece biz." Başparmağıyla parmak eklemlerimin üzerinde daireler çizdi.

Odamda bir karga olduğunu ve üç tane daha avlamam gerektiğini, ayrıca ganimet odasındaki kâse şeklindeki kargayı almam gerektiğini düşünürsek herhangi bir söz vermemeyi akıllıca buldum.

Uçuşan buklelerden birini daha kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Sorun çıkarmayacaksın, tamam mı, Efsuncu Fallon?"

"Beni bir büyücü gibi gösteriyorsun."

"Bu, neden senin büyünün altında olduğumu açıklar."

Gözlerimi devirdim. "Bir dakika önce beni boğmak istiyordun."

"Şimdi de öpmek istiyorum."

Gözlerimi iyice açarak teknedeki diğer Fae'lerden herhangi birinin izleyip izlemediğini görmek için etrafa baktım. İki dümenci ufukta beliren Tarecuori adalarına odaklanmıştı ve arkadaki ikisi de bize sırtlarını dönmüş, tehditlere karşı okyanusu taramakla meşguldü.

"Etraftaki herkesi unut."

Dante'nin omzunun üzerinden bir başka tekne gördüm: Silvius'unki. "Kumandan bizi izliyor."

Dante yeniden bana odaklanmadan önce omzunun üzerinden o tarafa bir bakış attı. "Pislik."

O adamın olduğu birçok şeyden biriydi bu... Onun dışında şerefsiz, saygısız ve dalkavuktu.

Dante yüzümü avuçlarının arasına aldı ve yüzüyle aynı hizada olacak şekilde eğdi. "Unut onu, Fal."

Söylemesi yapmaktan kolaydı. "Namın ne olacak?"

"Sen yarı Fae'sin. Generalin torunu olmandan bahsetmiyorum bile. Hiç de uygunsuz bir arkadaş değilsin."

"Yani senin küçük kirli sırrın olmam gerekmiyor, öyle mi?"

Gülümsedi, sonra dudaklarını bana yaklaştırdı. Dudaklarıma dokundurdu. "Yalnızca sen öyle olmak istersen."

"Hayır."

Yumuşak bir sesle kıkırdadı ve bu da meme uçlarımı sertleştirip soluklarımı sıklaştırdı. Başını eğip dudaklarımı aralarken sınıfsal tüm engelleri ve resmiyeti rüzgâra savurup kendimi ona açtım.

Ne de olsa Tarelexo'nun gölgelerinde kalbimi fetheden adamı, hem geçmişim hem de geleceğim olan adamı öpüyordum.

Ona yaslanmış vücudum yumuşarken göz kapaklarım titreşti. Bana yaklaşmasa da hissettiğim, tattığım, kokladığım tek şey oydu. Nefesi ciğerlerimdeki hava hâline geldi ve vücudumun onun bedenine iyice yapışmasını engelleyen tek şey elleri oldu. Çenemi dolgun avuçlarının arasına aldı.

Cildi çok yumuşaktı.

Benimkinden çok daha yumuşak.

Antoni'ninkinden çok daha yumuşak.

Dün gece neredeyse yapacağım şeyin hatırası gözlerimin önünde belirirken kanım ısındı ve damarlarımda hızla akmaya başladı. Kazan'a şükür Antoni'nin tekliflerini reddetmiştim, yoksa pişmanlık vicdanımı kemirip duracaktı. Dante'yle yollarımızı ayırmadan önce ona Antoni'yle olan öpücüğü anlatmaya karar verdim çünkü aramızda sır kalmasını istemiyordum.

Yani gereğinden fazla sır.

Bedenim Dante'yle kalsa da aklım kargalardaydı. Daha doğrusu saraydakinde. Ondan karga kâseyi almasını istesem alır mıydı?

Tekneye bir dalga çarpınca kafalarımız tokuştu ve dişlerimiz şıngırdadı. Garip bir ilk öpücük deneyimi paylaşan iki okul çocuğu gibi gülerek ayrıldık.

Gözleri çok mavi, dişleri çok beyaz, dudakları çok dolgun ve pembeydi. Bu adam, hayatımdaki diğer tüm erkekleri karşılaştırdığım ve karşılaştırmaya devam edeceğim mükemmel erkek kriterinin özüydü.

Bir de onun benim olduğunu düşününce...

Yanağımı okşadı. "Marco bir saat daha yola çıkmayacak. Nerede yaşadığımı görmek ister misin?"

Marco'nun gidişiyle Dante'nin odasını ziyaret etmem arasındaki bağlantıyı kurmak saf zihnimin uzun süresini aldı. Teklifini düşünürken yanaklarım ısınıverdi. Aslında işe gitme-

den önce en yeni misafirimi kontrol etmem gerekiyordu fakat öte yandan bu, Dante'yi bir haftalığına son görüşüm olacaktı. Belki de daha uzun süre.

Veda etmeye hazır değildim. "Askerlerin kışla adalarına sivilleri sokamadığını sanıyordum."

Sözlerimin yüzünde oluşturduğu kıvılcımlar saçan gülümseme, sahip olduğum her türlü sorumluluk duygusunu unutmama neden oldu. "Askerler sokamaz ama ben asker değilim, Yılan Efsuncusu."

OTUZ İKİ

Dante gondolun dümencisine rotasını değiştirmesini emretti. Beyaz çadırlarla dolu adaya doğru ilerlerken omzumun üzerinden birinci kattaki odamın çekili perdelerine baktım. "Şu gösterişli kâse... Sence ağabeyin onu bana vermeyi düşünür mü?"

Dante, yanımızdan geçmekte olan sandık ve asker dolu askerî gemiden bakışlarını kaçırdı. "Hayır. Ganimetlerine çok bağlıdır. Egosunu körüklüyorlar."

Doğrudan söyleme isteğiyle dolup taştım fakat ısrarcılığın geri tepebileceğine karar verdim. Ganimet odasını yağmalamadan önce diğer kargaları ortaya çıkarmayı bekleyecektim.

İskeleye vardığımız anda Dante ayağa kalkıp inmeme yardım etmek için elini uzattı. Zarif bir sıçrayışla tahta dubaya çıkıp yanıma geldi ve parmaklarını parmaklarıma geçirdi.

Garnizon yakınlarında devriye gezen askerler irileşmiş gözlerle bizi izliyorlardı. Prensin bir kadınla yürüyor olmasının onları bu kadar ürkütmesine sevindim. Ne de olsa bu, onun böyle bir alışkanlığı olmadığı anlamına gelirdi.

Dante, "Hepiniz neye bakıyorsunuz?" diye bağırdı; onlar sersemliklerinden sıyrıldılar, ben de yerimden sıçradım. İnsanlar üzerinde, benim üzerimde, Luce üzerinde sahip olduğu güç... müthişti.

Her iki yanında çadırlar sıralanmış daha geniş bir sokağa açılan dar, parke taşlı yolda ilerledik. Bazı kapılar açık, bazıları kapalıydı. Biz geçerken kafalar bize dönüyor, konuşmalar kesiliyordu.

Pek çok *Şişe Dibi* müdaviminin yanından geçtim, beni tanımazlıktan geldiler. Dante'nin bana baktıkları için onları terslemesinden mi korkuyorlardı, yoksa aralarındaki varlığımla şaşkına mı dönmüşlerdi?

Dante, yanındaki çadırlardan iki kat daha büyük olan çadırın girişini koruyan spirite başıyla selam verdi. Kanatlı erkek spirit çadırın kapısının köşesini tuttu ve yukarı doğru süzülerek tertemiz kumaşı kaldırıp geçmemize izin verdi. "Rahatsız edilmek istemiyorum, Gaston."

Nedense kurdelemi ve elbisemi getiren spiritin bu olup olmadığını merak ettim. "Elbette, Altezza."

Dante'nin odasına adım attığımda içimi bir huzursuzluk kapladı ve ağır kumaş kapanıp güneş ışığını kapatınca huzursuzluğum daha da arttı. Sinirlerimi yatıştırmak için avucumu karnıma bastırarak sade dekora odaklandım.

Cilalı ahşap yer döşemelerinden pırıl pırıl çarşaflara ve dövme bakır küvete kadar her şey işlevsel ve tertemizdi. Boş banyonun yanında, üzerinde temiz havlu yığınları ve porselen lavabo olan bir masa duruyordu. Pencere olmamasına rağmen kumaş duvarlardan sızan ışık metalin ışıldamasını ve cilalı zeminin parlamasını sağlıyordu.

Sade ve hoş bir yerdi ama biraz soğuktu.

Onun yüzüne bakmak için yavaşça döndüm. "Isolacuori'deki evinle karşılaştırınca burası nasıl?"

Sırtı kapıya dönüktü, mavi gözleri yer döşemeleri gibi ışıldıyordu. "Karşılaştırılmaz. Kraliyet adasındaki evim gösterişli, burası kullanışlı."

"En çok hangisini seviyorsun?"

"Şu anda mı?" İleri doğru bir adım attı. "Çadırımı tercih ederim çünkü içinde sen varsın."

İçimde kanat çırpmaya başlayan kelebekler bitmek tükenmek bilmeyen dertlerimi alıp götürüverdi.

Dante ellerini belime doladı ve yüzünü bana doğru eğerek alnını alnıma dayadı. "Safkan kadınların senden bu kadar nefret etmesine şaşmamalı."

İrkildim. Fae'lerin en sevdiği kişi sayılmazdım ama benden nefret mi ediyorlardı?

Tutuşu, bedeninin başka bir parçasıyla birlikte sertleşti. "*Fazlasıyla* güzelsiniz, Sinyorina Rossi."

Güzel sözleri içimi kıpır kıpır yaptı. Fazlasıyla güzel olmaktan çok uzaktım ama Dante beni böyle görüyorsa ben kimdim ki ona karşı gelecektim? İltifatını alıp kalbimin içine, yıllar boyunca bana bahşettiği diğer iltifatların yanına sakladım, sonra omuzlarını avuçladım ve ağzına ulaşmak için parmak uçlarıma yükseldim.

Tam onu öpmek üzereyken, "Genelevde çalışmayı bırak," diye mırıldandı.

Şaşkınlıkla tekrar topuklarımın üzerine bastım. "*Meyhanede* çalışmayı bırakamam." *Şişe Dibi*'nin öncelikle yemek ve içki hizmeti veren bir yer olduğu gerçeğini kesin bir dille vurguladım. "Ailemin paraya ihtiyacı var."

"Sana maaş bağlarım."

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Aramızda para olmayacak."

"Seni yatağıma atmak için para vermeyeceğim, hayatını kolaylaştırmak için para vereceğim. *Şişe Dibi*'ne gelince, müşterilerin çoğunun oraya cinsel ihtiyaçlarını karşılamak için gittiğinin farkındasın, değil mi?

"Çoğu, hepsi değil. Bazıları içki ve lezzetli yemekler için gidiyor."

Kararsızlıktan koyulaşan mavi gözleri yüzümde gezindi. "Sen hiç," –yutkundu– "bir erkekle para karşılığı yattın mı?"

"Hayır."

Verdiği uzun nefes burnumun ucunu ısıttı. "Güzel."

"Bu bir şeyi değiştirir miydi?"

Başparmaklarını ve işaret parmaklarını kaburgalarımın üzerinde gezdirdi. "Hayır ama vücudunun şekline aşina olan tek Luce'li olmayı tercih ederim," –burnunu kulak mememin arkasındaki hassas deriye değdirdi– "ve vajinanın kokusuna."

Tüylerim diken diken oldu. Vücudumun böylesine edepsiz bir kelimeye tiksintiden başka bir tepki vereceğini hayal bile edemezdim ama Dante'nin ağzından çıkınca bana resmen şehvetli gelmişti.

Omuzlarımdaki keskin kemiklere öpücükler kondururken en sonunda itiraf ettim: "Balonun olduğu gece beni davet etmediğini düşündüğüm için başka birini öptüm." Öpmeyi aniden bırakınca, "Ama bir öpücükten öteye gitmedi," diye ekledim.

"Kimdi?"

"Tanıdığın biri değildi."

Başını kaldırdı. "Yani Luce'li biri değil miydi?"

"Yani Luce'deki bütün erkekleri tanıyor musun?

Düzleşmiş dudaklarının yanında bir sinir seğirdi.

"Sen kaç kadınla öpüştün?"

Belimi bıraktı. "Aynı şey değil."

"Neden? Sen erkek olduğun için mi?"

Yanağı tekrar titredi.

"Sayısını mı unuttun?"

"Hiç saymadım ki."

"Ama yine de benim bu ufacık deneyimime kaşlarını çatıyorsun, öyle mi?"

"Haklısın. Bu haksızlık." Biraz sonra, "Beni affet," dedi. Elleri önce belime dolandı, sonra omurgam boyunca yukarı çıktı. "Artık başka erkeklerden söz etmek yok."

Ona sert bir bakış attım. "Ya da başka kadınlardan."

Dudakları bir gülümsemeyle yumuşadı. "Ya da başka kadınlardan. Sadece sen."

"Sadece sen."

Beni kendine çekti, sanki başkasının varlığının izlerini silmek istercesine dişlerini ve dilini kullanarak uzun süre sert bir şekilde öptü. Soluklanmak için ayrıldığımızda, "Elbiseni beğendim," dedi. "Gerçi senin için aldığımı giyseydin daha çok beğenirdim."

Neyse ki gözlerini boynumda nabzımla titreşen noktaya diktiği için yüzümü buruşturduğumu görmedi. Saçımı itince Antoni'nin morarttığı yer ortaya çıktı. Kaşlarını çatacağını sandım ama onun yerine Dante ağzını solmuş morluğun üzerine koyup emmeye başladı.

Bu küçük sahiplenme hareketinden hoşlanmam yanlış mıydı?

Baldırlarım karyolasına değene kadar beni geriye doğru yürüttü, hünerli elleriyle elbisemin düğmelerini çözüverdi. Sessiz bir saniyenin ardından elbisem ayak bileklerimin etrafına toplandı; iç çamaşırım öyle ince ve şeffaftı ki altındaki kumral tüyler görünüyordu.

Dante tam da buraya bakıyordu, göğsü neredeyse hareketsizdi ve yüzündeki ifadeden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Bir an kararsızlığa düştüm. Benim fazlasıyla güzel olduğumu söylemiş olsa da bugüne kadar kesinlikle benden daha güzel düzinelerce kadınla birlikte olmuş olmalıydı.

Sivri kulakları, yetenekli dilleri ve dolgun kıvrımları olan dişiler.

Çadırın kapalı kapısına baktım.

"Fal?" Başını yana yatırdı ve gözlerimin içine baktı. "Şüphelerin mi var?"

"Senin var mı?"

"Hayır." Onun kendinden emin hâli benim de güvenimi geri getirdi.

Bronwen geleceğimi tahmin etmemiş olsaydı Dante'nin bu an için çalışmasını, beni etkilemek için çabalamasını sağlardım ama ne olursa olsun o ve ben sonunda birlikte olacaktık. "Seni şüphe etmeyecek kadar çok seviyorum."

Ellerimi ceketinin yakasına yerleştirirken dudağında oluşan zarif kıvrım yakışıklı yüzünü aydınlattı. "Beni soymaya ne dersin?"

Kuvvetle atan nabzım parmaklarımı titretiyordu. Düğmeyi ilikten geçirmeyi birkaç kez deneyip başarısız olduktan sonra Dante ellerimi ellerinin arasına aldı ve onlara rehberlik etti. Düğmelerini açtıktan sonra ceketini bir kenara fırlattı ve ellerimi gömleğine götürdü. Gömleğini pantolonunun içinden çıkardım ve üzerinden sıyırdım. Ellerimi pantolonunun beline götürmek için bir dakika bile harcamasa da jilet gibi keskin beli ve gergin omuzlarının arasındaki kaslara hayranlıkla bakmak için bir an durakladım.

"Fazla zamanımız yok," diye mırıldandı.

"Biliyorum ama bir dakika izin ver de sana bakayım." Ellerimi elinden çekip gergin karnında, yuvarlak göğüs kaslarında, koyu göğüs uçlarında ve keskin köprücük kemiğinde gezdirdim. Güzel gövdesinden pantolonuna kaydırıp fermuarını açarken vücudunu saran ürperti gözümden kaçmadı.

İnce kumaş dar kalçalarından aşağı süzülürken ellerimi çekip gözlerimi onunkilere diktim. Bekâretimi bir öğleden sonra kışladaki bir çadırda kaybedeceğimi hiç düşünmemiş olsam da bu ânı hep bu adamla yaşayacağımı hayal etmiştim. Sanırım doğru kişiyle birlikteyken zaman ve mekânın pek de önemi yoktu.

Dante dudaklarımı öyle bir öpüyordu ki midemdeki kelebekler göğüs kafesime doğru uçuyor, vücudumu onunkine iyice yaklaştırırken karnıma bir sıcaklık yayılmasına neden oluyordu. Öpüşmeye devam ederken Dante parmaklarımızı birbirine doladı ve sertleşmiş erkekliğine götürdü.

"Bana ne yaptığına bak," diye fısıldadı, birbirine kenetlenmiş ellerimizi üzerinde gezdirmeden önce alt dudağımı ısırdı.

Avucumun içinde bir nabız gibi atıyordu, derisi saten kadar yumuşak ve şişkin damarlarla doluydu. O bir şey söylemeden

başparmağımı ıslaklığıyla parlayan ucunda gezdirdim. Elimi bıraktı, sonra elini boynuma doladı.

Onu sıktım. Çok fazla güç kullanmış olmalıydım çünkü dudakları büküldü. Parmaklarımı açtım. "Canını mı acıttım?"

Buruşmuş yüzünde bir gülümseme belirdi. "Hayır, Fal." Dudaklarımı öptü. "Bu çok iyi ama elini ileri geri hareket ettirirsen daha da iyi olur."

Ben de Catriona, Phoebus ve Sybille sayesinde tam olarak ne yapacağımı bileceğimi düşünmüştüm ama açıkçası hiçbir fikrim yoktu.

Söylediğini yaptığımda inledi, bunun iyiye işaret olduğunu düşündüm.

Hem hızımı hem de baskıyı artırdım. "Böyle mi?"

"Aynen öyle." Göğsünden bir gümbürtü koptu. "Evet, öyle."

Gözleri kapandı ve başı geriye düştü, uzun örgüleri kaslı sırtına vurdu. Her şeyiyle çok güzel bir adamdı. Bakışlarımı kavradığım uzvun üzerinde gezdirmeye başlayınca eliyle bileğimi tuttu ve beni durdurdu.

Bakışlarımı artık zevkten kendinden geçmiş gibi görünmeyen yüzüne çevirdim. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Mükemmeldin. Her şey mükemmeldi."

"O zaman neden?"

"Çünkü eline boşalmak istemiyorum." Parmağıyla önce alt dudağıma, sonra daha şiş olan üst dudağıma dokundu. "Vücudunun içine girmek istiyorum."

Dizlerim bükülüp popom onun yatağıyla buluşana kadar beni geri itti. Üzerime uzanmak yerine çizmelerini çıkarıp pantolonunu kenara itti, sonra bacaklarını açtı ve kendini yüzümle aynı hizaya getirdi.

Aç gözlerine baktım, vücudumun neresine girmek istediğini anladığımda yanaklarıma bir sıcaklık yayıldı: Ağzıma.

OTUZ ÜÇ

Dante kendini okşarken ıslak ucu aralanmış dudaklarımdan bir nefes uzakta bekliyordu. Gerginliğimi bastırmaya çalışarak dilimi çıkardım ve şişmiş başını hafifçe yaladım. Vücudu, sırt yüzgeçlerini okşadığımda yılanımın yaptığı gibi titredi.

İki farklı tür ama aynı tepki. Dante duysaydı bu karşılaştırmadan nasıl da nefret ederdi.

Tarecuori ipeği kadar pürüzsüz ve Mareluce kadar tuzlu teninde dilimi gezdirdim. İnledi ve yemin ederim gırtlaktan gelen bu ses çadırın duvarlarını titretti. Cesaretlenerek onu ağzıma aldım.

"Ellerin, Fal." Çenesi göğsüne düştü, gözleri yarı kapalıydı. "Ellerini üzerimde kullan." Başıyla çıplak baldırlarımın üzerinde duran yumruklarımı işaret etti.

Birini zonklayan sertliğine, diğerini ağırlaşmış kesesine götürdüm.

Ben onu yoğurup okşarken Dante de parmaklarını saçlarımın arasına geçirdi ve kalçalarını sallamaya başladı. Bir anda o kadar derine daldı ki boğazım kilitlendi. Öğürerek geri çekilmeye çalıştım ama avucuyla başıma bastırıyordu.

Kaslı baldırlarına bir şaplak attım ve onu yerinden oynatmayı başaramasam da geriye doğru çekilip ağzımdan çıkarmayı başardım. "Kafamı itme."

"Affedersin." Parmakları önce dondu, ardından hayata geri dönerek saçlarımı düzeltmeye başladı.

"Beni okşama da." İlk defa oynayacağım bir oyun hakkında bu kadar kuvvetli fikirlerim olacağını kim bilebilirdi?

Avuçlarını kaldırdı ve havada tuttu.

Ortamı bozduğumu fark ederek, "Özür dilerim," diye mırıldandım. "Bu benim ilk seferim ve..."

"Özür dileyecek bir şey yok, Fal." Üzerime eğilip avuçlarını boynumda ve omuzlarımda gezdirdi. "Kesinlikle hiçbir şey yok." Beni öptü, dilinin her hareketi beni daha da yumuşattı. Omuzlarımdaki gerginlik nihayet azaldığında dudaklarını ayırdı ve önümde çömeldi. "Vücudunu hiç keşfettin mi?"

Avuçları çıplak memelerime doğru giderken zorlukla yutkundum.

"Hiç kendi kendine boşaldın mı?" Yumuşak küreleri sıkarak vücudumdaki her bir kan hücresini elektriklendirdi.

"Evet."

"Nerene dokunduğunu göster bana."

Alt dudağımı ısırdım, yanaklarım sıcaktan karıncalanıyordu. "Neden? Erojen bölgelerimin tuhaf yerlerde olmasından mı şüpheleniyorsun?"

Göğsü alçak bir kıkırdamayla titredi. "Bazı insanların nelerden hoşlandığını bilsen şaşırırsın." Memelerimi bıraktı ve avuçlarını kalçalarımda gezdirdi, sonra dizlerimi tutup ayırdı. "Bence şurana dokunmuşsundur..." Elini iç çamaşırımda gezdirdi, karşılaştığı nemle göz bebekleri genişledi. "Tam burana."

Nefesimi tuttum. "Evet."

Uyluğumun iç kısmına bir öpücük kondurarak bu hareketi tekrarladı. "Kalçalarını kaldır, Fal."

Avuçlarımı yatağa bastırdım ve kendimi onun iç çamaşırımı aşağı indirmesine yetecek kadar yukarı kaldırdım. Çamaşırım yere düşer düşmez Dante parmağını girişime doğru kaydırdı, önce üzerinde daireler çizdi, ardından da parmağını eklemine kadar içime soktu. İçime girdiğimde titrek bir nefes verdim.

Bunun sadece bir parmak olduğunu ve oldukça ince olduğunu düşündüm.

Duvarlarım etrafına kapanana kadar parmağını içeri ve dışarı hareket ettirmeye devam etti. "Benim için nasıl da hazırsın, bir bak."

Kalbim küt küt atıyor, kalçalarım seğiriyordu.

Birkaç hamleden sonra parmağını çekip yarığımdan yukarı doğru kaydırdı. Ne yazık ki klitorisimi atladı, onun yerine karnımı, göbeğimi ve kaburgalarımı okşadı. Memelerime ulaştığında uçlarıyla oynamaya, ovmaya, çimdiklemeye başladı.

Sürtünme rahatsız edici olsa da Dante'nin dokunuşunu, durmasını isteyemeyecek kadar uzun süredir arzuluyordum. Yoğurmakta olduğu hassas cilde ağzını yaklaştırdı ve sertleşmiş meme ucumu yaladı.

Vücudumu hazla doldurmasa da bu his fena değildi. Dante diğer mememi yaladıktan sonra köprücük kemiğime küçücük öpücükler kondurdu ve omurgamı bükecek kadar üzerime eğildi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"Niçin, Dante?"

Üzerime tırmandı, ağır organı vücutlarımızın arasında sertti. "Kendini bana sakladığın için."

"Benim için sadece sen vardın."

Onun da benzer sözler söylemesini bekledim ama benim aksime Dante ne bakirdi ne de yalancı.

Bakışlarını benimkilerden ayırmadan bacaklarımı iyice açtı ve kendini içeri itti. Geri çekilmedi. Nefesim kesildi, kasılarak uzvunun etrafını sardım, o kendini sonuna kadar içime sokarken *dur* kelimesi boğazıma takıldı.

Bedenlerimizin birleştiği yere acı iğneleri saplandı ama tek düşünebildiğim şuydu: *Bitti.*

"İyi misin?"

Yutkundum ve yetenekli bir yalancı olduğum için başımla onayladım.

Dante kalçasını oynatarak ne kadar muhteşem şekilde daracık olduğumu fısıldarken saçlarımdan ter fışkırdı. Annemin

tüm kitaplarında kadın kahramanlar bu iş sırasında o kadar çok zevk alırlardı ki bu onları mutlaka orgazma götürürdü. Bu anonim yayınların erkekler tarafından yazıldığını düşünmeye başlamıştım çünkü ben doruğa ulaşmaktan ziyade ağlamaya yakındım.

Yanma hissi Fae ateşi gibi vücuduma yayılırken nefesimi düzenlemeye çalıştım ama Dante dilini aralık dudaklarımdan içeri soktu. Vaktimiz az olmasına rağmen acımasız temposunu yavaşlatmak için kalçalarını kavradım ama görevimde başarısız oldum ve sadece canımın acıdığını düşünmemeye çalıştım.

Neyse ki Dante fazla uzun süre dayanamadı ve sonunda içime boşaldığında alevler hafifledi, ağrılı bir sıcaklığa dönüştü.

Dante titrek bir nefesle alnını boynumun girintisine dayadı ve tamamen hareketsiz kaldı. O anda hissettiğim rahatlama o kadar güçlüydü ki iç geçirdim. İçimde sertliğini kaybederken ellerimi ensesine götürdüm, sonra parmak uçlarımı kalın örgülerine takılmış pürüzsüz boncuklarda, güçlü omuzlarında ve zarif kulaklarının kadifemsi kepçelerinde gezdirdim.

Derin bir nefes aldı, sonra bana bakmak için başını kaldırdı. "Son nefesime kadar bugünü hatırlayacağım, Efsuncu Fallon." Parmaklarıyla ellerimden birini sardı ve şehvete kapılmadığı zamanlarda yaptığı gibi parmak boğumlarımı öptü.

Aklım Antoni'ye gitti, kendimi onunla seks nasıl olurdu diye düşünürken buldum ama bu düşünceyi çok uzaklara savurdum. Bu değerli olayı başka bir adamı düşünerek lekelemeye nasıl cüret ederdim? "Ben de bugünü her zaman hatırlayacağım."

Bana yutturduğu o korkunç tonik için nineme sessizce teşekkür ettim. Bir gün Dante'den çocuklarım olmasını isteyebilirdim ama o gün henüz bana çok uzaktı.

Çenemi öptü, sonra üzerimden kalktı ve lavaboya doğru ilerledi. Temizlenirken gözlerini vücudumda gezdirdi ve bakışları arkama yapışan çarşafların üzerinde durdu.

Aşağı baktım ve kırmızı bir leke görmeyi beklesem de tertemiz çarşaflarını kirlettiğim için dudağımı ısırdım. Tam özür dilemek üzereydim ki yüzünü gururlu bir ifadenin kapladığını gördüm. Sybille, bazı erkeklerin bir kadının bekâretini bozmanın büyük bir onur olduğunu düşündükleri konusunda beni uyarmıştı. Neden olduğundan emin değildim ama Dante memnunsa ben de memnundum.

Ama doğrulup otururken ninemin krallığın herhangi bir yerinde kan izlerimi bırakmama konusundaki uyarısı kulaklarımda çınladı. Çarşafı kavradım ve ayağa kalkmadan önce vücuduma sıkıca sardım. Şans eseri kanım ilk beyaz pamuk tabakasından daha derine sızmamıştı.

Sevgilim pantolonunu giyerken ben de leğene koşup çarşafın bir köşesini ıslatarak kalçalarımın içini sildim, sonra çarşafı yumak hâline getirdim.

Ben çarşafı lavaboya atamadan önce Dante elini koluma koydu. "Bırak Fal. Ben hallederim."

Ama bırakamazdım. Dante kötü niyetli olmasa bile çalışanlarından biri kötü niyetli olabilirdi.

Beni durdurmasına fırsat vermeden kirlenmiş çarşafı suya bastırdım. Dante'nin dudakları büküldü ama söylediklerini dikkate almadığım için beni azarlamadı.

Çamaşırımı yerden alıp bacaklarımdan geçirdim, sonra elbisemi kucakladım. Dante düğmelerimi iliklememe yardım ederken beni rahatsız edici bir dikkatle izliyordu.

Kurumuş salya ya da başka bir vücut sıvısı mı kalmış diye endişe ederek yanağımı ovaladım ama parmak uçlarımda şüpheli bir şey hissetmedim. "Ne oldu?"

"Sadece seni ne kadar özleyeceğimi düşünüyordum."

Baş döndürücü bir heyecan omurgamdan yukarı doğru yükseldi. "Öyleyse beni saraya davet et." Sadece birlikte vakit geçirmekle kalmayacak, aynı zamanda ganimet odasındaki kargaya coğrafi olarak daha yakın olacaktım. İkisi de yararıma olacaktı.

Düşünüyor gibi görünüyordu ama yanağımı avuçlarının arasına alıp iç geçirince adaya giden başka bir yol bulmam gerektiğini fark ettim. "Dikkatimi fazlasıyla dağıtırdın."

Bu yüzden miydi, yoksa amaçlarım konusunda mı endişeleniyordu?

Eğilip beni nazikçe öptü, sonra kolumu bırakarak çadırının kapısını açmaya gitti. "Gaston, Gabriele'i getir. Sinyorina Rossi'ye eve kadar eşlik etmesini istiyorum."

"Refakatçiye ihtiyacım yok, Dante. Sadece bir tekne yeter."

"İkisi de olacak."

İç geçirdim.

Gabriele görevi hakkında önceden uyarılmamış olmalıydı çünkü çadıra girdiğinde gözleri irileşti. "Fallon," diyerek selam verdi.

Dante'den ayrılmak üzücü fakat gerekliydi çünkü benim kendi hazine avımı bitirmem, Dante'nin de yakında onun olacak bu krallığı yönetmeyi denemesi gerekiyordu.

Bizim olacak krallığı.

Çadırdan dışarı adım attığımda kumandanı parke taşlı yolun diğer tarafında, ellerini dimdik gövdesinin arkasında kavuşturmuş, kısılmış gözlerini bana dikmiş hâlde buldum. Dante'nin çarşafına akan kanım gibi ondan da sevimsizlik akıyordu.

Of, bu adam benden nasıl da nefret ediyordu. Özellikle de beni Mareluce'ye atıp batmamı izleyemediği için. Çok dikkatli davranmam gerekecekti çünkü nefret dolu bu adamın hükümdarının dönüşünü beklerken her hareketimi izleyeceğini hissediyordum.

OTUZ DÖRT

Evimizin freskli duvarlarında yankılanan yüksek, boğuk hıçkırıklar zihnimi bacaklarımın arasında zonklayan acıdan uzaklaştırmaya yetmişti. Çığlıkların anneme ait olduğunu anladığım anda merdivenlerden yukarı koştum, kalbim kaburgalarımı döverken ne bulacağımdan ölesiye korkuyordum.

Ya karga pençelerini nineme batırmışsa?

Ya...

Odasının eşiğine geldiğimde büyükannemi annemin sallanan sandalyesinin yanına çömelmiş buldum. "Bak, Agrippina. O döndü. Ve güvende. Goccolina'mız iyi."

Annemin koltuğunun önünde diz çöküp ellerini ellerimin arasına aldım ve kanayan bir yara bulmak için çıplak teninin her milimetresini taradım. "Anne, ben buradayım. Bana bak. Buradayım. Ben iyiyim."

"Fallon. Git. Fallon. Git. Fallon. Git."

Bu bir gözlem miydi, yoksa uyarı mı? Gittiğimi mi düşünmüştü, yoksa gitmemi mi söylüyordu? "Buradayım, anne."

Başını iki yana salladı, bakır bukleleri kambur, çilli omuzlarının üzerinde dalgalandı. "Fallon. Git."

"Gitmiştim ama geri döndüm."

"Git. Git. Git." Sesindeki kaygı, mavi gözlerindeki kararlı parıltıyla birleşince ciğerlerimde hava kalmamış gibi hissetmeme neden oldu.

"Bana gitmem gerektiğini mi söylüyorsun, anne?" Ninem sanki sözlerimi duymayacakmış gibi fısıldadım. Hâlbuki tam yanımda duruyor, zümrüt gözleri endişeyle parlıyordu.

Annem başını iki yana sallamayı bıraktı, aşağı yukarı sallamaya başladı.

Kafam karışmış bir şekilde nineme baktım. "Ne zamandır böyle?"

"Pazardan eve geldiğimde onu dizlerinin üzerine çökmüş, odasının kapısına vururken buldum. Oraya kadar emeklemiş. Kazan'a şükürler olsun kapı kapalıydı."

Evden çıkmadan önce kapıyı kapatmış mıydım? Ona bakmaya geldiğimi ve onu uyurken bulduğumu hatırlıyordum ama kuş ve "gözaltım" yüzünden fazla telaşlandığım için başka hiçbir şey hatırlamıyordum.

Ya odamdaki kuştan korktuğu için annem kapıyı kendisi kapatmışsa? Ya kuş dumana dönüşüp yatak odalarımızı ayıran duvarın içinden geçmişse? Ya gitmişse?

Tüylerim diken diken oldu ve ürperti köprücük kemiğimden tüm vücuduna yayıldı.

"Ne oldu?"

Gözlerimi kırpıştırıp bakışlarımı duvardan uzaklaştırdım. "N-ne?"

"Kızarmışsın."

Elimi boynuma götürdüm, avucum sıcak tenime yapıştı. "Tuhaf bir gün geçirdim."

Ninem bir kupa üvez çayı karışımını annemin dudaklarına götürdü. Annem başını iki yana salladı.

"*Bibbina mia*, içmen gerek."

Sanırım büyükannemin anneme bebeğim dediğini hiç duymamıştım ve bu, kalbimin sancımasına neden oldu. Bir annenin, çocuğunun çöküşü karşısında güçsüz kalması nasıl da yıkıcı olmalıydı.

Sonunda annem sallanmayı, *git* kelimesini tekrarlamayı bıraktı. Annesine baktı ve ağzını araladı. Ninem, süzülen damlacıkları yakalamak için elini annemin çenesine koyarak ekşi bitki çayını içmesine yardım etti.

Sanki içinde gerçek sihir varmış gibi bu karışım annemi yatıştırdı ve göz kapaklarını ağırlaştırdı. İnce kaşları gibi kızıl kirpikleri de indi. Uykuya dalmak üzereyken aniden gözlerini açıp bana baktı.

"Rüzgârlar seni güvenle eve götürsün." Sonra göz kapakları düştü ve yanağını ninemin başının arkasına koyduğu yastığa dayadı.

Ninem ve ben gözlerimizi kırpıştırarak birbirimize baktık. Annem ilk kez tam bir cümle kurmuştu. En azından ben ilk kez duyuyordum.

"O... annem az önce..." Zihnimde onun garip temennisi yankılanıyordu; bu bir temenniydi, değil mi?

"Evet, konuştu."

"Daha önce... *böyle* bir şey söylediğini duymuş muydun?"

"Sana hamileyken onu gökyüzüne fısıldarken yakalamıştım. Babanın yelken açtığı her yere güvenle gitmesi için dua ettiğini düşünmüştüm. Bir keresinde onunla bu konuda konuştum da. Bana kendi sırlarımız olabileceğini söyledi." Dinlenmekte olan çocuğuna ve bana bakan ninem dudaklarını birbirine bastırdı.

Ninemin büyükbabamla yaptığı anlaşmayı düşündüm ama bundan bahsetmek, bunu nasıl öğrendiğime dair bir açıklama yapmamı gerektirecekti ve ninem zaten fazlasıyla bitkin görünüyordu. "Sence babam bir denizci miydi? Bir denizci *mi*?"

"Bilmiyorum, Fallon. Annen bunu hiç söylemedi. Onunla Rax gezilerinden birinde tanıştığını biliyorum. Muhtaçlara yardım etmek için her gün oraya giderdi." Ninem annemin saçını düzeltti. "O kadar büyük bir kalbi vardı ki... Herkesi ve spiritlerini kurtarmak istiyordu."

"*Var*, hâlâ var. Çok büyük bir kalbi var. O bir yere gitmedi, nine."

"Bir parçası gitti." Ninem iç çekti, Beryl'in ona her kahve hazırladığımda yaptığı gibi sanki annemin geleceğini tahmin etmek isteyerek çay fincanına baktı.

Beryl'in hikâyeleri her zaman eğlenceli olsa da beni hiçbir zaman kraliçe olarak görmemişti. Tabii, elbette, bunu neden yapsındı ki? Ben sadece aşağılık bir yarımlıktım, o kadar. Şeytani değil de iş birlikçi bir siren olmasına çok memnundum.

"Neden seni Dante'nin arkadaşı bıraktı?" Ninemin bu ani cümlesi zihnimi Beryl'den uzaklaştırmaya yetti.

Gondolun nereden kalktığını da görmüş müydü acaba? Devamını getirmesini bekledim. Beni fazla bekletmedi.

"Kışlada ne yapıyordun?"

"Dante beni oraya davet etti."

Burnunun kemerini sıktı. "Sen de gittin mi?"

"Gittim."

Onaylamadığı üvez meyvelerinin keskin kokusu kadar barizdi. "Goccolina..."

Bana sersem ya da başka bir şey demesine fırsat vermeden, "Bugün başka nereye gittim biliyor musun? Isolacuori'ye," deyiverdim.

Kupa ninemin elinden düşerek kalın, keskin parçalara ayrıldı. İçinde kalan pembemsi sıvı kırıkların ve terliklerinin arasından süzüldü. Ses annemi yerinden sıçrattı ama uyandırmadı.

Ninemin ağzı açıldı. Kapandı. Yeniden açıldı. Gözleri, fırtına mevsimindeki Racocci ormanı gibi aniden kararıverdi. "Ptolemy..." Markinin ismi çaydanlığımızın buharından daha yüksek sesle çıkmamıştı.

Hâlâ dizlerimin üzerinde olduğum için çayın elbisemin güzel pastel renkli kumaşını lekelememesine dikkat ederek kupanın parçalarını topladım. "Krala yılanlara duyduğum sempatiden bahsetmiş ve kral da bir duruşma talep etmiş."

"Ee?.."

Seramik parçalarını düşen gül yaprakları gibi avucumun içine topladım ve ona baktım. "Kral Marco, yeteneğimi karada ve denizde yaşayanlar arasına barış getirmek için kullanmamı istiyor."

Ninemin güzel yüzü korkuyla doldu, sanki bir anda yaşlanmıştı. "Ona yeteneğinden bahsettin mi?"

"Elbette hayır, nine. Ayrıca gerçekten öyle bir yeteneğe sahip olup olmadığımı bile bilmiyorum."

"Peki Justus..."

"Evet, oradaydı."

"Sana zarar verdi mi?" Yumruklarını öyle bir sıkmıştı ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu.

"Hayır, nine."

Zihnimin gerilerinden bir ses, *Henüz değil*, diye ekledi. Bu güvensizlik cümlesinin dudaklarımdan dökülmesine izin vermedim. Ninem zaten yeterince endişeliydi.

Sonunda ayağa kalktım, dikkatimi pencereye, batan güneşin aydınlattığı beyaz ordu çadırlarına ve dar ada boyunca salınan düzgünce sıralanmış askerî gemilere çevirdim.

Silvius'un teknesi boştu ama acaba bu beni izlemeyi bıraktığı anlamına mı geliyordu?

"Justus nişan şenliğinin devamı için Tarespagia'ya giden krala eşlik edecekmiş, bu yüzden duruşmam gelecek hafta onlar döndükten sonra devam edecek." Gözlerinde sanki saraya, Justus'un evine, annemin kulaklarının sivri zihninin keskin olduğu, benim var olmadığım bir yere ve zamana dönmüş gibi bir parıltı olan nineme baktım. "Sence gerçekten barış istiyor mu nine, yoksa sadece benden bir itiraf koparmaya mı çalışıyor?"

Ninem gözlerini kırpıştırarak şimdiye, bizi bugüne kadar güvende tutan Tarelexo'daki küçük mavi evimize döndü.

"Regio'lar hayvanlardan neredeyse insanlardan nefret ettikleri kadar nefret ederler, bu yüzden sakın hiçbir şeyi itiraf etme. Ve Fallon, bir daha asla o adaya bensiz gitmeyeceksin, duydun mu? Asla."

Tutmayacak olsam da ona söz verdim. Tutamazdım. Çünkü Isolacuori'ye dönmek zorunda olmamın tek nedeni kargayı almaktı ve ninemi bu işe dâhil etmeyecektim.

OTUZ BEŞ

Ninem kırık kupayı atmak ve yemek yapmaya başlamak üzere mutfağa dönerken ben de odama yöneldim. Kapıma ulaştığımda annemin sözleri zihnimde yankılanıyor, kalbim küt küt atıyordu.

Fallon. Git.

Ben yokken karga kaçmış olmalıydı! Annem bu yüzden gitmem için ısrar ediyordu.

Kapıyı o kadar hızlı ittim ki yatak odama doğru düştüm ama kapı kolunu can havliyle kavramam sayesinde ayakta kalmayı başardım. Işık, batan güneş ve çekilmiş perdelerim yüzünden iyice azalmış olsa da her şeyi net bir şekilde görebiliyordum: gardırop, çalışma masası, sarkmış şakayıklarla dolu vazo, karyolamın başına tünemiş karga.

Tutmayan varsayımım hem rahatlamama hem de içime kötü şeyler doğmasına neden oldu. Rahatlamıştım çünkü demir uzuvları olan bir kuşu kaybetmek epey problem yaratırdı, içime kötü bir his dolmuştu çünkü annemin endişe verici sözlerini anlamlandırma konusunda başladığım yere geri dönmüştüm.

Kapımı kapatıp gümbür gümbür atan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak kapıya yaslandım. Karga sinir bozucu sarı gözleriyle beni izliyordu.

"Gittiğini sandım." Ona açıklama borçlu değildim ama kuş beni anladığı için bir açıklama yapmaya karar verdim.

Yaratık kafasını eğmedi.

"Annem gitmem gerektiğini söylüyor. Beni kasaya o yönlendirdiğine göre buradan gitmemin bir şekilde seninle bağlantılı olduğunu düşünüyorum."

Bu hayvana gerçekten zihnimden geçenleri mi söylüyordum? Tam olarak ne umuyordum? Tavsiye mi? Talimat mı? Kasa meselesi pekâlâ tesadüf olabilirdi. Ne de olsa annemin aklı başında değildi.

Ne diyordum böyle? Hiçbiri tesadüf değildi. Annem Bronwen'in izlediği konusunda beni uyarmıştı ve Bronwen gerçekten de izliyordu. Acolti'lerin kasasındaki altından söz etmişti ve gerçekten de yığınla vardı.

Üstün bir güç annemi sözcüsü olarak kullanıyordu.

Bu üstün güç Bronwen'in kendisi miydi?

Bronwen *neydi*?

Aniden yatak odamın duvarları kıvılcımlar saçarak yok olmaya başladı. Tavan ve zemin de. Birden kendimi bir dağ geçidine bakarken buldum. Kollarımı iki yana açıp elimin parmaklarını sert bir şeye vurdum; gri taş duvara. Diğer elimin parmak uçları açıldı ama herhangi bir dirençle karşılaşmadı.

Ağırlığımı yana doğru verdim ve düşmememe rağmen kayaya tutundum.

Ben... havadaydım.

Kazan aşkına, bana ne oluyordu böyle? Bakışlarım bir şeyi... birini bulmak için etrafta çılgınca gezindi fakat yalnızdım... Neredeydim? Monteluce'de mi?

Altımda bir dere gürlüyordu.

Çok, *çok* altımda.

Yerçekimi beni aşağı doğru çekmese de insandan ziyade bir kertenkele gibi kayayı kavradım.

Yardım istemek için bağırmak üzereydim ki altımdaki dar çıkıntıda bir şey parıldadı, göğsünden siyah bir ok çıkmıştı. Çığlığım daha doğmadan öldü ve gözlerimi kırpıştırdım.

Geçit gözden kayboldu ve odama geri döndüm. Yatağımın önüne çömelmiştim, parmaklarım ahşap çerçeveye sıkı sıkı tutunmuşken parmak boğumlarım bembeyaz, uyluk kaslarım pazularım kadar sertti.

Nefes nefeseydim ve dudaklarım titriyordu.

Bu bir görü müydü?

Şimdi de görüler görmeye mi başlamıştım?

Annemin zihnine saldıran ve onu telaşlandıran şey bu muydu?

Artık bir geçitte yerden onlarca metre yüksekte sallanmıyor olsam da dikkatle doğruldum. Bunu itiraf etmek hiç hoşuma gitmese de hâlâ orada olmadığımdan emin olmak için zemine baktım. Altımdaki sert kalaslar saf bal gibi parlıyordu.

Sonunda bakışlarımı tekrar kargaya çevirip iç geçirdim. "Sanırım bir sonraki arkadaşını nerede bulacağımı biliyorum." Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip yüzümdeki bukleleri uzaklaştırdım ve pencereye doğru baktım. İki adımda pencereye ulaştım ve dumanla kaplı zirvelere bakmak için perdeyi çektim. "Sanırım o dağlarda bir yerde, bir geçitte yatıyor."

İliklerime kadar ürperdim. Racocci'nin tehlikeli bir yer olduğu söylendiği gibi krallığın iki yakasını ayıran sıradağlar da oraya gidip kayalıklarının arasına girmeye cesaret eden herkesi yutmasıyla ünlüydü.

"Belki Bronwen bu görevi başka birine verebilir." Kargaya döndüm, kafasındaki iki sarı beneği inceledim, sonra bakışlarımı kısa boynunun ve siyah kanatlarının üzerinde gezdirdim. "Hatta daha iyisi, neden oraya uçup arkadaşına yardım etmiyorsun?"

Karga gözlerini kıstı sanki, bunun üzerine ben de gözlerimi kıstım.

"Önerimin neden böyle bir bakışı hak ettiğini anlamıyorum. Bu hiç de korkunç bir teklif değil. Fark etmedin galiba, benim ne kanatlarım ne de büyüm var."

Sanki tenim uyuşmuş gibi alnım karıncalandı. Kendimi gece karanlığı çökmüş ormanda, Bronwen ve eyerli bir atın

önünde dururken bulduğumda bu garip duyguyu üzerimden atmak için elimle alnımı ovaladım.

İrkiliverdim. Gözlerimi sıkı sıkı yumdum. Gözümü tekrar açtığımda odama geri dönmüştüm, perdelerimi cankurtaran ipi gibi sımsıkı tutuyordum.

Kazan aşkına, o da neydi öyle? *Başka* bir görü mü?

Eğer öyleyse bunu bana kim göndermişti? Tanrılarımızdan biri mi? Bronwen'in kendisi mi? Bronwen bir tanrıça mıydı? Bir kâhin miydi? Büyücü müydü? Kötü bir ruh muydu? Erimiş yüzü ve görmeyen gözleriyle kesinlikle başka bir dünyaya ait şeytani bir şeye benziyordu.

Ah, Tanrılar aşkına, benim aracılığımla dünyayı yok etmeye gelen kötü bir ruh olabilir miydi?

Primanivi'nin tarihi zihnime doldu ve coşkumu altüst etti. Ben ne yapmıştım? Ne yapıyordum?

OTUZ ALTI

Yatağıma, gözlerini bana dikmiş olan kargaya baktım. Bir anda çömeldim, yatağın altına tıktığım deri çantayı çekip dışarı çıkardım, sonra iki elime birer tane obsidiyen çivi alıp ayağa fırladım.

Karga tüneğinden uçamadan kollarımı uzatıp öne atıldım. Tekrar ve tekrar. Ne zaman çivilerin ete saplanacağını düşünsem siyah dumanın içinden geçip gittiler.

Ensemdeki ter elbisemi sırılsıklam etmişti, kaslarım zonkluyordu ve bacaklarımın arasındaki acı inanılmaz boyutlara ulaşmıştı ama yine de bu kötü kargaya saldırmaya devam ettim.

Bugüne kadar asla bir hayvana zarar vermemiş, zarar gelmesini de asla dilememiştim ama şu anda uyandırdığım kuşun bir hayvan olmadığına her zamankinden daha fazla ikna olmuş durumdaydım.

Silahım havada, sık soluklarımın arasında, "Sen nesin?" diye gürledim.

Pislik şey kaşlarını çatma cüretini gösterdi. Anlayamadığım şey, neden uçup gitmediğiydi... neden benimle alay ediyordu? Duman kapının altından geçemez miydi?

Bıkkınlıkla penceremin mandalını kaldırıp ardına kadar açtım. Esen meltem boncuk boncuk terlemiş üst dudağımı serinletti. "Git! Git ve Bronwen'i bul. Ona kuklası olmadığımı söyle. Dante'nin kalbini fethetmek için ne ona ne de sana ihtiyacım var. Biz beraber olacağız, taç olsun ya da olmasın."

Hâlâ kırık taş çivileri tutuyordum ama parmaklarım gevşemişti ve titriyordu.

"Git hadi!"

Karga gardırobun tepesinden bana bakmaya devam etti.

Tanrılar aşkına; bu, kötü ruhlar tarihindeki en aptal kötü ruh olmalıydı. Ona bir çıkış yolu veriyordum ama o kabul etmiyordu.

Hiç düşünmeden çivileri Mareluce'ye fırlattım. Karanlık kanal onları yuttuktan sonra bakışlarımı kaldırdım ve tam kuşa geri dönmek üzereydim ki Rax'ın karanlık kıyısında duran bir siluet gördüm.

Başındaki örtüyü ve dalgalanan eteğini hayal ediyor olabilirdim ama bu beni, "Başka birini bul!" diye bağırmaktan alıkoyamadı. "Aptal angaryanla işim bitti artık." Gözlerim yanıyordu. Terden. Gözyaşlarından. Büyük ve mutlak bir hayal kırıklığından. *Neden ben?*

Yüksek sesle fısıldadım. "Neden ben?"

Çünkü sen iradesi kalbi kadar kolay kırılan, büyüsü olmayan aptal bir kızsın, işte bu yüzden. Zihnim acımasız bir eleştirmendi.

Yanan gözlerimi Bronwen'den ya da kanalın diğer tarafında duran kişi her kimse ondan, hatta insan olup olmadığı bile belli olmayan o karaltıdan çekip yatak odamın kasvetli köşelerine çevirdim. Beni inceleyen altın gözlerin parıltısını görmeyi bekledim ama hiçbir şey parlamıyordu.

Hiçbir şey hareket etmiyordu.

Karga gitmişti.

Uçup gitmişti işte.

Nihayet.

Eski efsaneler arasında Fae'lerin çocuklarını yuvarlak kulaklı Fae'lerle arkadaş olmamaları konusunda uyarmak için kulaklarına fısıldamaktan hoşlandıkları bir hikâye vardı. Yarımlıkların kulak uçlarını nasıl kaybettiklerinin hikâyesiydi bu. Hâlâ anlatılmaya devam eden bu hikâyeye ben asla inanmadım. Düşüncesiz bir kızın, Fae sırlarıyla dolu kutsal bir kutuyu açıp onları üç krallığa

yayarak bütün bir ırkı mahvettiğini anlatan şu hikâyeye. Ama az önce yaptığım şey bir bakıma bu değil miydi?

Irkımızı mahvetme gücüne sahip bir şeyi serbest bırakmamış mıydım?

"Fallon, Kazan aşkına burada ne oluyor?"

Arkamı dönüp odamın kapısına baktım.

Ninemin uzun, ince vücuduna arkadan vuran ışıkta bile devrilmiş masa sandalyeyi, açık gardırobu, buruşuk çarşafları, su ve şakayıkların saçıldığı devrilmiş vazoya bakarken yüzünde oluşan çizgileri görebiliyordum.

"Sen... odanı mı düzenliyorsun?"

Burnumu çektim ve kirpiklerimi saran ıslaklığı sildim.

"Goccolina, neyin var?"

"Aşk için hiç aptalca bir şey yaptın mı, nine?"

"Büyükbabanla evlendim."

"Sen... sen ona âşık mıydın?"

"Bir zamanlar. Ne oldu?"

Kobalt gökyüzünü kaplayan yıldızlara bakarken büyükanneme açılma arzusuyla dolup taştım.

"Ne yaptın?" Bana biraz daha yaklaşmış olmalıydı çünkü kolları olmasa da çiçek kokusu beni sarmaladı.

Ama saflığımı ve suça nasıl ortak olduğumu öğrendiğinde o kollar bir daha asla bana sarılmayacaktı.

Beni değerli biriymişim gibi görmeyi bırakacağına dair bu korku dilimin karıncalanmasına ve üzerimdeki yükten kurtulmak için duyduğum konuşma arzusunun yok olmasına neden oldu.

Bir şey söylememi beklediği için, "Dante haftaya biraz izin alacak," diye mırıldandım.

Dante'nin izni ve odamın darmadağınık durumu arasındaki bağlantıya şaşırdığı belli olan ninem, önce beni sonra da yatak odamı inceleyerek kaşlarını çattı.

"Tatilini onunla birlikte geçirmemi istedi. Baş başa." Dudaklarımı yaladım. "Kabul ettim."

Milyon yıl geçse de bunu büyükannemle paylaşacağımı hayal etmezdim ama endişemin gerçek kaynağını açıklamaktan çok daha iyiydi.

"Bana kesinlikle izin vermeyeceğini bildiğim için senden izin istemiyorum ama bunu bilmeni istedim."

Kolumu okşaması ve bana kalbimi dinlememi söylemesi için her şeyimi verirdim. Çocukluğumda yaptığı gibi beyaz bir yalan söyleseydi, beni hayatın acımasız gerçeklerinden korumaya çalışsaydı yine. Ama ninem yıllardır bana yalan söylememişti.

İç geçirdi. "Goccolina, sen ve o birlikte kaç seyahate çıkarsanız çıkın, prens seninle asla evlenmeyecek."

Sanki ninem obsidiyen çivileri bana saplamış gibi nefesim kesildi. "Dante ve onun Marco'dan ne kadar farklı olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorsun!"

Ninemin ağzı ince bir çizgi hâlini aldı.

"Çok duygusuzsun, nine. Bu yüzden... Bu yüzden..." Gözlerimdeki sıcak karıncalanma sert yüzünün görüntüsünü bozdu. "Senden nefret ediyorum."

İrkilmedi bile. Ya umursamıyordu ya da gerçekten ciddi olduğumu düşünmüyordu.

"Haksız olduğunu kanıtlayacağım." Odamın kapısına doğru ilerledim ama sonra döndüm, şiltemi kaldırdım ve altın parayı aldım. "Al. Bunu markiye verirsin."

"Nereden..."

"Bana biri verdi."

"Kim? Kimin parasını aldın?"

"Ben almadım. O verdi."

"Kim?"

"Bir prensi sevdiğim için aptal olduğumu ve yokluğun içinden geldiğim için bir hiç olduğumu düşünmeyen bir adam."

Esinti saçımdan bir bukleyi yanan gözlerime doğru savurdu. Geri ittim.

Rüzgârlar seni güvenle eve götürsün.

Aniden aklıma bunun, annemin bana bu köhne mavi evin artık benim evim olmadığını söyleme şekli olduğu geldi. Kanatlarımı karga gibi açıp Rax ve Monteluce üzerinden gerçek evim olan Isolacuori'ye doğru uçmalıydım.

Git. Fallon.

Şimdi ıssız, kararmış kıyıya ve ötesindeki ışıltılı yeşilliğe bakıyordum. *Ben gidiyorum, anne. Bu gece ayrılacağım ve beş kargayı toplayacağım.*

Ah, Luce tahtına oturduğumu gördüğünde ninemin yüzü nasıl olacaktı, kim bilir.

Kendimi taçlı gördüğüm hayalden güç alarak kafesimden çıktım ve son yirmi iki yıldır beni bu kafesin içinde tutsak eden kadından uzaklaştım.

OTUZ YEDİ

Hemen Rax'a yelken açmayı düşünsem de önce meyhaneye gittim. Kralın dediği gibi benim bir sorumluluğum vardı ve büyükannem gururumu incitti diye Amari ailesini zor durumda bırakacak değildim.

Ayrıca maaşımı da almak istiyordum, böylece Luce'nin vahşi doğasına yapacağım yolculuk sırasında param olacaktı ve bir de endişelenmesin diye en iyi arkadaşıma yola çıktığımı haber verecektim.

Şişe Dibi'ne ulaştığımda meyhane yemek yiyenlerle dolup taşmıştı ve her iki kız kardeş de hava büyüleriyle kendilerini şişirmişler gibi görünüyordu. Tüyleri diken diken, köprücük kemikleri terden ışıl ışıldı.

"Nihayet!" Syb, bir tepsi dolusu içkiyle yanımdan geçip tepsiyi bir masaya bıraktı. "Üç krallık aşkına, neredeydin?"

Onları bırakıp gideceğim düşüncesiyle göğüs kafesim suçlulukla doldu.

Benim yerime birini bulurlardı.

Ben yeri doldurulabilecek biriydim.

Geçmişte beni aceleci davranmaya iten o küçük ses, şimdi beni planıma bağlı kalmaya teşvik ediyordu. Artık eve gidemezdim. Hele öyle öfkeyle çıktıktan sonra.

Evimin kapısını çarparak kapattığımdan bu yana arkamda ninemi bulmayı umarak yüzlerce kez omzumun üzerinden baktığım gibi yine omzumun üzerinden baktım. Bana bakan tek kişi güvertesini temizleyen sakallı balıkçıydı.

Büyükannem benim kadar gururuna düşkündü. Onun peşimden gelmesini beklemek, yazın ortasında kar yağmasını beklemekle aynı şey sayılırdı.

Boğazımda oluşan yumruyu yutup kollarımı sıvadım ve işe koyuldum. Bu düşünmemi gerektirmeyen bir işti, böylece sonraki adımlarımı tasarlama fırsatı buldum. İçten içe Bronwen'in beni eyerli bir atla bekleyeceğini tahmin etsem de öyle olmadığı takdirde yola atım olmadan mı çıkacaktım?

Giydiğim kıyafetlerin hiç kullanışlı olmadığını yeni fark ediyordum. Botlarımdan ve fazla yıkanmaktan yıpranmış elbiselerimden ne kadar nefret etsem de Monteluce'yi ipek ayakkabılar ve bir kelebeğin kanatları kadar narin bir elbiseyle arşınlayamazdım.

Rax'ta giysiler uzun süre dayanacak şekilde dikilirdi. Üzerimdekileri biriyle takas edecektim. Elbette bu kadar güzel bir kıyafeti takas etme konusunda sorun yaşamazdım.

Sybille omzunu benimkine vurdu. "Öncelikle, o elbiseyi nereden aldın? Efso. İkincisi, derdin ne?"

"Phoebus'un kız kardeşinden ödünç aldım."

Syb'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yarımlıklardan nefret eden Flavia Acolti sana elbise mi ödünç verdi?"

"Bunu bana Phoebus ödünç verdi."

"Yani Phoebus'un kız kardeşinin elbiselerinden biri öylece ortalıkta duruyordu çünkü... Vay be." Ne tür bir sonuca vardığından emin değildim ama konuyu daha fazla uzatmayacaktım. Belki Phoebus sabah olanları ona anlatırdı ama ben yapmayacaktım. Özellikle sivri kulaklarla dolu bir yerde.

"Derdimin ne olduğuna gelince... Dante'yle yattım." Öğleden sonra kaybettiğim bekâretim düşüncelerimin ön saflarında yer almasa da Sybille'in bunu rastgele bir müşteriden değil, benden duymasını istiyordum.

Doldurmak için getirdiği bakır sürahi parmaklarının arasından kaydı; bar tezgâhına gürültüyle çarparak içkilerinin, tütsülenmiş

et ve peynirle dolu ahşap tabaklarının önünde kamburlaşmış on kadar müşterinin başlarını çevirmesine neden oldu.

"Aman Tanrılar." Beni dirseğimden tutarak meyhanenin karanlık bir köşesine götürürken ağzı hâlâ açıktı. "Ve?.."

"Ve bunun canımı acıtacak bir şey olduğu konusunda beni uyarabilirdin." Ağrı aralıklı sancılara dönüşmüştü.

"Dante'yle yattığına inanamıyorum."

Aslında buna ben de pek inanamıyordum. Bu öğleden sonra bana gerçek değilmiş gibi geliyordu. "Biliyorum."

"Hayal ettiğin gibi, hatta daha fazlası mıydı?"

Tereddüt ettim çünkü hayır, değildi. Bunu Syb'e itiraf etmek istesem de Dante ve ben bir gün evlenecektik. Kocanızın sevişmesinden şikâyet etmek hiç hoş bir şey olmazdı. Ayrıca zamanımız dardı, ileride eminim daha iyi olacaktı.

"Gidiyorum."

Syb başını geriye doğru attı. "Seks yüzünden mi? O kadar mı kötüydü, yoksa o kadar mı iyiydi?"

"Seks yüzünden değil."

"O zaman neden?"

"Bir süreliğine Tarelexo'dan uzaklaşmam gerekiyor. Kumandan Dargento ensemden ayrılmıyor ve evde de işler epey gergin."

Bana dikkatle baktı. "Annen mi?"

"Hayır. Ninem."

Kolumu sıktı. "Üzgünüm, Fal." Aniden şefkati heyecana dönüştü. "Birlikte gidelim."

Bu beni her şeyden çok mutlu ederdi ama onu kendi pisliğimin içine sürüklemek haksızlık olurdu. Dahası, tek başıma gitmezsem kehanetin gerçekleşmeyeceğinden endişeleniyordum ve bu kehanetin doğru çıkmasına gerçekten ihtiyacım vardı.

"Seni yanımda götüremem, canım. Kendi başıma yapmam gereken bir şey bu. Ayrıca seni buradan uzaklaştırırsam ailen

ve kardeşin beni asla affetmezler. Sonra Phoebus gelmek için ısrar eder ama artık yeni bir erkek arkadaşı olduğu için..."

"Ne? Şu sıçana bak sen. Mercutio ile işlerin ciddi olmadığını söylemişti."

"Bence onu söylediğinden daha çok seviyor. Kendine söylediğinden bile."

Sybille sırıttı. "Geçen geceki baloda onları görmeliydin. Onlar öyle..."

"İkinizin dedikodusu bitince biraz yardım ederseniz sevinirim." Giana parıldayan alnını bileğiyle sildi.

"Özür dilerim, Gia. Kimin neye ihtiyacı olduğunu söyle bana." Güzel eteğime ellerimi kuruladım.

"Onuncu masaya bir sürahi şarap, kumandana da bir tabak jambon."

Kumandan burada mıydı? Bakışlarım, tanımadığım, üniformalı biriyle oturan beyazlar içindeki sivri çeneli adama kaydı.

Seni gözetlemek için burada değil, Fallon. Yemek için burada.

"Onuncu masayı alacağım." Bara dönüp tezgâhın üzerine dizilmiş hazır sürahilerden birini kaptım, sonra barın etrafından dolanarak iskambil oynayan altı Tarecuori'liye doğru ilerledim.

Ben bardakları doldururken merdivenlerden yeni inen Catriona telaşla Silvius'a doğru koştu. Meyhane gürültülü, kumandanın masası uzaktaydı, bu yüzden ne konuştuklarını duyamıyordum ama Catriona'nın, onun bir randevuya olan ilgisini ölçtüğünü tahmin ediyordum. Kumandanın evet demesi için dua ediyordum çünkü büyük kaçışım sırasında beni uğurlamamasını tercih ederdim.

Kumandanın bakışları kortezandan bana kayarken Fae şarabını koymayı bitirmiştim. Catriona hafifçe iç çekerek omzunun üzerinden baktı. Kumandan onun teklifini reddetmiş olabilir miydi? Ve eğer reddetmişse bunun nedeni "çalışıyor olması" mıydı, yoksa başka kadınlarla yatmanın ona istediği kişinin saygısını kazandırmayacağını sonunda fark etmiş miydi?

Sybille'in yanına dönerken Silvius'un onunla veya kız kardeşiyle evlenmek istediğini söylesem mi diye düşündüm ama o zaman bunu nasıl öğrendiğime dair uzun bir açıklama yapmam gerekirdi ve henüz kralla olan talihsiz randevumdan ona bahsetmemiştim. Aslında bunu duymamış olmasına biraz şaşırmıştım. Luce'liler dedikodu yapmayı çok severlerdi ve bir yarımlığın yılan büyüsü yaptığı için tutuklanmasından daha iyi ne haber olabilirdi?

"Babamın tabaklar konusunda yardıma ihtiyacı var." Giana mutfağı işaret etti.

Sallanan kapıyı omzumla açtım, yardım teklif etmek üzereydim ki Marcello'nun kesme tahtası üzerinde güvercin kestiğini fark ettim. Kuşlar tüysüzdü ancak kafaları hâlâ gövdelerine bağlıydı. Midem bulandı ve bayılacak gibi oldum. Kapının çerçevesini kavrayarak ileri doğru bir adım atmaya çalışmadan önce görüşümün düzelmesini, midemin sakinleşmesini bekledim.

Marcello'yu ilk kez rostoluk et hazırlarken görmüyordum ama nedense bir an için bana kargayı hatırlatmıştı. Ve evet, daha önce hayvanı şişlemeyi denemiştim fakat sadece onu tekrar heykel hâline getirmek içindi, birinin akşam yemeğine dönüşsün diye değil.

"Fallon, iyi misin?" Defne yanıma gelmiş, bana destek olmak için kolunu belime dolamıştı.

"Üzgünüm. Evet. Ben... bugün yemek yemeyi unuttum." O anda gerçekten de unutmuş olduğum aklıma geldi.

Beni doğrama tahtasına çok yakın olan tahta bir tabureye götürdü ve bir kalıp *pecorino* peynirinin paketini açtı. Peyniri dilimledikten sonra bir sebze turşusu kavanozunun kapağını açtı ve ikisini de önüme koydu.

Bakışlarımı taburemin altındaki kirli zeminden kaldırmadan yemeğimi mideye indirdim. Muhtemelen çok hızlı yediğim için bitirdikten sonra kendimi daha iyi hissetmedim ama yediğime memnundum.

Tabağımı köpüklü suyla dolu lavaboda ovalarken Defne ve Marcello'ya hesapta olmayan bir yolculuğa çıkmam gerektiğini söyledim; *hayır, kimsenin başına kötü bir şey gelmemişti ama artık meyhanede çalışamayacaktım.*

Defne'nin dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Zamanı gelmişti. Marcello ve ben yuvadan ne zaman uçacağını merak ediyorduk."

Ne kadar da uygun...

"Syb'i de aynısını yapması için teşvik etmelisin." Marcello'nun öğüdü beni şaşırtarak susmama neden oldu. "Belki o da seninle gelebilir. Siz kızlar birlikte çok güzel zamanlar geçirdiniz..."

"Yapamam." Sözcükler ağzımdan amaçladığımdan çok daha küstahça çıkmıştı. "Şu anda onu yanımda götüremem. Ama yerleştiğimde... "

Kaş çatarak birbirlerine baktılar.

"Yerleşmek mi?" diye tekrarladı Defne.

"Bir arkadaşımla buluşacağım. Ve şey... nereye varacağını görmek istiyorum ama Syb'e ondan bahsetmedim."

"Ah..." Defne'nin alnı düzleşti. "Yani konu bir erkek. Geçen gece konuştuğumuz kişi mi?"

"Evet," diye yalan söyledim.

Marcello'nun tereddüdü kaybolmamıştı. Tam aksine, bir erkekle buluşmaya gideceğimi duyduğu için düpedüz hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. Bu adamın kanatları ve tüyleri olduğunu, ayrıca muhtemelen erkek de olmadığını öğrenseydi ne hissederdi acaba?

"Ceres bu arkadaşınla tanıştı mı?" Sesi gergindi.

"Ninemle tanışmış olsaydı hâlâ benimle buluşmak ister miydi sence? Ninem Justus'tan daha korkutucu olabiliyor."

Bunu duyan Defne kıkırdadı.

Marcello, "Eh, adını bilseydim daha rahat ederdim," diye homurdandı. "Bir şey olursa..."

Defne kocasının koluna vurdu. "Zavallı kızı rahat bırak. Anne babamızın arkasından nasıl iş çevirdiğimizi hatırlamıyor musun?"

Defne'yi öpebilirdim. Hatta yanağına küçük bir öpücük kondurdum ve "Teşekkürler," diye fısıldadım.

"Her zaman." Defne bozuk para kesesini çıkardı ama maaşımı mesai bitiminde alacağımı, bir matara, bir kalıp sert peynir ve biraz kuru meyvenin ücretini de düşeceğimi söyledim.

"Bu adam seni beslemeyecek mi?" Marcello sanki sahte sevgilimi katletmeye hazırmış gibi kasap bıçağının düz kenarını açık avucuna vurdu.

Defne başını iki yana salladı. "Eminim besleyecektir, *mi cuori*. Şimdi kendini yaralamadan ve Sinyor Guardano'nun yemeğinin üzerine kan dökmeden önce o bıçağı elinden bırak. Kan soslu güvercin Nebba'da bir lezzet sayılabilir ama uygar krallığımızda öyle değil."

Marcello bıçağı bırakmayınca, "Yürümez de kendi yolumu kendim çizmem gerekirse diye hazırlıklı gitmeyi tercih ederim," dedim.

"Akıllı kız." Defne, erkeklerin artık eski günlerdeki gibi yetiştirilmediğini söyleyerek sakalının içine doğru homurdanan kocasına bakarak kaşlarını kaldırdı. "Gece bitmeden malzemelerini hazırlayacağım."

Onlara defalarca teşekkür ederek teslim edilmeye hazır bir yemek tepsisi alıp salona geri döndüm. Kumandanın içkisini içip gitmiş olması için dua ettim ama hâlâ oradaydı. Daha da kötüsü, masaların etrafında dolanmamı izliyordu.

Bar kısmına geri döndüğümde onun yüzünden diken diken olan tüylerimi indirmek için derimi ovmak istedim. Teknik olarak hiçbir şeyden kaçmıyor olsam da bu rahatsız edici erkeği hiç özlemeyecektim.

Özellikle de Catriona önümdeki tabureye oturup, "Bu adam sana kafayı takmış, micara," dedikten sonra. "Kızlık zarın için ücret pazarlığı yapmamı istemediğinden emin misin?"

Catriona'nın yüksek sesle söylediği sözler yüzünden saç diplerimden parmak uçlarıma kadar kızardım. Bakışlarımı sildiğim su sürahisinden ayırmadan, "Rax'a taşınmayı ve hayatımın geri kalanında cinsel ilişkiden uzak durmayı tercih ederim," diye mırıldandım. Artık kızlık zarım olmadığını itiraf edebilirdim ama bu ne onu ne de başka herhangi birini ilgilendirirdi.

Adamdan hoşlanmadığımı ilk kez ima etmemiş olmama rağmen Catriona şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

Artan bir öfkeyle gülümsedim. "Ama beni ve bekâretimi düşündüğün için teşekkürler."

İç geçirdi. "Yazık. Çok yazık."

Tam tersi. Kumandan, lanet olası bir itirafta bulunmam için beni düzerken muhtemelen boynumu kırardı.

Akşamın geri kalanında adamın son zilden önce gitmesi için sessizce dua edip durdum ama inatçı eşek koltuğundan kımıldamadı bile ve aval aval bakmasa da boynumdaki tüyler bakışlarından ara sıra diken diken olmaya devam etti.

Ya vardiyamın sonuna kadar beni beklerse? Peşimde yüksek rütbeli bir subay varken Rax'a gitmek için nasıl pazarlık yapacaktım?

Sondan önceki müşteriler gittikten sonra nihayet onun masasına yöneldim. "Borcunuz bir gümüş ve on beş bakır para."

Canlı bir insandan çok manken gibi görünen son derece hareketsiz masa arkadaşına başıyla işaret etti. Genç adam iki gümüş para çıkardı.

"Üstünü alıp geleceğim." Ağrıyan ayaklarımın üzerinde döndüm. Günümün daha bitmediğini düşününce...

"Üstü sizde kalsın, Sinyorina Rossi."

Omzumun üzerinden, "Cömertliğinizi Amari'lere söyleyeceğimden emin olabilirsiniz," dedim.

Ben uzaklaşamadan kumandan tekrar seslendi. "Prensi baştan çıkarmanın davanıza faydası olmayacak."

Bu adamla muhatap olmak istemiyordum. Olmam gereken yerler, bulmam gereken kargalar vardı. Ama dramatik şekilde iç geçirmekten kendimi alamadım. "Hayır, olamaz. Kurnaz planım suya düştü. Söyle o zaman, kimi baştan çıkarayım? Kralın kendisini mi? *Seni* mi?"

Küstahlığımın onu kesin olarak susturacağını sanmış, daha doğrusu ummuştum ama belli ki beni biraz daha iğnelemeye kararlıydı. "Yakışıklı prensinizin şu anda ne yaptığını biliyor musunuz?" Silvius'un sesi o kadar yakından gelmişti ki arkamı döndüm. Elleri her zamanki gibi arkasında bağlı, dudaklarında sırıtışla bana doğru geliyordu. "Glace prensesiyle yemek yiyor." Silvius bir yılan gibi etrafımda süzülüyordu. "Kuzeyde görevliyken çıkmışlar, öyle duydum."

"Ne güzel."

"Prensese karşı herhangi bir sevgi duymadığına inandığını görebiliyorum."

"Çünkü duymuyor. Romantik şeyler hissetmiyor."

"Romantik açıdan ilgilenmediğin erkekleri öper misin?"

"Hayır."

"Ben de onu diyorum işte."

"Ne diyorsun?"

"Bu gece buraya gelmeden önce Isolacuori'de bir toplantım vardı. Oraya vardığımda Dante'nin dili prensesin boğazındaydı."

"Yalan söylüyorsun."

Pantolonunun cebinden ışıltılı bir enfiye kutusu çıkardı ve tek bir tuz tanesini tutup dilinin ucuna bastırdı. Yuttuktan sonra aynı kelimeleri tekrarladı ve bu kelimelerin her biri kalbimin kırılgan kabuğuna işleyerek ağrımasına neden oldu. "Adam fahişelerle yatmıyor çünkü Glace prensesi onu o hâlde yatağına almıyormuş. Ama ona senden bahsetmediğini tahmin ediyorum." Enfiye kutusunu bana doğru kaydırdı ve ben bu

oyunu oynamak istemememe rağmen bir çimdik topak alıp kokladım.

Tuzdu. Gerçekten tuzdu.

Kutuyu kapatıp cebine geri koydu. "Haberlerden kesinlikle rahatsız olmuş gibi görünüyorsun."

Parmaklarımı kıvırıp o kadar sıkı yumruk yaptım ki tırnaklarım avuç içlerimde küçük hilal izleri oluşturdu.

"Kumandan Silvius, işletmemiz kapandı." Giana'nın sesi çarpışan metaller gibi çınladı.

Kumandan ona doğru parlak bir şey fırlattı. "Oda tutacağım. Tercihen hamamböceği olmayan bir oda."

Giana gümüş paranın döne döne yere düşmesini izlerken burun delikleri açıldı, onu yakalamaya çalışmadı bile. "Korkarım bu gece için bütün odalarımız dolu."

Silvius aralıksız dönüşünü durdurdu. "Öyle mi? Catriona bu akşam bana eşlik etmeyi teklif ettiğinde işlerin fahişeler için kesat olduğundan bahsetmişti."

Gia ona yanıt vermeye tenezzül etmedi. "Çıkarken paranızı almayı unutmayın."

"Dikkatli olun, Sinyorina Amari. Bu kuruluşun itibarını artırabilir veya yerle bir edebilirim." Gia'yı ve ailesini ne kadar kolay mahvedebileceğini göstermek için parmaklarını şaklattı.

"Tehditleri hoş karşılamam, Kumandan. Şimdi, personelimi taciz etmeyi bırakın ve yolunuza gidin. Hatta belki bir daha geri dönmezsiniz. Dediğiniz gibi tesisimizde çok fazla hamamböceği var. Bazılarını kovmamızın zamanı geldi."

Adamın dik bakışları korkutucuydu ama Giana gözünü bile kırpmadı. Sarılmak ve desteği için teşekkür etmek istesem de ona ve ailesine bunu yaşattığım için duyduğum suçluluk hissi, ayaklarımın kirli döşeme tahtalarına ve kollarımın da kaburgalarıma yapışıp kalmasına neden oldu.

Gidişimi herhangi bir tanrı takdir etmemiş olabilirdi ama bu yine de etrafımdaki herkes için bir nimetti.

Kumandan ve arkadaşı nihayet ayrıldıklarında, "Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Neden, Fallon?"

"Seni benim yüzümden tehdit etti."

Bulaşık beziyle bar tezgâhını siliyordu. "Dolcca, bir daha asla aptal adamların suçunu üstlenme. Şimdi, kapıyı kilitle ve macerana atılmadan önce burayı toparlamama yardım et."

"Duydun mu?"

"Ben her şeyi duyarım."

"Her şeyi, öyle mi? Öğleden sonramı nasıl geçirdiğimi de duydun mu?"

Sybille mutfaktan çıktı. "Nihayet. O spirit bokunun asla gitmeyeceğini düşünmeye başlamıştım." Ablasıyla bana bir bakış atıp kaşlarını çattı. "Ne kaçırdım?"

"Fallon, Isolacuori'deki maceralarını anlatmak üzereydi."

Tanrılar aşkına, Giana gerçekten de her şeyi duyuyordu.

Syb nefesini tuttu. "Bensiz Isolacuori'ye mi gittin?"

"İnan bana, o yolculukta peşime takılmak istemezdin."

Onlara kraldan, Justus'tan ve kumandanın beni Mareluce'ye atma önerisinden bahsettiğimde Syb'in ağzı inci gibi dişleri ortaya çıkana kadar açıldı. Ablasıysa bir gram bile şaşırmamıştı.

Odanın diğer ucundaki olta iplerine asılmış fenerlerin ışığını söndürürken Giana'ya, "Sence bu doğru mu?" diye sordum. "Glace prensesi hakkındakiler?"

Bana yan yan baktı. "O tatlı kalbini katılaştır, Fallon, yoksa dünyamız onun tüm güzelliğini soldurur."

Ne kadar şiirsel olursa olsun sorumun cevabı bu değildi. "Bu evet anlamına mı geliyor?"

"Hayır, ilişkileri olduğunu duymamıştım. Yine de buna şaşırdım mı? Hayır. Eponine, Nebba'dan geliyor. Marco'nun son krallıkla bir ittifak arayışına girmesi çok doğal."

"Eğer o istemiyorsa Marco kardeşini evlenmeye zorlayamaz."

"Belki. Ama ya Dante de istiyorsa?"

Öfke aç bir hayvan gibi içimi kemiriyor, tatlı olan her şeyi yutuyordu; öyle ki geriye sadece Marco'yu hemen tahttan indirmek için kıvranan, kuduz bir açlık kaldı.

Belki sonunda Dante beni seçmezdi ama en azından onun kendi seçimini yapmasını sağlayabilirdim.

OTUZ SEKİZ

Defne ve Marcello bana kemiklerimi kırarcasına sıkı sıkı sarıldıktan sonra Syb'le birlikte ay ışığının aydınlattığı iskeleye doğru yola çıktık, annesiyle babasının yazdığı ve mumla mühürlediği notu gümbürdeyen göğsüme astığım el çantama sıkıştırdım.

Kalp atışlarım birbirine o kadar yakındı ki bir avuç dolusu bakır parayı tıngırdatıyor, dağı geçişim sırasında beni ayakta tutacak olan yiyecek ve suyu sallıyordu. En azından yiyecek ve su olacaktı. Bronwen'i yanında atla gördüğüm görünün nedeni kan şekerimin düşmüş olmasıysa param o zamana kadar bitebilirdi. Bunun bir halüsinasyon değil, geleceğimin bir kehaneti olduğunu ummak tek çaremdi.

Rıhtım bu saatte hâlâ sakin olsa da birçok balıkçı çoktan kalkmış, yemlerini ve ağlarını hazırlıyordu. Feribot iskelesine doğru yürürken ay ışığı Mattia'nın omuz hizasındaki saçlarını aydınlattı. Antoni'nin teknesinin güvertesine çömelmiş, bir kafesten midye çıkarıyordu. Başını kaldırıp bizi görünce hareketleri yavaşladı.

El salladım. Antoni ona ilişkimizin bittiğini söylememiş olmalıydı çünkü o da çekingen bir gülümsemeyle el sallayarak karşılık verdi.

Syb bana doğru eğildi ve "Ona çıkma teklif etsem sence tuhaf olur mu?" diye fısıldadı.

"Neden tuhaf olsun ki?"

Tek kaşını kaldırdı. "Çünkü Antoni'yle yattım."

"Bir yıldan uzun süre önce." Profilden arkadaşımın narin hatlarını, gür kirpiklerini, kalkık burnunu ve koyu kahverengi yüzünden bir ton daha koyu olan dolgun ağzını inceledim. "Bence şansını dene."

"Ya beni reddederse? Sen gidersen elimi kim tutacak?"

"Phoebus."

Somurttu. "Peki ya diğer elimi?"

Gözlerimi devirdim. "Uzun süre kalmayacağım."

"Keşke bana tam olarak nereye gittiğini söylesen."

"Rüzgârların beni savurduğu yere."

"Ya rüzgârlar seni bir uçurumdan aşağı savurursa?"

"Uçurum kenarlarına fazla yakın durmamaya özen göstereceğim."

"Tarespagia'ya gerçekten deniz yoluyla gitmelisin. Monteluce'ye gidenlerin kaybolduğunu duydum."

"*Tek* yol var ve orada da sürekli devriye geziyor. Kaybolma ihtimalim var mı sence?"

"Zorluklara meydan okumakta iyisin."

Gülümseyerek omzumu omzuna vurdum. Vapur dubasına vardıktan sonra mavi gözlü kanal kaptanına Marcello'nun yazdığı, geçiş sebebimi –onun adına meyhane için mal almak– açıklayan mektubu uzattım, sonra biletimin ücretini ödemek için bir bakır para verdim.

"Feribot dolu," dedi adam.

"Hımm." Sybille boş oturaklara bakarak kaşlarını çattı. "Bana son derece boş görünüyor."

"Feribot dolu." Adam notu bana geri verince Marcello'nun adamdan binmeme izin vermemesini rica ettiğinden endişe ederek açıp hızlıca okudum ancak dalgalı kıvrımlar ve halkalarla dolu el yazısı tam olarak söz verdiği şeyi söylüyordu.

"Bu çok saçma." Sybille'in yanakları öfkeyle şişti.

"Neden beni almıyorsun?" diye sordum.

Omzumun üzerinden baktığını gördüm ve döndüm. Bizi izleyen kimseyi görmesem de birinin emirlerine uyarak bana izin vermediği belliydi. Kumandanın mı?

"Eve gitsen iyi olur, Yılan Efsuncusu çünkü kimse senin kaçmana yardım etmek için ekmek teknesini riske atmaz."

Dişlerimi sıkıp döndüm ve Sybille'in de dönmesini sağladım. "Bunun arkasında Silvius var."

"Neden o... *Ah.* Bok."

Daha uygun bir lakap bulamazdı. Belki bundan sonra ona Kumandan Bok demeye başlardım. Tam onluk bir isimdi.

Syb beni durdurdu. "Antoni'ye sormalısın. O seni kesinlikle alır."

Vapur kaptanının sesi kulaklarımda çınladı ve başımı iki yana salladım. "Başının belaya girmesini istemiyorum."

"Sanırım karşıya yüzerek de geçebilirsin. Zaten boktan bir gün geçirdin. Biraz daha boktanlık olsa ne olur?

"Mizahın sınır tanımıyor, Syb."

Kirli sulardan geçme fikri midemi bulandırsa da Minimus'a ıslık çalmayı ve dalgalı karanlığa dalmayı düşündüm. Ama iki ihtimal beni durdurdu. A: Minimus benim yılan olmadığım gerçeğini göz ardı edebilirdi. B: Silvius'un işine gelen bir şey yapmış olurdum.

Bronwen'in benim için üçüncü bir seçenek sunmasını dileyerek bakışlarımı alçalmakta olan ayın etrafını saran puslu bulutlara kaldırdım. Gökyüzünden bir halat ya da demir bir karga düşmeyince ya da üzerimde kara bir kuş süzülmeyince gözlerimi kışla adasının ötesindeki meşale ışıklarıyla dolu karanlık ormana çevirdim.

Bunun bir yanılsama olduğunun farkındaydım ama Racocci, Tarelexo'dan uzaklaşıyor gibi görünüyordu.

"Hemen döneceğim. Kıpırdama." Sybille kolumdan çıktı.

O beni rıhtımda mahvolmakta olan geleceğimi tek başıma düşünmem için bırakınca gözlerimi kapatıp düşünmeye başladım

ama çözüm bulmak yerine zihnim Isolacuori'ye ve Dante'nin söylenene göre kur yaptığı prensese kaydı. Ben de Beryl'i ve diğerlerini benim için reddettiğini düşünmüştüm.

Yanında bir prenses olsun istiyorsa neden onu tahta oturtmak için kendimi ve akıl sağlığımı riske atıyordum ki? Başka kadın olmayacağına söz vermişti. Öfkeden sonra içim kıskançlıkla doldu ama ardından başka bir öfke dalgası alev alev yanan hıncıma baskın geldi.

Neden Kumandan Bok'un sözüne güveniyordum ki? Pekâlâ o da tuza dayanıklı olabilirdi. Belki de onları öpüşürken gördüğünü sanmış ve bu yüzden o kelimeleri söyleyebilmişti...

"Hadi, çok şüpheli kişi." İnce bir kol belime dolandı. "Sana bir çözüm buldum."

Gözlerimi açıp Sybille'e baktım. "Hangisi?"

"Göreceksin."

Gördüğümde, olduğum yere çivilenmiş gibi durdum. "Antoni'yi bu işe karıştırmayacağımı sana söylemiştim."

"O yüzden de Mattia'ya sordum zaten. Hatta senin için pazarlık bile yaptım."

"Sybille, hayır."

"Aman, sakin ol. Bu benim için çok kazançlı oldu. Sadece arkadaşımın rüyasını gerçekleştirmekle kalmıyorum, aynı zamanda seksi bir sarışınla randevum da oluyor."

Ben o adımı atmamak için gerekçeler sıralarken o beni sürükledi. "Homurdanmayı kes ve hemen gemiye bin."

"Sybille."

"Fallon."

"Her zaman ikinizle birlikte üçlü yapma hayali kurmuşumdur." Mattia bunu o kadar yüksek sesle söylemişti ki yoldan geçen bir muhafızın ve birkaç denizcinin dikkatini çekti. Ellerini uzattı. Syb birini tuttu, sonra diğerini tutmam için başını salladı. "Antoni çok kıskanacak."

"Neyi kıskanacağım?" Mavi gözlü kaptan güvertenin altından, üzerinde sadece pantolonla çıktı.

Çıplak göğsü bakışlarımı mıknatıs gibi çekerken şişkin pazularını saran sıra sıra ışıltılı bantları görünce gözlerim irileşti. Laf olsun diye anlaşmalar mı yapıyordu? Bir kolunda yirmi saydım, diğer kolunda daha da fazlası vardı.

Beni ona bakarken yakalamasın diye gözlerimi bir olta takımı kutusunu karıştıran yan teknedeki sakallı kaptana çevirdim.

"Şu zamanlamaya bakın hanımlar. Kamara tamamen bize ait."

Syb elimi yanımdan çekip Mattia'nın avucuna koydu. Ben tepki veremeden Mattia ikimizi de gemiye bindirdi.

OTUZ DOKUZ

Antoni, Mattia ile aramıza girerek arkadaşının kolunu büktü ve parmaklarını açıp beni bırakmaya zorladı. "Hayır."

Syb dişlerinin arasından, "Antoni," diye tısladı. "İyi. Dörtlü o zaman!" diye bağırarak elimi tuttu ve beni güvertenin altındaki kamaraya çekti.

Antoni dudaklarını daha da sıktı ama yine de onu takip etti.

İçeri girdiğimiz an Sybille kapıyı çarparak kapattı. "Tanrılar aşkına, gizli kapaklı iş yapmayı hiç bilmiyorsun."

"Neler oluyor?" diye homurdandı Antoni.

"Daha yeni uyandın, değil mi?" Syb onun kaslı gövdesine baktı.

Antoni elini yüzünü ovuşturdu. "Açıklamaya başla."

Syb ağzını açtı ama ben önce davrandım. "Kumandan Dargento, yılanları evcilleştirebildiğimi kanıtlamam için Mareluce'ye atılmamı önerdi."

Antoni'ye tam olarak Sybille'e anlattıklarımı anlatacaktım, ailesine anlattığım hikâye bu değildi. O kadar çok yalan söylemiştim ki... Hepsi de sevdiklerimi korumak içindi ama yine de... Yalanların dudaklarımdan kolayca dökülüyor olması içimi suçluluk duygusuyla doldurdu.

"Kral Marco'nun Tarespagia'ya gitmesi gerekiyordu, bu yüzden okyanusa atılmamı gelecek hafta oradan dönene kadar erteledi. Sanırım o ya da büyükbabam bu sırada beni izlemeye karar vermişler."

"Neden ikinci kaptanımla üçlü seks yapmak için burada olduğunu hâlâ anlamıyorum." Antoni'nin sesinde anlayış yoktu.

"Tam oraya geliyordu..." Syb ofladı. "Tanrılar aşkına, bu sabah ne kadar da huysuzsun."

Dilimin ucuyla dudaklarımı ıslattım, parmaklarımı derme çatma çantamın askısı boyunca kaydırdım. "Mareluce'ye atılmak istemiyorum, Antoni. Silvius'un teorisini test etmek istemiyorum, özellikle de kralın önünde. Bir yeteneğim varsa kralın bana ne yapacağını yalnızca tanrılar bilir ve öyle bir yeteneğim yoksa yılanlar kim bilir bana ne yaparlar."

"Yani kaçmak mı istiyorsun?"

"Evet." İşte yalanlar burada başlıyordu. "Syb'in ailesine diğer yakada bir adamla buluşacağımı ve bu yüzden buradan ayrılacağımı söyledim ama bir erkekle falan buluşmayacağım. Bir yılan oyuncağına ya da kralın cephaneliğindeki yeni bir alete dönüşmemek için kaçmaya çalışıyorum."

"Yakışıklı prens seni kurtaramaz mı?"

Kazan bilir nasıl oldu ama sakinliğimi korudum. "O kozunu ben on yıl önce kanala düştükten sonra kullandı."

Uzun bir süre kimse bir şey söylemedi.

Sessizliği Antoni bozdu. "Yani planın hayatını kaçak olarak geçirmek mi?"

"Hayır. Planım Tarespagia'ya ulaşmak. Büyük büyükannem Xema Rossi orada yaşıyor ve çok güçlü bir kadın, beni koruyacağına inanıyorum."

"*İnanıyor* musun?" Antoni'nin alaycı ses tonu yüzünden Marcello'nun mektubunu buruşturuverdim.

Sybille yalanıma inanmış ve Justus'un annesine gitmenin harika bir fikir olduğunu söylemişti fakat Antoni ikna olmamıştı.

"Planın berbat, Fallon."

"Fikrini sormadım."

"Olabilir ama benden bir şey istemek için burada olduğun çok açık."

"Bu kötü bir fikirdi." Dönüp kapı koluna uzandım.

Sybille beni engellemek için duvara doğru atıldı. "İşin içine gurur giriyor diye ölmene izin vermeyeceğim."

Kamara karanlık olmasına rağmen Antoni'nin çenesinin sinirden titrediğini fark ettim.

"Bu büyük bir istek, Antoni ve istersen hayır diyebilirsin ama Fallon'ın o kanalı geçmesi gerekiyor. Tekneni ödünç almak istiyorum. Bunun için sana para ödeyeceğim elbette."

"Sybille," diye fısıldadım, aklındaki şeyin bu olduğundan habersizdim.

"Sen..." diye kekeledi Antoni. "Tekne kullanmayı biliyor musun?"

Omzunu silkti. "Ne kadar zor olabilir ki? Siz ikiniz yapıyorsunuz."

Mattia homurdandı.

"Peki aranan bir suçluyla birlikte nöbetçi barikatını tam olarak nasıl geçeceksin, ha?"

"Ben bir suçlu değilim..." Yutkundum. "Henüz."

Syb babasının bana yazdığı notu kapıp Antoni'nin eline tutuşturdu. Tekne diğerlerinin arasında sıkışıp kaldığı için tek lombozdan içeri çok az ışık giriyordu. Antoni okuyabilmek için gözlerini kıstı.

"Okuma yazma bildiğini biliyorum, o yüzden orada Fallon'ın adının yazdığını fark etmiş olmalısın." Antoni parşömenin üzerindeki bir noktaya parmağını bastırdı.

"Biraz mürekkep lekesinin çözemeyeceği bir şey değil. Üstelik babamın imzası var."

"Ya tekneyi aramak isterlerse?"

"İşte bu yüzden *senin* tekneni ödünç almak istiyorum, Antoni." Syb ayağını küçük yuvarlak halıya vurmaya başladı.

Uzun bir sessizlik oldu. Herkesin neden bu kadar sessiz ve ciddi olduğundan emin değildim, sonra Mattia'nın dudağını kemirdiğini ve Antoni'nin kaşlarını çattığını fark ettim.

"Sen onu nereden biliyorsun?" diye sordu en sonunda Antoni.

Kaşlarımı çattım. "*O* ne?"

Antoni'nin âdemelması gırtlağında aşağı yukarı hareket etti. "Sana kim söyledi?"

"İki ile ikiyi bir araya getirdim. Seninle ablamın çıkmadığınızı ve ikinizin insanlarla da çıkmadığını biliyorum ama yine de ikiniz birlikte Rax'a gidip gelmek için haddinden fazla zaman harcıyorsunuz. Bu arada, yaptığın şeyi onaylıyorum."

"Ne yapıyorsun ki?" diye sorarken buldum kendimi.

Bana öyle sert baktı ki bir adım geri çekilip ağzımı kapattım. "Bu seni hiç ilgilendirmez. Teknemi ödünç almaya gelince, cevabım hayır."

"Fallon'ın hayatından bahsediyoruz! Ölmesini mi istiyorsun?"

Antoni Sybille'e ters ters baktı. "Ödünç almaya hayır dedim çünkü bu lanet şeyi ben kullanacağım."

"Bunun çok da iyi bir fikir olduğundan emin değilim, Kaptan." Mattia parmaklarını altın rengi saçlarına götürdü ve çenesiyle beni işaret etti. "Sokaklarda, onun karşıya geçmesine izin verenin Filiaserpens'e atılacağı söyleniyor."

"Yani Sybille'in yılanlarla yüzmesine gönül rahatlığıyla izin vereceksin, öyle mi?" diye sordu Antoni.

"O bir kız. Yakalanmaz ki."

"Bu ne kadar da aptalca bir varsayım böyle?"

Mattia elini saçından çekti ve yanına indirdi.

"Dargento'nun bir dişiyi cezalandırmak için bir an bile tereddüt edeceğini mi düşünüyorsun, Mattia? Sybille'in Fallon'ın en iyi arkadaşı olduğundan bahsetmiyorum bile. Tüm Luce bunu biliyor. Bakacağı *ilk* kişi o olur. Bu yüzden Syb bu teknede olmayacak. Sen ve Riccio da." Antoni'nin loş ışıkla hiçbir ilgisi olmayan, gölgelerle dolu mavi gözleri sonunda benimkilere odaklandı. "Onu karşıya ben geçireceğim."

İtiraz etmek istedim ama başka seçeneğim var mıydı?

"Bu gece alacakaranlıkta yola çıkacağız."

Kalbim gümbür gümbür atıyordu. "Hemen gitmem gerek," diye fısıldadım.

"Az önce kralın dönene kadar Dargento'nun teklifini yerine getirmeyeceğini söyledin."

"Biliyorum ama... ama eve gidemem. Kayınvalidesini aramaya gideceğimi söyleyince ninemle kavga ettik." Ah, yalanlar nasıl da dilimden dökülüyordu, üstelik gerçeğe öyle çok benziyorlardı ki ben bile onlara inanmaya başlayabilirdim.

Sybille, "Benimle kalabilirsin," dedi. "Ayrıca biraz uyusan iyi olur."

Hissettiğim kadar bitkin göründüğümden hiç şüphem yoktu.

Sybille koluma girdi. "O zaman hava kararduğında buluşuyoruz, tamam mı?"

"Hayır, *biz* değil. Sadece Fallon. Ve Giana'ya onu yolculuk için hazırlamasını söyle. O ne yapacağını bilir."

Tanrım, bu ikisi Rax'ta ne tür yasadışı operasyonlar yürütüyorlardı?

Syb kapıyı açtı.

O beni çekip dışarı çıkaramadan Antoni başıyla beni işaret etti. "Fallon'la bir dakika verin bana." Ne Mattia ne de Sybille gitmek için herhangi bir harekette bulununca, "Yalnız" diye ekledi.

Ondan ayrıldıktan bir saniye sonra tekrar Dante'nin kollarına atladığım için benden dizlerine kapanmamı ve özür dilememi isteyeceğini düşünerek alt dudağımı ısırdım çünkü bildiğini tahmin ediyordum. Ne de olsa prensi kavurucu güneşin altında öptüğümü tüm Luce görmüştü.

Kapı diğer ikisinin arkasından kapandığında Antoni, "Büyük büyükannenin gerçekten yardım edebileceğini düşünüyorsan seni doğruca Tarespagia'ya götüreceğim," dedi.

Alt dudağımı yaladım. "Bu günlerce denizde yol almak demek. Beni saklasan bile bu çok büyük bir risk olur."

"Gerçekten de oraya kadar yürümeyi planlıyor olamazsın."

"Bir at alacağım."

"Anakaranın diğer tarafına ulaşman yine de bir haftadan fazla sürer."

"Farkındayım."

"Ama bunu teknemde birkaç gün geçirmeye tercih ediyorsun, öyle mi?" Sesinde kırgınlık vardı. Nedenini bilmiyordum ama sonra, "Benimle sevişmeni isteyeceğimden endişeleniyorsan, öyle bir şey istemeyeceğim," dedi.

"Benden asla yararlanmayacağını biliyorum, Antoni."

"Öyleyse neden teklifimi kabul etmiyorsun?"

"Etmiyorum işte. Yapamam. Israr etmen cevabımı değiştirmeyecek."

"Kumandandan korkmuyorum."

Partiye katıldığımızda asi dört arkadaşımla insanlar arasında hissettiğim yakınlığı hatırladım. Şimdi taşlar yerine oturmuştu. "Racocci'deki faaliyetlerinizi göz önünde bulundurursak o kadarını tahmin ediyorum." *Onlar her neyse artık...*

Bana neredeyse sonsuz gibi gelen bir süre boyunca ciğerlerimizi terk eden hava ve teknenin gövdesine çarpan dalgaların sesi dışında kamarada tek bir ses duyulmadı.

"Büyük büyükannen yardım etmeyi reddederse ne olacak?"

"Shabbe'ye giden bir gemiye bineceğim. Kralımızdan ne kadar nefret ettiklerini göz önünde bulundurduğumuzda beni kabul edeceklerdir."

"Hiçbir tekne seni kraliçeliğe götürmez."

"O zaman oraya yüzerek giderim." Hayal kırıklığım iyice artmaya başlamıştı.

"Bütün bunları yüzmekten kaçınmak için yaptığını sanıyordum."

Bıkkınlıkla elimi havaya kaldırdım. "Öyleyse Monteluce'ye geri dönüp fâni günlerimin geri kalanını orada saklanarak geçiririm."

Boynundaki kaslar, teknesini rıhtıma bağlayan demirleme halatları kadar gergindi.

"Monteluce, krallıktaki en tehlikeli yerlerden biri."

"Korkmuyorum."

"Korkmalısın." Öfkesi tenini ısıtmış olmalıydı çünkü cildinin okyanus ve güneş kokusu küçük kamarayı sardı.

Elimi kapının koluna koydum. "Pekâlâ, ortadan kaybolmayı seçiyorum. Benim için işe yarar."

Antoni oflama ile homurdanma arası bir ses çıkardı. Tan vaktinin çiğ ışığını sızdıran küçük pencereye gözlerini dikerek, "Tekneyi güne hazırlamam gerekiyor," dedi. "Alacakaranlıkta görüşürüz."

"Özür dilerim."

Cevap vermedi. Bana bakmadı bile ama beni duyduğunu biliyordum. Nasıl duymasındı ki? Kamara küçücüktü ve ben fısıldamamış, alçak sesle bile konuşmamıştım.

İç çekerek Antoni'nin teknesinden inerken kendimi ezilmiş bok parçası gibi hissediyordum. Bu kadar iyi bir adamı bu işin içine katma fikrini yeniden gözden geçirdim. Özellikle de ona arkadaşlığımdan başka sunacak hiçbir şeyim yokken.

Kraliçe olacaksın. Bronwen'in zihnimde çınlayan sözleri bana başarılı olursam... hayır... başarılı olduğumda ona hak ettiği tüm serveti verebileceğimi hatırlattı. Ona istediği daireyi alacaktım.

Kocaman bir ev.

Onu da kendimle beraber yükseltecektim.

KIRK

Giana'nın duvarına asılmış dikdörtgen aynanın önünde pantolonumun kemerini sıktım.

Pantolon. Gerçek bir pantolon. Kadınların giymesinin yasak olduğu türden. Tarelexo üzerinde pantolonla yürümeye cesaret eden son kadın, o pantolonla birlikte yılanlara yem olmuştu.

Moda, monarşinin kurallarına aykırı olduğunda Luce'de ölümcül olabilirdi.

Elbiselerin güzelliğini ne kadar sevsem de pantolonların çok daha büyük bir özgürlük hissi verdiği inkâr edilemezdi. "Elbise giymeye nasıl geri döneceğim?"

"O yarım yamalak planın sayesinde bunu bir daha yapmak zorunda kalmayabilirsin. Monteluce'yi tek başına geçmek, ha? Bu aptalca, pervasızca ve..."

"Bir kızın öz güvenini nasıl artıracağını gerçekten iyi biliyorsun."

"Fallon, endişeleniyorum!" Giana göğüslerimi düzleştirmek için sardığı kumaşı o kadar sert çekti ki ciğerlerimde hava kalmadı.

Aynadan uzaklaşıp elimi omzuna koydum. "Beni sevdiğin için azarladığını biliyorum ama lütfen Gia, bunu yeniden düşünmeme neden olma. Gecenin bir yarısını kendimi azarlayarak, diğer yarısını da endişeden soluk soluğa hâlde geçirdim; öyle fenaydım ki Syb bir hava Fae'ine dönüşmediğimden emin olmak için gözlerimi zorla açtı, sonra da aramıza yastıktan bir duvar ördü."

Gia'nın narin çenesi titredi, belli ki içinde daha çok sitem vardı.

"Ayrıca tüm bu eleştirileri ben de sana yapabilirim."

Göz bebekleri genişleyerek gri gözlerinin çoğunu kapladı.

"Bak, annenle babanın, büyükannemin arkasından iş çevirdiğime ve bir adamla buluşmak için kaçtığıma inanmalarını tercih ederim."

Giana hiç huyu olmayan bir şeyi yapmadan önce silahlarını teslim eden bir savaşçı gibi iç geçirdi. Bana yaklaşıp sıkı sıkı sarıldı. "Sakın ölme, deli kız."

"Sen de, Gia."

Verdiği başka bir derin soluk, kulaklarımın yanındaki saç tutamlarını titrettikten sonra Giana beni serbest bıraktı.

"Yani kimse fark etmeden beni Antoni'nin teknesine bindirmenin yolu bu mu?" Sırt çantamı düzleşmiş göğsümün üzerine atarak aynadaki görüntüme bir kez daha baktım. Beni ergenlik öncesi bir oğlan çocuğuna benzetmeyi başarmıştı.

"Hayır. Bu kıyafet Rax'taki devriyelerin dikkatini çekmemen için. Bir de ata binmeyi epey kolaylaştıracak elbette."

Tüm bunları deneyimlemiş biri gibi konuşuyordu, kesinlikle tüm bunları deneyimlemiş olmalıydı.

Ben kaşlarımı kaldırınca Giana'nın gözlerinde bir parıltı ve ağzında bir gülümseme belirdi. "Umarım başı kolay dönen tiplerden değilsindir."

Görünüşe bakılırsa başı kolay dönen tiplerdendim. Fakat kemerli çantamda şıngırdayan birkaç kuruşa bahse girerdim ki bir şarap fıçısına tıkılıp kaldırım taşlarının üzerinde yuvarlanan herhangi birinin tüm organları da benimki kadar altüst olurdu.

Öğleden sonra uyandığımda Sybille'in bana getirdiği bir kâse dolusu kuru üzümlü mısır unu lapasını yediğim için bin

pişmandım. Yumuşak mısır lapasının kemiklerime yapışması gerekiyordu ama yapışmıyordu, tabii boğazımda bilmediğim bir kemik vardıysa iş başkaydı.

Başka bir tümseğin üzerinden geçerken dişlerimi sıktım. Tarelexo'luların yollarına iyi bir bakım yapıp düzleştirmeleri gerekiyordu.

"Sinyorina Amari." Silvius'un alaycı sesi beni gizleyen eğimli tahtaların içine kadar ulaşmıştı.

Kalbim küt küt atıyordu. Yüzüm yukarı dönük olduğundan onu tahtaların arasından görebilmek için gözlerimi kıstım fakat fıçının dışındaki dünya şimdiden fıçının içindekiyle rekabet edecek bir karanlığa gömülmüştü.

"Kumandan." Giana'nın sesi gergin ama kararlıydı ve dün gece meyhaneden kovduğu adama duyduğu nefret dışında hiçbir duyguyu ele vermiyordu. "Dün gece eve gitmeyen küçük, yuvarlak kulaklı arkadaşını arıyoruz."

Rıhtımın gürültüsüne şükran duyarak nefesimi sakinleştirmeye çabaladım. Beni Antoni'ye götürmek için neden alacakaranlığı seçtiklerini şimdi anlamıştım. Balıkçılar ve tüccarlar, Tarecuori'de satamadıkları şeylerden kurtulmak için bu vakitlerde dışarı çıkıyorlardı.

"Pek çok yuvarlak kulaklı arkadaşım var. Daha net konuşman gerekiyor."

Silvius'un dişlerini gıcırdattığını hayal edebiliyordum. "Fallon Rossi."

"Fallon dün gece kız kardeşimle birlikte kaldı. Bitkin düşmüştü. . . *hareketli* bir gün olmuş, yani tahminimce hâlâ Morpheus'un kollarında yatıyordur."

"*Tahminince* mi? Sen kardeşinle yaşamıyor musun?"

"Biz Tarelexo'lular mütevazı hayatlar sürebiliriz ama yatak odalarımız ayrıdır, Kumandan. Şimdi sakıncası yoksa olgunlaşmak yerine ekşiyen bu şaraptan kurtulmam gerekiyor."

Sessizlik oldu.

"Peki ondan nasıl kurtulacaksın?"

"Her zamanki şekilde."

"Beni aydınlatır mısın?"

"Tüm Tarelexo çöpleri gibi Rax'a götürülecek."

Fıçının Giana'nın ellerinin altında titrediğini düşünmemi sağlayan şeyin, kontrolden çıkmış hayal gücümden başka bir şey olmamasını umdum.

Kumandanın bağırdığını duydum. "Bana bir bardak getirin!"

Kalbim duracak gibi oldu.

"Ekşi şarabınızın tadına bakmak istiyorum, Sinyorina Amari."

Ah, Tanrılar... Ah, Tanrılar.

Bir gemi düdüğü duyuldu, ardından homurdanmalar, bağırışlar ve parçalanan tahtaların sesi geldi. Bir adamın bağırarak başka birini öldüreceğini söylediğini duydum. Onlara müdahale etmek için koşan adamların ayak seslerinin gümbürtüsünü hissettim.

Silvius, "Kazan aşkına, yarı-kanlıların hepsi dolandırıcıdır," diye homurdandı. "Onu kanala atın." Emri hemen yanındaki bir muhafıza söylemiş olmalıydı çünkü bağırmamıştı.

Rıhtım birkaç boğuk homurtu dışında sessizleşti.

"Kumandan, adam belli ki sarhoş." Gia'nın sesi biraz tizleşmişti. "Bu onu öldürmek için bir sebep olamaz, değil mi?"

"Zihni temizlemek için soğuk su gibisi yoktur."

"Yapma," diye homurdandı Giana.

"Yoksa ne olur, Sinyorina Amari?"

"Yoksa herkesin saygısını ve bağlılığını kaybedersin." Fıçı kesinlikle titriyordu. "Fallon'ın geçmesine izin vermemeleri için bu adamlara verdiğin emri bir düşün. Mattia'yı o kanala gönderirsen ve yılanlar onu götürürse bir dahaki sefere itaat etmelerini istediğinde sence kalanların herhangi biri sana karşı gelmekten çekinir mi?"

"Muhafız filosunu hesaba katınca onlara bol şans dilerim sadece."

"Ben de politika konusunda bir parçacık bilgin olduğunu düşünmüştüm ama sanırım askerlere liderlik etmek için bu gerekli değil."

Nabzım çok hızlı atıyordu, kulaklarım çınlamaya başlamıştı.

"Belki kafanı boşaltmak için *senin* de biraz yüzmeye ihtiyacın vardır, Giana."

Başım, şarapla ıslanmış odun sanki sarhoş edici dumanlar salıyormuş gibi dönmeye başladı ve içerisi öyle bunaltıcı bir hâl aldı ki oksijenin endişe verici derecede azaldığını düşünerek paniğe kapıldım.

Tanrılar aşkına, boğularak ölecektim. Fıçının kenarlarına bastırdığım avuç içlerim yapış yapış, sırtım da terden sırılsıklam olmuştu.

Kumandanın çekip gitmesini ve Mattia'yı kendi hâline bırakmasını istiyordum.

Giana'nın beni tekrar yuvarlamaya başlamasını istiyordum.

Yılanların suyun derinliklerinden çıkıp güçlerini göstermesini, tüm korumaların üzerine kirli su sıçratmalarını istiyordum.

Minimus'un bu deniz saldırısına katılmamasını istiyordum.

Kumandan inledi. Ya da belki inleyen Giana'ydı. Belki de ikisi birden.

"Bu da ne böyle?" diye sordu Silvius, ses tonu artık sert değil, neredeyse korku doluydu.

Tanrılara yeterince dua etmiş olmalıydım çünkü bir şeyler oluyordu.

"Kuşlardan oluşmuş bir buluta benziyor," diye mırıldandı Giana, sanki korkumu hissetmiş ve daracık saklanma deliğimin dışında neler olup bittiğini anlatarak beni sakinleştirmeye çalışıyormuş gibiydi.

Ciyaklamalar çevremi saran nemli, havasız karanlığı delip geçti. Yaratıkların çıkardığı gürültüden ve Giana'nın onları bir buluta benzetmesinden yüzlerce kuş olduğunu düşündüm.

"Kazan aşkına. Muhafızlar, silahlarınızı hazırlayın!" Başta yüksek olmasına rağmen Silvius'un sesi emir verirken gittikçe zayıflamıştı.

Sonra yuvarlanmaya başladım, başım ve popom fıçının kenarlarına çarpıyordu. Giana koşuyor, artık beni sarsmamaya özen göstermiyordu. Başka seçeneği olmadığını biliyordum, bu yüzden gözlerimi yumdum ve kaslarımı sıktım.

"Kahretsin, çok yakındı." Antoni'nin sesi sığınağıma nüfuz etti ve göz kapaklarım titreyerek açıldı; kirpiklerim içinde bulunduğum duygu girdabıyla ıslandı.

"Mattia'yı kanala atmak istedi." Giana'nın sesi gergindi.

"Başına üşüştüklerinde öyle olacağını tahmin etmiştim. Şimdi kuşlara aval aval bakmayı bırak da bana yardım et, Riccio."

"Hiç bu kadar çok ördek ve balıkçıl gördünüz mü ve..."

"Riccio, odaklan." Antoni'nin sesi gergin ve fıçımı çıplak elleriyle parçalayacakmış gibi öfkeliydi. "Giana, meyhaneye dön."

Bir dakika sonra içinde bulunduğum fıçı yerleştirilmişti.

Antoni, "Bağlama halatlarını çöz ve tekneden in," diye tısladıktan sonra gürültüler hızla azaldı.

İki darbenin ardından kapağı tutan halka bir mantar gibi fırlayıverdi. Hava, tatlı, leziz hava, yanan ciğerlerime doldu. Antoni beni kaldırmak için uzanıp koltuk altlarımı kavrarken ben de ciğerlerimi havayla doldurdum.

Hızlıca gökyüzüne baktı. Sık soluklarım ve suratımın hâli neler hissettiğimi açıkça söylüyor olmalıydı çünkü Antoni hemen, "En kötüsü geride kaldı," dedi.

Gerçekten öyle miydi? Başka bir küçük deliğin içine girmem gerekmeyecek miydi? Dar alanları gerçekten sevmiyordum.

Antoni açık kapağı işaret etti. "Gir hadi."

Yutkundum ve hem yeni bir panik dalgasını hem de boğazımdan yükselen hıçkırıkları bastırdım. "Yapabileceğimi sanmıyorum..."

"Fallon, lütfen. Aksi takdirde Giana ve Mattia'nın aldığı tüm riskler boşa gitmiş olacak."

İrkildim çünkü söyledikleriyle gelen suçluluk duygusu bir kırbaç gibi üzerime inmişti.

Kuşlar sanki yılanları da harekete geçirmiş gibi tekne sertçe sallandı ve yandaki kayıklara çarptı.

Antoni'nin üstüne doğru düştüm, o da, "Tekneyi sürmek için güverteye çıkmam gerekiyor," diye mırıldandı. Başımı avuçlarının arasına aldı, alnını benimkine bastırdı. "Fallon Rossi, alametlere ve tanrılara inanır mısın bilmiyorum ama ben her şeyin bir nedeni olduğuna inanıyorum ve o kuşların ortaya çıkmasının... bir sebebi var. Belki bu sebep sen değilsin ama ya öyleysen? Ya kaçmana yardım etmek için gelmişlerse?"

Ağzım kurudu ve kalbim neredeyse duracaktı.

Elbette.

Bu Bronwen'in işiydi!

Ya da karganın!

Kaba parmakları elmacık kemiklerime yavaşça dokundu. "Belki de efsunlayabildiğin tek hayvan yılan değildir."

Yutkundum ve sanki obsidiyen bir çiviyi yutmaya çalışıyormuşum gibi hissettim. Bunu ben mi yapmıştım? Hissettiğim panik Luce'deki tüm kuşları bir şekilde bana mı getirmişti?

Başımı sallayınca alnım Antoni'nin alnından kaydı, sonra yüzümü onunkinden uzaklaştırıp deliğe indim. Bu delik şarap fıçısından iki kat uzundu ama o kadar sığdı ki uzanmam gerekiyordu. Antoni'nin sözlerinden güç alarak yerime yerleştim.

Antoni deliğin üzerinde durmuş, değerli saniyelerini bana bakarak harcıyordu. Gözleri sanki benim yerime başka birini görmüş gibi parladı.

Ya da hiç kimseyi görmemiş gibi.

Tekne yana doğru eğilince fıçı devrildi ve kapak Antoni'nin parmaklarından kaydı. Tahta parçası sağır edici bir gürültüyle üzerime kapanarak beni boğucu karanlıkta tek başıma bıraktı.

Panik yapma, dedim kendi kendime, avuç içlerimi daracık yerin iki yanına dayayarak. *Panik yapma. Bronwen izliyor ve karga da yardım ediyor.*

Veya Kazan.

Ya da tanrılarımızdan biri.

Kendimi egoist adamlar ve kurnaz canavarlar arasında incecik bir ipte sallanan şaşkın bir kukla, aynı zamanda da parlak bir balık yemi gibi hissediyordum.

Kaderimi kim kontrol ediyorsa seçtiği kişinin birinin tutsağı olmasını önlemek için cazibemi azaltması gerekiyordu.

KIRK BİR

Bana yüzyıl gibi gelen bir süre sonra Antoni'nin teknesi durdu. Vardığımızı sanıyordum ama yukarıdan kaba sesler duydum. Sözleri, kapalı kabin kapısı ve yere serpiştirilmiş küçük halı yüzünden boğuk geldiği için anlaşılmasa da birinin tekneye atladığını gösteren yumuşak gümbürtüyü kaçırmadım.

Ahşabın gıcırtısı nefesimi kesti. Sonra kapı menteşeleri gıcırdadı ve sesler o kadar netleşti ki birinin eşikte durduğunu ve kamaraya inen üç basamağın tepesinden aşağıya baktığını anladım. Boş fıçıyı gördüklerinde ne düşüneceklerdi? Antoni onu elden çıkarmadıysa veya kapatmadıysa ne olacaktı?

"Kumandan, kuşların arkasında kızın olduğunu düşünüyor," dedi daha önce hiç duymadığım bir ses.

"Kumandan hayalci bir adam."

"Sence bu mümkün değil mi yani? Söylentilere göre yılanlarla konuşabiliyormuş."

"*Şişe Dibi*'nde çalışan kadınların çoğu bunu yapıyor." Antoni'yi tanımasaydım onun cinsel imalarına ve fahişelerle dalga geçmesine kızardım. "Sivri kulakları ve taçları tercih etmeseydi bir sonraki peri tozu teslimatımda onu da getirirdim."

Antoni, Dante'ye olan aşkımdan bahsettiği için endişelenmek yerine peri tozunun ne olduğunu merak etmekle meşguldüm.

"Benim de sivri kulaklarım var," dedi adam.

"Ama tacın yok, Simonus."

Simonus homurdandı. "Ordu demircisinin bana küçük bir iyilik borcu var. Onun taca benzer bir şey yapmasını sağlayabilirim."

"Bunu yap, sonra bana teklifini söyle, ben de senin adına tüm meyhane kızlarından sorumlu olan Catriona ile pazarlık yapayım."

"Kumandan bundan haberdar olmasın ama."

"Seninle ilgili herhangi bir şeyi Dargento ile paylaştım mı hiç?"

"Hayır ama onun da kıza ilgisi olduğunu duydum."

"Ona kana susamışlık denir."

"Hayır, öyle bir susamışlık değil."

O kadar tiksindim ki küçük bir ses çıkardım.

"Bunu duydun mu?" Merdivenler gıcırdadı.

Merda. Merda. Merda. Dudaklarımı sıkı sıkı kapatıp nefesimi tuttum.

"Neyi duydum mu, Simonus?"

"Gıcırtıyı." Ses hemen üstümden geliyordu. Döşeme tahtaları bizi ayırıyor olsa da göğsüm sanki o üzerinde duruyormuş gibi daraldı. "Bana aşağıda bir hayvan var gibi geldi."

"Umarım fare yoktur, yoksa faturayı sana gönderirim."

"Affedersin?" Adam kıpırdandı ve üzerime toz zerreleri düştü.

Hapşırırım korkusuyla nefes almaya cesaret edemiyordum.

"Geçen gün Vee'nin siparişini hazırlamasını beklerken saatlerce Rax'ta demirlemek zorunda kaldım."

"İnsan arkadaşlarının tembel olması benim suçum değil."

Antoni derin derin iç geçirdi. "Peki. Yoluma gitmeme izin verirsen sana fatura yok. Vee bana tozu kırmanın yepyeni bir yolundan bahsetti, etkisi iki kat sürüyormuş. Numune alacağım."

"Aynı fiyata mı?"

"Belki de daha ucuza."

"Eve dönüş yolunda bir tane getir."

"Tamamdır." Biraz sonra Antoni, "Madem orada duruyorsun, şiltemi kaldırabilir misin?" diye sordu.

"Neden?"

"Fare olup olmadığını kontrol etmek için. Pek kemirgen hayranı sayılmam."

Simonus homurdandı. "Lanet yatağını kendin kontrol et."

Kamaradan çıkarlarken döşeme tahtaları gıcırdadı ve ardından kapı güm diye kapandı.

Ciğerlerim yanmasına rağmen nefesimi bırakıp ciğerlerime taze hava çekmeden önce teknenin yeniden sallandığını hissetmeyi bekledim.

Tekne tekrar durduğunda hâlâ derin nefesler alıyordum.

Bu kara delikten çıkma arzum, yoldan geçen bir devriye tarafından yakalanma korkumla dizginleniyordu. O yüzden bekledim.

Saniyelerin yerini dakikalar aldıktan sonra kilim nihayet hışırdadı ve yuvarlak kapak kalktı. Bunca karanlığın ardından saf güneş ışığı gibi gelen bir soluk alarak doğruldum ve az kalsın Antoni'yle kafa kafaya geliyordum. Çömeldiği yerden kalktı, gerginlikten yüzünde buruşmayan yer kalmamıştı sanki.

Mareluce'nin derinliklerinden yeni çıkmış gibi nefes nefeseydim. "Özür dilerim" –bir nefes daha aldım– "ses çıkardım."

Ufak deliklerden bana gına geldiği için Antoni'nin uzattığı eli hırsla tuttum. "Dargento'nun benden hoşlandığını duysaydım ben de dehşet içinde ciyaklardım."

Sanki derim örümcek ağlarına dolanmış gibi tepeden tırnağa ürperdim.

Boş odaya baktım. Antoni fıçıyı denize atmış olmalıydı... akıllı adam. "Monteluce'yi at sırtında geçmekten bahsetmiştin. Atını nereden bulacaksın?"

"Ben... *şey*... ormandan."

Dalgalı bir buklenin arkasında kaybolmuş olan kaşını kaldırdı. "Ormandan..." diye tekrar etti. "Rax'ın hem tamamen ormanlarla kaplı hem de çok büyük olduğunun farkındasın, değil mi?"

Bronwen ve kargayla ilgili gördüğüm görünün doğru çıkması için dua ederek yutkundum ve başımla onayladım. Hem de bir an önce. Bu ormanda hangi canavarların gizlendiğini yalnızca tanrılar bilirdi...

Kilimi kapalı ambar kapağının üzerine geri itti. "Sihirli bir şekilde bir at ortaya çıkana kadar ormanda öylece dolaşacak mısın?"

Sert ses tonunu duyunca bakışlarımı kaçırdım. "Giana sayesinde bunun ne kadar saçma olduğunun artık kesinlikle farkındayım." Sırtımı dikleştirerek merdivenlerden yukarı çıkmaya başladım ama sonra durup cebimden bir bakır para çıkardım ve Antoni'ye uzattım.

"Aldığın riskler için teşekkür ederim. Nezaketini asla unutmayacağım."

Önce madeni parama baktı, sonra da bana. "Bu da ne be?"

"Ödeme. Beni karşıya geçirdiğin için."

"Kaldır şunu."

"Bana iyilik yaptın. Hem de epey tehlikeli bir iyilik. Ben de en azından bunu yapabilirim." Aslında yapabileceğim tek şey buydu. Ona verecek başka hiçbir şeyim yoktu. Eh, yemek dışında fakat buna ihtiyacı olduğundan şüpheliydim.

Aslında...

Ona verebileceğim başka bir şey daha vardı. Ninem beni bu konuda uyarmıştı ama Antoni'nin bunu kötüye kullanmayacağına inanıyordum.

Üç basamağı inip avucumu pazusuna dayadım. "Tiudevo, Antoni Greco."

Anlaşmamız derisine işlerken hissettiği acıdan kaynaklandığını düşündüğüm sert bir nefes aldı. Ama sonra kaşlarını çattı.

"Ortaya çıkarken acıyor mu?" Düzleştirilmiş göğsümde parlayan bir nokta çıkıp çıkmadığını merak ederek önüme baktım. Hiçbir şey hissetmemiştim.

Kaşlarını daha da çattı. "Genellikle acır ama..."

"Ama ne?"

"Şu an cildime bir anlaşma yazılmadı."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" İşaret parmağımı göğsümdeki sıkı kuşağa geçirdim. Onu tenimden ayırmayı başaramasam da göğüs dekolteme bir göz atmayı becerebildim. Parlayan nokta falan yoktu.

"Sen Fae olduğundan emin misin, Fallon?"

İçim bir kez daha kuşkuyla dolarken elimi yumruk yaptım. Sonra bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım. Ne de olsa büyükannem ve büyükbabam annemden doğduğumu görmüşlerdi. "Belki de ben kusurlu olduğum için anlaşma derine işlememiştir."

Bana doğru adım attı, öyle yakınımdaydı ki kokusu burnuma doldu. "Ya kusurlu değilsen? Belki de Fae değilsindir. Belki de annen kesilen kulağının üzüntüsüyle çocuğunu kaybetmiştir, büyükannen de bir insan bebeği çalmıştır."

Bu çalınmış bebek teorisinden gerçekten hiç hoşlanmamıştım, ondan uzaklaştım. "Büyükannem *asla* başkasının çocuğunu çalmaz." Dişlerimi gıcırdatarak arkamı döndüm.

Beni bileğimden yakalayıp kendine çekti. "Seni gücendirmek istemedim ama bir yandan da merak ediyorum..."

"Hiçbir şeyi merak etmene gerek yok." Kolumu elinden kurtardım.

"Neden Dante'ye gitmedin?"

"Çünkü ağabeyiyle arasının açılmasını istemedim," diye yalan söyledim.

Homurdandı. Yemi yutmayacaktım. Buradan başım dik ve Dante'ye olan güvenim sarsılmamış olarak çıkacaktım.

Ayağımı ilk basamağa koyduğumda, "Ne düşünüyorum, biliyor musun?" dedi.

"Ne düşündüğünle ilgilenmiyorum."

Spirit devriyeler var mı diye karanlığa doğru baktım. Fae'ler bu kanatlı haşerelere onlardan kurtuldukları noktaya kadar güvenseler de insanlara daha da az güvenirlerdi. Ayrıca Luce'nin en

karanlık bölgelerine spiritleri göndererek kurban etmeyi tercih ediyorlardı.

Yaprakların hafif salınışından başka bir hareket görmeyince güverteye çıktım ve tekne korkuluğuna tırmandım.

"Bence Dante'nin yardım etmeyi reddetmesinden korktun."

Yanlış. Yanılıyorsun.

Tartışmaya girmeden kıyıya atladım. Giana'dan ödünç aldığım diz boyundaki çizmelerin tabanları, nemli zemini kaplayan kaygan, yumrulu köklerin üzerinde kaydı. Ayağımı sabitlemek için en yakınımdaki ağaç gövdesine tutundum ve düz toprağa çıkana kadar dikkatle ilerledim.

"Fallon, bekle."

Beklemedim.

Peşimden geldi. "Üzgünüm."

"Dante'den nefret ediyorsun, o yüzden de üzgün olduğunu hiç sanmıyorum." Karşı çıkmasını bekledim ama benim aksime Antoni yalancının teki değildi. "Beni ormanın içinden geçirmene gerek yok. İyiyim ben."

"Teğmen için malzemeye ihtiyacım var."

"Alacağın erzak da benim gittiğim tarafta mı yani?"

"Evet."

Çenemi sıktım. "Öyleyse sanırım yön değiştirsem iyi olacak." Dönüp aksi yöne doğru yürümeye başladım.

Ayak seslerini duymayı bekledim ama arkamdan hiç ses gelmiyordu. Biraz yürüdükten sonra omzumun üzerinden geriye baktım ve etrafımı saran karanlık ağaç ordusundan başka hiçbir şey göremedim.

Birden rahatladığımı hissettim fakat bu his hemen yok oldu. Orman garip seslerle ve oynaşan gölgelerle doluydu, üstelik ufacık bir ışık bile yoktu.

Karanlıkta yumuşak bir inilti yankılanınca ensemdeki tüyler diken diken oldu. Durdum ve tam tersi yönde yürüyebileyim diye sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştım. Sesi tekrar duy-

dum ve döndüm, kalbim kaburgalarıma çarpıyordu. Giana'nın bana daha önce verdiği küçük bıçağı elime almak için çantamı karıştırmaya başladım. Bıçak kısa ama keskindi. Onu herhangi bir canlının etine saplayabileceğimden şüpheliydim. Aslında onu peynirimi ve kurutulmuş meyve ezmesini dilimlemek için kullanmayı planlamıştım.

Sonunda parmaklarım tahtayla buluştu ve bıçağı hızla çekip çıkarırken çantamı deldim. *Harika. Aferin, Fallon.*

Muhtemelen sonunda kendimi bıçaklayacaktım. Buna aldırmadan gözlerimi kıstım ve bıçağı önümde uzanan karanlığa doğru uzattım.

Herhâlde en iyisi hiç ses çıkarmamaktı ama ben, "Antoni?" diye fısıldadım.

Tanrılar aşkına, umarım odur, diye düşündüm. Elbette beni takip ettiği için ona kızardım ama beni dinlemediği için de içten içe rahatlardım.

Kimse cevap vermedi.

Nemli avucumla titreyen kolum yüzünden bıçak kaydı ve yere düştü. Almak için çömeldiğimde tepemdeki dallar hışırdadı. Başımı o kadar hızlı kaldırdım ki boynum çıt etti. Çırpınan kanat sesleri duyduğumu düşündüm ve bunun bir grup spirit değil de kuş olması için dua ettim.

Uzun uzun baktım ama sık yapraklar bulutlarla örtülmüş ayın ışığının biraz bile olsa süzülmesini engelliyordu. Keşke ateş gücüm olsaydı... Ya da herhangi bir gücüm. Zemin o kadar nemliydi ki su gücüm olsaydı nemi kullanabilir, kendimi korumak için kalın bir sis perdesi oluşturabilir veya zemini yumuşatıp karşımdaki saldırganı yere gömebilirdim.

Sağ tarafımda bir dalın kırılmasıyla yüreğim ağzıma geldi. Döndüm ve kolumu ileri uzattım, bıçak geceyi bir şimşek gibi kesti.

Yumuşak bir gaklama boynumu arkaya itmeme neden oldu.

Sık dalların arasında altın gözler parlıyordu.

Karga kanatlarını açtı, tünediği yerden havalandı ve uçarak uzaklaştı. Peşinden koştum; kalbim öyle hızlı atıyordu ki ağzımın içine bakır para tadı dolmuştu. Defalarca tökezlememe rağmen hem dik kalmayı hem de bu tüylü öncüye ayak uydurmayı başardım.

Karga keskin bir dönüş yapınca ben de binlerce iğnesi olan bir çalının içine dalıverdim. Dikenler gömleğimin kollarını ve pantolonumu çekip altındaki deriyi çizdi, açıkta olan tenimi de yırttı. Sarhoş bir denizci gibi küfrettim. Yüzümü bu saldırıdan korumak için ellerimi havaya kaldırdım.

Alnımdan ve yanaklarımdan ter damlıyordu. Çalılıktan nihayet ormanın aydınlık bir kısmına çıkana kadar silme zahmetine girmedim.

Nefesimi toparlamaya çalışarak yüzümü gömleğimin koluna sildim ve çevremi inceledim. Kalın bir ağaca yaslanmış, sanki onun yumrusu gibi görünen bir kulübe vardı; çatısı ince dallar ve yapraklarla kaplı, duvarları soluk çamur ve böğürtlen çalısı karışımındandı.

Duyduğum sakin kişnemeyle bakışlarımı tekrar kalın ağaca çevirdim; ağacın gölgesinden fırlayan siyah atın dizginlerini tutan eller Bronwen'den başkasına ait değildi.

Kehanetler ve görüler hakkında herhangi bir şüphem varsa da hepsi bir anda buhar olup uçtu.

Ciğerlerim zonklayarak öylece dikildim; yanlarım hafifçe ağrıyor, şakaklarımdan aşağı damlayan terler gözlerimin köşelerine doğru süzülüyordu. Beyaz gömleğimi kirleterek yüzümü bir kez daha sertçe sildim.

Bronwen başıyla aygırı işaret etti. "Furia'ya bin, Fallon. Boşa harcayacak bir dakikamız bile yok."

Atımın adı Öfke miydi? Harika.

Ata yaklaştığımda Bronwen, "Seni gitmen gereken yere götürecek," dedi.

Hayvansa beni doğrudan yeraltı dünyasına götürecekmiş gibi görünüyordu.

"Ben hiç ata binmedim." Elimi dikkatlice ata uzattım.

"Çabuk öğrenirsin."

At kadifemsi burnunu avucuma dayadı ve nefes verdi, narin burun delikleri, mecburen suya girdiğim gün tanıştığım Minimus'unkiler gibi genişledi.

Tanrılar aşkına, umarım ben ortada yokken yılanım kendini korumayı başarırdı. Bronwen'den onu korumak için sihir becerilerini kullanmasını istemek üzereydim ki kalın bir ses, "*O* mu?" dedi. "Ciddi olamazsın."

Nabzımla zonklayan boğazımdan bu karşılaşma için makul bir açıklama yükselirken arkamı döndüm.

Kelimeler ağzımdan fırlamak üzereyken Antoni, "O Luce'li, Bronwen," dedi.

KIRK İKİ

Antoni Bronwen'i tanıyordu.

Bronwen'i *tanıyordu.*

O zaman Antoni o gece Rax'ta ortaya çıktığında neden Bronwen ortadan kaybolmuştu?

Kâhinin beyaz gözleri yılan dişleri gibi parlıyordu. "Atla, Fallon. Gitmelisin..."

"Bu kız nasıl *o* olabilir?" Antoni ona değil bana dik dik bakıyordu.

Tanrılar aşkına, Antoni'nin bu versiyonundan hiç hoşlanmamıştım. Tatlı sözleriyle kalbimi okşayan nazik tekne kaptanı neredeydi? Öyle biri gerçekten var mıydı, yoksa Antoni'nin insanları kandırmak için kullandığı bir kişilik miydi sadece?

Beni kandırmak için...

Omuzlarımı dikleştirip elimi belime koydum. "Benim *o* kişi olmamın neresi yanlış?"

Antoni elini güneşten kavrulmuş saçlarının arasından geçirdi, saçından bir iki böğürtlen düştü. Fakat benim aksime et doğrayan çalıların arasından geçmemiş olmalıydı çünkü derisinde kesik falan görünmüyordu. "Büyük büyükannen ve Kumandan Dargento hakkında bana anlattığın o acıklı hikâye. Hiç doğru bir tarafı var mıydı?"

"Silvius gerçekten *peşimde* ama *büyük büyükannemi arama kısmı* uydurmaydı." Ayağımı üzengiye geçirdim ve annemin kitaplarındaki şövalyeler gibi kendimi kaldırdım. Pantolonum sayesinde bunu hızlı ve kolayca yapabildim. "Bana kehanet hakkında kimseye bir şey anlatmamam söylendi. Eğer bilseydim...

Neden bana Antoni'nin de işin içinde olduğunu söylemedin?" Kargayı işaret etmek için havada bir daire çizdim ama ne tuhaftır ki hiçbir yerde görünmüyordu. "Her şeyin içinde?"

Bronwen dizginleri bana uzattı. "Fallon'a kanal boyunca eşlik ettiğin için teşekkürler, Antoni. Cesaretin ve sadakatin için ödüllendirileceksin."

Antoni *her şeyden* haberdar olmadığı için mi Bronwen sorumu geçiştiriyordu?

"Fallon'ın yalanlarını düşünürsek sadakatten söz etmen tuhaf."

Bronwen karşısındakini geren bakışlarını ona çevirdi. "Ne demeye çalışıyorsun, Antoni?"

"Belki de kralın kargalarını toplamakla görevlendirilecek, bu konuda güvenilecek en iyi kişi o değildir."

Demek ki her şeyi biliyormuş...

"Kader onu seçti. Sen de buna razı ol ve kendi görevini yap." Bronwen'in ses tonu hiçbir zaman tatlı değildi ama şimdi düpedüz sertti.

"Fallon, Dante Regio'ya âşık. Gerçekten onun..." Antoni aniden başını kaldırdı ve tepemizde kıpırdanan karanlığa baktı.

Karga, kargaların gittiği yer neresiyse artık, oradan dönmüştü.

"Lore," dedi Antoni fısıldayarak.

"Pek o kadar büyük bir efsane sayılmaz." Parmaklarımı Furia'nın uzun yelesine sokup altındaki parlak abanoz deriyi okşadım ve Bronwen'in bana emir vermesini bekledim. Belki de kargayı takip ederdik, nereye gideceğimizi biliyor gibi görünüyordu.

"Nasıl..." Antoni yutkundu. "O erkek karga nasıl özgür kaldı?"

Demek ki karga *erkekmiş.*

"Onu Fallon kurtardı."

Bronwen başını kaldırmış, gözlerini gökyüzüne dikmişti. Kargayı görebiliyor muydu, yoksa sadece varlığını mı hissediyordu?

"Kendini Regio'lara adamış biri neden Lore'un kargalarını toplamayı kabul etsin ki?" Antoni karganın Bronwen'in evi olduğunu düşündüğüm yerin sazdan çatısına konmasını seyretti. "Ayrıca, *nasıl*? Obsidiyen onlar için zehirlidir..."

"Adamış mı?" Parmaklarımı Furia'nın yelesinden kaldırdım ve eyerin başına yerleştirdim. Antoni beni nasıl duygusuz bir fanatik gibi görebiliyordu? Ben fazlasıyla mantıklı biriydim. "Dante'yi seviyor olabilirim ama Marco'yu sevmiyorum; işte, Antoni, bu efsanevi kargaları toplamayı bu yüzden kabul ettim."

"Marco Regio'yu tahttan indirmenin kardeşi konusunda sana puan kazandırmayacağının farkındasın, değil mi?"

Galiba Bronwen, kehanetin benim kraliçe olacağım kısmından ona bahsetmemişti. Sanırım yakında öğrenecekti. "Dante'yle ağabeyinin arası iyi değil. Dante beni anlayacaktır."

"*Tà, Mórrgaht.*" Bronwen başını salladı, beyaz gözleri karganın olduğu tarafa dikilmişti.

Morrgot? Yaratığın adı bu muydu?

Görünüşe göre bu soruyu yüksek sesle sormuştum çünkü Antoni, "Yaratık mı?" dedi.

"Karga." Çatılmış kaşları düzelmeyince ekledim: "Şuraya tünemiş olan efsanevi, kanatlı mahluk. Adı Morrgot mu?"

"Mahluk mu?"

Aptal mıydı bu adam? "Aman Tanrılar, Antoni. Senin neyin var? Neden söylediğim her şeyi tekrarlayıp duruyorsun?"

Antoni ağzını açsa da önce Bronwen konuştu. "Evet. Onun adı Mórrgaht."

Kulağa tuhaf gelen bir isimdi. "Çok... egzotik bir isim."

"Karga dilinde yaygındır." Antoni'nin sesinde benimle dalga geçtiğini düşünmeme neden olan bir alaycılık vardı ama neden öyle yapıyor olabilirdi ki? "Öyle değil mi, Bronwen?" Kalın kollarını göğsünde kavuşturdu.

İkisine de kaşlarımı çatarak baktım. "Yani... onunla ve onun gibilerle iletişim kurabiliyor musun, Bronwen?" Evet derse yılanlarla olan etkileşimim kesinlikle daha az tuhaf hâle gelirdi.

Çelik grisi başörtüsü çopurlu yüzünü karanlıkta bıraksa da gözlerinin süt gibi ışıltısını azaltmıyordu. "Kurabiliyorum. Şimdi..."

"Sen de kargalarla konuşabiliyor musun, Antoni?"

"Fallon." Bronwen'in gözleri iri iri açıldı ve bir çift kar yığını gibi üzerime dikildi. "Hemen yola çıkmalısın. Spirit gözcüler gelmeden..."

"Onu bu tuzağa göndermek zalimlik." Antoni'nin kolları hâlâ sıkıca göğsünün önünde kavuşmuş hâldeydi; bakışlarını kargaya dikmiş, kaşlarını çatmıştı. "Ona eşlik edeceğim."

"Hayır. Senin gitmen gereken ayrı bir yolun var, Antoni." Bronwen, Isolacuori'deki bir yaz günü kadar açık şekilde bu teklifi reddetmişti.

"Karga bu hâldeyken onu koruyamaz..." Antoni aniden tokat yemiş gibi irkildi.

Bronwen onun zihnine mi konuşmuştu? Eğer öyleyse o zaman neden gözleri kargadaydı?

"Bu hâldeyken ne demek?" diye sordum.

Hiçbiri bana cevap vermedi.

Kaşımı kaldırdım. "Siz ikiniz benden ne saklıyorsunuz?"

"Onunla gideyim, sonra yelken açarım..."

"Hayır." Bronwen'in sesi tartışma götürmeyecek kadar katiydi. "Bir gecikmeyi daha kaldıramayız."

Şu anda birlikte seyahat etmeyi seçeceğim insanlar listesinde üst sıralarda olmasa da bir refakatçiye sahip olmak güzel olurdu.

"Onu tek başına gönderemezsin. Bu çok tehlikeli."

"Yalnız değil." Bronwen, Antoni'nin altımdaki canavarı gözden kaçırması ihtimaline karşı elini atın boynuna koydu. "Pençelerini ve gagasını unuttun mu, Antoni?"

Ah... tüylü refakatçimden bahsediyormuş, toynaklı olandan değil.

Antoni'nin çenesi seğirdi.

"Ayrıca bıçağım var." Bıçağı çıkarıp göstermek için çantama uzandım.

Antoni kısa bıçağıma bakmadı bile. "O ölümlü, hem de büyüsüz. Luce'deki en güçlü üç adam tarafından arandığından bahsetmiyorum bile."

Bronwen ürperdi, bu da Furia'nın sarsılmasına neden oldu. Bıçağımı sırt çantama geri koydum ve hem dizginleri hem de yeleyi yapış yapış olmuş parmaklarımla kavramak için öne doğru eğildim.

Ben bir atın üzerindeydim.

Beni her an fırlatabilecek dev bir atın.

"Onunla gidemezsin, Antoni çünkü yolundan saparsan bu Fallon'ın kaderini değiştirir, o da Luce'nin kaderini değiştirir."

"Nasıl?"

Bronwen, "Şimdi değil," diye tısladı.

Antoni kargaya ters ters baktı, o da karşılık olarak gözlerini kıstı. "Bana neden o olduğunu söyle, gideceğim."

"Lütfen, Antoni..."

"Neden o?"

Bronwen dudaklarını birbirine bastırdı.

"Bu kadar uğraşıp da güvenilmez bir aptal muamelesi göreyim diye Lore için hayatımı riske atmadım ben."

Bağrışmaları Furia'nın yana ve geriye sıçramasına neden oldu. Nefes nefese kalırken kollarım ve bacaklarımla onu sıkıca kavradım.

"Çünkü hem obsidiyenden hem de demirden etkilenmiyor." Bronwen'in sözleri Antoni'nin irkilmesine neden oldu.

"O Cathal ve..."

"Antoni..."

"Kahol mu?" diye tekrarladım. "Kahol kim ya da ne?"

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye mırıldandı Antoni.

Ben Antoni'nin kafasını karıştıran şeyin ne olduğunu çözemeden karga, kulağa ürkütücü şekilde uyarı gibi gelen

alçak, gırtlaktan gelen bir gaklamayla o tarafa bakmama neden oldu.

"Spirit gözcüler yakında." Bronwen'in sessiz sözcükleri tüylerimi diken diken etti.

Ben de bu uyarının Antoni'nin ağzını kapatması ve bana bir şey söylememesi için olduğunu düşünmüştüm. Hiçbir şey bilmemekten çok sıkılmıştım. Cevap istiyordum.

Karga çatıdan sıçradı. Sanki demir pençelerini Furia'nın yularına bağlayan kurşun bir halat varmış gibi atım aynı anda döndü ve koşmaya başladı. Dizginler ellerimin içinde kayarak tenimi sıyırırken nefesim kesildi, sonra dişlerimi sıktım ve atımın vahşi yelesine tutundum.

Ormanda gözden kaybolmadan önce omzumun üzerinden küçük açıklığa ve tekne kaptanının küçülen siluetine baktım. Büyüyen mesafeye ve sık gölgelere rağmen ağzını sımsıkı kapattığını ve kaşlarını çattığını görebiliyordum.

Hiç memnun değildi.

Bunun nedeni benim hakkımda öğrendikleri miydi, yoksa Bronwen'in bana eşlik etmesini yasaklaması mıydı?

İç geçirdim ve yeniden önümdeki yola odaklanarak öğrendiğim yeni kelimeleri düşünmeye başladım.

Lore. Bulmam gereken kargaların efendisi.

Morrgot. Bir numaralı karga.

Kahol. Bir ırk mı? Bir nesne mi?

Keşke kargaca konuşabilseydim. Belki Morrgot arkadaşlarını kurtarırken arada bana da öğretirdi.

Kanatlı yol göstericimi görmek için boynumu yaprak örtüsüne doğru uzattım. Gözlerimi kısarak baktığım birkaç saniyeden sonra kanat çırpışlarını yakaladım.

Saydam, tüysüz kanatlardı.

İki çift saydım.

Spirit gözcüler yakınlarda değildi...

Buradaydılar.

KIRK ÜÇ

İki spirit kanatlı çam kozalakları gibi Furia'nın önüne düşerek atımı ürküttü. Aygır arka ayaklarının üzerinde yükseldi.

Ah Tanrılar, ah Tanrılar... Gözlerimi sımsıkı yumdum ve canımı kurtarmak için hayvanın yelesini kavradım. Ön toynakları toprağa çarptığında ben mucizevi bir şekilde hâlâ atın üstündeydim.

Spiritlerden biri kolunu Furia'nın yularına geçirdi ve aygırıma öyle sert bir bakış attı ki hayvancağızın toynakları yumuşak orman zeminine sabitlendi sanki. Küçük spirit, Furia'nın kafasının ancak yarısı kadar olduğu ve kolayca fırlatılabileceği veya ezilebileceği gerçeğine rağmen inanılmaz cüretkâr davranıyordu. Öte yandan spiritler, hayvanlara büyük boyutlu efendilerinden daha fazla uyum sağlardı.

Furia'nın uzun boynunun üzerinde süzülen başka bir spirit boncuk yeşili gözlerini gözlerimin hizasına getirdi. "Bu kadar hızlı nereye gidiyorsun, delikanlı?"

Delikanlı mı? Beni oğlan sandığı için bu kadar rahatlamış olmasaydım kesinlikle spiritin pek de fazla olmayan fizyonomi bilgisine kıs kıs gülebilirdim.

Sesimin erkek olmadığımı ele vermesinden korkarak dilsiz gibi davranmaya karar verdim, dudaklarımı ve ağzımı işaret ettim.

"Konuş."

Bu kesinlikle zeki bir spirit değildi.

Başımı iki yana sallayıp tekrar ağzımı işaret ettim.

"Galiba konuşamadığını söylüyor." Ortağının aksine Furia'nın yularını tutan spiritin kuvvetli bir Racocci aksanı vardı.

"Dilsiz, ha?"

Hevesle başımı salladım, omuz hizamdaki buklelerim yanaklarıma döküldü. Onları kesmiş olsaydım daha az dikkat çekerdim. Belki de hiç çekmezdim. Kafa derime ustura dayama fikri kalbimi sızlattı. Dante benim kel olmam hakkında ne düşünürdü? Tiksinirdi. Hem insan gibi görünürdüm hem de... kız gibi görünmezdim. Kendime zararım dokunacak kadar kibirliydim.

Keşke Bronwen müdahale etseydi. Veya Morrgot. O neredeydi?

Kara kanatların çırpınışını görmeyi umarak kollarını sallayan perinin ötesine baktım. Sonra karganın kendini göstermesinin, nöbetçilerin hemen Silvius'a uçmasına neden olacağını fark ettim, bu da kesinlikle yasadışı kuş toplama işime ket vururdu.

"Peki, gecenin bir yarısı bir yarımlık neden böyle aceleyle gider?"

Dudaklarımı oynatarak, *Büyükannem hasta*, dedim.

"Kazan aşkına, ne diyor?"

Yazar gibi yaptım.

"Sanırım mürekkep ve kalem istiyor."

"Üzerimde tüy kalem ve mürekkep hokkası varmış gibi mi görünüyorum, delikanlı?" Yeşil gözlü spirit yazı malzemelerine sahip olmadığını göstermek istercesine kollarını iki yana açtı.

Ya da baldırına takılı boruyu göstermek için yapmıştı belki de. Spirit oklarının safkan bir Fae'i saatlerce baygın tutan bir zehre daldırıldığını duymuştum.

"Onu falcının kulübesine götürebiliriz. Herhâlde onun mürekkebi ve kalemi vardır."

"O cadalozda olan tek şey deli gözler ve daha deli bir kafa," diye mırıldandı diğeri. "Onu garnizona götürelim."

Bana ve dilsiz görünme taktiğimin aptallığına lanet olsun. Neredeyse vazgeçecek ve konuşabildiğimi gösterecektim ama bu bana Racocci kışlaları yerine Tarelexo kışlalarına tek yönlü bir bilet kazandırırdı.

Ormanı işaret ettim, sadece ağzımı oynatarak, *gitmeliyim*, dedim. *Hemen.*

Dizginleri terli parmaklarıma dolayıp duruyor ve topuklarımı atın koşmaya hazır gövdesinin iki yanında tutuyordum. Furia'ya sert bir tekme atarsam koşmaya başlardı ve bu hareket de yularını tutan periyi çalıların arasına fırlatmaya yeterdi. Bizi takip edebilirlerdi ama atım kesinlikle onlardan kaçabilirdi, özellikle de gecenin karanlığında. Ama sonra ne olacaktı?

Spiritler siyah aygıra binmiş asi bir oğlan gördüklerini bildirir, böylece peşime koca bir Fae taburu düşerdi.

Beni bu duruma soktuğu için Bronwen'e içerlemiştim. Keşke Antoni'nin benimle gelmesine izin verseydi. Beni bu karmaşadan kurtarabilecek biri varsa o da tatlı dilli tekne kaptanıydı. Ne de olsa yıllardır krallığa karşı çalışıyordu ve kimsenin ruhu bile duymamıştı.

Tam bir dakika geçti ama beni kurtarmaya kimse gelmedi, ne Morrgot ne Antoni ne de Bronwen.

Düşün Fallon. Düşün.

Bakışlarım perinin kemerine takılı olan dart okuna takıldı. Gerginlikten elim ayağıma dolanmadan önce Furia'nın dizginlerini bıraktım ve hiçbir şeyden şüphelenmeyen spiriti gövdesinden yakaladım, kollarını ve kanatlarını vücuduna yapıştırdım.

Avuçlarım o kadar kaygandı ki spirit neredeyse elimden kayıp gidecekti ama belindeki boruyu alıp ağzıma götürürken onu daha sert sıkıştırdım. Kürdan büyüklüğündeki oku dudaklarımın arasına almak için birkaç deneme yapmam gerekti.

Tutsak spirit kıvranıyor ve bağırıyordu, bu da ortağının Furia'nın yularını bırakıp yukarı fırlamasına neden oldu.

"Kimseyi incitmek istemiyorum," diye mırıldandım bir yandan ağzımda dart okunu tutarak, "ama gitmem gerek."

Racocci'li spirit, tepedeki dallara doğru yükselirken birden durdu. "Delikanlı konuşuyor."

"Hayır." Kapana kısılmış arkadaşı homurdanıyordu. "Delikanlı değil."

"Beni yakaladın. Şimdi lütfen. Eğer beni rahat bırakacağına söz..." Kıvranan erkek başparmağımla işaret parmağımı ayırıp arasındaki ete dişlerini geçirince tısladım.

Spirit hemen uçarak uzaklaştı. "Vur şunu, seni aptal! Vursana!"

Furia önce geriye, sonra ileriye doğru sıçradı. Kanayan elimle yelesine sıkı sıkı kavradım, sonra boynumu geri çevirip oku perilerin yönüne doğru üfledim, en azından bir tanesini vurması için dua ediyordum ama yanlarından geçip gitti.

Tekrar üflemeyi denedim ama borunun içinde ikinci bir ok yoktu. Furia sarsılınca okun ona isabet ettiğini düşündüm ve aniden kulağımın yanından ince bir vızıltı geçti. Nasıl? Vücudunu ve dolayısıyla benimkini ne tarafa hareket ettireceğini nereden biliyordu?

"Şunu bana ver!" diye haykırdı yeşil gözlü spirit, boruyu yeniden doldururken.

Dudaklarımın arasında sallanan tahta boruyu spiritlerin olduğu yere doğru savurdum. Okun aksine boru peşimdekilerden birinin tam kafasına isabet etti. Ne yazık ki elinde ok fırlatıcı olmayanı vurmuştum.

"Kralın muhafızlarına saldırmak sana pahalıya mal olacak, scazza." Arkadaşı alnını ovuşturarak ayağa kalkarken haykırmaya başladı: "Kumandan Dargento'ya haber ver..."

Kara duman vücutlarının etrafını bir anda sararak spiritin cümlesini yarıda kesti. Dumanın kestiği tek şeyin bu olmadığını fark ettiğimde midemdeki mısır lapası ağzıma geldi.

Kayganlaşmış zeminde yatan ortadan ikiye bölünmüş spirit bedenlerine büyük bir dehşetle baktım, sonra gözlerimi kırpıştırarak toplanan ve karga şeklini alan dumanı izledim. Titreyen avucumu ağzıma götürdüm.

Santo Caldrone, Morrgot az önce iki masum spiriti öldürmüştü. "Sen ne yaptın? Sen ne yaptın?" Midem ne kadar bulanıyorsa sesim de o kadar delice çıkıyordu.

Ne tür bir canavara yardım ediyordum ben?

Ben attan inip kendimi cani kargadan uzağa atamadan Furia dörtnala koşmaya başladı. Yere atlayıp atlamamayı düşünürken ciğerlerimde nefes kalmamasına neden olan bir görüyle sarsıldım.

Bileklerim arkamdan bağlıydı ve Silvius ninemin titreyen boğazına çelik bir bıçak dayarken göğsüm hıçkırıklarla inip kalkıyordu. Gökyüzü berrak bir mavi olmasına rağmen okyanus siyaha boyanmıştı ve yüzeyi pembe yılan eti parçalarıyla kaplıydı.

Öyle bir güçle gerçeğe döndüm ki ağzımdan bir hıçkırık daha döküldü. Bu da neyin nesiydi böyle? Spiritler hayatta kalsaydı geleceğim böyle mi olacaktı?

Ninemin bembeyaz olmuş yüzü ve Minimus'un katledilmiş bedeninin görüntüsü göz kapaklarımın ardında parıldamaya devam ederken ürperdim. Ağzıma safra dolmuş olsa da damarlarım kararlılıkla doldu ve bu görevden vazgeçme isteğim yok oluverdi.

Gök mavisi evime ancak Dante tahta oturduğunda dönebilirdim çünkü tüm sevdiklerimi koruyacak desteğe ve statüye ancak o zaman sahip olacaktım. Fakat elbette bu, Morrgot'un çalışma tarzını onayladığım anlamına gelmiyordu.

"Onları sersemletebilir veya bayıltabilirdin." Umarım sözlerim bir kez daha gözden kaybolan kargaya ulaşırdı.

Ninemin yüzü bir kez daha gözümün önüne geldi, fal taşı gibi açılmış yeşil gözleri beyaz bir denizin ortasında yüzüyordu. Silvius'un parmakları siyah saçlarına dolanmış ve çelik bıçak narin boğazına yapışmıştı. "*Onun kanı senin üzerinde, Sinyorina*

Rossi. Hepsi senin üzerinde." Ama ninemin kanı onun üzerindeydi. Parmak boğumlarının etrafından derecikler hâlinde akıyor ve bembeyaz üniformasının kumaşına damlıyordu.

"Dur," diye sızlandım.

Racocci ormanlarının zifiri karanlığında Morrgot'un vücudunu zar zor seçebilsem de bana kısılmış şekilde bakan gözlerinin altın ışıltısını yine de gördüm. Sanki spiritlere yaptığından tekrar şikâyet etmem için bana meydan okuyormuş gibiydi.

Zihnime bu korkunç görüntüleri yerleştiren o muydu?

Bu cani kuş böyle bir güce mi sahipti?

KIRK DÖRT

Yıldızlar soldu ve güneş üzerimizde yükseldi ama yine de Furia dörtnala gitmeye ve Morrgot da uçmaya devam etti. Ağaçların arasından at sırtında ilerlemenin heyecanı beni tamamen uyanık tutuyordu. Ellerim ağrımasına ve boğazım parşömen kadar kuru olmasına rağmen mataramı çıkarmak için dizginleri sımsıkı tutmayı bırakmadım.

Spiritlerden beri kimseyle karşılaşmamıştık, Racocci ormanının ne kadar güvenilmez ve sık olduğu düşünüldüğünde bu pek de şaşırtıcı değildi. Aklı başında birinin bizim yaptığımız gibi bir girişimde bulunacağından şüpheliydim. Arazi hem dik ve engebeliydi hem de birbirinin içine geçmiş dallar ve yapraklar yüzünden zaten az ışık alan orman iyiden iyiye karanlıktı.

Alacakaranlık çöktüğünde üzerine oturduğum kemikler iyice uyuşmuş ve su toplayan yerlerim yeniden su toplamıştı. Monteluce bana her zaman uzak görünürdü ancak şu anda sanki başka bir krallığa aitmiş gibi geliyordu.

"Geldik mi?"

Morrgot beni duyduysa bile cevap vermedi.

Yolumuzu bulmakla uğraştığı için muhtemelen onu rahatsız etmemeliydim. Sonumun bir ağaç gövdesine yapışmak olmasını gerçekten hiç istemezdim.

Keşke Bronwen Antoni'nin gelmesine izin verseydi...

Yanımda konuşacak biri olması için neler vermezdim. Ve yumuşak bir yatak. Sıcak bir banyo. Çilekli dondurma. Soğuk su. Bacak içlerimde oluşan morluklar için bir torba buz.

Listem uzundu.

Sonraki birkaç saat boyunca hem zihnimi ağrı ve yorgunluktan uzak tutmak hem de kendimi uyanık tutmak için listeme bir şeyler daha ekleyip durdum.

Furia keskin bir dönüş yaptı, vücudu sağa doğru öyle çok eğildi ki benimki de eğilmeye başladı. Dişimi sıktım ve enerjimin son kırıntısıyla ona sıkıca tutundum. Orman kayboldu, önümüze gökyüzüne kadar yükseliyormuş gibi görünen bir kaya duvarı çıktı.

Dizginlere ne kadar sert asılırsa asılayım Furia ne yavaşlıyor ne de yön değiştiriyordu. İleri doğru dörtnala koşuyordu. Yolda herhangi bir ağaç gövdesine çarpmadığını düşünerek kendimi teselli etmeye çalıştım, herhâlde hızla gidip dağın yamacına da çarpmazdı.

Yine de Rax'ın kükürt kokusunun yerini alacakaranlık taşının tebeşirimsi kokusu alırken korkudan midem bulanmaya başladı. Su toplayan yerlerimi acıtarak dizginleri çekiştirdim ama Furia hızla ilerlemeye devam etti. Atımın ya da benim dumana dönüşemeyeceğimiz kuşun aklından çıkmış olabilir mi diye merak ederek başımı kaldırdım ve yardım istemek için Morrgot'a seslendim.

Tabii eğer Furia...

Karga sağa doğru döndüğünde neyse ki atım da onu takip etti ama sonra karga keskin bir şekilde sola döndü, Furia da aynısını yaptı. Kalbim boğazımda atarak gözlerimi kapattım.

Bu hazine avından nefret ediyordum.

Bununla ilgili *her şeyden* nefret ediyordum.

Neden kabul etmiştim ki? Altın bir taç ve Dante'nin aşkı için mi? Eğer ölürsem taçlandıracak bir başım ve verecek bir yüreğim olmayacaktı.

Hâlâ şansım varken bu deli atın üstünden atlamalıydım.

Furia güçlü omuzlarından kuvvet alarak zıpladı. Taşa vuran toynakların sesini duyunca göz kapaklarımdan birini araladım.

Yosunla kaplanmış, taş döşeli, koridora benzeyen dik ve dar bir geçitten yukarı çıkıyorduk. *Şişe Dibi*'ne gelen gezginlerin Fae şarabı içerken bahsettiği yol bu muydu? Daha geniş ve spiritlerle dolu olmasını beklerdim. Görebildiğim ve duyabildiğim kadarıyla burada sadece ben, bir at ve bir karga vardı.

Dağın derinliklerine doğru ilerledikçe etraf iyice ıssızlaştı ve karardı, duyulan tek ses Furia'nın toynaklarının düzenli tıkırtılarıyla ara sıra nemli taşları yalayarak geçen rüzgârdı.

Etrafımdaki duvarların dizlerime bastırdığını hissettiğim anlarda başımı kaldırıp tepedeki yıldızlara bakıyor, kendime bir kutuya kapatılmadığımı hatırlatıyordum.

Özgürdüm.

Bir nevi.

"Arkadaşına ulaşmamız ne kadar sürer?" diye sordum.

Karga bana baktı ama cevap vermedi.

Birkaç dakika bekleyip bu defa, "Morrgot, Kahol'un ne anlama geldiğini biliyor olma şansın var mı peki?" diye sordum.

Bir başka bakış. Yine sessizlik.

Karganın zihnime görüntüler gönderdiğini herhâlde hayal etmişim diye düşünmeye başladığım anda etrafımdaki taş duvarlar esneyip genişledi, Furia gözden kayboldu ve parıldayan gök kubbe ahşap kirişlerin arkasında kaldı.

Gümüş halkalarla süslü ahşap bir kapının diğer tarafında ayak sesleri yankılanıyordu. Kapı açılınca geri çekildim. Ardından, omuzları ve başı kapının üç kenarına da değen devasa bir adam kapı çerçevesini doldururken geriye doğru bir adım daha attım.

Adamın dikkat çeken pek çok tarafı olmasına rağmen benim asıl gördüğüm şey gözleri oldu. Anahtar deliği kadar kara olan bu gözler, sanki parmaklarını çamura batırıp göz kapaklarının ve elmacık kemiklerinin üzerinde gezdirmiş gibi etraflarına bulaşan siyah toprakla daha da koyulaşmışlardı.

Adam irkilmeme neden olan bir dikkatle doğruca bana baktı. Aslında kime baktığını görmek için döndüğüm sırada, *"Kral az önce ölü bulundu,"* dedi soluk soluğa.

"Kral mı?" diye inledim, kalbim küt küt atıyordu. Hangi kraldan bahsediyorlardı? Bu geçmişe ait bir görü müydü, yoksa geleceğe mi?

Kızgın yabancı sözlerime yanıt vermedi, yani beni göremediği gibi duyamıyordu da.

"Sen olduğunu söylüyorlar. Düşündüm... düşündüm ki..."

"Ne düşündün, Cathal Báeinach? Luce'de halkımızı desteklemek isteyen tek kişiyi öldüreceğimi mi?" Ses o kadar kalın ve kadifemsiydi ki o iki yabancı kelimeyi neredeyse kaçırıyordum.

Kahol Bannock.

Kahol bir erkekti.

"Siorkahd'ı topla, Cathal." Alçak sesle söylenmesine rağmen bu emir iliklerime işledi.

Kahol'un konuştuğu kişiye bakmak için arkamı döndüm ama görüntü kayboldu.

Sonraki nefesimi aldığımda Furia'nın sırtına geri dönmüştüm, yine yalnızca kara karganın açık kanatlarıyla örtülen bir yıldız kubbesinin altındaki geçitteydim.

Karganın bana gösterdiği şey başımı döndürmüştü. Bunu onun yaptığından artık şüphem yoktu. Sonuçta ona Kahol'un ne demek olduğunu sormuştum, o da bana cevap vermişti.

Bronwen'le ilk karşılaştığımda bana Fallon Bannock demişti. Ve sonra bu gece Antoni demişti ki...

Bu düşünce zihnimde yarım kalmış olsa da zihnim iki ucu birbirine bağladı ve sonunda hayvanlara dönüşebilen heykelciklerden daha şaşırtıcı bir muammayla baş başa kaldım.

Çocuk kelimesi hiç geçmemiş olsa da ben bu adamın başka neyi olabilirdim ki?

"Kahol Bannock benim babam mı?" Kayıp babamın göz makyajına meraklı, korkutucu bir dev olduğuna dair dehşet

verici keşfi sindirmeye çalıştım. Tüm o yumuşak hatları ve ışıltılı rengiyle annemi düşündüm. Onu ve adamı gözümde birlikte canlandırmaya ne kadar çok çalışırsam çalışayım annemin, serçe parmağının tek darbesiyle bir kişinin gırtlağını ezerek kafasını koparabilecekmiş gibi görünen bir adamla yakın ilişki kurması bana imkânsız geliyordu.

Omurgamdan yukarı bir ürperti yükseldi. Ya annemin zihnini mahveden şey kulak kesme meselesi değil de bu adamsa? Ya anneme zorla sahip olan bir canavarsa bu adam? Rahmine düşmeme neden olarak annemi mahvetmişse?

Gözlerimi kısarak kargaya baktım. "Kahol Bannock'u şahsen tanıyor muydun?"

Hemen üzerimde uçan Morrgot sarı gözlerini bana dikti.

"O..." Dudaklarımı yaladım. "O iyi bir adam mıydı?"

Karganın zihnime başka görüntüler doldurmasını bekledim. Monteluce'nin solup gitmesini ve Kahol'un yeniden ortaya çıkmasını bekledim. Ama bunların hiçbiri olmadı.

Belki de sözlerim havada dağılıp gitmişti.

"Kahol annemi *incitti* mi?" *Tecavüz* kelimesini telaffuz edemedim. Dilimde bıraktığı tat çok iğrençti. Üstelik böyle bir birlikteliğin meyvesi olma düşüncesi...

Kazan aşkına, doğumda değiştirilmiş bir insan bebeği olmayı milyon kere tercih ederdim.

Başka bir soru sormayı denedim: "Bana geçmişi mi gösterdin, yoksa geleceği mi?"

Morrgot'un bana bir görü daha göndermesini bekledim ama kaç soru sorarsam sorayım zihnim boş kaldı. Bana gönderebileceği görüntüler mi tükenmişti?

Tabii hangi kralın öldüğünü o da bilmiyorsa...

Kendi düşüncelerimle ve Furia'nın toynaklarının sabit tıkırtısıyla baş başa kaldığımda görüyü zihnimde tekrar tekrar canlandırdım. Gördüğüm adam Kahol olmasına rağmen sadece

Kahol'un bağırdığı erkeğin sesini duyuyordum, bu erkeğin sesindeki karanlık kanımı donduruyordu.

Ne düşündün, Cathal Báeinach? Luce'de halkımızı desteklemek isteyen tek kişiyi öldüreceğimi mi?

Halkımız.

Kimdi bu halk? Asi Luce'liler mi? Savaşta olduğumuz bir krallığın Fae'leri mi?

Babamın saçları yarımlıklardan daha kısaydı ama insanlara izin verilenden daha uzundu. Bana her zaman söylendiği gibi insan mıydı, yoksa yarımlık mı? Ama eğer yarımlıksa benim neden büyüm yoktu?

Nefesim kesildi.

Primanivi Savaşı demir pençeler ve gagalarla donatılmış kargaların yardım ettiği bir dağ kabilesiyle yapılmıştı.

Morrgot'un demir pençeleri ve gagası vardı.

Morrgot onun gibi başka bir karga bulmam için beni dağa çıkarıyordu.

Lore'un kargaları.

Santa merda...

Ben halkımın düşmanıyla yatağa girmiştim.

KIRK BEŞ

Morrgot ve Primanivi arasındaki bağlantıyı öğrendiğimden beri kalbim küt küt atıyordu.

Ya Morrgot beni diğer kargaya götürmüyorsa? Ya beni doğruca efendisine götürüyorsa? Ya bu asi lider beni rehin alıp Regio hanedanına karşı savaşmak için kullanırsa? Ya Dante'nin tahta geçmesine yardım etmeye niyeti yoksa? Ya niyeti tahtı ele geçirmekse?

Tanrım, ben neye bulaşmıştım böyle?

Neden ben?

Kendini Lore'a adamış bir adamla akraba olmam, onunla aynı fikirde olduğum anlamına gelmezdi. Her yönünü düşünmeden aceleyle bir işe girişiğim için kendimi azarladım, üstelik bu düşünmeden atlama işini ilk kez de yapmıyordum.

Omzumun üzerinden saatlerdir ilerlediğimiz kurdeleyi andıran yola baktım. Furia'dan atlayıp aşağı geri koşabilirdim. Hiçbir yere sapmamıştık ve dürüst olmak gerekirse bu epey şaşırtıcıydı. Bir asi kabilenin topraklarına giden yol biraz daha zorlu olmaz mıydı? Ayrıca tek bir gözcüyle bile karşılaşmamıştık, yani bu yolu kimse bilmiyor olmalıydı.

Aydınlık gökyüzünde ufak bir leke olarak görünen Morrgot'a baktım. Metal dostlarını bulma teklifimden vazgeçsem ya da beni serbest bırakmasını istesem zırhlı pençeleriyle bana saldırır mıydı? Beni o spiritlere yaptığı gibi ikiye böler miydi?

Spiritlerin ezilmiş bedenleri gözümün önüne gelince ürperdim. Keşke yanıma obsidiyen çivilerden birini alacak kadar akıllı olsaydım. Bıçağımı bulmak için göğsüme dayadığım çantaya

hafifçe vurdum ama avuçlarım o kadar kızarmış ve su toplamıştı ki neredeyse hiçbir şey hissetmiyordum. Parmak uçlarıma sivri bir şey değmeyince çantamı açmak için dizginleri bıraktım.

Titreyen elimi çantama soktum ve su matarasını buldum, mataranın yoğunlaşan suyla kayganlaşmış yüzeyi, ağrıyan avuçlarıma karşı kutsal bir his verdi âdeta. Giana'nın banyosundan aşırdığım kalıp sabun, keçi peyniri kalıpları, sertleştirilmiş *pecorino* dilimi, krakerler, meyve ezmesi ve bıçağı aradım. Parmak uçlarım yalnızca sert kumaş ve mataramın soğuk metaline değdi.

Bir mucize eseri uyuşmuş parmaklarımla erzakıma dokunamamışımdır diye çantanın içine baktım. Ama hayır. Her şey gitmişti. Gitmişti işte.

Tenim panikle karıncalanmaya başladı, çantanın dibine ulaşmak için kolumu içine soktum. Parmaklarım yumruğum büyüklüğündeki bir delikten dışarı kayınca hızlıca nefes aldım.

Kendime kızmak istiyordum ama bu sırt çantamın mucizevi bir şekilde dolmasını sağlamayacaktı.

Belki de bu, açlıktan ölmeden ve Monteluce'de bir yarığa düşüp yardım etmem gereken ikinci karganın yanında yerimi almadan önce görevi burada, hemen şimdi bırakmam gerektiğine dair bir işaretti.

Ama sonra ne olacaktı?

Tarelexo'ya dönecek ve Silvius beni parmaklıklar ardına ya da Filiaserpens'e atmasın diye örnek bir vatandaş gibi mi davranacaktım?

Birinin üzerimde gezinen bakışlarıyla alnım karıncalandı. Furia ilerideki çetin rampaya odaklandığından ve krallığın bu bölümünde başka hiçbir varlık yaşamıyor gibi göründüğünden bana bakanın Morrgot olduğu sonucuna vardım.

Gerçekten de bakışlarımı ona doğru çevirdiğimde beni izlediğini gördüm.

Bir an için onun bir adam olmadığına sevindim çünkü bir adam beni yargılardı. Ancak bazen onu karga olarak değerlen-

dirsem de o canlanmış bir kuklaydı. Gerçek bir hayvan bile değildi, yani gerçek hisleri olamaz veya mantıklı düşünemezdi.

Matarayı çıkarıp rahatsızlığımı yatıştıracağını umarak bir yudum su içtim. Midem sanki beni daha da sinirlendirmek istercesine guruldamaya karar vermişti. Mataramın kapağını kapattım ve geçidin kenarlarına serpiştirilmiş sarı yosunlara baktım.

Neredeyse uzanıp bir parça koparacaktım ama birçok peri bitkisinin yan etkileri vardı ve şu an bunlardan birini deneyimlemeyi hiç istemiyordum.

Ayrıca *o kadar* da aç değildim.

Saatler sonra, tüm eforu sarf eden Furia olmasına rağmen sıkıştırılmış göğüslerimin arasından soğuk terler akıyor, midem kasılıyor ve ağrıyabileceğinin farkında olmadığım yerlerim ağrıyordu.

Yorgunluktan ve kan şekerim düştüğünden bayılmamak için sudan bir yudum daha aldım, sonra uzanıp bir parça yosun kopardım. Islak saç gibi nemli ve lif lifti, ayrıca küflenmiş kürk gibi kokuyordu. Midem bulandı.

Belki de tadı kokusu kadar kötü değildir, diye düşündüm.

Ağzıma götürürken yüzümü buruşturdum. Tadına bakmak için dilimi çıkaramadan bir kanat yüzümü tokatladı. Morrgot pençeleriyle su toplamış parmak uçlarımı çizerek yosunu kaptığı gibi atmak üzere uçup gitti.

"Hey... o öğle yemeğiydi!" Çiziklerden kan ve sıvı karışımı sızıyordu. Kendi kanımla beslenip beslenemeyeceğimi merak ederek pembemsi sıvıya baktım. Kazan aşkına, aklımı da peynirim gibi kaybediyordum.

Midem yaralı bir hayvan gibi feryat ediyordu. Bir avuç yosun daha almak için uzanırken Furia altımdan kayboldu

ve kendimi dar bir nehrin yanındaki bir çayırda buldum. Su dağdan o kadar hızlı akıyordu ki akışı kulakları sağır edecek cinstendi. Yine de yuvarlak kulaklı bir çocuğun homurdandığını ve ağladığını duydum. Küçük çocuğun ovuşturduğu karnı o kadar şişti ki rahatına fazlasıyla düşkün bir yetişkinin vücuduna aitmiş gibi görünüyordu.

Çocuğun yüzünde kabaran yaralar oluşmaya başlayınca soluğum kesildi. Göz bebekleri kaydı, sadece beyazları kaldı, sonra çocuk çimenlerin üzerine yüzüstü düştü ve sosis gibi şişmiş parmakları açılınca ortaya sarı bir yosun öbeği çıktı.

İnleyerek Furia'nın sırtına geri döndüm. Çayır ve oğlan yok olmuş olsa da görüntüsü hâlâ gözlerimin önündeydi.

O ve bir avuç yosun.

Karga kapmasaydı yutacağım yosunun aynısıydı. Kuşun az önce hayatımı kurtarmış olması beni şaşkınlığa düşürmüştü.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, iştahım kalmamıştı.

Bir yudum su daha içtim, sonra matarayı çantamın içine geri koydum ve geçidin içine ulaşan azıcık güneş ışığını da alıp götüren koyulaşmakta olan sise baktım.

Kısa süre sonra etrafımı saran karanlık o kadar yoğun, dağ o kadar durgun, Furia'nın taşa vuran toynaklarının ve ara sıra Morrgot'un kanatlarının vızıltısı dışında etraf o kadar sessiz hâle geldi ki göz kapaklarım aşağı doğru kaymaya başladı.

Aşağı.

Aşağı...

Parmaklarımdan damlayan sıcak bir şeyle uyandım. Yağmur yağıyor olabilirdi ama ıslaklık sadece oradaydı. Gövdemi Furia'nın boynundan kaldırırken omurgam sızladı ve sertleşmiş parmaklarım hareket ettirince ağrıdı. Parmak eklemlerimin bu

kadar kasılmış olmasına bakarsak Furia'nın sert yelesini bütün gece sıkmış olmalıydım.

Kan lekesinin parmaklarımı kızıla boyadığını fark ettiğimde göz kapaklarım da nabzım kadar yükseldi. Üzerime neyin kanının aktığını görmek için etrafa baktım ve Morrgot'un bir kol boyu ötemde havada süzüldüğünü gördüm, pençelerinin arasında cansız bir tavşan vardı.

Tavşanı yemek üzere olduğunu anlayınca yüzüm buruştu. Daha aşağı süzülerek başıyla tavşanı işaret etti. O... avını bana vermeyi mi teklif ediyordu?

Kokudan midem büzülerek başımı iki yana salladım. "Üzgünüm, ben..." Boğazıma safra doldu. Geri göndermek için güçlükle yutkundum. Tüm gücümle iki günlük mısır lapamı midemde tutmaya konsantre oldum ve çatlak bir sesle cümlemin geri kalanını getirdim. "Et ve balık yemem."

Bu herhâlde bir kargaya gülünç görünüyordu. Yemek tercihimi neden açıkladığımdan bile emin değildim.

Morrgot tavşanı kucağıma bırakmadı ya da bana gözlerini devirmedi –kargalar gözlerini devirebilir miydi?– yine de öfkelendiğini hissedebiliyordum. Muhtemelen benim aptal bir insan olduğumu düşünüyordu. Sonuçta benim de beslenmeye ihtiyacım vardı. Bunu biliyordum. O da biliyordu. Ama yine de kalkmış beni ayakta tutacak yiyecekleri yemeyi reddediyordum.

"Arkadaşını bulmamıza ne kadar kaldı?"

Siyah kanatlarını bir iki kez çırptıktan sonra uçup gitti. Gölgesi beyaz gökyüzünde tekrar görünmeden önce bana bir saat geçmiş gibi geldi. Belki de gerçekten bir saat olmuştu. Ya da iki.

Güneş sisi zorlukla aşıyor olsa da hava daha parlak görünüyor, öğle vaktinin geldiğini işaret ediyordu.

Karga kanatlarını çırparak geçide geri dönünce Furia'yla yaptığım tek taraflı konuşmayı böldü. Atlar ne yazık ki oldukça

mesafeli yaratıklardı. Morrgot'un aygırın zihnine imgeler yerleştirip yerleştiremeyeceğini merak ettim.

Morrgot alçaldı ve metalik pençelerinden birini uzattı.

İri yemişlerle dolu dallara, sonra da onun ışıltılı gözlerine baktım. "Benim için mi?"

Başını eğdi.

Dalları aldım ve bir saniye bile kaybetmeden bir meyve koparıp ağzıma attım. Tatlıydı, çok tatlıydı, Giana'nın Tarecuori'den getirdiği şeker gibiydi tadı. Meyvenin suyu saf bir zevk birikintisi hâlinde dilimden aşağı aktı. Belki de açlıktan öldüğüm içindi ama bu meyveleri tüm Luce'nin En Nefis Yiyeceği ilan ettim.

Her pembe taneyi, buruşmuş olanları bile kopardım, ardından bitkinin öz suyunun da meyvesi kadar tatlı olması umuduyla dalı kemirmeyi düşündüm. Ama sonra önünde kemik olan kuduz bir hayvan gibi davranmaktan vazgeçtim. Furia'nın dizginlerini çekip yaprakları ve dalı ona uzattım. At elimdekileri bir kez kokladı, sonra parmaklarımdan alıp mideye indirdi.

Atın, kayaların arasındaki çiy tanelerini içmek için yüksek taş duvarı yaladığını görmüş olmama rağmen bir şey yediğine şahit olmamıştım. Morrgot ben uyurken onu beslediyse o başka...

Ata binerken uyuduğuma inanamıyordum.

Ata bindiğime inanamıyordum.

Sadece askerler ve safkanlar ata binebilirdi.

Tarespagia'da geçirdiği çocukluk yıllarında annemin en sevdiği eğlencelerden biriymiş bu. Kıymetli beygirini sahilde ya da ailemin krallıkta ünlü olan koruluğunda sürermiş.

Furia aniden durunca vücudum öne doğru fırladı. Kaşlarımı çatarak yapay hendeğin sağına soluna baktım, sonra eyerin üzerinde ayağa kalkarak açıklığın ötesini görmeye çalıştım.

Furia'nın sivri kulakları ileri geri sallanırken karga baş döndürücü bir şekilde tepemde daire çiziyordu.

Belli ki bir şeyler oluyordu.

Eşsiz duyularıyla yalnızca hayvanların kavradığı bir şey.

"Neler oluyor?"

Akan suyun uğultusu, ıslak toprağın mineral kokusu ve demir karganın parıltısıyla tamamlanan vadinin görüntüsü zihnimde belirdi.

Varmıştık.

KIRK ALTI

Morrgot hendeğin kenarına kondu. Furia'yı çağırmış olmalıydı çünkü atım ona yaklaştı ve iri vücudunu yosunlarla kaplı nemli duvara yasladı. Galiba eyerin üzerinde ayağa kalkıp geçitten kendi başıma çıkmam gerekecekti.

Furia'nın kanatları olmadığı için hayıflandım.

Bacağımı onun gövdesiyle duvarın arasından çekip çıkarmaya çalıştığımda ve kalçamdaki her kas krampla sancıdığında daha da çok hayıflandım.

Bacağımı yavaş yavaş kaldırırken inledim, diğer bacağımı kendime çekip ayağımı eyerin üzerine koyduğumda daha da yüksek sesle inledim. Üst dudağım terledi. Bu kadar ağrı sızı çekmek için yaptığım tek şey oturmak olmuştu.

Avuçlarımı duvara bastırıp yüzümü dönünce dudaklarımı yaladım. Dişlerimi sıkarak ağrıyan bedenimi ayağa kaldırdım. Nasıl oluyordu da sadece bir avuç böğürtlen yemiş olmama rağmen kendimi karaya vurmuş asırlık bir yılan kadar ağır hissediyordum?

Ben Furia'nın üstünden düşüp geçidin zeminine çarpmamak için üst üste yığılmış kayaları daha iyi kavramaya çabalarken ne Furia ne de Morrgot hareket etti veya bir ses çıkardı. Düşersem yerden kalkabileceğimden emin değildim.

Üç krallık ve bir kraliçelik aşkına, böyle berbat hâldeyken bir vadiden aşağı inmeyi nasıl göze alacaktım? Kesinlikle akıntıya düşer ve katettiğimiz tüm o yolun başına dönerdim. Bende bu şans varken gidip Silvius'un cilalı siyah çizmelerinin dibinde karaya vururdum.

Alt dudağımı emerek tutunacak bir köşe bulmak için duvarı taradım. Aradığımı bulunca bacağımı kaldırdım ve Fae'lerin kutsal annesi aşkına, gözümün önünde yıldızlar uçuştu. Beyaz ve gri dışında her renkte parıldayan benekler görüş alanımın kenarını kapladı.

Beyaz ve gri renk miydi zaten?

Yosun yeniden sarıya dönene ve duvara asılmış ellerim bembeyaz olmuş parmak boğumlarım dışında olgun şeftali rengini alana kadar nefes alıp verdim. Dudağımı kemirerek diğer ayağımı daha yüksek bir deliğe soktum, sonra daha yükseğe ve daha yükseğe adım attım.

Bana on yıl gibi gelen bir sürenin sonunda hendekten çıkmayı başardım ve elime serin gelen killi bir setin üzerinde sürünmeye başladım. Burada iki hafta hiç kalkmadan yatabilirdim. Ama tabii ki Morrgot buna izin vermeyecekti. Sapsarı gözleri benimkilerle aynı hizada olana kadar sekerek yüzümün tam yanına geldi.

İç geçirdim. "Kalkıyorum. Kalkıyorum." Sırtüstü dönerken kemiklerim *Şişe Dibi*'nin ahşap zemini gibi çıtırdadı.

Kendimi kurtarma arzum, gizemli bir kargayı uçurumdan kurtarma arzumun önüne geçecekti az kalsın.

"Bir fikrim var, Morrgot. Harika bir fikir. Oraya uçarak arkadaşını alıp bana getirmeye ne dersin, ben de onu hareketsiz bırakan obsidiyen oku çıkarırım, olur mu?"

Yanıt olarak zihnimde bir görüntü belirmeyince bakışlarımı bulutlardan başımın yanındaki büyük siyah noktaya çevirdim. Karga önerim konusunda ne eğlenmiş ne de hevesli görünüyordu.

"Bu ilgisizliğini hayır olarak mı kabul edeyim?"

Göz kapaklarımın ardında bir elin görüntüsü belirdi; çok güzel bir erkek eli obsidiyen çiviye dokunarak demire dönüştü.

Kaşlarımı çattım, görüntü kayboldu. Çiviye dokunduğunda demire dönüşeceğini kanıtlamaya çalışıyorsa o zaman neden el görmüştüm? Kargalar elbette insan uzuvlarına sahip değildi

ama bana gönderdiği görüde çiviyi kanadıyla dürtebilirdi, o zaman da anlayabilirdim.

Uzun bir soluk verdim ve zorlu ayağa kalkma işine başladım. Yan tarafıma dönüp kendimi yukarı ittim; kollarım, sıcaklık aniden düştüğünde Luce'de çıkan fırtınaların dövdüğü pencerelerimiz gibi titriyordu. Doğrulup oturmam nefes nefese ve dişlerimi sıkarak geçen bir dakikamı aldı, ardından bacaklarımı altıma almak birkaç dakika daha sürdü.

Geçidin içinde, gözleri kapalı hâlde hareketsiz duran Furia'ya baktım. Yolculuğumun bu kısmı için pek de sabırsızlanmasam da aygırın en sonunda dinlenmesine sevinmiştim. Yiyeceği konusunda endişeleniyordum ve aklıma yaprak veya birkaç avuç ot toplamak geldi. Dinlenmeden neredeyse iki gün boyunca seyahat edebilen dev atlar ne yerdi?

Acaba Bronwen ona bir hafta yetecek kadar sihirli yulaf vermiş olabilir miydi? Bunu düşündükçe hayvanın enerjisini açıklamak için bu seçenek gittikçe daha mantıklı hâle geldi. Keşke ben de büyülü yulaftan biraz yiyebilseydim... ya da azıcık daha yemiş.

Başımı Furia'dan tekrar etrafımda dolanmaya başlamış olan kargaya çevirdim. "Nereye, Morrgot?"

Kuş havalandı ve alacalı gökyüzünde zarif bir şekilde süzüldü. Birden onun da muhtemelen uyumamış olabileceği geldi aklıma ama onun büyülü olduğunu biliyordum, yani herhâlde uykuya ihtiyacı yoktu.

Onu takip ettim, dizlerime kadar uzanan kır çiçekleri ve çimenlerle dolu yemyeşil çayırlarda yürüdükçe bacaklarımdaki kramplar hafifledi. Dönüş yolunda bunlardan bir sürü toplamayı planladım. Ellerimin etrafında Flavia Acolti'nin odası kadar sarı kelebekler uçuşuyordu. Hatta biri burnumun ucuna konup beni güldürdü.

Oysa Monteluce'yi çorak ve soğuk bir yer olarak hayal etmiştim ama hayatla ve renklerle doluydu. Durum hiç de öyle

değilken safkanlar buranın neden tehlikeli bir yer olduğunu söylüyorlardı?

Karganın nereye gittiğine bakmak için başımı kaldırdım, altın rengi gözlerini bana dikmiş, tepemde sakin sakin daireler çiziyordu. "Vadiye yaklaştık mı artık?"

İleri doğru uçtu. Uzun bir süre sonra çimenler seyrelmeye başladı ve akan suyun çağıltısı etrafı sardı. Yavaşladım, gözlerim çizmelerimin ezdiği turuncu topraktaydı, uçurumla beklemediğim bir anda karşılaşma ihtimali için dikkat ediyordum.

Morrgot galiba uçurumu görmediğimi sandı çünkü böylesine küçük bir kuş için şaşırtıcı bir güçle vücuduma çarptı. Geriye doğru sendeledim, çizmem bir kayaya takıldı ve popomun üstüne oturuverdim. *Harika.* Tam olarak ihtiyacım olan şey buydu işte.

"Ben kör değilim, Morrgot," dedim. Ayağa kalkarken de ekledim: "Ama bana göz kulak olduğun için teşekkür ederim."

Verdiğim güvence karganın bana yakın uçmasını engellememişti. Kanatlarını her çırpışında yüzümü çevreleyen saçlar uçuşuyordu. Elimi omuz hizamdaki saçlarıma götürdüm, öyle kötü dolanmıştı ki karga kendi yuvası sanabilirdi. Bunun için endişelenme işini sonraya bırakmaya karar verdim.

Uçurumun kenarıyla aramda tam bir çizme mesafesi bırakarak aşağı baktım. Heykeli hemen fark edemedim, bakışlarım vadinin inanılmaz derecede aşağıda olan dibine kaymıştı, sesli yutkundum.

Eğer kayarsam benim için oyun biterdi. Karga yok. Taç yok. Dante yok.

Köpüklü sudan fırlamış, bir halı gibi yayılan kayaları düşünürsek nehrin içine düşmek bile beni kurtaramazdı. "Yedek bir karga toplayıcın olsa iyi olur, Morrgot çünkü bu bir intihar görevi."

Karga her zamanki gibi sessiz kaldı. Aşağıdaki çıkıntıda duran mıhlanmış ikizine bakarak yanımda süzülüyordu.

Yüzeyi Isolacuori dubası kadar pürüzsüz bir kayaya basamak oymadan kuşu oradan alacak bir araç yapabilir miydim?

Ot saplarını birbirine bağlayabilirdim ama kuşu yakalamayı başarsam bile koca gövdesinin ağırlığı derme çatma oltamı koparıverirdi. Denemekten zarar gelmeyeceği için sağlam saplar bulmak üzere uçurumun kenarından uzaklaştım.

Su toplamış ve sertleşmiş ellerimle sapları ördüm, ardından tatmin edici derecede kalın ve uzun bir ip elde edene kadar her bir örgüyü birbirine düğümledim.

Morrgot sessizce beni izliyordu. Acaba beni iki ayaklı tuhaf bir tür olarak mı, yoksa zeki bir tür olarak mı görüyordu? Küçük kafasının içinden neler geçtiğini merak ediyordum. Çocukken komşularımızın bana öğrettiği ve evlerimizin arasındaki kanalda yengeç avlamak için kullandığım türden gevşek bir kement yaptıktan sonra vadinin kenarına döndüm, çömelip ipimi boşluğa doğru sarkıttım.

"Bana şans dile, Morrgot."

Bana hiçbir şey dilemedi. Cesaret verici bir görü bile göndermedi. İşe yarayıp yaramayacağını zaten biliyor olabilir miydi? Bronwen gibi geleceği görebiliyor muydu?

Kemendi karganın boynundan geçirmek için dört deneme yapmam gerekti ama sonunda başardım. İçimden ellerimi zafer edasıyla havaya kaldırmak geçti ancak karga yanımda toprağa inene kadar sevinmeyecektim veya kendimi tebrik etmeyecektim.

Neredeyse nefes bile almadan kemendi sıktım. Sonra yavaşça çekmeye başladım.

Yavaşça.

Yavaşça.

Bunun işe yarama olasılığı Phoebus'un bir kadınla çıkması olasılığıyla aynıydı ama bu büyülü bir görevdi ve ben kehanetle ilgili karga arayan biriydim, bu da –bir umut– başarı olasılığımı artırmalıydı.

Yaratığın gövdesi yükselmeye başlayınca iyimserliğim de arttı. Bu işe yararsa madalya isteyecektim.

Tekrar tekrar bir elimi diğerinin önüne koydum. Heykelin pençeleri kayadan yuvarlanıyor, muhtemelen sadece bana öyle gelmesine rağmen metalin taşa sürtünme sesi sanki tüm Monteluce'de yankılanıyordu.

Soluklanmak için durdum. Nefes al, nefes ver. İçeri, dışarı. O an bu andı. Kraliçe mi, vadinin dibindeki kan lekesi mi, yoksa Marco'nun müstakbel tutsağı mı olacağımı belirleyecek en önemli andı.

Nefesimi tutarak çekmeye başladım.

Heykel kalktı.

Bir santim.

İki.

Üç.

Gülümsemeye başladım, tuttuğum nefes boğazımdan yukarı çıkmaya başladı.

Karga, benim ve taş çıkıntının ortasında sallanıyordu.

Cesaretlenerek daha hızlı çekmeye başladım.

Keşke Phoebus ve Sybille beni şu an görebilselerdi. Ne kadar gurur duyarlardı...

Carrrt.

Donakaldım.

Örgülerden biri açılmıştı.

Dilim ağzımın içinde büyürken yavaşça çekiştirdim.

Saplardan biri koptu.

Gözlerime terler giriyor ve canımı yakıyordu ama gözümü kırpmaya cesaret edemedim.

Başaracaksın, Fal.

Ağır çekimde, bir elimi diğerinin önüne kaydırdım ve karganın kafası ulaşabileceğim mesafeye gelene kadar aynı hareketi tekrarladım. Örgüyü dizimin altına sıkıştırıp öne doğru eğildim. Parmaklarım yaratığın metal kafasının tepesini sıyırıyordu.

Yüreğim boğazımda atıyordu sanki. İpi tekrar kavrayıp çektikten sonra uzandım ama karga sallanıyordu ve yakalamayı başardığım tek şey orta ve işaret parmaklarımla tutabildiğim okun mavi tüyleri oldu.

Caaaart.

İpim kopmuştu.

Üst dudağım terle kaplanmıştı ve elimdekini tüm gücümle sıkıca tuttum. Karganın sert demir gövdesi kayarak oku da kendisiyle birlikte aşağı çekerken parmak boğumlarım inliyor, pazularım titriyordu.

Dişimi sıktım, dengemi sağlamak için dizlerimi toprağa bastırdım ve diğer kolumu uzattım. Ellerimden kurtulmak üzere olan oku tüm gücümle çektim, sonra topuklarımın üzerine geri indim.

Karga düştü, eski tüneğine çarptıktan sonra daha da aşağılara yuvarlandı. En dibe kadar.

Terden sırılsıklam hâlde titreyerek oku yüzüme yaklaştırdım ve inceledim, sonra vadinin aşağılarına baktım ve kalay rengi karganın dikdörtgen bir kayanın üzerine düştüğünü gördüm. Kuşun rengi neden hâlâ siyaha dönmemişti? Karganın içinde bir parça obsidiyen mi kalmıştı? Gözlerimin içine akan teri sildim, oku yüzüme o kadar çok yaklaştırmıştım ki çift görüyordum. Düzgün görebilmek için gözlerimi kırpıştırdım.

Parıldayan okun siyah ucu kırılmıştı.

Karganın içinde bir parça obsidiyen kalmışsa...

Hayal kırıklığı dolu bir feryatla kolumu arkaya doğru gerdim ve hem oku hem de kopmuş ipimi vadiye fırlattım. Morrgot'un gözlerine bakamayarak dibe doğru düşmelerini izledim.

Gözyaşlarım yüzünden dağ geçidi bir görünüp bir kaybolsa da aşağıdaki metal kargayı mükemmel bir şekilde görebiliyordum. Kendime bunun büyülü bir hayvan olduğunu ve gerçek olmadığını hatırlattım. Bir tarafı kırılmaz, organları zarar görmezdi.

Birden aklıma bu karganın dişi olabileceği geldi. Belki de az önce vadinin dibine gönderdiğim kuş Morrgot'un sevgilisiydi...

Heykel kayarak düştü ve gagası önde, köpürerek akan suya daldı; açılmış kanatları kayalara takılarak batmasını, daha da kötüsü Mareluce'nin sularına sürüklenmesini engelliyordu.

Dökülen gözyaşlarımı silmek için parmaklarımı gözlerime götürdüm. "Üzgünüm, Morrgot. Çok üzgünüm."

Onunla göz göze gelmemeye çalışarak vadiyi çevreleyen yamaçlardan aşağı inen bir yol var mı diye bakmaya başladım. Gözümün hemen yanında uçuşan siyah tüyler, göz kapaklarımı iyice kapamama neden oldu.

Morrgot'a bakamıyordum. Yeni bir plan yapana kadar da bakamayacaktım.

Fakat Morrgot onu görmezden gelmeme izin vermedi. Kanatlarını yüzüme o kadar çok yaklaştırdı ki yanağıma çarptı. Tüyleri ipek kadar yumuşak olduğu için attığı tokat hiç de tokat gibi gelmemişti.

İç geçirdim ve en sonunda ona baktım.

Dağ geçidine daldı, arkadaşına dokunacak kadar alçağa inmedi ama köpüklerin ve kayaların arasında ışıltılı kalay rengi bir şey olmadığını göreceğim kadar alçalmıştı.

KIRK YEDİ

Neredeydi...

Köpüklerin arasından kara bir bulut yükseldi. Gözlerimi çılgınca kırpıştırıp ovaladım çünkü bu gerçek olamazdı.

Okun ucu kırılıp içeride kalmamış mıydı yani? Kırıldığını mı sanmıştım? Yoksa dere kırık obsidiyen parçasının hayvanın vücudundan çıkmasını mı sağlamıştı?

Duman kıvrıla kıvrıla kayanın tepesine indi, ete kemiğe ve tüye büründü. Lore'un ikinci kargası.

Ah, Tanrılar. Lore'un ikinci kargasını serbest bırakmayı başarmıştım!

Morrgot obsidiyene dokunamadığı için iki teorim vardı: Ya okun kara ucu kuş aşağı düşerken kırılmıştı ya da akıntı onu yerinden çıkarmıştı.

Hangisi doğru olursa olsun, tüm vücudum neşe ve rahatlamayla dolmuştu.

Başardım.

Başarmıştım işte.

Sihirli karga kanatlarını kapattı ve boynunu döndürüp başını kaldırdı. Karga, arkadaşına bakmak yerine Morrgot'unkiler kadar parlak, altın rengi gözlerini bana çevirdi.

Birkaç saniye sonra kanatlarını açtı ve havalandı.

İki karga tamam, kaldı üç.

"Şimdi nereye, Morr..." Cümlemin son hecesi ağzımda solup giderken kargalar kara dumanlara dönüştüler ve karaltıları birleşerek daha büyük bir bulut oluşturdu.

Tekrar maddeye dönüştüklerinde artık iki değil, bir tane kuş vardı.

Her şeyiyle tam iki kat daha büyük olan tek bir kuş... Demir pençeleri neredeyse parmaklarım kadar uzundu ve gagası da gırtlağımın bir tarafından girip diğer taraftan çıkabilirmiş gibi görünüyordu.

Büyü kullanan insanlar arasında yaşıyor olmama rağmen şaşkınlıktan ağzım bir karış açık kalmıştı.

Morrgot'u almamdan sonra Bronwen'in ayrıntılar konusunda epey ketum davrandığını fark etmiştim. Ama şimdi... şimdi benden başka neler sakladığını gerçekten merak ediyordum. Ve neden? Bu *birleşme* her kargada yaşanacak mıydı? Eğer öyleyse Morrgot daha ne kadar büyüyecekti? Dante'nin babasını öldüren ve halkımıza saldıran kargalar kadar büyük mü olacaktı? En sonunda Morrgot'un yanında ufacık mı kalacaktım?

Artık bana daha mantıklı gelen tek şey beş karganın Dante'yi nasıl tahta oturtacağı meselesiydi. Demir gagası ve pençeleri olan devasa bir kuşla karşılaşan Luce Kralı da dâhil her Fae tir tir titrerdi.

Morrgot uçurumun dibinden bana doğru yükseldi. Ayağa kalktım ve öyle hızlı geri çekildim ki kendi botlarıma takıldım. Kollarımı deli gidi sallayarak vücudumu dik tutmaya çalıştım ama sonunda düşmemi engelleyen Morrgot'un vücuduyla omzuma bastırması oldu. Dengemi bulduğumda Morrgot etrafımda döndü ve kanatlarını çırparak yüzümle aynı hizaya geldi.

Kara kargaya bakarken bir kez daha yaptığım şey krallığımı yok mu edecek, yoksa kurtaracak mı diye merak ettim ama sonra kendime Dante'nin kral olduğunda beni kraliçesi yapacağını hatırlattım. Bu boş meydanda ettiğim yemini duyacak kimse yoktu ama ben yine de sessiz bir yemin ettim.

"Luce tahtına oturduğumda adalet ve eşitlik için her şeyi yapacağıma yemin ederim."

"Taht mı? Ne kadar da hırslı bir kadınmışsın."

Donakaldım ve ağzım açık Morrgot'a baktım, sonra havada yankılanan sesin sahibini aramak için etrafa bakındım.

Kalbim göğüs kafesimi terk etmiş, yavaş yavaş boğazımdan yukarı çıkıyordu sanki. Eğer beni sihirli kargalarla birlikte görürlerse ne kadar hırslı olursam olayım, ne tahta oturabilirdim ne de bir sonraki günü görecek kadar yaşayabilirdim.

Işık zayıflamış, çayırı kurşuni griler ve kül rengi eflatunlardan oluşan yamalarla doldurmuştu. Gözlerimi kısıp bir insan bedeni görmek için etrafa baktım ama karga ve ara sıra uçuşan kanatlı böcekler dışında hiçbir varlık loş manzarayı bozmuyordu.

Sesi hayal mi etmiştim? Yoksa bu bana alçakgönüllü olmamı hatırlatan vicdanım mıydı? Eğer öyleyse vicdanımın güçlü, kalın bir sesi vardı. Oldukça da erkeksi.

Tabii bu bir insan değilse... "O ses... o ses senden mi geldi?"

Karga cevap vermedi ama ben onun sessizliğini evet olarak kabul ettim.

"Nasıl... şu anda benimle nasıl konuşuyorsun?"

"Bana sesimi geri verdin."

"Ben mi..." Dudaklarımı yaladım. "Nasıl?"

"İki kargamı birleştirerek."

Tüylerim diken diken oldu. "Bu delilik."

"Bronwen sana benim hakkımda çok az şey anlattı sanırım."

"Bronwen bana senin hakkında *hiçbir şey* anlatmadı. Ben heykel topladığımı sanıyordum, görüler gönderebilen ve konuşabilen büyülü kuşlar değil." Yükselen nabzımı sakinleştirmek için yutkundum. "Gagan hareket etmiyor, peki nasıl ses çıkarıyorsun? Sen –şu saray göstericilerine ne deniyordu?– vantrilok musun?"

Vantrilok mu? Kafamın içinde alaycı bir gülüş yankılandı. ***Ben vantrilok değilim.***

"Öyleyse nasıl?"

Ben zihninin içinde konuşuyorum.

Ağzım önce biraz aralandı, sonra ardına kadar açıldı.

Seni şaşırttım mı, Ionnh Báeinach?

Bu çok saçmaydı ama onun sevgi hitabından da bana Bannock demesinden de hoşlanmamıştım. "O kadar genç değilim ve soyadım da Rossi, Bannock değil."

Aramızda, yalnızca Morrgot'un çırpan kanatlarının duyulduğu bir sessizlik oldu. ***Sen Cathal'ın kızısın, bu da seni bir Báeinach yapıyor ama zalim bir generalin adını kullanmayı tercih ediyorsan o zaman senin isteğine uyacağım.***

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Annemin adını kullanmayı tercih ediyorum."

Uzun bir sessizlik oldu. Söylenmemiş kelimelerle yankılanan bir sessizlik.

"Kargalarının beşi de o ikisinin az önce yaptığını yapacak mı?"

Evet.

"Ve hepsinin adı Morrgot mu?"

Evet.

"Peki efendiniz Lore mu?"

Kısa bir sessizliğin ardından, ***Evet***, kelimesi geldi.

"Ve şu Lore, biz şimdi onu da mı arıyoruz? Şu anda kralın banyosuna su fışkırtan bir heykel mi o da?"

Karga gülümsemiyordu ama ben onun güldüğünü hissedebiliyordum. Nasıl olduğunu açıklayamazdım. Belki de gözlerime kilitlenmiş göz bebeklerinin etrafında titreşen parlak sarılık yüzündendi. Belki de hayal gücüm yüzündendi.

Kimsenin küvetine su fışkırtmıyor, hayır.

Ona soracak bin bir tane sorum olmasına rağmen bunları kafamın içinde yankılanan erkek sesi yüzünden dehşete düşmediğim bir zamana saklamaya karar verdim.

Furia'ya giden yolu bulmak için bulutlarla örtülmüş yıldızların ışığıyla aydınlanan araziye bakarak son bir soru sordum. "Peki, bir sonraki kargan nerede?"

Tarespagia'da. Ailenin koruluğuna gömüldü.

Bakışlarımı ona çevirdim. "Ailemin koruluğu mu?" *Ne kadar da harika.* Huzursuzluktan avuçlarım ıslandı. Onları pantolonuma sildim. "Söyle bana Morrgot, kehanet gerçek mi, yoksa Bronwen bu define avını benim geçmişim yüzünden mi düzenledi?"

Bir saniye geçti. İki saniye.

Sorumu duyup duymadığını merak etmeye başlamıştım ki yanıt verdi: ***Küçük prensin dağın eteğinde, çevresinde bir tabur adamla duruyor.***

"Bir tabur adam mı... Neden?"

Neden olacak... seni yakalamak için.

KIRK SEKİZ

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki dilim damağım kurumuştu. "Biliyor... biliyor... seni se-serbest bıraktığımı biliyor."

Dante'nin bana doğru geldiğini, uzun örgülerinin tertemiz üniformasının üstünde salındığını ve altın boncukların parıldadığını görmeyi bekleyerek bakışlarımı çayırda gezdirdim.

Dante vadide, diye kendime hatırlattım.

Dik bir yokuşu koşarak tırmandım ve aşağı baktım. İncecik bulutların arasından görebildiğim tek şey bir sanatçının paletindeki boyaları andıran renkli topaklardı: Racocci yeşili, ışığı yansıtan bakır çatılarla süslenmiş Mareluce mavisi ve hepsini çevreleyen, beyaz ve altın bir Isolacuori kafesi.

Görevime o kadar odaklanmıştım ki buraya gelip günün birinde benim olacak olan krallığa bakmak için bir dakika bile ayırmamıştım. Harikaydı. Öyle güzeldi ki az kalsın neden bir tepenin üzerinde durduğumu unutuyordum.

Morrgot'un sözlerini hatırladığımda gözlerimi kısarak ormanlık vadiye baktım. Gerçekten de beyaz giysili bir Fae filosu, dağın eteğini tuzdan bir hendek gibi çevrelemişti.

Kumandan kaybolduğunu bildirdi ve ona seni bulması emredildi. Dante görevli tabura öncülük etmeye karar verdi, bu da Dargento'yu çokça kızdırdı.

Nabzım yavaş yavaş düşmeye başladı. Kaçak ilan edilmek iyi bir haber değildi ama kanatlı bir düşmanı kurtardığım için kovalanmaktansa bunu tercih ederdim. "Nereden biliyorsun?"

Onları duyabiliyorum.

"Affedersin, az önce onları duyabildiğini mi söyledin? Bin metre aşağımızdalar."

Ses yukarı taşınır.

"Ben de tam burada duruyorum ama onları duyamıyorum."

Duyularım keskindir, Ionnh Báeinach.

Keskin sıfatı oldukça yetersiz kalırdı. Bu bir hayvan özelliği olmalıydı. *Sihirli* bir hayvan özelliği.

"Adım Fallon, Fallon Rossi veya Sinyorina Rossi. İstediğini seç. Bir de bana genç deyip duruyorsun ama ben yirmi iki yaşındayım, bu yüzden bana çocukmuşum gibi hitap etmezsen sevinirim."

Ionnh bizim dilimizde Hanımefendi demektir.

"Yaa." Parmağımı saçlarımın arasından geçirdim, öfkeli yanıtım için kendimi sersem gibi hissetmiştim. "Bana Fallon de. Ne de olsa artık ilk adlarımızı kullanıyoruz, değil mi, Morrgot?"

Karga gün ışığında daha da siyah görünüyordu. ***Pekâlâ, Fallon.***

İsmimi öyle değişik bir şekilde telaffuz etti ki adım sanki tüm hayatım boyunca yanlış söylenmiş gibi bana oldukça yabancı ve açıklayamayacağım kadar şiirsel geldi. Belki de öyleydi.

Ya babam olan adam bunu anneme fısıldamışsa, o da doğumumda üst dudağımla burnumun arasına bu adı mühürlemişse? Vaftiz oluğu belki Luce geleneklerine aitti ama adım karga dilinden geliyor olabilirdi.

Uçurumdan uzaklaşan ezilmiş otları takip ederek tepeden aşağı indim. Sessiz yol arkadaşımın hâlâ beni izlediğinden emin olmak için gökyüzüne bakana kadar düşüncelerimin karmaşasında kaybolmuş hâlde neredeyse bir kilometre yürüdüm.

Altın rengi gözleri üzerimdeydi, bakışlarını benden hiç ayırdı mı acaba diye merak ettim.

Furia için bir avuç uzun ot kopardım. "Bana Kahol Bannock'tan bahset."

Morrgot'un sorumdan kaçmak için yükseklere uçmasını bekliyordum ama bunun yerine şöyle sordu: ***Ne bilmek istiyorsun?***

"Her şeyi. Annemle nasıl tanıştılar? Ne kadar süre birlikte oldular? Öldü mü?"

Morrgot bana hemen cevap vermedi. Hayatının hangi bölümlerini bir yabancıyla paylaşmasının güvenli olduğunu anlamak için onunla ilgili anılarını mı gözden geçiriyordu? Ben de kendimle ilgili herhangi bir şeyi bu kuşla paylaşmadan önce kesinlikle iki kez düşünürdüm.

Baban ve Agrippina, Bronwen aracılığıyla tanıştılar ve Bronwen ona güvendiği için Cathal da güvendi.

"Peki sen?"

Ben çok az kişiye güvenirim, Fallon.

"Bana güveniyor musun?"

Hayır.

Özellikle onun için yaptığım onca şeyden sonra bunu söylerken tereddüt etmemesine sinirlenmiştim.

Gücendin.

Dosdoğru ileriye, uçsuz bucaksız gümüş rengi çimenliğe baktım ve bir demet daha ot yoldum. "Senin hayatını kurtarmak için kendi hayatımı riske atıyorum."

Hayatını sevgili prensinin kalbini fethetmek için riske atıyorsun. Ben sadece senin yolundaki bir basamağım.

Demir kargaları toplamayı neden kabul ettiğimi bildiğini fark edince yanaklarım alev alev yanmaya başladı. "Bana kehaneti anlatan Bronwen'di, bunu ben bulmadım." Ona açıklama yapma zorunluluğum falan yoktu aslında.

Aramızda oluşan gerilim, konuşan bu kuşla aramızda oluşmuş olabilecek her türlü dostluğu ortadan kaldırıverdi.

Uzun bir aradan sonra sessizliği bozan ben oldum. "Peki, Kahol. O öldü mü?"

Hayır.

"Öyleyse nerede? Bronwen neden onun yerine beni aradı? O neden beni terk etti?"

Çünkü hapsedildi.

"Nerede?"

Morrgot, dağın altından bir safkanın elbisesinin eteği gibi dökülen ışıltılı okyanusa baktı. ***Okyanusun altında.***

Derim karıncalandı. "Kalyonda mı? Marco'nun batırdığı kalyonda mı?" Fısıltım o kadar yüksekti ki peşimdeki Luce birliklerinin beni duymuş olmalarından endişelendim.

Kalyonu biliyor musun?

"Antoni bana Primanivi Savaşı'ndan bahsettiği gece bundan bahsetmişti."

Bronwen de ona güvenebileceğine inanıyor...

Başımı çevirerek Morrgot'a ters ters baktım. "O senin için savaşmaktan başka bir şey yapmadı."

Bunu gerçekten kalbinin iyiliğinden yaptığını mı düşünüyorsun?

"Belki de tamamen fedakârlığından yapmıyor olabilir ama seni temin ederim, Morrgot, ben doğmadan önce yapılan bu savaştan bahsederken hiçbir büyük, yasak sırra değinmedi." Hem hızlı yürüdüğüm için hem de bu şüpheli yaratığın onu hayata döndürmek için yaşamlarını riske atanlar hakkında bu kadar kötü şeyler düşünmesinden rahatsız olduğum için derin derin soluk aldım. "Biliyor musun? Umarım bu işten bir kazancı vardır."

Bronwen ona yığınla altın sözü verdi.

"Regio kasasından gelecek olan altın herhâlde."

Hayır.

"Kâhinin, Rax'ın bir yerlerinde gömülü bir serveti olduğunu mu söylüyorsun?"

Hayır.

"Söyle o hâlde, altın nereden gelecek?"

Benden.

"Senin altının mı var?"

Bu neden bu kadar şaşırtıcı?

"Çünkü sen bir kuşsun! Bir kuşun nasıl parası olabilir? Onu sana efendin mi verdi?"

Kimse bana bir şey vermedi, Fallon. Zifiri karanlık gökyüzünün altında Morrgot'un gözleri kasvetli bir şekilde parlıyordu, sanki aklımı kaybetmiş gibi onun her şeyini fiziksel varlığına indirgemiştim. ***Servetimin her kuruşunu kazançlı anlaşmalar sayesinde ve çok çalışarak kazandım.***

Alaycı alaycı güldüm. Elimde değildi. Morrgot'un gagasıyla kapılara vurduğunu, pençelerinin arasına sıkıştırılmış rulo rulo parşömenler olduğunu hayal ettim. Sonra, daha da gülünç bir şekilde, onun bir sabanı tarlada sürüklediğini gözümde canlandırdım. "Demir parmaklarını dürüst yollardan servet biriktirmek için kullandığını mı söylüyorsun?"

Beni yakaladın. Karga güçlerim sayesinde canım öyle istediği ve diğerlerinin mutluluğu için yağmaladım, başkalarını gizlice dinledim ve öldürdüm. Bir sessizlik oldu. ***Bir kuş başka nasıl kendine bu kadar sadık olunmasını sağlayabilir ki?***

Müdire Alice'in anlattığı hikâyeler, kargalardan korkan Fae'ler tarafından uydurulmuş olabilirdi ancak tüm hikâyelerin altında bir gerçek payı olurdu ve gerçek şuydu ki Morrgot tehlikeli bir yaratıktı. Göz kırpmadan cinayet işleyebilen bir yaratık.

İki spiritin anısı boğazımı safrayla doldurdu. Midemi sakinleştirmek için güçlükle yutkundum.

Benden korkmalısın, Behach Éan.

Biyokiğn mi? Merakımı dizginledim çünkü bana çirkin lakaplar takılması hoşuma gitmiyordu ve düşmanca konuşmamızdan sonra kulağa hiç de hoş gelmeyen bu kelimelerin ne demek olduğunu hayal bile edemiyordum.

"Söyle bana, Morrgot, beş karganı serbest bıraktığımda beni o spiritler gibi ikiye mi ayıracaksın?"

Tereddüt etmeden cevap verdi. ***Sana daha fazla ihtiyacım olmayacak.***

Karşımdaki ya gerçekten iğrenç bir varlıktı ya da mizah anlayışının üzerinde çalışılması gerekiyordu. "Bazıları yanında bir kraliçe olmasının sana faydalı olacağını söyleyebilir."

Kimin kraliçesi olduğuna bağlı.

Kaşlarımı çattım çünkü kehaneti duyduysa benim Dante'nin kraliçesi olacağımı biliyordu. Tanrım, yoksa Marco'nun kraliçesi olacağımı mı sanıyordu?

Ona işin doğrusunu anlatamadan benden uzaklaştı, gök kubbede suyla gökyüzünün birbirinden ayırt edilemeyeceği kadar öteye gitti. Bu karga sadece hassas değildi, öfkesi de kan döngüsü zamanındaki Sybille'den daha fenaydı.

Rüzgâr, çayırı süsleyen çam ağaçlarının dallarını dalgalandırsa da sessizlik öyle yoğun hâle geldi ki durup Morrgot'u bulmak için kendi etrafımda döndüm. Artık beni dağda bırakıp gittiğine inanmaya başlamıştım, bu zaten had safhada olan huysuzluğumu daha da artırdı. Ya bir uçuruma doğru ilerliyorsam? Sybille Monteluce'nin uçurumlarla dolu olduğundan bahsetmişti.

"Demir ve obsidiyenden etkilenmeyen, kendi krallığının ordusunun peşinden koşmasına aldırış etmeyen başka adayın yoksa," diye tısladım, "en azından doğru yöne gidip gitmediğimi bana söyleyebilirsin."

Bu dağlar senin kanında var, Fallon.

Yanlışını düzeltip genetiğin bu şekilde işlemediğini ona açıklasa mıydım? Başka bir ağız dalaşından kaçınmaya ve azalan enerjimi karga için bol miktardaki bilinmezliği çözmeye odaklamaya karar verdim.

Sesi zihnimin içinde yankılandığından onu takip edebileceğim bir yön yoktu. Başımın yüzlerce metre yukarısındaki dağın zirvesine tünemiş olabilirdi. Duyduğu mesafe kadar uzağa mesaj gönderebiliyorsa elbette...

"Daha ne kadar var, Morrgot?"

Cevap kişneme olarak geldi, sanki Morrgot cevabı Furia'ya söyletmiş gibi.

Tabii Furia bir sorun olduğu için kişnemiyorsa...

Henüz at seslerine aşina değildim.

Bacaklarımın iç kısmındaki morluklara rağmen atıma binip yürüme işini ona bırakmak için sabırsızlanarak adımlarımı sıklaştırdım. Su toplamasındansa morlukları tercih ederdim. Giana'nın botları rahat olsa da vadiye gidip geldiğim kilometrelerce yol zaten hassas olan cildimi iyice tahriş etmişti.

Phoebus daha önce ayaklarımın durumundan tiksinmişse şimdi herhâlde dehşete düşerdi.

Keşke bir akarsu, uçurumun dibinde olmayan bir dere bulabilseydik. Uzun uzun yıkanmak için neler vermezdim. Dahası, hızlı yürüyüşün ardından mataram boşalmak üzereydi.

"Tarespagia'ya giderken bir dere veya nehre denk gelme ihtimalimiz var mı?"

Evet.

Bu kelime beni hiç bu kadar mutlu etmemişti. "Uzak mı peki?"

Furia'nın sivri kulaklarını gördüğümde rahat bir nefes aldım. Diz çöktüm ve kollarımdaki otları geçidin içine atmak üzereyim ki aniden korkuyla durdum. "Bunlar zehirli değil, değil mi?"

Hayır.

Rahatlayarak hediyemi nemli taşların üzerine, atın toynaklarının dibine attım, sonra ağrıyan bedenimi tekrar eyere oturttum.

Furia yemeğini çabucak bitirirken Morrgot, ***Sabaha kadar Tarespagia'ya varmış oluruz,*** dedi.

Sabah olmak bilmedi ama yine de ufukta ilk ışıklar belirip kapalı göz kapaklarımı açılmaya zorladığında karşımdaki manzaraya kesinlikle hazır değildim.

KIRK DOKUZ

Göz alabildiğine uzanan aşı boyası rengindeki zirveler oyularak öyle heybetli evlere dönüştürülmüşlerdi ki gökyüzünde asılı duran adaları andırıyorlardı. Yanılsama, her bir evi masa ayakları gibi destekleyen sütunların etrafını saran ince bulutlarla iyice kuvvetleniyordu.

Gözlerimi kırpıştırdım.

Pürüzsüz sütunlar ve üç katlı evler hâlâ oradaydı.

Gözlerimi ovuşturdum çünkü kesinlikle, *kesinlikle* halüsinasyon görüyordum. Lüksten yoksun olsalar da insan eliyle yontulmuş bu tepeler herhâlde gerçek olamazdı. Öyle olsalardı onlar hakkında bir şeyler duyardım.

Kirpiklerim tekrar yukarı kalktığında yükselen güneşin önünde karanlık, parıldayan mavilerin arasında dimdik durmaya devam ediyorlardı.

Her ayrıntıyı dikkatle inceliyordum, ağzım öyle açık kalmıştı ki kendi şaşkınlığımdan boğulmazsam bulutların yoğunluğundan boğulabilirdim.

Tipik Luce evlerinin aksine bunlar parlamıyordu, tozla kaplandığı için binaların taş cephesinden ayırt edilemeyen küçük pencere camları dışında. Kızıl kiremitleri, yaldızlı detayları, kesme taşları yoktu ama yine de bu mimari harikasının abartısız ihtişamından gözlerimi alamıyordum.

Keşke Phoebus ve Sybille de yanımda olsaydı. Keşke bu keşfi onlarla paylaşabilseydim.

"Burası neresi?" Kendimi fısıldarken buldum.

Morrgot'un cevabı zihnimin içinde sessiz ve derinden, durgun suya atılmış bir tuğla gibi dalgalandı. ***Rahnach bi'adh.***

Bu yabancı kelimeleri dilimin döndüğünce tekrarladım. "Peki Ravnok Biyav ne anlama geliyor?"

Gökyüzü Krallığı.

Çenem duyulabilir bir sesle kapandı. *Krallık mı?* "Hangi Regio hükümdarı inşa etmiş? Ve ben neden bunu hiç duymadım?"

Costa Regio'nun saltanatından çok önce inşa edilmişti.

Bakışlarım her eski kıvrımın, her sivri kenarın üzerinden geçerek ışıldayan pürüzsüz sütunlardan aşağı kaydı. Burası vahşiler gibi davranmalarına rağmen kendilerini kral sayan ilk hanedanlardan birine ait olmalıydı.

Biz yukarı tırmandıkça rüzgâr sertleşti, uğultusu o kadar şiddetliydi ki tüylerim diken diken oldu. "Hâlâ yaşayan var mı?"

Hayır.

Bu, şehrin üzerinde birikmiş tozu ve verdiği çoraklık hissini açıklıyordu. Ayrıca merdiven veya şehre erişmek için ne kullanıyorlarsa onun olmamasını da açıklıyordu. Sütunların içine merdivenler gizlenmiş olabilir miydi? Furia toynakları tıkırdayarak geçitte tırmanırken gizli bir kapı arayarak sütunları inceledim ama belirgin bir şey gözüme çarpmadı.

Sonra dikkatim dağılıverdi çünkü güneş, turuncu, kırmızı ve altından kör edici bir küre hâlinde, tam da sütunların arasından yükseldi. Güzelliğe ve güneşe aşinaydım ama yine de manzara o kadar muhteşemdi ki ağzım bir kere daha ardına kadar açıldı.

Omzumun üzerinden günlerdir gördüğüm tek şey olan nemli, yosun kaplı duvara baktım. Ne kadar yükseğe tırmanmıştık böyle. Yüksek rakım, sıcaklığın düşmesini ve Furia'nın tepesinde uykudan uyandığımdan beri kulaklarımın neden onlarca defa tıkanıp açıldığını açıklıyordu.

Omuzlarımı çevirip boynumu esneterek gözlerimi terk edilmiş saraydan, ilk defa yüzümden başka bir yere bakan kargaya çevirdim. "Regio'lar bu yerden habersiz mi?"

Ah, Regio'lar buranın varlığından haberdar. Sence neden onu bulutların altına gömdüler?

"Gömdüler mi? Yani şimdi sen diyorsun ki?.." Sesim, saçlarımı uçuran ve sırtımdaki kurumuş teri buz gibi yapan rüzgârın şarkısıyla boğuldu.

Burayı halklarından bilerek sakladıklarını mı? Evet.

"Neden?"

Nefret. Korku. Kıskançlık.

Kaşlarımı çattım. "Anladığımdan emin değilim."

Yok edilemeyecek veya işgal edilemeyecek olanın gizlenmesi gerekir, yoksa hükümdar yeterince güçlü görünmez. Luce'liler, Regio'ların Luce'de henüz ulaşamadığı bir yer olduğunu duysalar ne olur, hayal edebiliyor musun?

"Eski sakinleri buraya nasıl ulaşıyordu?"

Buranın eski sakinleri uçabiliyordu.

Başımı geriye doğru çevirip şaşkınlıkla, "Uçmak mı?" dedim. Hiç kimse, havayla ilgili gücü olan Fae'ler bile, ayakları yere değmeden seyahat etmek şöyle dursun, havaya yükselemezdi. "Halkımız bir zamanlar uçabiliyor muydu?"

Morrgot cevap vermedi, yalnızca gözlerini bu ihmal edilmiş şehirden ayırmadan daha yükseğe çıkmak için kanatlarını çırptı.

"Benim halkımdan bahsetmiyorsun, değil mi? Burası senin... *kuşluğun* muydu?" Bu yuvaya krallık demek fazla insanca gelmişti.

Bu kelime, hayvanlaştırılmaktan hoşlanmadığı belli olan Morrgot'un bana yan yan bakmasına neden oldu. Ondan yayılan geçmişe özlem duygusu benim içime işlememiş olsaydı alaycı bir gülümsemeyle karşılık verirdim.

Birlikte geçirdiğimiz her saat karganın duygularına daha çok aşina olmama neden oluyordu. Minimus'un acısını nasıl hissedebiliyorsam artık Morrgot'unkini de hissedebiliyordum.

Ben ve hayvanlara olan tuhaf yakınlığım...

Furia'nın boynunu okşadım, onu da okumaya çalıştım ama aygırın zihnine ve kalbine ulaşamadım; bu da hayvanlarla ilişkim hakkındaki bilmeceyi daha karmaşık hâle getirdi.

O an aklıma bir fikir geldi. Hayvanlarla ilgili olan ama benimle olmayan bir düşünce. Ya Minimus'un yaşadığı yuva da bu dev kayalık yuva kadar muhteşemse? Ya kargalar gibi o ve kardeşleri de bir su altı imparatorluğu kurmuşsa?

Bunu Morrgot'a sormak üzereyim ki yine iki kargaya ayrılıverdi. Bunun olduğunu ilk gördüğüm andaki kadar şaşırdım. Şey, yani iki karga ilk kez birleştiğinde.

Nabzım hızlanırken hafif, sıvılara has bir vızıltı duyuldu: su.

İlerlemekte olduğumuz geçit daraldı ve sığlaştı. Furia durdu, burnundan soluduktan sonra nemli kayaya toynağıyla vurdu.

"O ne..."

Ben sorumu bitiremeden aygır geri çekildi ve ardından dörtnala koşmaya başlayınca gövdemi boynunun üzerine yaslamak zorunda kaldım.

Atlamayı deneyecekti!

Yine bir duvara doğru koşuyorduk ancak bu sefer önümüzde dönemeç falan yoktu. Furia sıçradı ve yüreğim de onunla aynı anda hopladı. Furia kendisi kadar uzun olan taş engeli aşıncaya ve toynakları düzlüğe ininceye kadar nefes alamadım. Sütunlar gibi zemin de buz kadar pürüzsüz, parlaktı ve güneş ışığının her zerresini yansıtıyordu.

"Seni deli hayvan." Durup memnun bir şekilde kişneyen Furia'nın boynunu okşadım.

Nabzım yavaşlarken az önce sesini duyduğum suyu aradım ama kaynağını bulamadım. Vücudum o kadar yorgun ve dilim damağım öyle kurumuştu ki belki de bunu hayal etmiştim.

Belki de diğer tarafta bir çağlayan vardı.

Dilimi şaklatıp dizginleri salladım ama aygır sütunların arasında gizlenen derin gölgelere girmedi.

Topuklarımı Furia'nın böğrüne vurmaktan çekiniyordum ama aygır dörtnala koşup yoldan fırlayabilir diye de endişeleniyordum. Morrgot'tan farklı olarak Furia'nın kanatları yoktu ve safkanlardan farklı olarak ben yarı-ölümsüz değildim.

"İneyim mi?"

Neşeli liderimizden bir cevap alamayınca omurgam ani hareket yüzünden kütürdeyerek eyerin üstünde döndüm. Morrgot Bir ve Morrgot İki hiçbir yerde görünmüyorlardı.

Beni *kuşluk*larında terk edip gitmeseler iyi olurdu... İki ayağımla iki kolum vardı ve bunları kullanarak ayna gibi pürüzsüz sütunlara tırmanma yeteneği bende yoktu.

"Morr..." Adının son hecesi, birbirine çarpan kayaların sağır edici gümbürtüsünün ve her bir sütunun titreşimlerinin arasında kaybolup gitti.

Ağırlığını taşıdıkları tavan ve duvarlar da titriyordu.

Furia da titriyordu.

Ben de titriyordum.

ELLİ

Morrgot'un adını haykırdım, sütunların parçalanacağından ve evinin yıkılacağından, benim de hepsinin altında ezileceğimden emindim.

Çığlığım üzerine Morrgot Bir ve İki, arkalarında siyah dumandan iki iz bırakarak havai fişek gibi geçitten fırladılar. Kargalar vurmalı bir çalgı misali birbirine çarptığında dağın titremesinin daha da şiddetlendiğine yemin edebilirdim.

"Ne... neler oluyor?"

Furia'nın havaya dikilmiş kulakları ileri geri sallanıyordu ama bunun haricinde benim gibi her gözeneğinden terler akmıyordu. Düzlüğün altından oluk oluk fışkıran sular sanki dağ tüm okyanusu hortumlamış gibi geçitten aşağı akarken atın yelesini tuttum.

Sakin ol, Fallon.

"Sakin mi?!" Sesim kısıktı. "Şu koca, lanet olası dağ titredi ama sen bana sakin ol diyorsun! Ne yaptın, Morrgot?"

Doğanın dengesini sağladım ve bize biraz zaman kazandırdım.

Havaya doğru püsküren damlacıklar parıldayan gökyüzüne fırlatılmış gelin telleri gibi ışıldıyordu. "Bize tam olarak nasıl zaman kazandırdın?"

Peşimizdekilerin üzerine sifonu çekerek.

Şaşkın beynimin, onun ne demek istediğini anlaması için biraz süre geçmesi gerekti. Onun ne *yaptığını.*

Yüzüm terli tenime yapışan bluz kadar beyazlamış olmalıydı çünkü Morrgot, ***Prensine bir şey olmayacak,*** diye ekledi.

Biraz ıslanacak ama yaşayacak. Ne de olsa safkan Fae'ler boğularak ölemez.

"Ya aşağıda yarımlıklar varsa? Onlar boğulabilir! Peki ya atlar? Halkımı önemsemiyor olabilirsin ama hayvanları önemsiyorsun, değil mi?"

Atlar yüzmeyi bilir ve Dante'nin yanında hiç melez yok. Tıpkı kral gibi prens de alayında yarımlıkların olmasına izin vermez.

"Çünkü safkanların büyüsü sınırsızdır da ondan. Yoksa onların daha iyi dövüşçüler olduğunu düşündüğünden değil!" diye haykırdım, kayaların ve suyun hiç bitmeyen gümbürtüsünde sesimi duyurabilmek için.

Elbette.

Morrgot'un sesindeki alayı fark etmemiş değildim. Etrafımda dolanıp kanat çırparak saçlarımı dalgalandırırken ona ters ters baktım. Sessizlik nem kadar yoğun, elle tutulur bir şeye dönüşmüş, aramızdaki boşluğu doldurmuştu.

"Eğer Luce'nin müstakbel kralını öldürürsen..."

Prensine bir zarar gelmeyeceğine söz veriyorum. Bu sakinleşmeni sağlar mı?

Geçit dolmaya devam edip hava kadar berrak su aşağı akarken cılız soluklar alıyordum. "Peki ya Rax'ta yaşayan insanlar?"

Ne olmuş onlara?

"Orman sular altında kalacak."

Su, okyanusa giden yolu bilir.

"Bu da ne demek böyle?" Elimi havaya kaldırdım, sonra Furia'yı bırakıp siyah yelesinin bir tutamını kavramanın daha iyi olacağını düşündüm.

Bu, arazi sular altında kalmayacak demek.

"Peki ya zehirli yosun? O ne olacak? Yılanları zehirleyecek mi? Ekinleri? Kuyuları?

Tuz toksini etkisiz hâle getirir. Akıntı denizle buluştuğu anda selin taşıdığı yosun, nane yaprağından daha zehirli olmayacak.

Öfkem bir gelgit dalgası gibi geri çekiliverdi. "Yani o zehirlenen çocuk tuzla kurtarılabilir miydi?"

Morrgot'un göğsü mavi-siyah tüylerinin altında hızla inip kalkıyordu. ***Evet.***

Toprak öfke nöbetine tutulmuş bir çocuk gibi köpürmeye devam ederken sessizlik içinde baktım. Furia'nın toynaklarının altındaki titreme hafiflediğinde ve fışkıran su yerini hızlı bir akıntıya bıraktığında bacağımı atımın sağrısından aşırıp yere atladım.

Neyse ki izleyen kimse yoktu çünkü inişim hiç de zarif değildi. Elbette daha kötü olabilirdi. Yere yapışıp taşın üzerinde kan lekeleri de bırakabilirdim.

Bacaklarım kramplarla titrerken vücudumu dikleştirmeye çalışarak dengemi bulmak için avucumu eyere bastırdım. Ağrının geçmesini bekledim ama azalsa da geçmedi. Şimdilik bununla idare etmek zorunda kalacağımı hissettim.

Mataramı çıkarmak için elimi Furia'dan tereddütle kaldırdım. Son yudum suyu da içtikten sonra kaynağa doğru ilerledim. Morrgot'un bu pis oyununu ben de kendim için kullanabilirdim.

Önüme doğru uçtu. ***Bu suyu içemezsin. Ben yosunları taşlardan sökmenin bir yolunu bulana kadar olmaz.***

"Doğru. Burada tuz yok." Dilim damağıma yapışarak bana yasaklanmış olan su kaynağından uzaklaştım. Kendi tükürüğümü yutarak, "O yosunu davetsiz misafirleri uzak tutmak için mi diktin?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. ***Ve kendi halkımı zehirlemek için mi?***

Kendi *halkı* mı? Antoni dağ kabilelerinin kargaları evcilleştirdiğinden bahsetmişti fakat Morrgot sanki durum tam tersiymiş gibi konuşuyordu. "Sanırım sana hizmet eden insanları ve onların evcil kuşlarını zehirlemek o kadar da akıllıca olmazdı."

Evcil kuş mu? Zihnimde bu kelimeler öfkeyle yankılanmıştı.

"Özür dilerim. Onlara evcil hayvan dememeliydim." *Aklımda olsun: Kargalara halk demeliyim.*

Dudağımı kemirerek üç katlı bina yüksekliğindeki düz tavanı inceledim. "Yosunu biri mi ekti yoksa kendi kendine mi büyümeye başladı?"

Costa Regio melezleri öldürmesi umuduyla dikti. Başardığı tek şey Racocci sakinlerini zehirlemek oldu.

Dehşet içinde tekrar Morrgot'a baktım.

Biz barajı inşa etmeyi ve o aşağılık adamdan panzehiri almayı başarana kadar binlerce kişi öldü. Ama yine de... yine de o, hükümdarın en parlak taktiklerinden biri olarak kabul ediliyor. Sesi azalarak ekledi: ***Magnabellum'un başlangıcı.***

Kirpiklerim neredeyse kaşlarımı sıyırdı. "Sen... o zamanlar buralarda mıydın?" Morrgot ile ilgili herhangi bir şeye neden şaşırdığımı anlamıyordum ama yine de...

Evet. Buradaydım.

Bu doğru mu yoksa bana sadece acıklı bir hikâye mi anlatıyor diye merak ederek sözlerini zihnimde tekrarladım. "Magnabellum, Shabbe ve Luce arasındaki savaştı."

Hayır. Kargalar ve Fae'ler arasındaki savaştı. Shabbe'liler bizim müttefikimizdi.

"Ama tarih kitapları öyle demiyor."

Çünkü tarih kitapları zafer kazananlar tarafından yazılır, Fallon. Sert ses tonu kafatasımı titretti. ***Costa'nın yaptıkları o zamana kadar kargalara sadık olan insanları kızdırdı. Baban o kalleş periyi öldürmemi önerdi ama ben reddettim çünkü Costa hem Nebba'nın hem de Glace'in desteğine sahipti ve onun darbe yapmasına yardım etmek için kıyılarımıza gelmelerinden korktum.*** Sessizleşti ama bu sakin değil, fırtınalı bir sessizlikti. ***Costa'nın obsidiyen***

konusundaki lanetimizi öğrendiğini söylediğinde Cathal'ı dinleseydim Luce hâlâ bizim olurdu.

"Peki o laneti nasıl öğrendi?"

Shabbe'li sevgilisi Meriam'dan. Daha sonra kraliçeliğin etrafındaki korumaları oluşturmak için kurban ettiği kişi.

Shabbe'den nefret eden büyük Fae kralının bir Shabbe'liyle ilişkisi mi vardı?

Morrgot, Luce'nin doğuşu hakkında bildiğim her şeyi bir anda yok edivermişti.

Bir kuş krallığı... Ne kadar da deliceydi bu.

Kuşlarımın sayısının arttığı haberi Marco'ya ve büyükbabama ulaştığında... Justus'un beni mücevherli kılıcının çelik ağzıyla karşılamak için dağın diğer tarafına tırmandığı gözümde canlanınca ürperdim.

"Büyükbabam beni öldürecek," diye düşündüm yüksek sesle.

Ölüler cinayet işleyemez.

Vücudumdaki kan çekildi. "Büyükbabam... o... sen... sen onu öldürdün mü?" Morrgot bunu yapmak için mi gecenin bir yarısı ortadan kaybolmuştu? Rahatlamış mıydım yoksa dehşete mi düşmüştüm, karar veremiyordum.

Henüz değil fakat Fallon, emin ol ki sana zarar vermek isteyen herkes buna göre muamele görecek.

Nektara doymuş bir kelebeğin durgunluğuyla siyah kanatlarını çırpan kargaya bakarak gözlerimi kırpıştırdım. Sakinliğinin bir yanılsama olduğunu ve muamele görmenin aslında öldürülmek demek olduğunu anlayacak kadar Morrgot'u tanımıştım.

"Sanırım benim silahım ve kalkanım olarak hareket ettiğin için sana teşekkür etmeliyim ama eğer gözünü kırpmadan, özellikle de benim için, cinayet işlemeyi bırakırsan minnettar olurum. Çünkü yollarımızı ayırdığımızda o ölümler benim başıma bela olacak." Dante bir haini affedebilirdi ama bir katili affedemeyecek kadar erdemli biriydi. "Ellerimde tüy olması başka bir şey, kan olmasıysa bambaşka, Morrgot."

Karga kanatlarını çırpmayı bıraksa da havada asılı kaldı, dağın etrafını saran bulutlar gibi süzüldü. Şimdiki sessizlik önceki kargaşadan daha korkunçtu.

Birazdan sıcak boğucu hâle gelecek ve sana sözünü ettiğim dere hâlâ çok uzakta. Gitmeliyiz.

"Şehrini gezmeyecek miyiz?"

Tüm sırlarımızla prensine geri koşasın diye mi? Olmaz. Ayrıca senin kanatların yok.

"İşleyen iki bacağım var." *Biraz* işleyen.

Şehrime sadece uçarak ulaşılabilir. Tropik kokular –sıcak kum, ıslak yaprak ve tatlı meyve– taşıyan bir esintiyle uzaklaşmaya başlamıştı bile.

"O zaman yandaşın olan insanlar oraya nasıl çıkıyor?" Gösterişli mavinin ve capcanlı yeşilliğin ortasında ilerleyen kara noktanın peşinden koşmaya başlamadan önce bir sürgü veya mandal görebilir miyim diye tavanda göz gezdirdim.

Doğunun manzarasının nefes kesici olduğunu düşünmüştüm ama bulutların ötesindeki batı manzarası... şimdiye kadar gördüğüm hiçbir manzaraya benzemiyordu. Zümrüt rengi yapraklar küçük değil devasaydı, toz şekere benzeyecek kadar açık renkli, hilal şeklindeki kum tepeciklerine mavi-yeşil köpükler çarpıyordu ve inanılmaz derecede canlı renkler –sarılar, turuncular ve kızıllar– birbirlerini gölgede bırakmak için mücadele ediyordu sanki.

Tarespagia, berrak güneş ışığıyla cilalanmış gibi parlıyor ve ılık havada salınıyordu.

Yumuşacık bir burun omzumu dürterek beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Furia'nın burnunu okşadım ve at da elime doğru eğildi.

İç geçirdim. "Çok güzel, değil mi?"

Atın burun delikleri titreşti. Bunu evet olarak kabul ettim.

Çok yakında, Fallon.

"Onun kadar huysuz olmadığına sevindim. İki huysuz yol arkadaşıyla birden baş edebileceğimi sanmıyorum."

Elimi çenesinin köşesinden omzunun ucuna kadar götürerek onu okşadım, ayağımı üzengiye koydum ve kendimi yukarı çektim. İskeletim dalgalı denizdeki bir teknenin gövdesi gibi gıcırdadı ve dudaklarımdan acı bir inleme döküldü.

Bir akarsuya gitmekte olduğumuz için mutluydum ama şu an kuş tüyü bir yatak için neler vermezdim. "Hey Morrgot, güneşin sıcak olduğundan bahsetmiştin." Furia'nın canlı yürüyüşü kalça kemiklerimi titreştiriyordu. "Uyumak için gölgelik bir alanda durabilir miyiz? Hatta daha iyisi, yatak odalı bir handa."

Dinleneceğiz.

"Bir handa mı?" Evet demesini çok istiyordum ama Morrgot'un herhangi bir şey yapmasını veya söylemesini istemek, bir spiritin çaldığı bakır parayı vermesini beklemeye benziyordu.

Aşırı derecede iyimser olduğum için onun sessizliğini güçlü bir *belki* olarak kabul etmeye karar verdim. Vücudum önümüzde sıklaşan tropik ağaçlar gibi salınırken bu hanın hayalini kurmaya başladım ve yemin ederim tavadaki yumurtaların altında cızırdayan yağın kokusunu, hatta yakındaki fırında pişen ekmeklerin tadını bile aldım.

Lütfen bu benim aşırı aç hayal gücümün bir ürünü olmasın.

Ekmek ve yumurta kokusu her ne kadar beni terk etmese de yol aldığımız sisle kaplı yemyeşil ormanda kilometreler boyunca ne kulübe ne de insan görünce bunun zihnimin bir oyunu olduğunu anladım. Doğuda olduğunun aksine bulut örtüsü sıcağı azaltmıyordu, ağzıma ve burnuma nemli bir bez bastırılmış gibi hissediyordum.

Ter ve sisle ıslanan neşem yerini yavaş yavaş kasvete bırakıyordu. "Nehre sabah varacağımızı söylemiştin ama sabah çoktan geçti."

Tarespagia'ya varacağımızı söylemiştim.

"Akarsu nerede peki?"

Dinlen, Fallon. Neredeyse geldik.

"Dinlenmek? Nerede?"

Oturduğun yerde.

Hanlar ve yataklarla ilgili hayaller buraya kadarmış. Morrgot bana biraz daha böğürtlen getirse de açlığımı bastırmadı ama şikâyet etmedim. Bunu yapacak enerjim yoktu ve çok geçmeden uykuya dalıverdim. Ve uyandığımda...

Galiba yine rüya görüyordum.

ELLİ BİR

Su çağlıyordu.

Burnumdaki ıslaklığı hissedebiliyordum.

Ve güneş ışığını; şanlı, parlak güneş ışığını.

Morrgot sözünü yerine getirmişti.

Yapacağından şüphe ettiğimden değil ama... Aslında hayır, bundan kesinlikle şüphe etmiştim.

Terk edilmiş gökyüzü şehrini geride bıraktığımızdan beri suratı öyle asıktı ki durumumuzu eşitlemek için mutluluğumun bir kısmını çalmaya çalışacağını düşünmüştüm.

Söz verdiği dere, bir dereden çok daha fazlasıydı. Şelalesi de olan bir vahaydı burası. Elmas berraklığındaki suyun altında beyaz kumlar yoktu belki ama yine de hayatım boyunca bundan daha huzurlu bir yer görmemiştim. Daha yüksek kayaların ve dev palmiyelerin gölgelediği yuvarlak kayalar parlak güneşte parıldayan sığ bir göleti çevrelemişti.

Furia'nın durmasını beklemeden attan atlayıverdim. Kendimi eyerden atıp vahaya doğru sendeleyerek ilerledim, sanki önümde bir sunak varmış, ben de dindar biriymişim gibi dizlerimin üzerine çöktüm. Bir avuç su alıp yüzüme çarptım ve ardından boş mideme damlayan suyun sesini artık duymayana kadar kana kana içtim. Açlık sancıları geçene ve zihnim berraklaşana kadar.

Susuzluğumu giderince ayağa kalktım, çantamı ve botlarımı fırlattım, sonra tamamen giyinik olarak gölete girdim ve vücudumu suya sokmak için çömeldim. Dizlerimi bükmüş hâlde gömleğimin bağlarını açtım, sonra başımdan çıkarıp sızlayan ellerimle çitiledim. Kuruması için sıcak bir taşın üzerine koy-

duktan sonra göğüs sargımın sağlam düğümünü çekiştirdim. Sargı gevşeyince göğüs kafesim bir şemsiye gibi açıldı, kemiklerim onlardan çalınan alanı geri kazandı sanki.

Memelerimi tekrar sargının içine sığdıramayacağımdan endişelendim. Fakat aslında göğüs sargısını yalnızca Rax'taki kısa yolculuğum sırasında beni erkek sanmaları için takmıştım. Medeniyete ulaşana kadar kimseyi kandırmam gerekmiyordu.

Morrgot nöbet tutan bir Fae muhafızı gibi durduğu en yüksek kayadan beni izliyordu.

Suratımdaki mutluluk dolu gülümseme sargı suya düştüğünde memnun bir iç çekişe dönüştü. "Şu an o kadar mutluyum ki seni öpebilirim."

Morrgot, sanki bu akıl almaz bir fikirmiş de bana bakmaya dayanamıyormuş gibi bakışlarını kaçırdı.

Tiksintisi onunla daha fazla alay etmek istememe neden oldu. Özellikle de konuşacak başka kimsem olmadığı için. "Senin hiç karga kız arkadaşın oldu mu?"

Bakışlarını bana çevirdi. ***Birçok dişi arkadaşım oldu.***

"Konumun sayesinde mi, yoksa o huysuz görünüşünün altında aslında çekici biri mi var?"

O kadar uzun süre duraksadı ki onu ya şaşırttığımı ya da çok kızdırdığımı hissettim. ***Bir kralın çekiciliğe neden ihtiyacı olsun ki?***

Gülsem mi yoksa kaşlarımı mı çatsam, bilemedim. Bu kuş ciddi miydi? "Sanırım haklısın fakat senin için biraz üzüldüm."

Bu seni neden üzsün ki?

Birkaç saniye onu süzdükten sonra göğüs bağımı alıp gömleğimin yanında kurumaya bıraktım, sonra çoraplarımı çıkarıp pantolonumu ve külotumu aşağı indirdim. "Gücün sana getirdiği arkadaş tipi yüzünden. Her zaman dürüst ya da sadık olmazlar." Kayaları çamaşır tahtası olarak kullandıktan sonra pantolonumu ve iç çamaşırımı düz bir şekilde yere serdim, sonra

yeniden çömelip vücudumda kalan ter, kir ve kurumuş kanın her zerresini temizleyene kadar cildimi ve saçımı ovaladım.

Saçımı sıkıp başımı kaldırdım ve her zamanki gibi gözlerini bana dikmiş olan Morrgot'a baktım. Kaçacağımdan ve hâlâ kayıp olan üç kargasını bulma işinde onu yalnız bırakacağımdan endişelendiğini düşünmeye başlıyordum.

Konusu açılmışken... "Obsidiyen parçalanır mı?"

Neden soruyorsun?

"Marco'nun senin kargalarından biriyle yaptığı kâse yüzünden. Onu nasıl serbest bırakacağımı düşünüyordum. Ganimet odasına götürüldüğümde onu yere atabilirim diye düşündüm. Bilirsin, tutuklanıp zindana götürülürken." Başımı yana eğdim. "Dante beni kurtarıp kraliçesi yapmadan hemen önce."

Morrgot, bir hurma yaprağını mutluluk içinde kemiren Furia'ya uzun uzun baktı.

"Marco'yu tam olarak nasıl tahttan indireceksin?"

Kralların güçleri ellerinden nasıl alınır, Fallon?

Başımı hızla kaldırdım. "Onu öldürecek misin?"

Bana ve halkıma yaptıkları için aslında öyle yapmalıydım ama Priya benden adamı ona götürmemi istedi, onunla uygun gördüğü şekilde ilgilenebilsin diye.

"Priya mı?" Kollarımdan ve memelerimin etrafından boncuk boncuk akan sular karnımdan aşağı süzülüyordu. Midemden gelen alçak, kısa gurultunun ardından avucumu mideme bastırıp yiyecek bir şeyler bulmak için ağaçları taradım.

Shabbe Kraliçesi.

"Yani onunla arkadaşsınız... Bu, onu tanıdığın anlamına mı geliyor?" Yarı şaşkın, yarı dehşete düşmüş hâldeydim. "Erkekleri en mahrem yerlerinden başlayarak parçalara ayırdığını duymuştum." Marco onun insafına kalsa ne olurdu diye gözümde canlandırmaya çalıştım fakat bu düşünce o kadar korkunçtu ki hemen zihnimden uzaklaştırdım. "Dökülen kan yüzünden Shabbe'deki kumun pembe olduğunu duymuştum."

Etkileyici.

"Nedir etkileyici olan? Kraliçenin işkence tarzı mı, yoksa hiç umursamadan can alma yeteneği mi?"

Hiçbiri. Fae'lerin Shabbe'lileri sanki kâbuslardan çıkmış yaratıklarmış gibi göstermesini etkileyici buldum.

"Bütün bunların rivayet olduğunu mu söylüyorsun?"

Hepsi değil. Shabbe'liler acımasız ve korkunç derecede güçlüdür ama aynı zamanda da zeki ve adildir.

"Zekiyseler neden tüm dünyanın onların canavar olduğuna inanmasına izin veriyorlar?"

Başka seçenekleri var mı? Beş yüzyıldan fazla bir süredir adalarında tutsak hâldeler ve kalkanları aşıp içeri girmeye cesaret eden az sayıdaki cesur –ya da aptal– ruh onların yanında mahsur kalıyor.

"Onları köleleştirdiklerini duymuştum."

Yanlış duymuşsun.

"Sen nereden biliyorsun ki?" dedim sertçe.

Neden bu kadar sinirlendin?

Kollarımı artık açlık yerine öfkeden guruldayan karnıma bastırdım. "Çünkü hayatım boyunca yalanlara inandığımı ima ediyorsun."

Bu senin hatan değil, Fallon. İşin aslını bilmiyordun.

Cevabı hayal kırıklığımı biraz yatıştırdı, ta ki öğretmenlerimden öğrendiklerimi ve *Şişe Dibi*'nde peri şarabı eşliğinde konuşulan söylentileri doğru kabul ettiğim gibi onun sözlerini de doğru kabul ettiğimi fark ettiğim âna kadar. "Yalan söyleyenin sen olmadığını nereden bileceğim?"

Sanırım bunu bilmezsin. Kendi kararını vermen için Shabbe'yi ziyaret etmen gerekecek.

Yüzümde alaycı bir gülümseme belirdi. "Ah, iyisin. *Gerçekten* iyisin. Ama olay şu ki Morrgot, ben senin sandığın gibi aptal bir kız değilim. Sırf sen güzel ve adil olduğunu iddia ettiğin için bir ülkeye tek yönlü bir yolculuk yapmayacağım." Çenemi kaldırdım.

"Ve eğer beni oraya sürüklemeye kalkarsan kargalarının her birini kazığa saplar, Filiaserpens'e atarım, orada sonsuza dek çürürler."

Morrgot'un altın gözleri titredi. ***Beni tamamladığında sana hayatımı borçlu olacağım, Behach Éan. Benden korkacak hiçbir şeyin olmayacak.***

Yine o lakap... Bana isimler takacaksa anlamlarını da paylaşmasını talep edecektim, böylece ben de kendi lakaplarımı uydurabilirdim. "Biyokiğn ne anlama geliyor?"

Hindistancevizi sever misin?

"Öyle mi demek yani?"

Karga bir palmiye ağacına doğru havalanıp bir şeye tutunurken zihnimde belirgin bir homurdanma yankılandı. Yukarıdan hızla bir şey düştü ve gürültülü çatırtıyla kayaya çarptı. Kırık kabuktan beyaz su döküldü ve bölünmüş hindistancevizinin iki tarafı da tehlikeli şekilde sallanırken sıvı gibi gri taştan aşağı süzüldü.

Şaşkınlığımı atlattıktan sonra beyaz suyun damladığı kayaya doğru yüzdüm, tüylü kahverengi kabuklardan birini alıp dudaklarıma götürdüm. Meyvenin suyu boğazımı ve dilimi kapladı ve bir damlasını bile boşa harcamamaya çalışsam da öyle dizginlenemez bir susuzlukla içmeye başladım ki hindistancevizi suyu çenemden köprücük kemiğime, oradan da memelerimin arasına doğru boncuk boncuk aktı.

Sonra başka bir hindistancevizi düşüp kayaya çarptı, ardından bir başkası.

Morrgot bana gerçek bir ziyafet hediye etmişti. Bunu muhtemelen beni susturmak için yapmıştı ama şu an bunu umursayamayacak kadar açtım.

Tırnaklarımı kullanarak kabuğun içini dolduran yumuşak eti tırmaladım ama tırnaklarım çok kısa olduğundan elime hiçbir şey geçmedi. Daha sonra dişlerimi kullanmaya başladım ama dış kabuğu ısırınca az kalsın azı dişimi kırıyordum. Morrgot'a eti çıkarmak için kaşık gibi kullanabileceğim bir alet

bulup bulamayacağını sormak üzereydim ki önümde tünediğini, gagasından beyaz bir parça sarktığını gördüm.

Onu yutacağını sanmıştım ama bunun yerine lokmayı bana vermek için boynunu uzattı. Sessizce, "Teşekkür ederim," diyerek lokmayı ondan aldım.

Ben parçayı çiğnerken, ***Cúoco***, dedi. ***Hindistancevizine karga dilinde böyle deriz.***

Yutkundum ve ardından kelimeyi tekrarlamayı denedim: "Kuvoko."

Bir parça daha kesti, jilet gibi keskin demire değmemeye dikkat ederek gagasından yavaşça bu hindistancevizi dilimini de aldım.

"Ya bana daha önce getirdiğin o lezzetli pembe yemişler?"

Beinnfrhal.

"Benfrol."

Kelimenin tam anlamıyla, dağ meyvesi.

"Ya Biyokiğn? Bu ne anlama geliyor? Sinir bozucu mu demek?"

Gülümsemek için gagası kıvrılmadı ama yine de sorum karşısında güldüğünü hissettim: ***Nasıl tahmin ettin?***

Ona şakacıktan ters ters baktım. Güzel bir anlama gelmediğinden emindim ama doğru tahmin ettiğimi de sanmıyordum. "Tam bir pisliksin." Şakaklarımın arasında yankılanan kıkırdamayla gözlerim irileşti.

"Sen az önce... güldün mü, Morrgot?"

Benim gibi cazibesiz bir pislik güler mi hiç? Gaipten sesler duyuyor olmalısın.

Bir dakika boyunca ona baktım. Sadece gülmekle kalmıyor, bir de benimle dalga geçiyordu. Elimi havuza daldırdım ve bir sinekkuşunun kanat çırpışı kadar hızlı bir şekilde Morrgot'a bir avuç su attım.

Suyun tüylerinden aşağı akmasını ve metal gagasından damlamasını büyük bir keyifle izledim çünkü ben, Fallon Rossi,

pek de sıra dışı olmayan bir yarımlık ölümcül, büyülü bir kargayi gafil avlamayı başarmıştım. "Artık o kadar da sırıtkan değilsin, ha?"

Kanatlarını açıp geçidin baraj kapaklarını kaldırmadan önceki hâli gibi kuru olana kadar salladı. ***Sırıtkan mı? Ben yokken dilinize eklenen yeni bir kelime mi bu?***

"Hayır. Ama eklenmesi gerekiyor." Suya sırtüstü uzandım ve bir denizyıldızı gibi yüzmeye başladım. "Gerçekten harika bir kelime. Phoebus buna bayılırdı. Sybille de öyle, gerçi bu konuda bana kesinlikle kızardı da." Tanrım, o ikisini çok özlemiştim. Gözlerimi kapattım ve biraz da olsa yanımda olsunlar diye yüzlerini gözümde canlandırdım. "Biyokiğn'e geri dönelim. Bu ne anlama geliyor?" Kabul ediyorum, biraz takıntılıydım.

Tam bir dakika sonra hâlâ cevap alamayınca gözümü açtım. Morrgot artık kayanın üzerinde değildi. Vahaya hızlıca bir göz attığımda bile nereye gittiğini anlayamadım.

O gitmişti. Ya da saklanıyordu.

Fakat Morrgot bana pek de saklanmayı seven bir tip gibi gelmemişti, bu yüzden kargalara özgü bir iş yapmak için gittiğini düşündüm. Belki de atıştırmak için zavallı bir orman kemirgeni avlıyordu. Ama Furia hâlâ buradaydı. Aygırı görmek bana garip bir güven vermişti, sanki Morrgot beni Monteluce'nin vahşi doğasında yalnız bırakmamış gibi hissettim.

Sudan çıktım ve bir kayanın üzerine uzandım.

Mükemmele *yakın* filan değildi. Burası *mükemmeldi.*

Eğer bir yukarı dünya varsa oranın da böyle olması için dua ettim: Tatlı suları, masmavi gökyüzü ve sıcacık kayaları olan bir dizi kişiye özel vaha.

Fakat... iyi Fae'ler için ayrılmış diyara girmeme izin verilecek miydi, yoksa kargaya yardım ettiğim için doğruca yeraltı dünyasına mı gönderilecektim?

Şu anda kaderim için endişelenmenin faydasız olduğuna karar vererek gözlerimi kapattım ve uykuya daldım.

ELLİ İKİ

Kesilmek bilmeyen bir vızıltı yüzünden uyandım. Hiçbir zaman bir yaratığa zarar gelmesini istememiş olmama karşın uykumu bölmeye karar veren böceğe biraz sinir olmuştum. Gözlerimi kırpıştırarak çevremdeki dünyanın netleşmesi için uğraşırken büyük bir şaşkınlıkla palmiye yapraklarıyla kaplı olduğumu fark ettim.

Ben uyurken bir fırtına Monteluce'yi altüst mü etmişti? Yapraklar ısınıp dinlenmiş bedenimden sessizce kaydı ve berrak gölete düştü. Palmiye yaprakları bir fırtınayla kopup gelmeyecek kadar ufak bir bölgeye toplanmıştı. Hepsi bedenimin üzerindeydi. Hayır, onları oraya birisi koymuş olmalıydı. Birinin beni güneşten koruması beni dehşete düşürmemiş olsa da bana ait olan bu vahaya gözlerimi kısarak bakarken nabzımın hızlanmasına neden oldu. Vızıldayan böcek sürülerinin dışında gördüğüm tek canlı, aygırım ve kargamdı.

Eh, o benim kargam değildi.

Yardım ettiğim kargaydı.

Gözleri şu an kapalı olan karga. Beni palmiye yapraklarıyla kaplayanın o olup olmadığını merak ederken bir avuç yıldız ve uzaktaki şenlik ateşi dışında hiçbir ışık olmayan bir dünyada buluverdim kendimi.

Tepede kırmızı ipekler giymiş bir kadınla tamamen siyahlara bürünmüş bir adamdan birkaç adım ötede duruyordum. Şenlik ateşinin etrafına toplanmış insanlara bakmakla meşgul oldukları için beni görmüyorlardı, bu yüzden onları uzun uzun inceleyebildim.

Kadının kıvırcık bukleleri ince beline ulaşıyor ve hissedemediğim bir esintiyle dalgalanıyordu; erkeğin pelerinini ve yuvarlak kulaklarının etrafındaki bukle bukle siyah saçları dalgalandıranla aynı esintiydi bu.

"Babam evlenmemizi istiyor." Kadın döndü ve onu iyice görme fırsatı buldum. Düz bir burun, açık renk gözler, saçları kadar kahverengi bir cilt ve Ptolemy Timeus'un kayığının ipek minderlerine benzeyen dolgun dudaklar.

"Farkındayım." Adam kadına bir bakış attı ve gözünün etrafına sürdüğü kara kömür lekesini gördüm. Bana babamı anımsattı. Baktığım erkeğin başka bir karga taraftarı olduğunu tahmin ettim.

"Endişelenmene gerek yok. Sen ve ben evlenmeyeceğiz, Lore."

Lore. Derin bir nefes aldım. Bu, kanatlı beşizlerin sahibi olan adamdı. Kargaların efendisi. Morrgot'un kendisini kral olarak gördüğü düşünüldüğünde bu kesinlikle garip bir unvandı. Belki de bu adam karga taraftarlarının asi insan kralıydı, Morrgot ise kabilenin hayvan kısmına hükmediyordu.

"Ne kadar gaddarsın." Lore'un sesinin Morrgot'unkine çok benziyor olması beni şaşırttı fakat birlikte fazla zaman geçiren kişiler bir süre sonra benzer şekilde davranmaya ve konuşmaya başlayabilirdi.

Kadın güldü; canlı, güzel bir sesi vardı. "Bu numaraları seni tanımayanlara sakla."

Lore gülümsedi, o kadar hafif bir gülümsemeydi ki dişlerinin parıltısı olmasa görmeyebilirdim.

"Cian benim yoldaşım."

"Duydum. Aklına girdiğinden beri sürekli bunun hakkında konuşuyor." İkisi de yanan ateşe doğru döndüler. "Baban duydu mu?"

"Babam kulağına bağırsam da duymaz. Seninle evlenmemizi istiyor. Evlilikler güç oyunlarıdır, aşkla ilgileri yoktur." Kadın

bir süre sonra ekledi: "Krallığını istiyor, Lore. Senin yerinde olsam ona güvenmezdim."

"Bunu herkesten iyi biliyorsun, Bronwen ama ben kimseye güvenmiyorum."

Dudaklarımı ısırdım.

"Bana güveniyorsun, değil mi?" Geleceğimi tahmin eden kör kâhinle bu aynı kadın mıydı?

"Henüz güvenmemem için bir neden vermedin."

Kadının yüzüne iyice bakabilmek için yaklaştım. Tepenin zirvesinde duran kadın muhteşemdi. Teni erimiş çikolata kadar pürüzsüz ve gözleri açık renk olmasına rağmen yine de renkliydi. Durduğum yerden ne renk olduklarını göremiyordum ama beyaz olmadıklarını rahatlıkla söyleyebilirdim.

"Sana ne oldu?" diye fısıldadım yüksek sesle.

O dönmedi ama Lore bana döndü. Bana yukarıdan bakıyordu, gözlerinin etrafı o kadar karaydı ki parlak gözleri madeni paralar gibi göze çarpıyordu. "Fallon?"

Donakaldım.

Adımı biliyordu. *Lore* adımı biliyordu!

"Bronwen!" Kadının dikkatini çekmek ve neden kendini bana kör, deforme olmuş bir ihtiyar olarak gösterdiğini sormak için adını haykırdım.

Döndü ama bana doğru değil. Vadiye ve gece havasına kıvılcımlar saçan ateşe doğru döndü. Sonra aniden o da Lore da gittiler. Tepe ve her tarafı kaplayan gölgeler de.

Kayanın üzerinde dimdik oturuyordum, fal taşı gibi açılmış gözlerimi kırpıştırarak Morrgot'a baktım. "O da neydi öyle?"

Morrgot sadece baktı, artık uyanmıştı. Elbette uyanık olacaktı, bana Bronwen ve Lore'la ilgili bir görü göndermişti.

"Bronwen'in yüzüne ne oldu?"

Morrgot bana bakmaya devam ediyordu; kulaklarıma su kaçtığı için verdiği cevabı duymamışsam diye serçe parmak-

larımı kulaklarıma sokmak istedim ama Morrgot yüksek sesle konuşmuyordu, bu yüzden bu epey anlamsız bir hareket olurdu.

"Ne kadar da güzelmiş. Ona ne oldu? Ve Keeann? O kim? Yoldaşı olması dışında. Bekle, yoldaş, koca anlamına mı geliyor?" Sessizlik. "Neden bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyorsun? Sen..." Etrafıma bakındım, yapraklardan bazılarını topladım ve çıplak memelerime bastırdım, aniden çıplaklığımdan utanmıştım. "Bana o görüyü *sen* göndermedin mi?"

Bir dal çıtırdadı ve yüreğim ağzıma geldi. Furia'nın dolaştığını görünce nabzım biraz yavaşladı.

Gitmemiz gerek.

Ben uyurken gökyüzü kararmıştı. Şimdi Bronwen ve Lore'un olduğu görüde çıtırdayan ateş gibi altın sarısı ve kadifemsi turuncularla renklenmişti.

İç çekerek kıyafetlerimi topladım ve giyindim. Daha güzel kokmasalar da daha temiz görünüyorlardı. Sabunun kokusunu, tenimde kaymasını nasıl da özlemiştim. Belki Tarespagia'ya vardığımızda gerçekten banyo yapma şansım olurdu.

Göğüs bağını delikten kayıp düşeceğini pek umursamadan çantama tıkıştırırken tekrar sordum: "Ee, Bronwen'e ne oldu? Ya Keeann'e?"

Bu hikâyeyi anlatmak ona düşer, Fallon.

Hayal kırıklığı içinde homurdandım. "Eh, ama o şu an burada değil, değil mi?"

Morrgot etrafımda daireler çizdi.

Yanağıma dökülen bir tutam saçı savurdum. "O benim hakkımda *her şeyi* biliyor, benim de onun hakkında bir şeyler bilmem adil olur."

Daha fazla sessizlik.

"Furia'ya binmeyeceğim, ta ki sen..."

Cian, Cathal'ın erkek kardeşi.

Bana yanıt vermesine o kadar şaşırmıştım ki zihnimin bu bilgiyi algılayıp sindirmesi tam bir dakikamı aldı.

"Yani o benim?.. Tanrılar aşkına, Bronwen benim yengem mi?" Bunu o kadar yüksek sesle söyledim ki yakınlardaki bir ağaçta tünemiş iki kızıl kuşu ürküttüm. Etrafta dolaşan devasa, korkunç bir karga varken hâlâ buralarda olmalarına da biraz şaşırmıştım. Sanırım Morrgot'un kendi türüne saldırma alışkanlığı yoktu.

Sana bir bilgi verdim işte. Şimdi lütfen ata bin.

Hareket etmedim çünkü hareket *edemiyordum*. Hâlâ hiç duymadığım bir akrabam olduğu bilgisini sindirmeye çalışıyordum. Kadınlar aynı anda iki şeyi yapabildiklerini iddia etseler de tıpkı Fae gücü gibi bu beceri de bende yoktu. Genetik seçilim sırasında belli ki ben kısa çubuğu çekmiştim. Belki de babamın kargalarla olan bağlantısı yüzünden tüm iyi özelliklerimi kaybetmiştim.

Furia çimleri ezerek soluk verdi.

"Tamam, tamam, acele ediyorum işte." Çizmelerimi giyip çantamı göğsüme astım, sonra dizginleri kavrayıp kendimi kolaylıkla yukarı çektim. Furia da artık ustalaşmaya başladığımı hissetmiş olmalıydı çünkü ben daha eyere oturmadan yürümeye başlamıştı.

Gün doğumunda Selvati'ye ulaşacağız, günü orada geçireceğiz, ardından Tarespagia'ya doğru yola çıkacağız.

Selvati, Monteluce'nin bu tarafındaki Racocci demekti ancak dört kat daha kalabalık, daha fakir ve daha pisti. Çoğu insanın sefalet içinde yaşadığını ve geçinmek için de saf Tarespagia'lıları dolandırdıklarını duymuştum.

"Günü nerede geçireceğiz?" Paslı bir metal parçasının altında dememesi için dua ediyordum.

Bir arkadaşın evinde.

Senin arkadaşların da mı var? diye sormak istiyordum ama onun yerine daha sevimli bir soru seçtim. "Duvarları, çatısı ve yatağı olan bir evde mi?" Listeme neredeyse küvet de ekleyecektim ama fazla talepkâr görünmek veya mızmız olduğum izlenimi

uyandırmak istemiyordum. Bu gerçekten tuhaftı çünkü Morrgot'un benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değildi.

Duvarları, çatısı ve yatağı olan bir evde.

Derin bir nefes alıp loş havayı ciğerlerime doldurdum, göğsümdeki sıkışma biraz gevşedi. "İşte şimdi Selvati'yi keşfedeceğim için gerçekten heyecanlandım."

Heyecanın cesaretinle birlikte uçup gitmesin ama Regio'lar, insanları yüzyıllardır ezdiğinden artık perişan hâldeler.

Sanki göğüs bağını tekrar takıp bağlamadan önce memelerime iki kez dolamışım gibi gerginlik on kat geri geldi. "Öyleyse neden günü onlarla geçiriyoruz?"

Çünkü karanlıkta fark edilmeden hareket etmek aydınlıkta olduğundan daha kolaydır.

"Dante ve ordusu hâlâ arkamızda mı?"

Hayır. Önümüzdeler.

"Önümüzde mi? Nasıl?"

Bu sabah gemiye bindiler ve akşama doğru Tarespagia'ya yanaşacaklar.

"Sen tüm bunları nereden biliyorsun?"

Sen uyurken bunun hakkında konuşan birkaç spirit yakaladım.

Yüzüm bembeyaz oldu çünkü yakaladığını söylerken aslında demek istediği... "Hâlâ yaşıyorlar mı?"

Morrgot, bir çocuğun avuçlarından daha büyük olmayan, sert yeşil yapraklarla kaplı dalları olan sarı gövdeli bir ağacın etrafından dolandı.

"Onları öldürdün mü?"

Başka seçeneğim yoktu, dedi sonunda.

"Herkesin başka bir seçeneği vardır!"

Bulunduğun yer ve yanında kim olduğu bilgisiyle uçup gitmelerine izin vermemi mi tercih ederdin? Marco o zaman ne yapardı, biliyor musun? Bütün ordusunu peşine takardı, hem de tutuklamak için değil, öldürmek için.

"Dante onun beni öldürmesine izin vermezdi. Spiritlere gelince..." Elimi havaya kaldırdım. "Ne bileyim, biz kargaların geri kalanını serbest bırakana kadar onları bir ağaca bağlayabilirdin."

Dante'nin öyle bir gücü yok. Onları bir ağaca bağlama meselesine gelince, dağın bu tarafında dolaşan vahşi kediler daha gün batmadan onları yemiş olurdu.

Yanaklarıma dönmeye başlayan kan hemen çekiliverdi. "Vahşi kediler mi?"

Veya Selvati'liler.

Kana susamış hayvanlar ve insanlar göreceğimi düşünerek başımı bir o yana bir bu yana çevirirken boğazıma safra hücum etti. Sesimin onları leziz bir yemeğin yakınlarda olduğu konusunda uyaracağından korkarak, "Selvati'liler yamyam mı?" diye fısıldadım.

Hepsi değil.

Bu beni *hiç* rahatlatmamıştı. "Bana bir hafta yetecek kadar uyudum. Selvati'de durmamıza hiç gerek yok. Ben sadece kapüşonlu bir pelerin bulayım ve..."

Endişelenecek bir şey yok, Fallon.

"Az önce bana Selvati'lilerin insanları mideye indirdiğini söyledin. Ben mideye indirilmek istemiyorum! Seni bilmem ama ben kollarımın ve bacaklarımın yenmesini..."

Furia hararetli bir kişnemeyle geri çekildi ve ön ayaklarını yerden kaldırıp şaha kalktı, vücudum ve organlarımın çoğu bir anda o kadar geriye kaydı ki omurgama çarptılar. Uyluklarımı eyere kenetleyerek aygırın yelesini sıkı sıkı kavradım. Furia'nın toynakları orman zeminine çarptığında saç çizgisinden tırnaklarına kadar tüm vücudu kahverengi mürekkeple yapılmış dövmelerle kaplı bir kadın gözüme ilişti.

Kadın bana sırıtınca kararmış bir dizi diş göründü. "Bu o."

ELLİ ÜÇ

Kadın, koluna ve ayak bileğine doladığı sarmaşıktan bir saatin sarkacı gibi sallanırken uzun bukleleri de çevik, kaslı vücuduyla aynı anda salınıyordu. Hem boynuna hem de beline taktığı kat kat zincirlerden oluşan göğüslüğü, kınayla yapılmış dövmelerle kaplı gövdesinin üzerinde titreşiyordu.

"O mu?" Morrgot'u görebilmek için yoğun bitki örtüsünü taradım ama tek görebildiğim dallara çömelmiş, karşımdaki siyah dişli kadın gibi tepeden tırnağa zincirlenmiş ve vücutları dövmelerle dolu düzinelerce erkek ve kadındı.

"Hayvanlarla konuşan kız," diye devam etti kadın.

Furia irkildi, ağırlığını bir ayağından diğerine verip duruyordu.

Bir çocuk, "Bütün krallık senin hakkında konuşuyor," diye ekledi. Süslü göğsünden fırlayan, benim korseli elbiselerimden çıkandan çok daha geniş kaburga kemikleriyle epey iri yapılıydı.

Yutkundum. "Duyduğun her söylentiye inanmamalısın."

"Yani az önce gerçek biriyle mi konuşuyordun?" diye sordu ağaçtaki başka biri. Bence burnunun ve çenesinin sivriliği, elmacık kemiklerinin narinliğiyle bir kadındı ama açıkta kalan göğsüne bakılırsa erkekti.

"Şey. Hayır. Atımla." Ellerim öyle çok terlemişti ki deri dizginleri ıslatıyordu. "Ama bana cevap falan vermiyor tabii." Omuz silktim. "Yalnız insanlar ve tuhaflıkları işte. Her neyse, şey, gitmeliyim."

Birkaç kişi kıkırdadı ve o anda artan bir endişeyle herkesin dişlerinin siyah olduğunu ve omuzlarının arkasından tüyler

göründüğünü fark ettim. Tüylerin saçlarının uçlarını bağlamak için olduğunu umsam da kadınlardan biri sırtından fildişi ucu fevkalade keskin olan uzun bir ok çıkarıp yayına yerleştirince umudum yok oluverdi.

"Morrgot," diye mırıldandım alçak sesle.

"Küfretmene gerek yok kızım. Seni öldürmeyi planlamıyoruz."

Ne olur sadece ayak parmağımı yiyin...

"Ölürsen para alamayız."

"Para mı?" Kadın ağaçtan hindistancevizi gibi düştüğünden beri göğüs kafesimi döven kalbim aniden duruverdi.

"Başına ödül kondu." Cevap veren narin yüzlü erkekti.

"Kim..." Sesim tiz çıktığı için yutkunup yeniden denedim. "Başıma ödülü kim koydu?"

"Kralın ta kendisi."

Eh... Merda. Güvenilir karga korumam hangi cehennemdeydi? Tüm bu ağaç insanlarını öldürürse ona kızacağımdan endişe ettiği için mi uzak duruyordu?

Yani, kesinlikle kızardım ama kızgın bir yol arkadaşı tutsak bir yol arkadaşından daha iyiydi, değil mi? Furia'nın buradan kaçabilmesi için biraz kargaşa yaratmasını, birkaç sarmaşık ve dal kesmesini isterdim.

"Attan in yoksa onu vururuz," dedi kadın.

Kalbim sıkıştı, sonra öyle bir atmaya başladı ki ağzımdan fırlamasına engel olmak için takırdayan dişlerimi sıktım. "Morrgot!"

Onlara kralın ne kadar altın teklif ettiğini sor.

Ciddi miydi bu kuş? "Benden fidye kazanmayı mı planlıyorsun?" diye mırıldandım.

Sarmaşığa dolanmış olan kadın alnını süsleyen mürekkep kıvrımlarının ucundaki kaşını kaldırdı. "Salak mısın sen? Öyle yapacağımızı söyledik ya, duymadın mı?"

Hayır, Fallon. Yolumuza devam edebilmek için onlara ödeme yapmayı planlıyorum.

"Üzerimde bir kralın ödülüne yetecek kadar şey olduğundan gerçekten şüpheliyim," diye mırıldandım.

"Ne dedi?" diye sordu biri.

"Sadece atımla sohbet ediyorum." Eğilip Furia'nın terden ıslanmış boynuna hafifçe vurdum. "Bedelim neymiş peki?"

"Yüz altın."

Of. Başıma konulmuş bedel çok büyüktü, özellikle de yarımlıklara ne kadar değersiz olduklarının her gün hatırlatıldığı düşünülürse.

Onlara yüz altın teklif et.

Sıktığım dişlerimin arasından, "Bende o kadar yok..." dedim.

Bende var.

Pençesine bağlı bir kese falan olduğunu hiç hatırlamadığım için kaşlarımı çattım. "Nerede?"

"Attan in, kızım." Kadın sessizce yere atladı.

Etrafımız sarıldığı için Furia önce geri çekildi, sonra kendi etrafında döndü.

Onlara teklifimi söyle!

"Geçmeme izin verirsen kralın ödülü kadar altın veririm."

Orman, sanki yapraklar ve böcekler de nefeslerini tutmuş gibi sessizleşiverdi.

"Yüz altının mı var?" diye sordu kadın.

"Evet." Morrgot'un gökten altın yağdırmasını bekleyerek başımı kaldırdım ama gökten para falan düşmedi.

Keskin hatlı olanın ağzından anlamadığım bir dilde sözcükler döküldü.

"Lyrial senin blöf yaptığını düşünüyor."

Morrgot'un uzun süren sessizliğini paraları toplamaya gitmiş olması olarak yorumladım. "Yapmıyorum."

"Öyleyse senin için yüz, at için de elli."

"Ne?" Parmaklarım dizginlerden kaydı. "Bu..."

Tamam. Onlara tamam de.

Etrafta olduğu ve kasasından para almaya gitmediği için endişelensem mi yoksa sevinsem mi, bilemedim. "Anlaştık. Şimdi..."

Bana yabancı olan bu dilde biraz daha konuştuktan sonra sarmaşığa sarılı olan, "Kendi aramızda konuştuk ve senin fazla kolay kabul ettiğin konusunda anlaştık," dedi.

"Çünkü gitmem gereken yerler var." *Toplamam gereken kargalar.* "Biliyor musun, teklifim yüz yirmi beş. Bu son teklif."

Ne yapıyorsun, Fallon?

"Olmaz." Lyrial sarmaşığa sarınan kadının yanına yaklaştı ve Furia'nın dizginlerini elimden çekecek kadar sert olmasa da aygırın huzursuzca hareket edemeyeceği kadar sertçe tuttu. "Ama ben ve kardeşlerim yuvarlak kulaklı bir fahişenin nasıl bu kadar zengin olduğunu merak ediyoruz."

"Fahişe mi?"

"Nerede çalıştığını duyduk, kızım." Sarmaşık'ın dudakları tiksintiyle kıvrıldı.

Sıkıntıyla ofladım. "Ben meyhanede çalışıyorum, genelevde değil." Neden herkes *Şişe Dibi*'nin bir zevk evi olduğuna inanıyordu ki? Adı *Kadının Dibi* falan değildi. Müşterilerin gördüğü tek dip, gerçekten de şişenin dibiydi.

Fallon, diye homurdandı Morrgot.

Homurtusunu duymazdan geldim. Onun gökyüzü şehrine şehvet düşkünü kuşlarla dolu pis bir yuva deselerdi tepkisini görmek isterdim, sonuçta orada kargalar çiftleşiyordu. Gerçi bundan hâlâ emin değildim.

Lyrial'ın yüzündeki kıvrımlar yeniden şekil değiştirdi. "*Meyhanede* çalışan bir kız" –bu kelimeyi vurgulaması hoşuma gitmişti–" nasıl bu kadar zengin olabiliyor?"

"Varlıklı arkadaşlar sayesinde."

"Varlıklı mı?" Alnındaki mürekkep kıvrımları oynadı.

Yoluma devam etmek istesem de kendimi kelimenin anlamını bu vahşilere açıklamak zorunda hissettim. "Varlıklı, zengin demektir."

"Ne kadar zengin?"

"Çok zengin."

Fallon. Morrgot'un hırıltısı beni bu gülünç konuşmadan çekip çıkardı. ***Sadece onlara yüz elli altın vereceğini söyle, sonra yolumuza gidelim.***

Yüz elli... Yüz elli altına satın alabileceğim her şeyi, ninemin ve annemin hayatlarını daha rahat hâle getirecek tüm o eşyaları, Amari'lere nasıl yardım edebileceğimi gözümde canlandırdım. *Şişe Dibi*'ni Tarecuori'ye taşırdım. Ve dökülmüş siyah boya yerine tabelasını gümüş harflerle yeniden yazdırırdım. Belki bu sefer adı *Şişe Tepesi* veya *Gümüş Karaf* olurdu.

"Arkadaşların çok zenginse o zaman iki yüz istiyoruz." Lyrial kafasını yana eğmişti. "Hem de hemen istiyoruz." Sesi, sanki parayı gerçekten temin edebileceğime inanmıyormuş gibi alaycıydı.

Lütfen onlardan kurtulur musun, Fallon? Evet de ve yola devam et.

İki yüze evet mi? Bu kadar çok para vermeye istekli olması, hazine avımın ücreti ya da en azından işler çok zorlaşırsa ve yarım bırakmak zorunda kalırsam kıdem tazminatı almam konusunda hiç pazarlık yapmadığım için pişmanlık duymama neden oldu.

"Tamam ama bir kuruş fazla vermem!" diye bağırdım çünkü etrafımdaki gürültü baş döndürücü boyutlara ulaşmıştı. O kadar çok ses vardı ki Monteluce'nin bu tarafındaki her ağaç tavuklarla kaynıyormuş gibi hissettim.

Lyrial başını eğdi. Arkamdan bir uğultu geldi, sonra belime dolanan kollar dizginleri yakalayarak beni hapsetti.

Az önceki sıska çocuk, "Kıpırdama," dedi, nefesi o kadar kötü kokuyordu ki gözlerim yaşardı.

Umarım Morrgot'un altınlarının bir kısmını çürümüş dişlerini tedavi ettirmek için kullanırlardı. "Sen kendini ne sanıyorsun..."

Çantamı bir bıçakla omuzlarımdan çekip aldı, sonra bıçağı çenemin altına doğru götürdü. Çanta Lyrial'ın çıplak ayaklarının dibine düştü. Adam çömelip çantayı karıştırmaya başladı, dolu mataramı ve göğüs bağımı çıkardı. İkisini de bir kenara fırlattı, sonra çantamı ters çevirdi. Hayal kırıklığına uğramasına rağmen ne kadar sert sallarsa sallasın başka hiçbir şey düşmedi.

"Para yok. Eyeri kontrol et!"

Başka iki kişi hemen yanıma koştu, ellerini eyerin ve bacaklarımın üzerinde gezdirdi. Onları tekmelemek için can atıyordum ama paslı bir bıçak boynuma saplanırsa sahip olduğum tek boyun oyken, bu iş benim için pek iyi bitmezdi.

Furia'nın eyerinin iç tarafına gizlenmiş altın falan olmadığını gıcırtıyı andıran lisanlarıyla söylediklerinde Lyrial başını kaldırdı ve saçlarının arasından kulakları dışarı fırladı.

Çok sivri kulaklar.

En az yüz hatları kadar sivri.

Bütün bu Fallon kargaşasını başlatan safkan kumandan kadar sivri.

"Sen bir safkansın." Başımı çevirerek diğerlerine da bakmaya çalıştım. "Hepiniz safkansınız!" Saçları o kadar uzundu ki bunu daha önceden anlamam gerekirdi ama kararmış dişleri ve yaşadıkları yer yanlış fikir yürütmeme neden olmuştu.

Tabii eğer Tarespagia'da bir malikânede yaşıyorlar ve sadece yoldan geçenleri korkutup cüzdanlarından almak için dişlerine hiç bakmayan fahişeler gibi giyiniyorlarsa o başkaydı.

"Siz Fae'siniz –Luce zenginlik piramidinde yarımlıklardan çok daha yukarıdasınız– peki neden benim gibilerle ormanda takılıyorsunuz? Krallığın bu tarafında safkanlara yarı tanrı muamelesi yapılmıyor mu?"

"O para nerede, kızım?" diye sordu Lyrial.

Belli ki bunlar senin sandığın türden safkanlar değiller, Fallon.

Belli ki değillerdi. Vücudumun salgıladığı adrenalin yüzünden seğiren gözlerim, etrafımdaki kararan gölgeleri bir kuşa benzetti.

Herhâlde sürgüne gönderil... Boğazına lanet bir bıçak mı dayanmış senin?

Zar zor araladığım dudaklarımın arasından, "Ben de kesinlikle öyle hissediyorum," diye homurdandım.

Demek ki çocuk eyere atladığında karga burada değildi...

Metal tenimi sıyırıp da bir damla kan boynumdan aşağı kızıl bir inci gibi yuvarlanırken beni bir daha yalnız bırakmamasını söyleme isteğim azaldı.

Morrgot bir yığın yabancı sözcük söyledi. Her biri kulağıma benim için bulduğu takma addan daha kötü geliyordu.

Hemen arkamda bir şıngırtı oldu ve ardından alçak bir *oof* sesi geldi. Atıma davetsiz olarak binen oğlan, fazla pişmiş erişte gibi gevşedi ve yana doğru eğildi. Kalçamı hafifçe kaydırınca oğlan kocaman bir para kesesiyle birlikte Furia'nın üzerinden düştü.

Tüm ağaç Fae'leri, haydut dostlarına isabet eden keseye ve morarmakta olan gökyüzüne bakarken sırtlarını dikleştirip tıslamaya başladılar.

"Tam isabet," diye homurdandım.

"Nasıl... Sen nasıl?.." Lyrial'ın yeşil gözleri kara ağzı gibi ardına kadar açılmıştı.

"Büyü," dedim, onun ve halkının –saf Fae'lerin– neden bana karşı büyü kullanmadıklarını merak ederek. Onunla alay etmiyordum, onun da böyle anlamasını umut ettim.

Parmaklarımla dizginleri tekrar tekrar sıkıca tuttum. "Anlaşmamız tamamlandı. Çekilin."

Ne o ne de kadın hareket etti.

"Sesim o koca kulaklarınıza ulaşmadı mı?"

"Seni duyduk, kızım." Kadının sesi adamlarından birinin ters çevirip boşalttığı kese kadar gürültülüydü. "Saymalıyız."

Bu hızla gün doğana kadar burada kalacaktım. "Hepsi orada."

"Sayacağız."

Yüzümdeki bir tutam saçı üfleyerek uzaklaştırdım.

Paraları sayan Fae yarım saat sonra başını kaldırdı ve Lyrial'ın dudaklarının yukarı doğru kıvrılmasına neden olan bir şey söyledi. Morrgot pintilik mi yapmıştı? Sihirli matematik güçlerim yoktu, bu yüzden kaç tane altın olduğunu göz açıp kapayıncaya kadar hesaplayamazdım ama orada bir sürü para olduğunu görebiliyordum.

Şimdiye dek bir arada hiç görmediğim kadar fazla.

"Ne?" dedim sertçe.

Lyrial dizginleri elinde tutmaya devam ediyor olsa da Furia huysuzlanmaya başlamıştı.

"Bize göklerden bir kese daha indir, biz de gitmenize izin verelim."

ELLİ DÖRT

O sivri kulaklı domuzun göklerden bir şey gönderilmesini istediğini duydun, değil mi, Behach Éan?

"Benim yarı Fae, yarı aptal olduğuma inandığını biliyorum," diye mırıldandım, hiç de anlaşmacı olmayan orman halkıyla çevrili biri için mümkün olabildiği kadar kendinden emin bir tavırla, "ama seni temin ederim ki duyularım son derece sağlamdır."

Artık orman Fae'lerinin kendi kendime konuştuğumu düşünmesi umurumda değildi.

Kızmana gerek yok. Sadece seninle aynı fikirde miyiz, ondan emin olmaya çalışıyordum.

Ben daha Morrgot'a nereye varmaya çalıştığını soramadan Lyrial'ın gözlerinin önünden geçen duman erkeğin kolunu dirsekten ayırıverdi. Bir anda. Furia'nın eyerinden sallanmakta olan kol artık hiçbir dokuya veya kemiğe bağlı değildi.

Özgürlüğüne kavuşan Furia iki toynağının üzerine kalkarken midem altüst olmuştu.

Gördüğüm son şey Lyrial'ın gözlerinin yuvalarında dönmesi ve kadın arkadaşının onu bir haykırış eşliğinde yakalaması oldu.

Oklar fırlatıldı. Furia nereye gittiğini biliyor gibi göründüğünden üstüme gelen tüylü füzelere dikkat kesilerek ona göre eğilebilmek için atın üstünde döndüm. Ninem bana düşmana asla sırtımı dönmemeyi öğretmişti çünkü geldiğini gördüğün bir darbeden kaçma şansı çok daha fazlaydı.

Ben hızlı tepki versem de Morrgot benden çok daha hızlıydı. Sağa sola, yukarı aşağı zıplayarak ok yağmurunu savuşturur-

ken sanki şekilsiz siyahlığı şişip kabarmış gibi görünüyordu. Neredeyse tekrar önüme dönecek kadar rahatlamıştım ama duman kalkanımın içinden bir ok geçerken göz ucuyla beyaz bir parıltı gördüm.

Başımı yana savurarak kulağımı omzuma yapıştırdım ve ok şakağımın hemen yanından hızla geçti.

Fallon! Morrgot tekrar karga şekline dönmüştü ve sanki hayatında ilk kez bir şey onu geçebilmiş gibi şaşkınlıkla bana bakıyordu.

İyi ki gardımı indirmemiştim yoksa alnımın ortasına bir ok saplanacaktı. *Bilge ninem benim.* "Ben iyiyim, Morrgot."

Yakınımızdaki bir ağaç gövdesine saplanan ok onu kendine getirdi. Beni son oklardan uzaklaştırırken hiç konuşmadı. Furia köpük köpük terlediğinde ve kötü Fae'lerle aramızdaki mesafe bir kilometreye çıktığında tekrar tüylü hâline dönüştü.

Ok seni... Vuruldun mu?

"Hayır."

Yine de kontrol etmek için etrafımda uçtu.

Neden sözüme hiç güvenmediğini sormak istedim ama Morrgot'un pek çok güven sorunu vardı ve gerçekten endişeli görünüyordu, bu yüzden çevremde uçmasına izin verdim.

"Altınların!"

Ne olmuş altınıma?

"Geri dönüp onu almalıyız."

Neden?

"Çünkü birincisi çok fazlaydı ve ikincisi o vahşiler o altını kesinlikle çok korkunç şeylere harcayacaklar."

Altın onları senden uzak tutacaktır. Önemli olan tek şey bu. Ayrıca geldiği yerde çok daha fazlası var.

"Nereden geldi peki?" Hayır, ondan bir şey çalmayı planlamıyordum ama bu, bana bir veya üç altın verse reddedeceğim anlamına gelmiyordu. Çok fazla şeye katlanıyordum.

Ne demiştin ona... şehvet düşkünü kuşlarla dolu yuvamdan.

Bunu yüksek sesle söylediğimi hatırlamadığım için donakaldım ama herhâlde farkında olmadan söylemiş olmalıydım. Konuyu değiştirdim. "Lyrial'ın kolunu kopardığına inanamıyorum."

Morrgot bir süre yanıt vermedi. ***Kafasının hâlâ yerinde olduğuna şükretsin.***

Boğazımdan yukarı tırmanan asit yumrusunu geri yuttum. Morrgot'un bacakları ve gagası demirdendi. "Kolu geri çıkmayacak, değil mi?" Nabzımın hızı Furia'nın ritmiyle yarışıyordu.

Kabul etmelisin ki çok uslu davrandım. Diğerlerine zarar vermedim. Bana kalsaydı senin grupla gevezelik edecek vaktin, onların da sana ok fırlatacak kolları olmazdı.

Cümlesinin son kısmını duymazdan gelmeye ve öğlen yediğim hindistancevizini midemden çıkmaya zorlamayan kısma odaklanmaya karar verdim. "Gevezelik mi? Gerçekten bunu yaptığımı mı düşündün yani?"

Fae'lerin Luce toplumundaki statüsünü tartışıyordunuz.

"Beni o durumdan kurtarman için sana zaman kazandırmak amacıyla yaptım onu! Bu arada, zaten hepsi senin hatandı."

Başına ödül koyduğumu hatırlamıyorum.

Boynumu geriye attım ve yıldızların aydınlattığı dallara baktım. "Ödülden bahsetmiyordum..."

Furia devrilmiş bir ağacın üzerinden atlayarak çenemi kapatmamı sağladı. Temposu tekrar çılgın bir hâl almıştı. Ya daha başka kötü Fae'lerin varlığını hissetmişti ya da Morrgot artık onunla tartışmayayım diye hayvancağıza daha hızlı gitmesini söylemişti.

Gecenin geri kalanını inanılmaz derecede engebeli olan arazide şimşek gibi ilerleyen Furia'ya yapışarak ve loş çevreyi hayretle inceleyerek geçirdim. Bunun bir çevre gezisi olmadığının

farkındaydım ama yine de bu ihtişama hayranlık duyabilecek kadar sakindim.

Ta ki kafamın üzerinde bir dal kırılana ve ardından bir tıslama duyana kadar.

Morrgot alçaktan uçmaya başladı.

"Neydi o?"

Cevabımı yarım saniye sonra benekli kürkle kaplı, kocaman bir kafanın üzerinde parlayan iki iri göz üzerime dikilince almış oldum. "Bu bir... leopar mı?" Fısıltım yırtıcı hayvanın kasları kadar gergindi, bu arada boyunun neredeyse Furia'yla aynı olduğunu fark edince yutkundum.

Morrgot'un kulak tırmalayan haykırışı irkilmeme ve tüküğümün genzime kaçmasına neden oldu. Ben öksürürken leoparın omuzları gevşedi ve patilerinin üzerinde yalpalayarak kendi etrafında dönen hayvan çalıların arasında gözden kayboldu.

"Senin böyle bir ses çıkarabileceğini bilmiyordum." Tüküğümün ciğerime kaçması sesimi inceltmiş ve çatlak çıkmasına neden olmuştu.

Zihne seslenmeyi tercih ederim.

"Zihne seslenmek demek. Bu bir karga gücü mü?"

Hayır. Bunu sadece ben yapabilirim.

"Nasıl oluyor da hayvanların ve insanların zihinlerine onların rızası olmadan sadece sen girebiliyorsun?"

Bu başka bir günün hikâyesi olsun.

"Neden başka bir güne saklıyorsun ki? Daha önümüzde uzun bir yol var, değil mi? Sohbet etmeye devam edebiliriz. Zamanın daha hızlı geçmesini sağlar."

Ayrıca pusuda bekleyenlere de nerede olduğunu haber vermiş olursun.

Çenemi kapatıp araziyi ve ağaçları taradım. Okyanusa yaklaştıkça artan nem gibi yoğunlaşan sessizliği sadece gece yaratıklarının şarkıları bozuyordu.

Adrenalin boşaldıkça vücudumda ağrıyan her nokta kendini iyice belli etmeye başladı, en çok acıyan da memelerimdi. Elimi memelerime götürdüm ve avucumun sivri meme uçlarıma değmesi bile inlememe neden oldu.

Morrgot alçaldı. ***Ne? Ne oldu?***

"Kadınların meme denen bir kısımları olduğunu biliyor musun?"

Göz bebeklerini çevreleyen altın halka, Sybille'in ebeveynlerinin taktığı incecik alyanslar gibi daraldı. Dik dik yüzüme baktı. Daha aşağıya değil. Ya kadın anatomisine aşina değildi ya da çok kibardı.

Ne olmuş... memelerine? Ağzına böcek ya da kum tanesi kaçmış olmalıydı çünkü sesi birdenbire çatlak çıkmaya başlamıştı.

Bir dakika. Karşısındakinin zihniyle konuşuyordu ya da ona sesleniyordu; yeteneğine ne isim takıyorsa işte. Sözleri ses telleri tarafından üretilmiyordu, değil mi? Belki de kadın vücudundan bahsedildiği için kafası karışmıştı.

Zıplamasını önlemek için söz konusu vücut kısmının altına kolumu bastırdım. Artık tahriş olduğunu fark ettiğim için odaklanabildiğim tek şey buydu. "O serseriler çantamı aldı. Göğüs bağım da içindeydi." Gözümün önünden kaybolmasını dilemiştim ama şimdi... Batıl inançlı Giana'nın bana gerçekleşmesini istemediğim dileklerde bulunmamamı söylediğini hatırlayınca iç çektim.

Aklıma bir fikir geldi. Harika bir fikir değildi ama beni biraz rahatlatabilirdi. Dizginleri bırakıp gömleğimi çözdüğümde Morrgot kanatlarını kullanmayı unutmuş gibi alçaldı. Furia'nın sivri uçlu kulaklarına çarpmadan hemen önce dumana dönüştü ve tekrar yukarı fırladı. Yükselince tekrar bedene büründü.

Ne yapıyorsun? Sanki uçamayıp düşmesi bir sebepten benim hatammış gibi sinirli görünüyordu.

Gömleğimin buruşuk eteğini kaburgalarıma dolayıp düğümledim. "Sürtünmeyi azaltmaya çalışıyorum." Bu ideal bir

çözüm değildi ama yardımı dokunmuştu. Dizginleri yeniden elime alırken, "Lanet olsun," diye mırıldandım.

Şimdi ne oldu?

Sinyor Huysuz her zamankinden daha huysuz görünüyordu. Uzun bir gece olmuştu ve artık sona ermesi yakındı. Değişim hafif olsa da orman yavaş yavaş sessizleşmiş, siyahlar açılmış, grileşmiş ve gecenin yok ettiği renkler yeniden canlanmaya başlamıştı.

"Göğüs bağım olmadan bir oğlan gibi seyahat edebileceğimi sanmıyorum."

Morrgot'un gözleri önce çıplak göbeğime, ardından düğümlü gömleğime kaydı. Yüzünü buruşturamıyordu ama bu havalı tarzımdan hoşlanmadığı açık ve net bir şekilde belli oluyordu.

"Rahatla. Şehre vardığımızda gömleğimin düğümünü çözeceğim." Yanından geçtiğim bir orkidenin bana annemin saçını hatırlatan turuncu yaprağına dokundum. "Sence herkes ödülden haberdar mıdır?"

Bir dağ kabilesi bile duyduğuna göre evet, öyle olduğunu düşünüyorum.

"O hâlde yola devam etmeliyiz. Doğruca ailemin malikânesine gidelim."

Hayır. Güpegündüz ve sen iyice dinlenmeden önce olmaz.

Ona baktım. "Başıma konulan ödüle rağmen Selvati'li bağlantının beni rehin alıp krala teslim etmeyeceğine güveniyor musun?"

Evet.

"Neden?"

Çünkü bu kişi benim dönüşümden sonra yüz altından çok daha fazlasını kazanacağını biliyor.

Ah. Elbette. Bronwen gelecekteki kraliçenin Luce'yi şimdiki hükümdarından kurtarmasına yardım etmesi için ona bir kova para söz vermiş olmalıydı. "Bu kişinin" –onu işaret ettim– "senden haberi var mı?"

Var.

"Seni bilen çok kişi var mı?"

Beni bilen, evet. Döndüğümü bilen, hayır. Ve bunu gizli tutmamız gerekiyor, yoksa başına koydukları ödül epey artar. Bana dik dik baktı.

Cidden Selvati sokaklarında koşarak bir sürü ölümcül kargayı kış uykusundan uyandırdığımı ilan edeceğimi mi düşünüyordu? Yirmi yıl önce geri döndüğünde bir savaş başlatmıştı! Luce'liler hükümdarlarından hoşlanmasalar bile barışı şüphesiz kan dökmeye tercih ederlerdi.

Andrea Regio pazarlık etmeye istekliydi. Krallığı bölmek konusunda anlaşmıştık ama araya oğlu girdi.

Kaşlarımı çattım. "Öyleyse kargalar neden Andrea'yı öldürdü? Fikrini değiştirdiği için mi?"

Costa'nın oğlunu biz öldürmedik.

"Öyleyse kim yaptı?"

Andrea kendi eti ve kanından olan biri tarafından öldürüldü. Kendi oğlu tarafından.

ELLİ BEŞ

Morrgot mutlak bir sessizliğe boğulmama neden oldu. ***Marco bizi babasını öldürmekle suçladıktan sonra Racocci'deki bütün insanları bir mağarada topladı. Onlara bunu Monteluce'li asilere ve onların demir pençeli kuşlarına karşı onları korumak için yaptığını söyledi, oysa gerçekte beni ve halkıma tuzak kurup bizi oraya çekmek için yapmıştı. Bana ültimatom verdi: Ateşkes yapacaktık, yoksa mağara duvarlarını yıkacaktı.***

Morrgot'un söylediği her şeyi anlamak sersemlemiş zihnimin bir dakikasını aldı. Hükümdarı sevdiğim söylenemezdi ama şimdi... şimdi sahip olduğum tek duygu saf nefretti. Marco kendi babasını öldürdükten sonra bir de binlerce masumu kurban mı edecekti? "Herhâlde ateşkesi kabul ettin ve metale dönüştün, değil mi?"

Erimiş altına benzeyen gözleri, Primanivi hakkında daha fazla ayrıntı vermeden önce kime sadık olduğumu anlamak istercesine yüzümde gezindi. ***Kabul ettim ama o yine de toprak Fae'lerine toprağı sallamasını emretti.*** Duraksadı, gözleri hızla renklerle dolmakta olan ufuktaydı. ***Adamlarıma, niyetimizi yanlış anlayan ve Marco'nun verdiği obsidiyen çivilerle bize saldıran insanlara yardım etmelerini emrettim.*** Yutkundu. ***Beş asırlık yokluğumuz sırasında Regio'ların insanların beynini nasıl yıkadığını fark edememiş, onları hafife almışım. Bronwen beni uyarmaya çalıştı.***

Bir başka uzun duraklamanın ardından mürekkep gibi kara tüyleri diken diken olurken tüm vücudu titredi.

O öğleden sonra biz ölümün habercisi, Marco da muhteşem kurtarıcı oldu. Lanetimize gönül vermiş tüm adamlarımı ve iki kargamı ele geçirdi, birini yok etmesi için Justus'a verirken diğerine de kazığı kendisi sapladı. Sonra son kargalarımı da teslim etmezsem beni her saat için bir insanı öldüreceği konusunda uyardı... Bunu yapacağını düşünmemiştim ama sonra ölü sayısı artmaya başladı.

Karnımın açıkta kalan kısmındaki ve tüm vücudumdaki tüyler diken diken oldu.

Cesetleri bulmam için Racocci'ye bıraktı, cesetlerin hemcinsleri tarafından öldürülmemiş de bir hayvan tarafından parçalanmış gibi görünmesini sağlamıştı. Bunun ardından benim türüme olan nefret öyle bir noktaya ulaştı ki insan çeteleri kötü kralı kendi başlarına yakalamak için dağa çıkmaya başladı. Vadideki karga bir insan tarafından alt edildi.

Bir yanım Morrgot'un kanadını okşamak istiyordu çünkü bu savaşı hatırlamak onu çok üzmüştü ancak bir yanım da sürekli şunu söylüyordu: *Bu, hikâyenin onun tarafı.* Marco'nun babasına suikast düzenlediğini hayal edebilir miydim? Dürüst olmak gerekirse onların karşı karşıya geldiğini hiç görmemiştim, bu yüzden hayır. Onun insanları kullanıp yok ettiğini düşünebilir miydim? Evet.

Ama aynı zamanda Morrgot'un canlıları nasıl duygusuzca öldürdüğüne de şahit olmuştum. O da masum olmaktan çok uzaktı.

"Peki ya son iki kargan?"

Onları teslim etmekten başka seçeneğim var mıydı?

Zamir seçimi tuhaftı çünkü onu teslim olmaya Lore'un *zorladığını* sanmıştım. Acaba Lore da mağarada yakalanıp metale mi dönüştürülmüştü?

Ya krallıktaki her insanın yok olmasını izleyecek ya da halkımı birkaç yıl daha lanetleyecektim.

"Halkını lanetlemekten kastın ne?"

Halkımın büyüsü benimkine bağlıdır. Ben düşersem hepsi düşer. Böyle bir kaderi engellemek için beş kargadan yaratıldım fakat iki kez... iki kez başarısız oldum.

"Belki de artık kuş tanrından seni yüz kargaya dönüştürmesini istemelisin."

Bana yan yan baktı.

"Elbette bir sonraki karga toplayıcının işini epey zorlaştırır ama lanetten kurtulma şansını da büyük ölçüde artırır. Yüz kargaya bölünürsen ne kadar küçük olurdun, bir düşünsene. Bir yaban arısına kürdan saplamayı hiç denemedim ama bence bu oldukça zor bir iştir."

Ben gülümserken o homurdandı ama çok geçmeden zihnim Primanivi savaşına gitti ve gülüşüm soluverdi.

Furia'nın terden ıslanmış boynunu okşadım. "Yani artık döndüğüne göre halkından birilerinin de uyandığı anlamına mı geliyor bu?"

Ancak beş kargamın hepsi birleştiğinde onlar obsidiyen hâllerinden kurtulabilirler.

"Taş mı? Onlar senin gibi demire dönüşmüyorlar mı?"

Hayır. Sadece ben metale dönüşüyorum.

Aydınlanan, parıldamaya başlayan denize gözlerimi kısarak baktım. Suyun altında taştan insan ve kuş heykelleriyle dolu bir gemi olduğunu düşündüm. Uzaktaki beyaz köpükler aniden aklıma bir şey takılmasına neden oldu.

Bakışlarımı Morrgot'a çevirdim. "Yılanlar obsidiyene dokunabilir mi, yoksa taş onları da sizin türünüz gibi etkiler mi?"

Onları etkilemez. Neden?

Tanrılara şükür çünkü o çivileri kanalın içine atmıştım. Verdiğim nefes öyle kuvvetliydi ki bir gemiyi devirebilirdi. "Hayvanlarla bir şekilde iletişim kurabiliyorum, biliyorsun değil mi? Şey, yılan bir arkadaşım var."

Bana ihtiyatla baktı.

"Belki ona halkının ve kargalarının çivilerini çıkarmayı öğretebilirim. Veya gemiyi kıyıya yaklaştırmayı. Ya da başka bir şey işte. O kocaman ve çok güçlü bir yılan."

Bu işi nasıl yapabileceğimizi düşünürken dudağımı ısırdım. Önce Minimus'u Luce'nin güney kıyılarına, geminin battığı yere götürmem gerekiyordu. Asıl görevimden birkaç gün feragat etmem gerekecekti ama işe yararsa...

Antoni ve tayfası son kargamı kurtarabilmen için gemiyi bulmak amacıyla kıyıyı tarıyor.

Gözlerim irileşti, ağzım ardına kadar açıldı ve ciğerlerime bir anda çok fazla hava çektim. "O sularda dolaşan her tekne batar! Onu ölüme mahkûm etmişsin."

O ölmeyecek.

"Neden? Bronwen onun iyi olacağını gördüğü için mi?"

Evet.

"Ya yanılıyorsa?"

Bu hiç olmadı.

"Böyle bir güce nasıl sahip olmuş? Tanıdığım hiçbir peri geleceği önceden söyleyemiyor."

Shabbe'li bir büyücüyle anlaşma yaptı. Geleceği görmesine karşılık bugünü görmesi.

Shabbe'lilerin böyle bir güce sahip olması fikri içimi ürpertti. "Karşılığında büyücüye ne verdi?"

Gözlerini.

"Hayır, onu anladım. Yani... para, mücevherler, ilk çocuğu?"

Gözlerini. Shabbe'liler onun gördüğü her şeyi görebiliyor. Bronwen onların gözü oldu.

Yaa... *yaa!* "Bizi gözetliyorlar mı yani?"

Onlar bizim müttefiklerimiz. Tek arzuları, ayağa kalkmamıza ve bizim olanı geri almamıza yardım etmek, biz de böylece kalkanları parçalamalarına yardım edebiliriz.

Luce'nin iki hükümdar arasında paylaşılacağını düşünmek ne garipti. "Gerçekten geleceği görebiliyor mu?"

Gerçekten görebiliyor.

Sanki bir taç başımı süslemeye şimdiden başlamış gibi eyerde daha dik oturdum. Dante'nin bana ne zaman ve nasıl evlenme teklif edeceğini merak ettim. Hep müzik ve çiçeklerle dolu gösterişli bir teklifin hayalini kurmuştum ama sade bir teklifi tercih edecektim galiba.

Umarım gerçekten güzel bir yüzükle tek dizinin üzerine çökmeden önce ninemin olurunu alırdı. Gerçekten güzel bir şeye sahip olmak istiyordum. Başka kimseye ait olmayan bir şey. Sadece benim için yapılmış bir şey.

Kazan aşkına, ne kadar da eski kafalıydım.

Bir saat boyunca bir kitabın sayfalarını süslemeye değecek kadar mükemmel bir teklifi zihnimde canlandırdıktan sonra Morrgot'un hâlâ ortalıkta olup olmadığından emin olmak için bakışlarımı gökyüzüne çevirdim. Onu görebilmek için şafak vaktinin göğünü birkaç kez taramam gerekti.

Yükseklerde uçuyordu, gözleri ufuktaydı, büyük kanatları sıcak havayı yarıp geçiyordu. Aklını okuyamıyordum ama onun da kendi geleceğini düşündüğünü hissedebiliyordum. Kendisinin ve Lore'un tüm siyasi emellerine ulaştıktan sonra bir kadınla, bir dişiyle evlenecek miydi? Yoksa her karga için bir tane olmak üzere beş dişi kuş mu olacaktı?

Bana gülünç bir bakış attı.

Sanırım sadece intikam için atan kalbi, tüm kargaları dönene kadar başka bir şey için atmayacaktı ve sadece onun vücudunu oluşturanlardan bahsetmiyordum, onun... Bir karga topluluğuna ne denirdi?

Sınıfın bu terimi duyunca kıkırdadığını ve Müdire Alice'in herkese bunun gülünecek bir şey olmadığını söylediğini hatırlıyordum.

Sürü!

Karga sürüsü.

Sanki karatahtaya tırnaklar sürülmüş gibi sırtımdan bir ürperti yükseldi ve yüzümü buruşturdum. Ah, Müdire Alice, mavi gökyüzü kuşlarla karardığında nasıl da kaşlarını çatacaktı. Tanrılar aşkına, saltanatıma tüm Fae'lerin nefretini kazanarak başlayacaktım.

Birkaç kişi –Phoebus, Sybille, annem, ninem ve Dante– beni sevdiği sürece her şey yoluna girecekti.

Uzakta beliren düz çatılar düşüncelerimi böldü. Selvati'nin Racocci kadar rezil bir gecekondu mahallesi olduğunu duymuş olsam da söken şafağın ışığında annemin hikâyelerindeki büyülü şehri andırıyordu.

Kimseye, prensine bile Bronwen'in anlaşmasından bahsetme, yoksa onu öldürürler. Ona ispiyoncu olmadığımı söylemek üzereydim ki ekledi: ***Şunu anlamalısın ki onu korumak için... her şeyi yaparım, Fallon Rossi.***

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Sesindeki tehdit açık ve netti, özellikle de bana Fae soyadımla hitap ettiği için.

"Bana ihanet etme, ben de sana ihanet etmeyeceğim." Dörtnala koşması için Furia'yı tekmeledim. Görevim bitene kadar ondan kurtulamayacağımı bilsem de Morrgot'tan uzaklaşmak istiyordum.

Sana nasıl ihanet edebilirim ki?

Vücudunun benimkinin üzerinde süzüldüğünü hissedebiliyordum ama gözlerimi derme çatma kasabaya diktim. "Fazla açgözlü davranıp bir değil iki Regio'yu da ortadan kaldırarak." Sıcak rüzgâr sözlerimi ona ulaştırdı.

ELLİ ALTI

Gömleğin.

Morrgot ve ben, söylediğimiz hararetli sözler tartışma olarak kabul edilirse, tartışmamızdan bu yana bir kez bile konuşmamıştık.

"Kibarca söylersen belki çözebilirim." Anlaşmaya vardığımızı sanıyordum ama aslında bir başka çıkmaza girmiştik.

O bana güvenmiyordu, ben de ona güvenmiyordum.

Ne harika bir ekiptik böyle.

Sanırım küfretmişti ama çığlık atarken bile kulağa melodik gelen Luce dilinin aksine karga dilinin her kelimesi zaten gırtlaktan ve öfkeli geliyordu.

"Ve sesini alçalt. Beynim ağrıyor."

Bu, mırıldanmayı bırakmasını sağladı.

Benden gömleğimi indirmemi rica etmesini bekledim.

Bekledim.

Bir kuş ne kadar gururlu olabilirdi ki?

Eğer o lanet gömleği indirmezsen sana bakan her Selvati'liye bedensel zarar veririm. Gerçekten istediğin bu mu?

Düğümü açtım ve gömleğin karnımı örtmesini sağladım. "Bu hiç *kibarca* değildi."

Ben kibar bir insan değilim.

Sen insan bile değilsin.

Sewell'in evi dört sokak ötede. Furia ne zaman duracağını biliyor. Başını eğ ve gölgeden git.

Selvati, çatıları saz ya da branda veya her ikisinin karışımı olan bir ahşap evler karmaşasıydı. Burası bir zamanlar sevimli

bir balıkçı köyü olabilirdi ama şimdi hâkim renk koyu sarıydı ve en güzel evlerin güzel olmasının tek nedeni de ön kapılarının, kırılmamış pencerelerinin ve kalın sazdan çatılarının olmasıydı.

Şafak vakti olmasına rağmen Selvati'de daha şimdiden insan ve at trafiği vardı, ben de kolayca bu karmaşanın arasına karıştım. Bana bir iki bakış atıldığını hissettiysem de insanlar işe, okula ya da her nereyeyse oraya gitmekle öyle meşgullerdi ki onlarınkinden daha tozlu, daha terli bir ata binen tozlu, terli kızı fark etmeden yanımdan geçip gidiyorlardı.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Yanıma bir adam yanaştı. "Atın güzelmiş."

Furia boyu ve yürüyüşüyle göze çarpıyordu. Bu tozlu sokaktaki hiçbir at benim aygırım kadar iri veya uzun değildi. Kimliğim değil de atım yüzünden durdurulursam komik olmaz mıydı?

Huzursuz parmaklarımı sağlam bir şeye bastırmak için Furia'nın boynunu okşadım. "Bence de."

"Sen kız mısın?" Adamın bakışları Furia'dan bana çevrildi.

"Hayır."

Adamın gözleri göğsüme kaydı ve orada kaldı. *Kaba şey.*

Gölgeden gitmenin neresini anlamadın, Fallon?

Dikkatle bakan adam, "Ama memelerin var," dedi.

"Benim göğsüm geniş. Hepimizin kusurları var," dedim ifadesiz bir suratla.

Adam şaşkınlıkla yüzünü buruşturdu. Gerçekte büyük göğüslü bir erkek mi yoksa onunla dalga geçen bir kız mı olduğuma bir türlü karar veremiyordu.

Çoğu insan gibi o da zayıftı. Tüm insanlar gibi bana benzeyen kulakları vardı ama onları gizleyecek saçı olmadığından kulakları ortadaydı.

Sonunda, "Sen erkek değilsin," dedi ama sesi hiç de kendinden emin çıkmamıştı.

Müdahale etmem gerekecek mi, yoksa hayranından kurtulabilir misin?

"O Furia'ya hayran," diye mırıldandım.

Adamın alnı kırıştı. "Ne?"

"Geç kaldım." Adama iyi günler dileme zahmetine girmeden yürümesi için Furia'yı dizlerimle dürttüm.

Karganın huysuzluğu bana da bulaşmıştı. Bir an önce geçse çok iyi olurdu.

Popomdaki kemikler eyerle her karşılaştıklarında sızlıyor, meme uçlarım yanıyordu ama çevremi uzun uzun incelemek acımı biraz hafifletti. Bu insanların çoğunun yanakları ve gözleri çukurlaşmıştı, hayat gailesiyle bir deri bir kemik kalmışlardı. En azından geride bıraktığım genç adamda bir kıvılcım vardı.

Umut ve gençlik kıvılcımı.

Kraliçe olarak ilk işim o kıvılcımı körüklemek ve her insanın yüzünde aynı kıvılcımın yanmasını sağlamak olacaktı. İnsanların kraliçesi olacaktım; gözleri, kulakları, kalpleri olacaktım.

Furia bir zamanlar turkuaz olduğunu düşündüğüm kapının önünde durdu. Artık grileşmiş olan kapının ahşap kaplamasında zar zor göze çarpan yeşilimsi mavi yamalar vardı.

Geldik. Kargayı görmek için çatılara baktım ama görünürde yoktu.

Attan inerken tozlu sokakta duman bulutu görmek için gözlerimi kısarak bir aşağı bir yukarı baktım ama hiçbir şey göremedim. Morrgot görülmek istemediğinde ürkütücü bir şekilde ortadan kaybolabiliyordu. En azından bir kargayla birlikte yakalanmaktan endişe etmem gerekmeyecekti.

Ben dizginleri Furia'nın boynuna dolarken sokak kapısı hızla açıldı, çarpık dişlerle dolu gülümsemesi ve çavdar ekmeği kadar kahverengi ve sert cildi olan bir adam dışarı çıktı. Yüz ifadesi bakışlarımı kösele teninden uzaklaştırmama neden oldu.

Ağzım açık hâlde bu samimi yüze baktım ve böylesine gerçek bir gülümsemeyi ne kadar özlediğimi fark ettim. Ben

de aynı şekilde gülümsemeden önce gerçekten bana mı gülüyor diye emin olmak için hızla omzumun üzerinden geriye baktım.

Günlerdir olmadığı kadar rahat bir nefes alarak, "Sen Sewell olmalısın," dedim.

Başıyla evin yan tarafını, kendi duvarını komşusununkinden ayıran küçük sokağı işaret etti. Furia'yı rutubet, sidik, deniz yosunu ve çakıl kokan dar sokağa götürdüm. Racocci kışı, yaz gibi serin ve nemli oldurdu, buradaysa hava sıcak ve bunaltıcıydı.

Furia'yı bir kova su ve bir balya saman bekliyordu. Atım –evet, Furia artık benimmiş gibi hissediyordum– ona ulaşmak için beni çılgınca çekiştirdi ama Sewell, vücudunun geri kalanı gibi güneşte yanmış hünerli elleriyle Furia'nın kafasındaki yuları çıkardı.

Vahadayken metal çubuğu veya eyeri çıkarmanın hiç aklıma gelmediğini fark ettiğimde içimi suçluluk duygusu kapladı.

Sewell dizginleri bu yer ve insanları kadar kara kuru görünen alçak bir ağacın üzerine astı, ardından Furia'nın eyerini kaldırdı, köpüklü ter ve yapışkan kum katmanları ortaya çıktı. Tüm bunları sessizlik içinde yapmıştı. Halat ve makara sistemine bakarak kuyu olduğunu tahmin ettiğim yerden bir kova daha su çekti ve Furia'yı yıkadı, o da kendini sallayarak kuruladıktan sonra başını saman kovasına gömerek mutlu mutlu yemeğini yemeye başladı.

Sewell geriye doğru bir adım atıp onu izledi. "Ne güzel bir yaratık."

Başımla onayladım.

"Herhâlde sen de banyo yapmak istersin."

Kurumuş dudaklarımı yalayarak kuyuya bir bakış attım.

Sewell güldü. "Sakin ol, Sinyorina, başından aşağı kovayla su dökmeyi düşünmüyordum."

Dürüst olmak gerekirse bunu pek de önemsemiyordum. Uzun bir banyo yerine beni ıslatmakla yetinmeyi tercih edebileceğini düşünerek bunu dile getirmedim.

Beni evinin arka kapısından içeri aldı. Tam kapıyı kapatırken, "Furia'yı bağlamayı unuttuk," dedim.

"O at hiçbir yere gitmez." Bunu o kadar kendinden emin şekilde söylemişti ki Morrgot'un ona hayvanın zihnini kontrol ettiğini söylediğini düşündüm.

Daha önceki atlı adamın aksine Sewell'in aksanı yoktu. Ya da en azından güçlü bir aksanı yoktu. Benim gibi *R*'leri yuvarlamıyor ve *S*'leri uzatmıyordu ama ben Tarecuori okullarından birine gitmiştim, o yüzden Fae soyluları gibi konuşmayı biliyordum.

Benimkinden daha sade olan evine göz gezdirirken, "Bugün beni misafir ettiğiniz için teşekkür ederim," dedim.

Ne çiçekler, ne deniz kabukları, ne duvara asılmış hasır sepetler, ne de elle dikilmiş perdeler... Sanırım burası bir erkeğin eviydi ama yanılıyor da olabilirdim. Evi süslemeye zamanı ve ilgisi olmayan bir kadınla paylaşıyor olabilirdi.

"O onur bana ait."

Sanki ben değerli biriymişim gibi zevk yerine onur kelimesini kullandığını fark ettim. Morrgot'a çok saygı duyuyor olmalıydı.

Sewell sürahiden bir bardak su doldurup bana uzattı. "Bisküvim var. Biraz kurudur ama karın doyurur. İster misin?"

"Bisküvi çok iyi olur." Furia gibi ben de açgözlülükle suyumu yudumladım, sonra üç bisküvi yiyip bir bardak su daha içtim.

Adam hâlâ bana gülümsüyordu ve içimi aniden bir suçluluk duygusu kapladı. Ya onun günlük hakkını yemişsem?

Adam bana reverans yapınca kaşlarımı çattım. Ona henüz kraliçe olmadığımı söylemek üzereydim ki kirişlerin arasından geçen duman bulutu cisimleşerek bir kuş şeklini aldı.

"Efendimiz, çok uzun zaman oldu."

Morrgot ona ayağa kalkmasını söylemiş olmalıydı çünkü Sewell bir süre sonra doğruldu.

"Evet. İkisi de hazır. Gelin." Beni odadaki diğer kapıdan geçirip benimkinden biraz daha küçük, yatağın yanındaki bakır küvet yüzünden iyice küçülmüş olan odaya götürdü.

Tahta bir perdeyle örtülmüş pencereden güneş girmiyordu ama yine de sıcaklık şimdiden boğucuydu. Öğle vakti güneş bu evleri kavuruyor olmalıydı. Morrgot karyolanın tahta başına tünedi.

"Size bir şey getirebilir miyim, efendimiz?"

"Bir kuş banyosu, bir kâse de tohum olabilir," dedim tatlı tatlı.

Sewell'in yüzündeki gülümseme kayboldu. "Ne?"

Bu adamla alay etme. O iyi biri.

Yanaklarım yanmaya başladı. "Seninle alay ediyordum, onunla değil." Sewell'e döndüm ve elimi kargaya doğru salladım. "Morrgot'la benim şu anda aramız pek iyi değil."

Sewell'in yüzünden kan çekildi, yanaklarındaki renk bir anda kaybolup evin duvarları gibi kül rengine döndü.

Morrgot şaka yaptığımı söylemiş olmalıydı çünkü adamcağızın rengi yavaş yavaş yerine gelmeye başladı.

"Uzun bir hafta oldu," dedim özür dilemek için.

"Pekâlâ, en iyisi bırakayım da dinlenin. Daha yapacak çok işiniz var." Dışarı çıktı ve kapıyı çekmeye başladı.

Ah evet, hiç hatırlatma. Yorgun bir gülümsemeyle, "Misafirperverliğiniz için tekrar teşekkür ederim," dedim.

"Teşekküre gerek yok. Lore'un arkadaşı benim de arkadaşımdır."

"Ama ben..."

Kapı tıkırdayarak kapandı.

"Lore'un arkadaşı değilim," dedim ama o çoktan gitmişti. Hâlâ odada olan Morrgot'a döndüm. "Ona neden efendinle arkadaş olduğumu söyledin?"

Öyle olduğunu varsaydı.

Sıkıntıyla ofladım ama banyo beni çağırıyordu ve saniyeler içinde soyunup suya girdim. Soğuk ama yine de muhteşemdi. Gözlerimi kapattım ve bacaklarımı kırarak vücudumu mümkün olduğunca küvetin içine sığdırmaya çalıştım.

Sabunlukta sabun var.

Gözlerim kapalı, "Sen hâlâ burada mısın?" diye homurdandım.

Seni koruyacağıma söz vermiştim, unuttun mu?

Gözlerimi açıp kargaya baktım. "Beni öldürmeye de söz vermiştin."

O söz değildi Fallon, o bir uyarıydı.

"Aynı şey."

Küvetin kenarlarını yoklayarak sabun aradım, artık incecik olmuş sabun avucumun içinde eriyen, çöl gülü gibi kokan uçuk pembe kaygan bir şeydi. Kıymetli sabunumun suya düşmemesi için ayağa kalktım, saç derimi bana pütürlü ve yağlı gelmeyene kadar ovaladıktan sonra koltuk altlarımı ve bacaklarımın arasını yıkadım. Koyu pembeden ürkütücü bir kızıl-mora dönüşen meme uçlarıma dokunmamaya özen gösterdim.

Vücudumu tekrar suya soktum ve yavaş yavaş duruladım.

Fallon. Yatak.

"Hı..."

Fallon.

Gözlerimi açtım. Pencereden sızan ışık çubukları şimdi daha parlak, daha beyazdı.

Küvette uyuyakalma.

"Neden?"

Boğulabilirsin.

"Bu kadarcık suda mı?" Avuçlarımı köpüklü su birikintisinin üzerinde gezdirip kalan baloncukları patlattım. "Biraz gözükara olabilirim ama..."

Lütfen.

Bu tek kelime küvetten çıkıp yatağa girmeme neden oldu. Çarşaf tenimi öptüğünde ve yanağım yastıkla buluştuğunda inledim. "Mahvoldum, Morrgot. Beni mahvettin."

Galiba iç geçirdiğini duydum ama bu ses pekâlâ benim dudaklarımdan çıkmış da olabilirdi.

Dinlen, Behach Éan.

"Bunun ne anlama geldiğini bana hâlâ söylemedin," diye mırıldandım.

Bana cevap verdiyse bile onu duyamayacak kadar derin bir uykuya dalmıştım.

ELLİ YEDİ

Dünyanın en güzel hissiyle uyandım: sırtımın ağrıyan kaslarını yoğuran yumuşacık eller. Sanırım ölüp öbür dünyaya gitmiştim. Ya da hâlâ uyuyor ve rüya görüyordum. Veya Sewell odama girmişti.

Bu son düşünce uyanmama neden oldu. Döndüm ama arkamda sadece karanlık vardı. Göz kapaklarımın tekrar kapanmasına izin verdim ve bu muhteşem rüyanın devam etmesini isteyerek inledim.

Sanki sihirliymiş gibi parmaklar yeniden ortaya çıktı, kemiklerim boyunca ilerledi ve düğüm düğüm olmuş sinirlere bastırıp onları kakao yağı gibi yumuşacık yapana kadar ovdu.

Sana karşı bu kadar sert davrandığım için üzgünüm, Behach Éan.

Hayali bir şifacının bana masaj yapmasının yanında bir de kanatlı arkadaşım benden özür mü diliyordu yani?

Ne muhteşem bir rüyaydı bu.

Hasır şilteye iyice gömüldüm.

Ağrıyan tenimde gezinen hayalet parmaklara ve ensemde dalgalanan serin nefese kendimi bıraktım.

Tüm hileleri ve acılarıyla gerçek dünyadan kopup sadece mutluluk ve zevk arayışının var olduğu bu rüyaya girmeden önce, "Ben senin düşmanın değilim, Morrgot," diye mırıldandım.

Eller omurgam boyunca küçük, sakin daireler çizerek sırtımdan aşağı kaydı. Hayali masörümün daha kolay çalışmasını sağlamak için karnımın üzerine yattım ancak elbette hayali bir masör muhtemelen buna ihtiyaç duymazdı. Onlar havadan ve

yıldız ışığından ya da onun gibi ilahi bir şeyden yapılmış olmalıydı. Hayalet parmaklarının göğüs kafesimin içinden geçip kalbimi okşayabileceğinden hiç şüphem yoktu.

Sanki hayali kurtarıcım vücudumun daha aşağılarına inmekten çekiniyormuş gibi masaj belimde duruverdi.

Gerçek hayatta nezaketi takdir ediyordum tabii ama Tanrılar aşkına... bu hayali eller vücuduma ne isterlerse yapabilirlerdi.

"Durma," diye sızlandım.

Bir fahişe gibi konuştuğumdan ve inlemelerimin nazik ev sahibimin evinde yankılandığından oldukça emindim ama bunu umursayacak hâlde değildim.

Henüz aşağı inmemiş olan avuçlar sonunda belim boyunca ilerledi; sonra onu geçerek aşağı, aşağı, daha aşağı kaydı. Yumuşak bir darbeyle ayak bileklerime ulaştı, ayak tabanlarımı ovmaya başladı. Ardından baldırlarımın, uyluklarımın ve kalçalarımın tepelerine ve çukurlarına geri döndü.

"Ah, Tanrılar aşkına," diye inledim.

Bu rüya, kanal suyunun çilekli dondurmaya dönüştüğünü gördüğüm rüyadan çok daha iyi olabilirdi.

Parmak uçları vücudumun yanlarında nazikçe gezindi... çok nazikçe.

Önceki düşüncemi boş verin.

Bu rüya benim dondurma krallığı rüyamdan bin kat iyiydi.

Hiç bitmesini istemesem de yeniden zifiri karanlık bir girdabın içine doğru yol aldım.

Uyandığımda ilk gördüğüm şey kapalı oda kapısının üzerindeki kirişe tünemiş olan Morrgot'tu. Göz kapakları altın gözlerinin üzerine kapanmış ve kanatları kapanıp vücuduna yapışmış olsa da saldırı karşısında müdahaleye hazır görünüyordu.

İlk defa onu dikkatle inceledim. Doğuştan sahip olduğu ve zaman zaman can sıkıcı olan gururu, uykusunda bile gece rengi tüylerinden yayılıyor gibi görünüyordu. Bence kendini ayakta tutmasını sağlayan şey buydu. Ya da belki daha derin bir şeydi, çevresinde duman gibi dalgalanan, parlak gagasında ve jilet gibi keskin pençelerinde parıldayan karanlık bir güç.

O pençelerin eti ne kadar kusursuzca kestiğini hatırladım.

Benim etimi.

Spiritlerin.

Lyriel'ın.

O tehlikeliydi, ürkütücüydü. Dikkate alınması gereken bir güçtü. Korkulması gereken bir güç.

Efendimiz.

Kendisini türünün kralı olarak gördüğünün farkındaydım ama yetişkin bir adamın bir kuşa bu kadar büyük bir unvanla hitap etmesi oldukça tuhaftı. Kanatları seğirdi, sanırım bakışlarım onu uyandırmıştı ama sonra kabarık tüyleri gevşedi ve annemin saçlarının sabah bakımını yaptıktan sonraki hâlinden daha pürüzsüz oldu.

Annemin onun müritlerinden biriyle yattığını düşündüm. Morrgot'un hayran olduğu ve güvendiği bir adamla. Güvendiği az sayıdaki kişiden biriyle. Bana güvenmesi için ne yapmam gerektiğini merak ettim çünkü doğruyu söylemek gerekirse bu kanatlı kralın düşmanı olmak istemiyordum.

Üstelik ondan korktuğum için değil –o bıçak gibi pençeleriyle çok korkutucu olmasına ya da zihnime nüfuz edebildiği için kesin sınırlar koymam gerekmesine rağmen– dikkatli, ilgili ve zeki bir yaratık olduğu için. Arkadaşlıklarımda aradığım özelliklerdi bunlar. Espri anlayışı ve sevimliliği üzerinde biraz daha çalışması gerekiyordu ama sonuç olarak yuvarlak kulaklarımı kusur veya menekşe gözlerimi Fae'liğimin kara lekeleri olarak görmeyen bu kuşun yakınımda olmasını istiyordum.

Sana ihtiyacı var Fallon, diye kendime hatırlattım. *Amacına ulaştığında onun da gerçek hâli ortaya çıkacak.*

Tanrılar aşkına, bazen vicdanıma gerçekten sinir oluyordum. Öyle ciddi ve gerçekçiydi ki.

Bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırmak için gözlerimi kırpıştırdım ama uzaklaştırdığım tek şey bu olmadı. Loş odamı da hızla uzaklaştırmayı başarmıştım.

Şimdi kendi evimin tamamı büyüklüğünde bir odadaydım. Pencereleri küçük olsa da halkımın tercih ettiği gibi düz ve pürüzsüz olmayan uzun ahşap kirişleri ve taş duvarları aydınlatıyor, etrafı ışığa boğuyorlardı. Bu oda tuhaf ve kabaydı; koyu renk postlarla kaplı geniş taş zeminin üzerinde devasa bir yatak ve bükülmüş dallardan yontulmuş, gri taş levhalarla bir arada duran bir kitaplık vardı.

Havadaki hafif değişiklik bakışlarımı kalın deri kitap sırtlarından, pencerelerden birinin yanında ellerini arkasında kenetlemiş duran, Morrgot'un tüyleri gibi mavi ışıltılı siyah saçları olan adamın heybetli gölgesine çevirmeme neden oldu. Erkeğin omuzları dik ve inanılmaz genişti, belinin ve kalçalarının inceliği yüzünden daha da geniş görünüyordu.

Saçları omuzlarının epey üzerinde kesilmiş olduğu için yuvarlak olduğunu tahmin ettiğim kulaklarının şeklini görmeye çalıştım ama mavi-siyah bukleler yüzünden göremedim. Merakla bir adım attım ve ayaklarımın çıplak olduğunu fark ettim, kısa süre sonra vücudumun geri kalanının da çıplak olduğunu anladım... bu *tuhaftı*.

Galiba başka bir rüya görüyordum çünkü bu ne bir hatıraydı ne de gerçek. Hiç tanımadığım birinin yatak odasında çıplak olduğum bir zamanı herhâlde unutmazdım.

Bir an için geleceği görüyor olduğumdan endişelendim ama benim geleceğimde Isolacuori'de Dante'yle tek eşli bir ilişki vardı ve bana arkası dönük olmasına rağmen bu adamın Dante olmadığı belliydi.

Dante'nin omuzları daha dar, pazuları daha sıkı fakat daha ince, saçları da gece siyahı değil kahverengiydi. Ayrıca prensimin teni kahverengiydi ama bu adamın cildi sanki gündüzleri hiç dışarı çıkmıyormuş gibi solgundu.

Bunun eğlenceli hayal gücümün başka bir oyunu olduğu düşüncesinden cesaret alarak ona yaklaştım. Çıplak ayak parmaklarımın altındaki taş soğuktu ve parçalar hâlinde döşenmediğini fark edince epey şaşırdım. Tüm zemin tek bir kaya levhasıydı. Buna çok şaşırmıştım. Öyle ki, yabancıya doğru ilerlediğim aklımdan çıkmıştı, ancak botları görüş alanıma girdiğinde ve ayaklarının bana dönük olduğunu gördüğümde bunu hatırladım.

Başımı kaldırıp bana bakan yüzü tanıdığımda irkilerek derin bir nefes aldım. Morrgot'un bana gönderdiği görüde Bronwen'in Lore dediği adamdı. Bu da bir başka görü olmalıydı.

Başımı yana eğerek kargaların efendisinin konuşmasını bekledim çünkü Morrgot'un beni bu sahneye aklında bir amaç olmadan gönderdiğini gerçekten hiç sanmıyordum.

Ama kargaların efendisi konuşmuyordu.

Sadece bakıyordu.

O yüzden ben de ona baktım.

Ben çırılçıplakken onun giyinik olması haksızlıktı.

Onu çıplak görmek istiyor falan değildim tabii.

Garip sessizliği bozmak için, "Gözlerin karganın gözleriyle aynı renk. Yani kargaların." Çoğul ekini eklemeyi unutmuştum. "Yoksa hepsini *bir* tane mi sayıyorsun?"

Makyajı ya da sert hatlı yanağındaki dövme hakkında yorum yapmadım. Her ikisini de hayvan arkadaşlarına sadakatini göstermek için yaptığını tahmin ediyordum. Gözlerinin etrafını saran siyahlık kanatları andırıyordu ve tüy de yani... tüydü işte.

"Fallon." Çenesinin bizi çevreleyen duvarlar kadar sert olduğunu fark ettim. Ayrıca çenesini sıkıyordu. "Fallon Báeinach."

"Rossi. Ama sanırım ben de bir Bannock'um. Sen Lore musun?" Elimi uzattım. "Kabul etmeliyim ki bu şekilde bir araya gelmek biraz tuhaf" –başımla çıplak bedenimi işaret ettim– "ama yine de tanıştığımıza sevindim."

"Buraya nasıl geldin?" Lore elimi sıkmak için hamle yapmadı, sadece çenesi sıkılmış hâlde bakmakla yetindi.

"Beni senin kuşun gönderdi. Sanırım bizi tanıştırmak istedi. Yine de beni neden buraya çıplak gönderdiğini pek bilemiyorum. Belki de semboliktir?"

Vücudumu baştan aşağı süzdü. "Sembolik mi?"

Vücudumun pembeleştiğini hissettim. "Anlarsın ya... "

"Anladığımı sanmıyorum."

Dudağımı dişlerimin arasına alıp sonra bıraktım. "Üzerimde silah olmadığına göre sana zarar veremem." Başımla hâlâ öne uzanmış duran elimi işaret ettim. "Parmaklarım obsidiyenden yapılmadı, Lore."

Bakışlarını yüzüme çevirdi, göz bebekleri gün batımı rengi gözlerinin içinde irileşti.

Herhâlde tokalaşmak karga geleneklerinden biri değil diye düşünerek elimi indirip kalçamın yanına götürdüm. Lore'un siyahla çerçevelenmiş bakışlarının yoğunluğuyla daha da ısınan vücudum sıcak olmasına rağmen tenim yapış yapıştı. Gözleri gerçek alevlerden meydana gelmiş olsa şaşırmazdım. Morrgot beni gerçeğe geri döndürdüğünde bunu ona sormalıydım.

Karga bunu henüz yapmadığından sessizliği boş gevezeliklerle doldurmaya karar verdim. "Mağaran güzelmiş. Çok" –sade dekoru işaret ettim ve onu tanımlayacak bir kelime bulmaya çalıştım– "kargamsı."

"Kargamsı mı?" Ağzının bir kenarı hafifçe kalktı, sıkılı çenesinden sonra bu güzel bir değişiklikti.

Omuz silktim "Doğal. Sağlam. Fae sanatından uzak. Erkeksi."

Ağzının kenarı biraz daha kıvrıldı. "Hiç beğenmemişsin."

"Bence öyle demeyelim. Burada yaşamayı seçer miydim? Muhtemelen hayır ama benim ne düşündüğüm hiç önemli değil çünkü burası senin evin ve seni hayata döndürdüğümde hemen arkadaş olsak da muhtemelen odanda benimle takılmak istemeyeceksin." Omuzlarıma atmak için yatağındaki postlardan birini almak istedim ama parmaklarımın arasından kayıp gideceğini düşündüm. "Peki neye bakıyordun öyle?"

Pencereye yaklaşıp dışarı baktım ve nefesim... kesildi, manzara öyle muhteşemdi ki... Gün batımının pembeleştirdiği bir adaya doğru uzanan safirden bir halı gibi parıldayan okyanusa yayılmış berrak mavilik, sedefli kumlar ve köpüklü dalgalar.

"Bu Shabbe mi?"

"Öyle."

Yani şu an... "Gökyüzü Krallığı'ndayız!" Bakışlarım tekrar Lore'a kaydı. "Morrgot'un bu duvarların içine girmeme izin verdiğine inanamıyorum. Beni dışarıda tutmaya çok kararlıydı."

Lore sessizce bakıyordu ve baktığı şey ülkesi değil, bendim. Yatak odamda çıplak bir yabancı hoplayıp zıplasa ben de bakardım. Gerçi ben zıplamıyordum elbette.

Işık yüzünü aydınlatınca siyah makyajın içindeki kirpiklerini seçebildim. Aşırı derecede uzun ve kalındı, sanki aşağı doğru kıvrılmış gibiydi. Burnu uzun ve sivriydi ama gaga gibi değil, dümdüzdü. Bahse girerim burnunu yanağımda gezdirse derimi çizerdi.

Tabii neden... neden böyle bir şey yapacaktı?

Yüzüm o kadar ısındı ki soğuk olacağından emin olduğum taş duvara bastırmak istedim ama böyle bir şey yaparsam kesinlikle çok tuhaf olurdu.

Pencereye döndüm ve kollarımı göğsümde birleştirerek aşağıdaki manzaraya odaklandım. "Ee, şey, ne hakkında konuşmak istiyorsun peki?"

"Bilmem, sen?"

Yüzümü ona çevirdim. Artık gülümsemiyordu ama yüz hatları ilk ortaya çıktığım zamanki kadar da sert değildi.

Elmacık kemikleri hariç.

Ve çenesi.

Ve burnu.

Burnuna olan bu saplantım da neydi şimdi? Çoğu burundan *o kadar da* farklı değildi. Muhtemelen okyanusun ortasındaki bir ada gibi, makyajı nedeniyle daha fazla göze çarpıyordu. "Ne bileyim ben?"

Sanki yok olmak üzereymiş gibi saçlarından dumanlar yükseldi. "Çünkü benim aklıma giren sensin, Behach Éan. Yine."

ELLİ SEKİZ

Lore'a bakarken gözlerimi yumdum ama tekrar açtığımda o gitmiş, yerine Sewell'in evinin alçak tavanı ve benim sadık karga yoldaşım gelmişti.

Derin bir nefes aldım. İki. Oksijen parçacıklarının vücudumu kasıp kavuran şok dalgalarını sakinleştirmesini bekledim. Ama sonra beynim, ciğerlerimi doldurduğum havanın temizleyici etkisini yok ederek Lore'un sözlerini tekrarladı.

Çünkü benim aklıma giren sensin, Behach Éan.

Artık başkalarının zihinlerine mi girebiliyordum yani? Hem de hiç tanımadığım yabancıların zihinlerine?

Bu çok mantıksızdı.

Ben hiçbir gücü olmayan bir yarımlıktım. Demirden, tuzdan ve obsidiyenden etkilenmiyordum fakat bu da güç sayılmazdı.

Yattığım yerden öyle hızlı doğruldum ki çarşaf belime dolandı. "Bil bakalım ne oldu?" Çarşafı çekip ağrıyan göğüs uçlarıma lanet okuyarak kollarımın altına sıkıştırdım.

Ne?

"Sanırım senin gücün bana da geçti çünkü az önce birinin zihnine girdim. Kim olduğunu asla tahmin edemezsin!" Garip makyajı ve delici gözleriyle Lore'un yüzü gözümün önüne geldi. "Tanrılar aşkına, karga tarafım uyanıyor olmalı!"

Ve eğer karga tarafım uyanırsa belki Fae tarafım da aynısını yapardı.

Bakışlarımı küvete çevirip suyu hareket ettirmeye çalıştım.

Dalgalanmadı bile. Bir kez daha gözlerimi kısarak baktım.

Yine hiçbir şey olmadı.

Güçlerimiz birbirimize geçemez, Fallon.

"Ama efendini gördüm. Onunla konuştum. Ve emin ol, o da beni gördü." Çıplak tenime nasıl baktığını düşününce yanaklarım yanmaya başladı. "O da benimle konuştu." Kendimden eminliğim azalınca sesim de gücünü kaybetmeye başladı. "Hatta bana senin taktığın lakapla seslendi..." Düşüncelerimi dile getirmeyi bıraktım.

Lore'un Morrgot'la aynı lakabı kullanmasının tek sebebi o kelimeyi onun ağzından duyduğumu düşünmemdi.

Tanışmamız aşırı bitkin zihnimin bir uydurmasıydı sadece.

"Yalnızca bir rüyaydı sanırım," diye mırıldandım, nabzım sakinleşerek düzene girdi, sonra biraz daha düştü. Hatta neredeyse durduğuna yemin edebilirdim.

Bu rüyanın gerçek olmasını istemiyordum belki ama güçlerimin olmasını istiyordum.

Morrgot benim insiz bir yılan olduğumu düşünüyor olmalıydı. Of, neden gereğinden fazla şey paylaşmıştım ki?

Çarşafı gövdeme sımsıkı sarılı tutarken yumruklarımı gözlerime bastırdım ve hayal kırıklığımı silip atmaya çalıştım. Ellerimi indirdiğimde Morrgot hâlâ bana bakıyordu.

"Gitme zamanı mı geldi?"

Sessizlik uzadı. Uzadı.

Sonra nihayet zihnimde sesi duyuldu. ***Evet.***

Neden tereddüt etmişti? Zihinsel durumumun yolculuğumuzun bir sonraki bölümünü etkilemesinden endişelendiği için mi? Tam aksine, dinlenmek ve hayal kırıklığına uğramak damarlarımdaki kanı hızlandırmış, bana deli gibi güç vermişti.

"Ne kadar derin kazmam gerekecek?" Çok derin demesini umuyordum. Yeniden enerjiyle dolan kaslarım nabzımla aynı anda zonkluyordu. Enerjimi atmam gerekiyordu ve kumları kazmak bunun için ideal bir aktiviteydi.

İncecik duvarlardan içeri sızan Selvati gecesinin sesi beni daha da canlandırdı. Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım.

Banyo yapmadan önce bir kenara attığım kıyafetleri almak için çarşafı bırakıyordum ki artık köşedeki hasır sandalyenin üzerinde olmadıklarını gördüm.

"Hımm. Eşyalarıma ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Sewell onları yıkıyor.

Yaa. "Ne kadar da iyi biri. Ben..." –kapıyı işaret ettim– "gidip onları alayım mı?"

Hayır. O getiriyor.

Her tarafım örtülmüş mü diye kontrol ettim. Rüyalarımda ve kuşların önünde çıplak gezebilirdim ama gerçek hayatta pek âdetim değildi. Elimi uyurken epeyce kabarmış olan saçlarımda gezdirdim. Hem de ne kabarmak. Ayağa kalkıp küvete doğru giderek yansımama bakmak için eğildim. İçeride neredeyse hiç ışık olmamasına rağmen ayna gibi pürüzsüz olan su yüzeyinde başımın tepesindeki kabarmış bukleleri gördüm.

Biraz su alıp bu kargaşayı indirmek için saçıma döktüm, sonra kafamdaki koca kütleyi parmaklarımla taradım. Saçımı açarken zihnim tenimde gezinen hünerli parmaklara, kısa bir an için görmeme rağmen gözümde inanılmaz detaylı canlandırmayı başardığım kargaların efendisine gitti. Zihin ne tuhaf şeydi.

Kapıdan gelen ses irkilmeme ve parmaklarımı saçımdan çekmeme neden oldu.

"Girin."

"İyi uyudun mu?" diye sordu Sewell gülümseyerek. İnlediğimi ya da Morrgot'a zihne seslenmekten bahsettiğimi duyduğu için benimle dalga geçiyor olabilirdi ama yüzüne baktıkça gülümsemesi bana daha da samimi geldi.

"Evet. Bana yatağını ödünç verdiğin için teşekkür ederim." Kolundan sarkan kumaşa baktım. Sarı ve kadifemsi bir şeydi. Giysilerimi polenle yıkamamışsa eğer kolundan sarkan şey benim olamazdı.

"Umarım sana olur." Kumaşı kaldırdı.

Kocaman siyah çiçekleri olan, bal rengi kadife bir elbiseydi bu. Etek uzun ve genişti, elbisenin üst kısmı dar olduğu için daha da geniş görünüyordu.

"Bu, şey..." Araya girmesini umarak Morrgot'a baktım. Sewell o parlak gülümsemesiyle bana bakmaya devam ederken sanırım kargam bu işi benim halletmemi istiyordu. "Bir elbise."

"Evet, öyle." Sewell'in gülümsemesi genişledi.

"Bu akşam için... uygun bir kıyafet olur mu?" Sewell'in ne kadarını bildiğinden emin olmadığım için akşamki planımı yüksek sesle dile getirmeyecektim.

"Elbisenin fiyatı altı gümüştü. Kırk dört yıllık hayatımda hiç bu kadar pahalı bir şey almamıştım."

Kırk dört mü? Vay be. Ev sahibimin altmışlı yaşlarda olduğunu düşünmüştüm. Zaman insanların yüzlerini çok hızlı eskitirdi.

Dudağımı kemirerek, "Üzerimde altı gümüş yok," dedim.

"Ah, sorun değil. Majesteleri beni Cliffside'daki pazara göndermeden önce parasını vermişti."

Gözlerim irileşmiş olmalıydı çünkü Sewell'in gülüşü soldu ve ağırlığını bir ayağından diğerine verirken onunla birlikte sallanan kadife elbise de hışırdadı.

"Kötü bir seçim mi yapmışım? Kadın kıyafetleri hakkında fazla bilgim yok ama tezgâhtar bana bunun bu gece için mükemmel olacağını söyledi."

"Hayır hayır, çok güzel. Gerçekten. Sanırım pantolon giymeyi bekliyordum."

"Pantolonla baloya katılamazsın."

"Balo mu?" Dikkatimi Morrgot'a çevirdim. "Beni bir partiye mi gönderiyorsun?"

Evet.

"Düşündüm ki... düşündüm ki ben..." Kürekle yeri kazar gibi yaptım, bu arada az kalsın çarşafım düşüyordu. "Kararına itiraz etmek gibi olmasın ama elinde kürek olan balo elbiseli

bir kız sence de fazla dikkat çekmez mi? En azından pantolon giyersem beni erkek sanabilirler."

Kazma işini Sewell yapacak.

"Aaa. Peki..." Bana yardım edeceği için memnun olsam da kaşlarımı çatmaktan kendimi alamadım.

Sen, Fallon, Marco ve prensinin dikkatini dağıtacaksın.

Öksürdüm, sonra az kalsın kendi tükürüğümde boğuluyordum. "Beni onlara mı teslim edeceksin?"

Seni kimseye teslim etmeyeceğim.

"Beni görürlerse Morrgot, hemen yakalarlar. Bir..." Gözlerimi Sewell'e çevirdim. Başıma konan ödülden haberi yoksa hayatını bir karga için riske atmaya gerek kalmadan da değiştirebilecek miktardaki parayı ilan ederek adamın Morrgot'a olan bağlılığını kesinlikle test etmeyecektim. "Ben aranıyorum," dedim sadece.

Çünkü senin kaçtığını sanıyorlar. Onlara büyük büyükannenden tavsiye almak için Tarespagia'ya geldiğini ve yokluğunun neden olduğu karışıklığın farkında olmadığını söyleyeceksin.

Dudaklarımı yaladığımda tadı ağzıma gelen tuzu, kral doğruyu söylediğimden emin olmak için kesinlikle ağzıma atacaktı. "Peki ya geçit?"

Ne olmuş geçide?

"Suyla doldu ve bir alay askeri sürükledi."

Senden şüphelenmiyorlar. Alınma Behach Éan ama baraj kapağını kaldırmak senin kapasiten dâhilinde değil.

Söylediklerine alınarak kollarımı göğsümde kavuşturdum ve çenemi kaldırdım. "Ben güçlüyüm."

Morrgot'un kıkırdadığına yemin edebilirdim. ***Büyükbaban barajı yıkmaya çalışmış ve başarısız olmuştu.***

Ah. Kollarım gevşedi ama çenem hâlâ yukarıdaydı. "Eh. İyi." Kelimeleri üstüne basa basa söylemiştim.

Sewell elbiseyi yatağın üzerine serdi. "Giyinmek için yardım ister misin?" Başını birden geriye attı ve her zaman var

olan gülümsemesi silinip gitti. "Özür dilerim. Amacım sadece yardım etmekti."

Onu azarladığını düşündüğüm kargaya ters ters baktım. Bana dokunurlarsa insanları zehirleyecek bir obsidiyen parçası olmadığıma göre bu yaptığının nedenini yalnızca tanrılar bilirdi. "Yardım çok iyi olur. Elbisenin iplerini pençelerin ve gaganla bağlamayı düşünüyorsan o başka tabii, Morrgot."

Sewell başını eğdi ve geri çekildi. "Ben gidip Furia'nın eyerini takayım."

Kapı kapandıktan sonra bir süre daha surat astım. "Belli ki çok sık elbise giymiyorsun, yoksa giymenin ne zahmetli olduğunu bilirdin." Ne kadar gösterişli olurlarsa sanki minicik parmaklar için yapılmış gibi görünen o kadar çok delik, kurdele ve ufacık kancası olurdu. Öte yandan gösterişli elbiseler giyen kadınların, tek işi onları giydirmek olan spiritleri ve yarımlıkları olurdu, ayrıca bu kadınlar bir yere varmak için asla acele etmezlerdi.

Sewell'in kadın arkadaşı yok. Onun kadın arkadaşı olmak istemiyorsan kendi kendine giyinmeyi denemeni öneririm. Elbiseni bağlayamazsan sana ben yardım ederim.

"Genellikle o türden arkadaşlığa götüren şey soyunmaktır, giyinmek değil," diye mırıldandım alçak sesle. "Bir kuşun insanların flörtleşmesi hakkında bilgi sahibi olmasını beklemiyordum elbette." Çarşafı yatağın üzerine bıraktım, elbiseyi aldım ve başımın üzerinden geçirdim. İpek astar temiz cildimde serin bir losyonmuş gibi kayıp gitti. "Şans eseri bana iç çamaşırı da almamıştır, değil mi?"

Yıkanmış olanı getireceğim.

Morrgot gölgeye dönüşüp kapının çerçevesinden dışarı süzüldü. Bu harika bir numaraydı. Acaba tüm kargalar şekil değiştirebiliyor muydu, yoksa bu sadece krallarının sahip olduğu başka bir güç müydü?

Morrgot pençeleriyle kapıyı açmayı başararak yeniden odaya girdiğinde iç çamaşırım gagasındaydı. Onu sanki çürümüş bir

leşmiş gibi yatağın üzerine attı, sonra vücudunu kapıya bastırarak tıkırtıyla kapattı.

Önce bir ayağımı sonra diğerini soktum. Kumaş ılık ve kuruydu, deterjan yüzünden biraz sertleştirmiş olsa da temiz olduğuna memnundum. Çamaşırımı giydikten sonra sert büstiyeri yerinde tutan bağcıkları takmaya başladım.

Omuzlarım tüm bu döndürme ve çekme işi yüzünden ağrıyordu ama nispeten iyi idare ediyordum. Daha rahat olabilir miydi? Evet. Bu umurumda mıydı? Üzerimden düşmediği sürece hayır.

Daha sıkı yap. Memelerini görebiliyorum.

Avuçlarımı renkli kumaşın üzerinde gezdirerek kargaya baktım. "Neden memelerime bakıyorsun ki sen?"

Morrgot tüneğinden aşağı uçtu ve omzumun arkasında gözden kayboldu. Saniyeler sonra omurgamda serin bir esinti hissettim. Bu his sanki tanıdıktı. Tüyleri mi, yoksa duman mı bu hissi veriyordu?

Başımı çevirdim. Siyah duman şeritleri kadife korsajımın üstündeydi ve kalın siyah dantelin etrafını sarmıştı.

Sert bir çekiş ciğerlerimdeki havanın boşalmasına neden oldu ve göğsümü düzleştirerek morarmış meme uçlarımı sıkıştırdı. Tekrar çekince bir nefes daha verdim. Karga, kuş veya duman hâlindeyken asla sahip olduğunu düşünemeyeceğim bir el becerisiyle sessizce, özenle çalışıyordu.

Tamamdır.

Vücudunun serin dumanı kürek kemiklerimi yalayarak geçti; bu nazik ama kuvvetli, narin ama sağlam dokunuşun tenimde gezinen parmakları anımsattığına yemin edebilirdim.

Önce ürperdim, sonra da donakaldım çünkü rüyalarımda vücudumu yoğuran ellerin verdiği hisle bu ürkütücü derecede benzerdi. Vücudum kızardı, ardından baş döndürücü bir kafa karışıklığı hissettim.

Bana o mu masaj yapmıştı? Soru dilimin ucuna kadar gelse de dudaklarımdan bir türlü dökülmedi. Bu çok saçma ve mantıksız olurdu.

Üst kısmını sıkmış olabilirim ama nefesini kesecek kadar sıkmadım. Duman kulak mememin etrafında kıvrıldı ve vücudumdan bir ürperti daha geçti.

"N-ne?.."

Nefes almayı bıraktın da.

Daha önce de utandığım olmuştu ama hiçbiri bu kadar yoğun değildi. Morrgot'un vücudunun yumuşacık serinliğinden hızla uzaklaştım, damarlarım kafa karışıklığıyla zonkluyordu. O sırada Morrgot tüylü hâline geri dönmüştü. Çılgın düşüncelerimi okumasın diye bakışlarımı kaçırdım.

Aklında bir şey mi var, Behach Éan?

Aklımda bir milyon şey vardı, çoğu da karga ve rüyamla ilgiliydi. İçimden baloya gitmek gelmese de kendi türümle bir arada olma fikri beni aniden mutlu etti. "Dante baloda olacak mı?"

Glace prensesinin gemisi bir saat kadar önce limana yanaştı. Prensin de o gemideydi.

Gözlerim irileşti. "Dante onunla birlikte mi geldi?"

Neden bu kadar şaşırdın? Luce'de onların birlikte olduğuna dair pek çok söylenti dolaşıyor.

Kaburgalarım parçalanmış da kalbime batıyormuş gibi hissettim. "Söylentilere göre ben de yılanlarla konuşabiliyorum," diye çıkıştım kapıya doğru yürürken. "Ama ikimiz de bunun tam bir saçmalık olduğunu biliyoruz."

Öyle mi?

Kapı pervazında durup Morrgot'a ters ters baktım. "Konuşabildiğim tek hayvan sensin."

Göz bebekleri küçüldü.

Ne kadar önemsiz olursa olsun sözleri canımı acıtmıştı, bu yüzden ona aynı şekilde darbe vurmam haksızlık sayılmazdı

ve bu yaratığın ilkel doğasına indirgenmekten daha çok nefret ettiği hiçbir şey yoktu.

Sewell'in evinden Furia'nın beni beklediği arka bahçeye doğru hızla ilerlerken Morrgot, ***Cathal'ın kızı Fallon olduğunu ve onun da benim kadar karga olduğunu unutuyorsun***, dedi.

Göğsüm inip kalkarken arkamı dönünce ağır elbise bacaklarıma dolandı. "Ne yani? O da demir pençeleri olan siyah bir kuşa mı dönüşüyordu?

Morrgot başımın üstünden geçerek yükseldi, yukarı baktığımda yüzümü çevreleyen ince saç tutamlarını havalandırdı. Cevap vermesini bekledim çünkü aklından geçeni söylemeye bayılıyordu. Ama yanımdan geçip karanlığa karışırken hiçbir şey söylemedi.

Sessizliği beni rahatsız etmişti.

İnsanlar herhâlde hayvana dönüşemezlerdi... değil mi?

ELLİ DOKUZ

Sewell'in evinden ayrıldığımızdan beri onu görmemiş olmama rağmen Morrgot'un varlığını hissediyordum. İyi kalpli Sewell son bir saattir yanımda at sürüyordu ama sokaklar işgüzarlarla dolu olduğu için fazla konuşmuyorduk.

Beni bu konuda uyarmıştı. Çoğu kişi kulak misafiri olamayacak kadar meşgul ve bitkin görünse de yanlarından geçerken istisnasız hepsi bize şöyle bir bakıyordu. Furia'nın dizginlerini biraz daha sıkı tutmadan edemedim.

Bu kadife elbisenin içindeyken benim hakkımda kim bilir neler düşünüyorlardı...

Kazan'a şükür, yol arkadaşım onlardan biriydi. Ardımızdan fısıltılar yükselmeye devam ediyordu fakat bunlar açgözlülükten ziyade merak barındırıyordu.

Giysi yığınlarından kahverengi nehir suyunu sıkarak çamaşır yıkayan kadınlar başlarını kaldırıp baktılar. Köpüklü sular, bir yandan yüzlerindeki kiri daha çok kirle temizlerken bir yandan da havada uçuşan sinekleri ve suda oynayan çocukları kovalayan erkeklere doğru kıvrılarak akıyordu.

Gençler Selvati'deki tek parlak noktalardı. Diğer herkes asık suratlı, temkinliydi. Furia'nın tam önüne kırmızı bir top yuvarlanınca hayvan irkildi.

"Özür dilerim, hanımefendi." Çıta gibi incecik bir oğlan topunu alıp paçavralar içindeki diğer çocuklara doğru fırlattı.

Bazılarının karınları şişmişti, hepsinin kürdan gibi bacakları vardı.

Durumun daha iyi mi, daha kötü mü yoksa burayla aynı mı olduğunu anlayacak kadar Racocci'de bulunmamıştım ama sefalet içimi acıttı. Marco bu insanların böyle pislik içinde ve bu kadar az şeyle yaşamalarına nasıl izin verebiliyordu? Para dağıtacak kadar ileri gitmese bile suyu temizlemek veya ekin yetiştirmek için buraya Fae'lerini göndermesi ona hiçbir şeye mal olmazdı.

Dişlerimi sıktım, içimdeki öfke dışarı çıkmasın diye onu dizginlemeye çalıştım, yoksa Marco'nun günlerine son vermek için Morrgot'un yardımı olmadan Tarespagia'ya hücum edecektim.

Önümdeki korkunç manzara, son seçimlerim konusunda vicdanımın rahatlamasını sağlamıştı. Karga Kral'ın hükümdarı kraliçeliğin kıyılarına bırakma planı karşısında en ufak bir suçluluk hissetmiyordum. Kötü muamele görebilir ve aç kalabilirdi. Hak ettiğini bulmuş olurdu.

Yamuk yumuk kumlu yollarda içerilere doğru ilerledikçe hava odun ateşi, bira ve yahni kokularıyla ağırlaştı. Duman, ister eksik bir pencere camı ister çatıdaki bir delik olsun bulabildiği her aralıktan dışarı süzülüyordu. Meşalelerin aydınlattığı karanlığı haşlanmış pirinç, fasulye ve kızdırılmış hayvan yağı kokusuyla dolduruyordu.

Dere kenarında top oynayan çocuklar kadar cılız olan köpekler başlarını harap evlerden içeri uzatıyordu. Hatta biri elinde bir tavukla kaçtı, peşine eli süpürgeli biri düştü.

Selvati'deki işletmelerin çoğunun dört tarafı açıktı. Ya bölge sakinlerinin duvar yaptırmaya gücü yetmiyordu ya da hava yıl boyunca insanların kendilerini içeri kapatmasına müsaade etmeyecek kadar sıcak oluyordu.

Yollar dar olduğu için Sewell uyuz olmuş kısrağını sık sık Furia'nın arkasından yürütmek zorunda kalıyordu. Başka bir duyguya yer kalmayacak kadar çok öfke dolu olmama rağmen ne zaman bir insan atıma ya da kadife giysime bakmaktan fazlasını yaparak dokunsa öfkemin yerini huzursuzluk alıyor

ve bana kulaklarım sivri olmasa da saçlarımın omuzlarımda olduğunu, kemiklerimde de hâlâ et olduğunu hatırlatıyordu.

Selvati'ye doğru ilerledikçe insanlar azaldı ve etraf sessizleşti, sanki Fae bölgesinin sınırında yaşayan sakinler gürültü yapmaktan bile korkuyorlardı.

Sewell yanıma geldi, kel kafası yakındaki bir pencere pervazında yanan kalın mumun ışığında parlıyordu. "Kontrol noktasına neredeyse geldik. Gardiyanlar kim olduğumu sorduğunda onlara atının kâhyası olduğumu söyle."

Mumun titreyen alevinin ilerisinde elinde tüy kalemle defterin üzerine eğilmiş, suratsız bir adamın bulunduğu eve baktım. Resim çizdiğini düşündüm çünkü insanlar okuma yazma bilmezdi.

Yeniden gerilmiş olan omuzlarımı oynattım. Başka bir hayalet masajı için neler vermezdim. "Atların kâhyaları olur mu?"

"Her Tarespagia hayvanının başında bir görevli vardır."

Morrgot'un, yuvasındaki ince dalları kabartan bir hizmetçisi ve kuş banyosunu tazeleyen başka bir hizmetçisi olduğunu hayal ettim. "Kargalardan bugüne ulaşan bir gelenek mi bu?"

Sewell'in âdemelması inip kalktı, gözleriyle hızlıca sokağı taradı. "Onlardan bahsetmemek en iyisi leydim."

Kum yerini kaldırım taşlarına bıraktı, göz alabildiğine uzanan altın bir kapı göründü.

Tarespagia.

Gelmiştik...

"Büyük büyükannemle hiç tanışmadım."

Sewell bana baktı, sonra dikkatini kontrol noktalarından birinde duran üniformalı muhafıza çevirdi. "O... değişiktir."

"Değişik mi?" Evinden ayrıldığımızdan beri ilk kez gülümsedim. "Korkunç mu? Neşeli mi? Sıcak mı?"

"Kesinlikle sıcak değil."

"Beni büyükannem büyüttü ve kayınvalidesinden kesinlikle nefret ediyor," dedim, kaşları çatılıp burnuna doğru kayan muhafızın yanına gelirken.

Muhafız bize doğru bir adım attı, kaldırdığı avucunda büyü yeşil örümcek ağları gibi parlıyordu. "Durun!"

Morrgot'un pençeleriyle aynı ölümcül parıltıyı taşıyan sivri uçlu kapıdan atlamayı deneyeceğimizi mi düşünmüştü?

Bu arada... neredeydi bu karga? Acolti'lerin kasa odasına adım attığımdan beri her hareketimi takip eden o bir çift altın küreyi görebilmek için başımı kaldırıp yıldız serpiştirilmiş gök kubbeyi taradım.

"İşinizi belirtin," diye bağırdı muhafız, büyülü çıtırtılar çıkarmayan eli kılıcının kabzasındaydı.

"Xema Rossi'nin konuğuyuz."

Sewell yanımdan, "Biz değil," diye fısıldadı.

Neden fısıldayarak bu düzeltmeyi yaptığını anlayana kadar kaşlarım çatık hâlde durdum. "Biz derken atımla beni kastetmiştim. İnsan, aygırımla ilgileniyor."

Gardiyan gözlerini kısarak bana, Furia'ya, Sewell'e ve sonra tekrar bana baktı. Beni tanımasını ve yüzünün aydınlanmasını bekledim ama bakışlarında sadece şüphe vardı. "İsimler!"

Herkesin ve tüm spiritlerin beni aradığını düşünmüştüm. Acaba sahte bir isim mi uydursaydım?

"Adı Fallon Rossi." Her zaman olduğu gibi bu kalın ses yüreğimi oynattı.

Karanlıkta gözlerim Dante'yi aradı, onun Furia kadar uzun ve kaslı, beyaz bir atın üstünde olduğunu gördüm; yanında yine at sırtında dört adam vardı, bunlardan ikisini tanıyordum: görgüsüz Tavo ve ketum Gabriele.

Dante'yle birbirimizi son gördüğümüzden, onun çadırında yattığımızdan beri sadece birkaç gün geçmişti ama sanki o ikindinin üzerinden yıllar geçmiş gibi geliyordu.

Neredeyse adını söylemek üzereydim ama sonra vazgeçtim. "Altezza." Sesim soğuk çıkmıştı. Umarım sadece benim kulaklarıma öyle gelmişti. "Seni Tarespagia'ya getiren nedir?"

Mavi gözleri, uzun örgülerini süsleyen altın boncuklar kadar parlaktı. "Sensin."

ALTMIŞ

Dante'nin yanıtı bizi Tarespagia'dan ayıran altın kapılarda yankılandı.

Atı, tıpkı yakın muhafızlarının atları gibi sanki Selvati'den dörtnala geçmişçesine terden sırılsıklam olmuştu. "Bütün krallık seni arıyor." Sesi dudakları kadar gergindi.

"Gerçekten mi?" Furia biraz gergin bir şekilde kıpırdandı. Sinirlerini yatıştırmak için avucumu siyah kürkünün üzerinde gezdirdim. "Neden tüm krallık beni arıyor?"

"Çünkü kaçtın." Sanki diğerlerinin konuşmamızı duymasını istemiyormuş gibi sessizce söylemişti bunu.

Kaşlarımı abartılı bir şekilde çattım. "Neden kaçayım ki?"

Tavo bana bakarak Sewell'i işaret etti. "Yeni arkadaşın kim, Fallon?"

Tuzlu bir esinti kapıların yanına dikilmiş uzun palmiyeleri eğdi ve gevşek buklelerimi dalgalandırdı.

Dağılan bukleleri kulağımın arkasına sıkıştırdım. "O benim atımın kâhyası."

"Öyle mi?" Tavo kaşlarını kaldırdı. "Senin ne zamandan beri atın var?"

"Kral beni yılanlara atmadan önce büyük büyükannemle buluşmak için Tarespagia'ya gitmeye karar verdiğimden beri. Onu hayatımda en azından bir kez görmenin güzel olacağını düşündüm."

Prensin güzel yüzündeki gerginlik yok oluverdi. "Fallon," diye adımı fısıldadı ve bu sanki bana bir okşama, bir iç çekiş gibi geldi. "Ölmeyeceksin."

Hayır, ölmeyecektim. Ama bunun nedeni Mareluce'de yüzmeyi hiç düşünmüyor olmamdı. "Buraya kadar atla mı geldin, Princci?"

Furia harekete geçmek için sabırsızlanarak yeri eşeledi.

"Ben..." Yutkundu. "Deniz yoluyla geldim." Dikkatle yüzümü inceledi. "Kumandanın keşfettiği patikayı su bastı."

"Dağın tepesine çıktıktan sonra yerin titremesinin nedeni bu olmalı!" Dante ve ben yakında birbirimizden sır saklamayacak olsak da Morrgot tamamlanana kadar ondan bazı sırlar saklamam gerekiyordu.

Dante beni öyle dikkatle inceliyordu ki nabzımın fazla hızlı attığını fark etmesinden endişelendim.

Acı verici bir dakikanın ardından bakışlarını üzerimden çekti ve insanlardan beklenen hürmetle gözleri yerde olan Sewell'e baktı. "Bu adam seyahatinde sana eşlik mi ediyor?"

"Evet." Yalan söylemeyi hep iyi becermişimdir fakat Dante'ye yalan söylemek kendimi kötü hissetmeme neden oluyordu. Keşke onu yanındakilerin arasından alıverip hayatımızın değişmesine sadece üç karga uzakta olduğumuzu söyleyebilseydim.

Tavo'nun uzun kızıl saçları dağınık şekilde omuzlarına dökülmüştü. "Yolculuğun sırasında ilginç bir şey gördün mü?"

Tavo şimdiye kadar kimsenin bahsetmediği Gökyüzü Krallığı'nı mı soruyordu? "Ağaçlar. Bulutlar. Başka bulutlar. Monteluce'de *çok* fazla bulut var." Az kalsın bana kurulan pusudan bahsetme hatasına düşecektim ama bu, başıma konan ödülden haberdar olduğumu itiraf etmem demekti.

"Başka bir şey görmedin mi?" Tavo'nun kehribar rengi gözleri şüpheyle ışıldıyordu.

Dudaklarımı birbirine sürttüm. Kuş Krallığı ya da benim deyişimle *Kuşluk* hakkında bir şey söylese miydim, yoksa aptalı mı oynamalıydım? Morrgot'un bu konudaki fikrini zihnime iletmesini umarak tekrar yukarı baktım.

Bahset. Öyle heybetli ki görülmeyecek gibi değil.

Harika. Dante'ye söylemek üzereydim ki birden zihnim ve tüm bedenim duruverdi. Morrgot'a bunu yüksek sesle sormamıştım, yani... ***Düşüncelerimi okuyabiliyor musun?!***

Birinin zihnine seslenmek bir şeydi ama haberi olmadan onun düşüncelerine kulak misafiri olmak bambaşka bir şeydi. Bu... bu... Kendimi kandırılmış hissediyordum. Ve aptal. Ve kızgın. Ah, hem de *çok* kızgın.

Bu konuyu sonra tartışalım, Fallon.

Sen hiç merak etme, öyle bir tartışacağız ki...

"Neye bakıyorsun?" Dante'nin sorusu beni içimde büyüyen öfkeden çekip aldı.

Şu anda karganın bir numaralı hayranı olmayabilirdim ama yine de ona ihtiyacım vardı, bu yüzden, "Yıldızlar," dedim. "Krallığın bu tarafında ne kadar da parlaklar."

Prensin ışıltılı gözleri yeniden gözlerime dikildi. "Bizim tarafımızdan daha mı parlak?"

Çenemi o kadar çok sıkmıştım ki kelimeler ağzımdan zorlukla çıkıyordu. "Herhâlde Isolacuori'dekilerden parlak değildir ama kesinlikle Tarelexo'dakilerden daha parlak."

Dante sanki zihnimin duvarlarının ötesini görmeye çalışır gibi beni inceledi. Yıkılmamaları için onları desteklemeliydim galiba.

"Bu sohbete ailemin çiftliğinde devam edebilir miyiz? Pelerinimi unuttum ve hava da biraz serin."

Bakışları önce çeneme indi, ardından da köprücük kemiğimde ve çıplak omuzlarımda dolaştı. Morrgot'un gizli yeteneğini keşfettiğim için hâlâ sersemlemiş hâlde olsam da Dante'nin beni uzun uzun incelemesi ve ardından gözlerinde oluşan ışıltı yüzünden ürperdim.

Buraya başka bir kadınla gelmiş olabilirdi ama benden etkileniyordu. Parmaklarını beyaz ceketinin altın düğmeleri üzerinde gezdirerek onları çözdü. Atını mahmuzlayarak bana doğru geldi, zarif ceketini üzerinden çıkarıp dizginleri bıraktı

ve ağır beyaz kumaşı omuzlarıma örtmek için eyerin üzerinde eğildi.

Ceketin yakasından Dante'nin tuz ve misk esintileri taşıyan madeni kokusu yükseliyordu... *çok tanıdık.* Derin bir nefes aldım ve kokunun içime dolup beni yatıştırmasına izin verdim.

Dante yanımdan ayrılmadı, bacağı bacağımda, gözleri gözlerimdeydi. "Beni korkuttun, Fallon."

Mırıltısının sıcaklığı etrafımızdaki her şeyi, her sesi, her rengi, her seyirciyi bir anda siliverdi.

Morrgot'un beni kandırması artık zerre kadar umurumda değildi. Sonunda Dante'yi kral ve beni de kraliçesi yapacaksa karga beni istediği kadar kandırabilirdi.

Furia Dante'nin atının sağrısını ısırdı ve onun acıyla kişnemesine neden oldu.

"Furia," diye aygırımı azarladım. Bunu ona neyin yaptırdığını sormak üzereydim ki sormam gerekenin muhtemelen *ne* değil de *kim* olduğunu fark ettim.

Bakışlarımı gökyüzüne çevirmek istesem de yukarı bakmak yerine karga hakkında birkaç korkunç şey düşünmeye karar verdim.

Yola koyulsan iyi olur, Behach Éan, çünkü beni bir bütün hâline getirmezsen oturacak bir tahtın olmayacak.

Bana taktığı bu lakap artık gerçekten de sinirlerimi bozmaya başlamıştı.

"Fallon?" Dante'nin kaşlarının arasındaki çizgi bana ilk kez seslenmediğinin göstergesiydi. Başıyla açık kapıyı işaret etti.

Topuklarımı Furia'nın yanlarına vurmam veya dizginleri sallamam gerekmedi. Aygırım her zamanki gibi yolu biliyordu.

Tarespagia'ya girerken çenem gevşedi ve huysuzluğum azalmaya başladı. Bu elbette onu affettiğim anlamına gelmiyordu.

Bakışlarımı safkanların arazilerini birbirinden ayıran kum taşı surlardan ayırmadan, karganın zihnimi okuma özelliğinden sonuna kadar yararlanmaya karar verdim. ***Madem zihin oku-***

yabiliyorsun, Morrgot, o hâlde Dante'nin zihninden neler geçtiğini söyle bana. Yalan söylediğimden şüpheleniyor mu?

"Neden bana gelmedin?" Dante atını benimkinin yanına yaklaştırdı.

Selvati sokaklarının aksine bu caddede bir at sürüsü bile yan yana koşabilirdi.

Dante'nin ceketi üzerimden düşmesin diye üst düğmesini iliklediem. "Neden gelecektim?"

"Tarespagia'ya gelmek istediğini söylemek için."

"Misafirin olduğunu ve seni rahatsız etmemem gerektiğini duydum." Glace prensesinin varlığının bu kadar işime yarayacağını kim bilebilirdi ki?

Bronwen... Morrgot'tan gelmeyen minicik bir sesti bu. Bunu kesinlikle Bronwen ayarlamıştı. Aniden aslında bir kukla olduğumu fark edince tüylerim diken diken oldu. ***Prensesi Bronwen mi davet etti, Morrgot?***

Dante çenesini sıktı. "Söz vermiştin..."

Daha fazlasını söylemesini bekledim. "Ne sözü verdim?"

"Başını belaya sokmama sözü."

"Sen de benden başka bir kadını öpmeyeceğine söz vermiştin."

Bana onu öpmediğini söylemesini bekledim ama o kelimeler ağzından bir türlü çıkmadı. Dante'nin sessizliği kalbime yumruk gibi indi. "O iyi biri mi?"

Lütfen hayır de.

Bakışlarını benden kaçırıp yola çevirdi ama kaldırım taşlarını ya da yol boyunca dizilmiş palmiyeleri gördüğünü hiç sanmıyordum. "Evet."

Kıskançlığımla savaşmaya uğraşarak bakışlarımı ağaçlara çevirdim. O kadar düz, kalın ve uzunlardı ki devasa, dalgalanan yapraklarıyla birlikte asık suratlı devleri andırıyorlardı. Tıpkı surların tepesindeki çiçek asmalarının Fae yapımı olduğundan hiç şüphem olmadığı gibi bunların da toprak Fae'leri tarafından yetiştirildiklerinden hiç şüphem yoktu.

"Ama senin gibi değil." Gecikmeli de olsa verdiği bu cevap durmuş kalbimin yeniden atmasını sağladı.

Kıyıya vuran dalgalar kadar yüksek olan kalp atışlarımın sesi Dante'nin kulağına ulaşmış olmalıydı çünkü dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Yine de onu öpmüş, dedi hiç duymak istemediğim ses.

"Geldik." Dante atının dizginlerini çekiştirerek ışıltılı kum taşından yapılmış sur benzeri duvarların arasındaki, yine aynı malzemeden yapılmış geniş patikada ilerledi. "Balo Marco'nun onuruna düzenleniyor. O da katılacak."

"İyi."

Ağabeyiyle zaman geçirmeyi istediğime şaşırmışsa bile sözünü etmedi. "Büyük büyükannen geleceğini biliyor mu?"

"Hayır. Bu bir sürpriz."

"Şaşırtmak isteyeceğin türden bir kadın değildir o."

Söyledikleri beni rahatsız etmedi çünkü kafamda onu büyükbabamın kadın versiyonu olarak kurmuştum. Duygusuz ve annemle benden utanan biri.

Tanrılar aşkına, bir de babamın kim olduğunu bilseydi... keşke onun kim olduğunu bilen biri olsaydı...

Dante bile bana büyük bir dehşetle bakardı.

Bu düşünceyi hemen zihnimden kovaladım. Dante beni yuvarlak kulaklarımla, her zaman olduğum gibi kabul etmişti. Damarlarımdaki kanın nereden geldiğini öğrenseydi bile hakkımda asla başka şekilde düşünmezdi.

Zaten eninde sonunda öğrenecekti.

Yakında.

Acolti'lerin evini oyuncak evmiş gibi gösteren malikânenin önünde durduk. Selvati'deki evlerin aksine bu ev turkuaz camdan ve Isolacuori kanalları gibi parıldayan sedeften yapılmıştı.

Dante bana doğru uzandı. Artık Furia'dan eskiye göre daha zarif şekilde inebiliyor olsam da elini tuttum. Ona dokunmak için her bahaneyi kullanabilirdim.

Botlarım yerle buluştuğu anda Dante elimi bıraktı. Evet bot giyiyordum. Sewell o telaşla süslü ayakkabılar almayı unutmuştu. Şüphesiz, içerideki kalabalıktan pek çok kişi benimle dalga geçecekti. Modaya uygun olmayan kıyafetimin fısıltılara yol açması umurumda bile değildi çünkü burada olumlu bir izlenim bırakmak ya da beni umursamayan akrabalarımla bağ kurmak için bulunmuyordum.

Dikkat dağıtmak için buradaydım.

Sewell'e döndüm ve Furia'nın dizginlerini uzattım. "Onu besleyip suyunu ver."

Uzun bir süre birbirimize baktık.

"Elbette, leydim." Konuşmasına yoğun bir Selvati aksanı eklemişti.

Yukarı bakma isteğime karşı koymalıydım. ***Şimdi ne olacak, Morrgot?***

Şimdi cazibenle balodaki Fae'lerin gözünü kamaştıracaksın.

Morrgot beni ancak ıslak çorap kadar çekici bulduğu için homurdandım.

"Bir sorun mu var?" Dante bana kolunu uzattı.

İfadesiz bir yüz takınmaya çalıştım. "İçeri girdiğimde herkesin yüzündeki ifadenin nasıl olacağını hayal ettim de."

Dudaklarında gülümseme belirdi.

"Hele bir de senin kolunda girersem. Ödülü talep edecek misin?"

Parmak uçlarımın altındaki kasları kasıldı ve birden ne büyük hata yaptığımı anladım. Kralın en çok arananlar listesinde olduğumu bilmiyormuş gibi davranmıştım ama yine de başıma ödül konduğunun farkında mıydım yani?

Merda. Merda. Merda.

Evet, bu durum üç küfrü hak ediyordu. Dante bir şey söyleyemeden önceki yalanımın üstüne bir yalan daha koydum.

"Yakalanmam için başıma para ödülü konulmuş olabileceğini varsaymakta haksız mıyım?"

"Yanılmıyorsun ama..."

"Merak ediyorum..." diye devam ettim. "Değerim neydi? En azından bir altın paradır umarım."

Sarıklı iki uşak aynı sedef ve cam mozaiklerden yapılmış çift kanatlı geniş kapıyı açarken Dante beni kendine doğru çevirdi. "Senin için yüz altın ödül koydu, Fallon."

Nefesim kesiliyormuş gibi yapıp elimi göğsüme götürdüm. "Benim için mi?"

"Shabbe adasını almak Marco'nun en büyük hayali olmuştur hep."

Elimi indirip kadife elbisemin üzerine koydum. "Kraliçeliği mi kastediyorsun?"

"Kendi kendini krallık ilan eden bir ada. Pek de krallık sayılmaz."

Oraya kraliçelik dememe ısrarı beni rahatsız etse de Marco'nun hayalinin geri kalanını ve benim buradaki rolümü duymak için ona itiraz etmedim.

"Yılanlarına bizi batırmalarını emreden o vahşiler varken gemilerimiz koruma kalkanlarına yaklaşamıyor."

"*Yılanlarına* mı?"

"Yılanların Shabbe'lilere itaat ettiği söyleniyor."

Kalbim kapana kısılmış bir balık gibi göğüs kafesimin içinde çırpınıyordu.

"Tıpkı sana itaat ettikleri gibi."

ALTMIŞ BİR

Dehşetten açılmış ağzım bu sefer sahiciydi.

"Ağabeyim, annenin yirmi yıl önce kalkanlar zayıfladığında kıyılarımıza çıkan Shabbe'li erkeklerden biriyle ilişkisi olduğuna inanıyor."

Tanrılar aşkına. *Ne?!*

Babam Kahol Bannock olduğu için bunun doğru olamayacağını az kalsın ağzımdan kaçırıyordum ama şükürler olsun ki fiziksel olarak dudaklarımı kıpırdatamadım. Annemin bir kargayla yattığını söylemek, aynı şeyi bir Shabbe'liyle yaptığını söylemekten kesinlikle daha iyi değildi.

"Tabii ki bu imkânsız, yoksa kalkanlar seni Luce'nin dışına atardı ama eğer yılanlarla iletişim kurabiliyorsan onların kıyılarına yaklaşabilir ve" –ağzı kulağımla aynı hizaya gelene kadar eğildi– "*müzakerelere başlayabiliriz.*"

Müzakereler mi?

"Ağabeyim için neden çok değerli olduğunu anlıyor musun?"

Kırılan bir camın şangırtısı şakaklarımın arasındaki vızıltıyı bastırdı.

Sıçradım. Dante, yılanlarla konuşabilen ya da konuşamayan, tuhaf gözlü bir yarımlığa dokunduğunu görenlerin ne düşüneceğinden endişe ediyormuş gibi doğruldu ve kolumu bıraktı.

Sersemlemiş hâlde bakışlarımı şarap kadehinin hâlâ sallanmakta olan kırıklarına, oradan nar rengi ipek eteğe ve sonra yukarıya, beline kadar uzanan siyah saçlarla çevrelenmiş solgun, uzunca bir yüze çevirdim.

Sanki karşımda büyükannem vardı fakat ninem şu an Tarelexo'daydı ve o yeşil gözlüydü, ayrıca ağzının ve gözlerinin çevresinde çizgiler vardı. Bu kadının gözleri anneminkiler gibi maviydi ve teni anneminki kadar pürüzsüzdü.

"Xema!" diye haykırdı.

Belki de teyzem değildi. Ama aile benzerliği...

Süslü kıyafetli konuklarla dolu muazzam resepsiyon alanından biri homurdandı ve herkes yavaşça kırmızılı kadına döndü.

"Yine ne var, Domitina?" *Yani kadın teyzemmiş...* Xema'nın sesi tiz değildi fakat salonda yankılandı, içerisi o kadar sessizleşmişti ki Dante'nin ağır ağır yutkunduğunu bile duyabiliyordum.

Kalabalık, bir tutam gümüş rengi saçı olan, sivri kulaklarında parlak inciler dizili ve omzunda çok güzel renkli bir kuş oturan kadının önünden çekildi. İşlemeli bastona tüm gücüyle yaslanan kadın aksayarak öne doğru geldi.

Saçları hayal ettiğim gibi alev kırmızısı olmasa da gözleri öyleydi. Bana odaklanan bu gözler, Selvati'nin dört bir yanındaki ateş çukurlarından daha parlak ışıldıyordu. "Evime hangi başıboş serseriyi sürükledin, Princci?"

Gözlerimi kırpıştırdım. Bana sarılmasını beklemiyordum ama bu da neydi? Başıboş serseri mi?

Yumruklarımı sıktım. "Yanılıyorsam düzeltin ama başıboş serseriler evsiz olur. Benimse çok sevdiğim bir evim olduğu için sanırım aradığınız kelime ziyaretçi. Veya misafir. Sürüklenme meselesine gelince sizi temin ederim ki buraya kendi isteğimle geldim."

Büyük büyükannemin gözleri çakmak çakmak oldu. Herhâlde beni yakıp kül etmesine iki saniye falan kalmıştı.

"Scazza."

Bu aşağılayıcı kelimeye o kadar alışkındım ki bana sokak çocuğu denmesine sinirlenmiyordum bile ama kendi ailem tarafından böyle adlandırılmak beni öfkelendirmişti. Hakaretler

yuvarlak kulaklarımızdan akıp gidebilirdi ama aynı zamanda içimize sızar ve diğer parçalarımızı yaralardı.

Ben yaralanmayacaktım.

Ninem, Xema'nın sevimsiz biri olduğu konusunda beni uyarmıştı fakat onun bir ateş maşası ile huysuz spiritin aşk çocuğu olduğunu düşünmemiştim.

"Sessiz ol, Beau," diye fısıldadı omzundaki kuşa.

Bir dakika... o hakaret papağanından mı gelmişti? O da kuşları anlayabiliyor muydu, yoksa papağan yüksek sesle mi konuşmuştu?

Dante şaşkınlığımı hissetmiş olmalıydı çünkü eğilip, "Bu papağan prensler dâhil herkese hakaret eder," dedi.

Xema, Domitina'nın yanında durdu, ikisi de dudaklarını ve burunlarını aynı anda bükerek bana baktılar. Kendimi annemin, korkunç üvey annesi ve kötü kalpli üvey kardeşleri olan kızla ilgili kitabının sayfalarına düşmüş gibi hissettim; bir böcekten daha iyi olmadığı düşünülen kızın kraliçe olduğu kitap.

Ne kadar uygun düşmüştü.

Aklım Morrgot'a kaydı. Olanlara bir gölgenin karanlığından tanıklık mı ediyordu, yoksa Sewell'in kazma işine nezaret etmekle mi meşguldü? Keşke omzuma konup bu korkunç insanlara kötü kötü baksaydı. Hatta belki güzel elbiselerine bir pençe indirip derilerini bile sıyırırdı.

Neler düşünüyordum böyle? Utanarak bu kötü düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım. Ninem beni böyle yetiştirmemişti.

Asla omzuna oturmayacak olsam da tamamlandığımda onlara görgü kurallarını öğretmeyi tekrar düşünebiliriz.

"Yok," dedim sessizce.

"Yok mu?" Xema rahatsız edici derecede siyah olan kaşlarından birini kaldırdı.

"Yok... mu bir içki teklifi?" Dilimi kurumuş dudaklarımın üzerinde gezdirdim.

Domitina kollarını göğsünde kavuşturdu. "Biz burada yuvarlak kulaklılara hizmet etmeyiz." Gözleri cam kırıklarını eliyle toplayan kısa saçlı sarışına takıldı.

Benim gibi yarımlık olan diz çökmüş kız irkildi. Personelin yaşam kalitesi nasıldı, düşünmek bile istemiyordum.

Kendinden emin bir gülümsemeyle onlara baktım. "Bana hizmet etmeni beklemiyordum zaten, Bisnonna." Domitina'nın ona nonna bile demediğini göz önünde bulundurursak, ona büyük büyükanne diye hitap etmemin küplere binmesine neden olacağını düşünmüştüm.

Gerçekten de sanki kırışık derisini demir bir çubukla dürtmüşüm gibi tısladı.

"Duymadıysan söyleyeyim, ben bir meyhanede çalışıyorum, o yüzden de kadehlere ve bardaklara şarap doldurma konusunda ustayımdır. Ya da müşterilerimiz şaraplarının nereye doldurulmasını istiyorsa oraya." İmalı sözlerimin sessizlikte yankılanmasını dinledim. Her ne kadar seks işçisi olduğumu ima edenlere ağızlarının payını versem de büyük büyükannemin ve teyzemin yüzlerindeki solgunluk fazlasıyla tatmin ediciydi.

Dante yanımda boğuk bir ses çıkardı.

"Bir içki içtikten sonra gideceğime söz veriyorum," dedim tatlı bir şekilde, süslü balo davetlilerine bakarak.

Bir sürü tanıdık yüz gördüm: Acolti ailesi ve kızları, Flavia'nın babası yaşındaki kibirli müstakbel kocası Victorius Surro ve birçok *Şişe Dibi* müdavimi. Bazıları bakışlarıma karşılık vererek beni tüylerimi ürpertecek kadar uzun süre süzdüler, bazıları da sanki onları tanıyıp itibarlarını lekelememden endişeleniyormuş gibi bakışlarını kaçırdılar.

Fakat kadınların hepsi küstahça bana bakıyor ve bir o kadar utanmazca fısıldaşıyordu. Kulağıma çalınan birkaç kelime kulaklarımla ve prensin ceketinin omuzlarımda olmasıyla ilgiliydi.

"Bakıyorum da Ceres'in şatafatlı moda anlayışı sana da geçmiş." Xema başını o kadar dik tutuyordu ki dar burun deliklerini görebiliyordum.

Şatafatlı mı? Büyükannemin elbiseleri Rax'taki insanların giydikleri kadar sadeydi. "Ne yazık ki çay ve merhem satarak kazandığı para gösterişli elbiselere yetmiyor. Onları giyebileceği bir yer de yok zaten. Yani, ikimiz de ne kadar iğrenç olursak olalım kızına ya da bana sırtını dönmediği için istenmeyen kişi ilan edildiğinden durum böyle."

Fallon, sakin ol. Daha işimiz bitmedi.

Çok korkunçlar.

Biliyorum, Behach Éan. İç geçirdiğini duymuştum ve arazinin ta öbür ucunda olduğu hâlde onu duymak beni biraz teselli etti.

"Dışarı! Evimden defol, seni pis küçük... küçük..."

"Yarımlık mı?" dedim.

Tüm Tarespagia'nın duyabileceği kadar yüksek, tiz bir sesle, "Piç!" diye haykırdı.

Kalabalık bir anda o kadar sessizleşti ki peri şarabı dolu kristal karafların tepesinde patlayan baloncukların sesini duyabiliyordum. Ayrıca beyaz ketenin kollarını kavuşturan Dante'nin teninde kaydığını da duyabiliyordum.

"Piç," diye tekrarladı papağan.

Dante, "Bu kadarı yeter," dedi.

Sadece papağanı azarlamış olsa bile Dante'nin bana destek olmasına sevinerek çenemi kaldırdım.

"Yeter Fallon," diye tekrarladı sessizce.

Ona bakmak için başımı çevirirken Domitina'nın kırmızı dudaklarında beliren sırıtışı gördüm.

Dante'nin nefret dolu akrabalarımın tarafını tutması suratıma tokat gibi inmişti.

"Teşekkürler, Princci." Xema avuçlarını bastonunun sapına dayadı.

Kum taşı yer döşemelerinin arasındaki ezilmiş kabuk sıraları gittikçe bulanıklaştı. Bulanıklığı savuşturmak için gözlerimi kırpıştırdım, sonra parmaklarımı Dante'nin ceketinin yakasına doğru kaldırıp düğmeyi açtım. "Birden ısınıverdim, Altezza."

Aramızda salladığım askerî ceketi geri almadı.

Yoksa tenime dokunduğu için kirlendiğini mi düşünüyordu? "Yaktırayım mı, yoksa yıkamak yeterli olur mu?"

"Fal, dur. Sen... sen kendin gibi değilsin hiç."

Aslında tam tersiydi. Aklımdan ve kalbimden geçenleri söylemiştim. "Paspas hâlimi daha çok beğendiğin için üzgünüm."

"Ben öyle demedim."

Victorius'un aylık kan döngümde olabileceğimle ilgili mırıldandığını duydum, bu da müstakbel eşi de dâhil olmak üzere bir sürü kadının ona kötü kötü bakmasına neden oldu. Gururum kırılmış olmasaydı gülümseyebilirdim bile.

Sonunda beyaz ceketi kapının yanındaki havayla yontulmuş bir tahta parçasına astım. ***Üzgünüm, Morrgot ama burada daha fazla kalamam.***

Xema geçtikten sonra birleşen kalabalık, bu kez iki adamın önünde yeniden açılınca o tarafa döndüm. Adamlardan biri taç takıyordu ve çenesinde ruj lekesi vardı, diğerinin suratındaysa tiksinti dolu bir ifade.

"Fallon Rossi!" diye haykırdı Marco, Justus da peşinden geldi. "Ben de senin sesini duyduğumu düşünmüştüm."

Her iki adam da karşılama komitesinin yanından geçtiler ve kral gülümsüyor olsa da büyükbabam gülmüyordu. Eli kılıcın kabzasında dururken beni hançerleyecekmiş gibi bakıyordu, belli ki bedenimi delik deşik etmek istiyordu.

Nasıl bir aileye doğmuşum ama...

Marco kardeşine, "Nerede saklanıyormuş?" diye sordu.

"Kapıların yanında." Dante, sanki ilginin onun üzerinde toplanmasından rahatsız olmuş gibi kıpırdandı.

"Kapılar mı? Hangi kapılar?"

"Tarespagia'nın kapıları."

Marco'nun çenesi bir sırıtışla gerildi. "Saklanmak için hiç iyi bir yer değil, Sinyorina Rossi."

"Saklanmıyordum."

"O zaman Luce aşkına, kapılarda ne yapıyordun?"

"İçeri girmem için izin verilmesini bekliyordum. Yaklaşan denize atılma cezamdan önce hakkında çok şey duyduğum Rossi kadınlarıyla tanışmak istemiştim."

Marco önce benim, sonra da Dante'nin yüzüne baktı. Kardeşiyle arama bir adım daha mesafe koymak istiyordum. Hatta birçok adım. "Yardımın için teşekkür ederim, kardeşim. Gerisini ben hallederim. Sen git de partinin ve Alyona'nın tadını çıkar."

Glace prensesinden söz edilince çenemi sıktım.

Dante omuzlarını dikleştirdi ve yerinden kıpırdamadı. "Alyona'nın şu anda kendi kendini eğlendirebilecek durumda olduğundan eminim."

Marco kardeşine yaklaştı ve artık ne fısıldadıysa Dante'nin sırtı dikleşti. Keşke kulağım Morrgot'unki kadar keskin olsaydı.

Ne dediklerini duyabiliyor musun?

Cevap alamadım.

Morrgot?

Hâlâ yanıt yoktu.

Dehşet tenimin altını kapladı ve tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

Açık kapıların ilerisinde ışıl ışıl görünen karanlığa bakarken kalbim küt küt atıyordu. Ters giden bir şeyler vardı.

Yeni iletişim yolumuzun vadesi mi dolmuştu acaba? Morrgot'un ani suskunluğunun nedeninin bu olması için kargalar dâhil tüm tanrılara dua ettim.

Ama patikadan aşağı koşan iki muhafız gördüğümde umutlarım sönüverdi.

"Böldüğüm için üzgünüm, Majesteleri," dedi biri, "ama bir sorunumuz var."

ALTMIŞ İKİ

Kral alev alev yanan gözlerini ter içinde kalmış iki muhafıza çevirdi. "Ne oldu, konuş!"

Dante de muhafızlara döndü. "Sorun ne, Roberto?"

Roberto'nun bakışları salonun içinde hızlıca gezinirken benim üzerimde biraz fazla oyalandı.

Morrgot? diye haykırdım içimden. Nerede olabileceğine dair en ufak bir fikrim olmasa da koruluğa doğru koşmak üzereydim ki adrenalin yüzünden çınlayan kulaklarımla ancak birkaç kopuk kelime duyabildim: *Isolacuori. Saldırıya uğradı. Spiritler az önce haberlerle geldi.*

Marco'nun öfkeli bakışları Roberto ve asker arkadaşından kardeşine doğru döndü. "Sana tek bir görev vermiştim, Dante. Tek. Bir. Lanet. Görev. Peki sen ne yaptın? Onu berbat ettin." Boğuk bir sesle, "İşe yaramazın tekisin," diye mırıldandı.

Daha korkak bir adam irkilirdi ama Dante çenesini dik tutarak yerinden kımıldamadan durdu. "Bunu *kim* yaptı?"

"İnsanlar." Diğer muhafız bu kelimeyi Luce sözlüğündeki en aşağılık kelimeymiş gibi iğrenerek söylemişti.

Marco sanki isyan etme yetenekleri olmasına şaşırmış gibi, "İnsanlar mı?" diye tekrarladı.

Dante tamamen muhafıza doğru dönerken uzun örgülerindeki boncuklar tıkırdadı. "Dargento ve kraliyet muhafızlarını nasıl geçmişler?"

"Dikkatlerini dağıtmışlar, efendim. Limandaki teknelere bir yılan sürüsü saldırmış. Kargaşa çıkmış. Kumandan onları uzaklaştırmayı başaramadan üç gemiyi batırmışlar."

Bütün gözler bana çevrildi. Saldırı emrini benim verdiğimi mi düşünüyorlardı? Ben tam burada duruyordum ama.

Büyükbabam kralın yanından geçip haykırdı: "Bunu senin yaptığını öğrenirsem, Fallon..." Tehdidi ölümcül derecede sessiz kabul salonunda yankılandı.

"Lütfen." Gözlerimi devirdim. "Kraliyet filosunu batıracak olsaydım, Nonno, senin de teknelerden birinde olduğundan emin olurdum."

Justus başını geriye atınca atkuyruğu bir sarkaç gibi sallandı.

"Kızın ne tür bir iblis doğurmuş böyle, oğlum?" diye ciyakladı Xema.

Hakaret, Fae ışığıyla büyük odayı aydınlatan bir düzine kadar avizenin üzerindeki her bir kristalde ve sarkan her deniz kabuğunda yankılandı.

"Saldırı emrini sen mi verdin, Fallon?" Dante bana baktı.

Hiçbir şey, hatta biraz önce ailemin korkunç kadınlarına destek vermiş olması bile böyle bir soruya hazırlıklı olmamı sağlayamazdı. "Tabii ki hayır!" Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirdi? "Tam burada duruyorum."

Roberto boğazını temizledi. "Saldırı bu sabah oldu."

"Ne yani? Sizce bu sabah krallığın diğer tarafında mıydım? Atım hızlı olabilir ama yine de sadece bir at."

"Belki de bir yılana binmiştir." Domitina'nın sözleri, mest olmuş seyircilerin yılanlarla bağlantım hakkında fısıldaşmalarına yol açtı.

Öfkeden yanaklarım çöktü. "Bu çok güzel bir fikir olsa da, zia, seni temin ederim ki deniz yoluyla gelmedim."

Behach Éan, cesaretin ağzımı açık bıraksa da kendini biraz dizginlemelisin, yoksa her şey boşa gitmiş olacak.

Morrgot'un sesiyle yerimden sıçradım. Bir tarafım beni bu sivri kulaklı engerek yılanlarının –tüm krallıktaki yılanlardan özür dilerim– yuvasında bir başıma bıraktığı için kargayı

boğmak istese de başka bir tarafım kurnazlığından dolayı onu tebrik etmek istiyordu.

Fakat başka bir hayvan seçsen daha iyi olmaz mıydı? Benimle ilişkilendirilemeyecek bir hayvan mesela? Belki termit ordusuna tahtayı kemirmelerini emrettiğini söyleyebilirdin.

Xema, "Ona tuz yedirin!" diye bağırırken papağanı aynı anda, "Hain," diye ciyakladı.

Bugüne kadar sevmediğim tek hayvan bu papağan olmuştu ve onun Minimus'un atıştırmalığı olduğunu hayal ettim.

Dante pantolonunun cebinden bir enfiye kutusu çıkardı ve açıp bana uzattı.

Bakışlarımı Xema'dan ve onun hödük evcil hayvanından ayırmadan kutuyu alıp kimse çok az yediğimi iddia edemesin diye içindekileri ağzıma boca ettim. Öğürdüm ama yutmayı başardım.

Sonrasında yüksek sesle ve net bir şekilde şunu söyledim: "Kraliyet limanına saldırı emri vermedim. Yılanları kontrol edemiyorum."

Gözler irileşti, ağızlar açık kaldı. Hepsini şaşkına çevirmiştim.

Şaşkın yüzlerine baktım. "Ben tuz yemini altındayken yanıtlamamı istediğiniz başka bir soru var mı?"

Aile üyelerim bana şüpheyle bakmaya devam etse de Dante ve Marco'nun yüz ifadeleri yumuşadı. Bu, eninde sonunda beni mahvedecek olan fırtınadaki durgunluktu sadece, fakat yine de durgunluktu işte.

"Isolacuori'den ne almışlar?" Marco'nun belindeki hançerin kabzasını kavramış olan parmak eklemleri bembeyazdı.

"Kumandan tarafından gönderilen spiritlerin söylediğine göre taht odasına girmeyi başarmışlar ve sizin sonsuz ateşinizi söndürmüşler."

Marco sanki muhafız tüm şatonun yıkıldığını söylemiş gibi sertçe soluk aldı.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu Dante.

"Hepsi bu kadar, Altezza," dedi ikinci muhafız, alnındaki teri silerek.

Marco tükürükler saçarak, "*Başka* bir şey var mı?" dedi. Altın işlemeli tuniğinden dumanlar yükseliyordu. Sıkılmış parmak eklemlerinden de.

O bir karga değildi, bu yüzden patlayıp biçimsiz bir öbeğe dönüşeceğini düşündüm.

Öbek mi?

Morrgot'un tepkisine gülümsedim. Ta ki kafamdaki her düşünceyi gerçek anlamda okuyabildiğini hatırlayana kadar.

"Taca doğrudan saldırı bu!" Aramızda Dante olsa da kraldan yayılan ısı tenime ulaşıyordu. "Justus, gemimi hazırla! Bu gece ayrılıyoruz. O hain sıçanları bizzat parçalamak, sonra leşlerini yakmak ve küllerini Racocci'ye savurmak istiyorum."

Bu orantısız misilleme planı karşısında sanki şiddetli bir tekme yemişim gibi ellerim karnıma gitti. Dante'ye baktım ve alevlerinin söndürülmesi aşağılayıcı olsa da zavallıların canlarını almaya değmeyeceğini ağabeyine hatırlatmasını, cinayet işleme arzusunu dizginlemesini diledim.

Marco kapıya doğru fırladı ama muhafız yumuşak bir sesle, "Maezza," deyince durdu.

"Ne?" diye haykırdı Marco.

Roberto sanki kum kaplı çizmeleri onu büyülemiş gibi gözünü yerden ayırmıyordu. "Kimse yakalanmadı."

Hissettiğim rahatlama başımı öyle bir döndürdü ki neredeyse bayılacaktım.

"Ne demek kimse yakalanmadı?" dedi kral sertçe.

"Yani kaçtılar."

"Krallığımın başına kimi bıraktın, Dante?"

Dante'nin çenesi kasıldı. "Daha önce de belirttiğim gibi yetkiyi Kumandan Dargento'ya bıraktım."

Marco'nun tacı terden ıslanmış alnına doğru kaydı. Onu önce yerine itti, sonra örgülü buklelerinin üzerinden sertçe

çekerek muhafızlardan birine doğru fırlattı, muhafız taçı az kalsın düşürüyordu.

"Dargento beyinsiz embesilin teki."

Herhangi bir konuda kralla aynı fikirde olacağımı hiç düşünmezdim ama itiraf etmeliydim ki Silvius'u çok iyi tanıyordu.

"Umarım gurur duyuyorsundur." Marco Dante'nin göğsünü dürttü ve beyaz gömlekten ince bir duman yükseldi. Sonra gömleğini kavradı ve Dante'yi iyice kendine doğru yaklaştırıp kulağına anlayamadığım bir şeyler fısıldadı. Onu ittiğinde prensin gömleği kömür gibi kararmıştı. "Nişanlıma, krallığımın bir embesil yüzünden başka embesillerin eline geçmemesi için eve gittiğimi söyleyin." Sonra arkasında Justus ve bir sürü askerle kapıdan dışarı fırladı.

Bahsettiği embesil kardeşi miydi, yoksa Silvius muydu?

Dante'ye hâlâ kızgındım ama koluna dokunmaktan da kendimi alamadım. "İyi misin?"

Sanki gömleğini yakan benmişim gibi bana ters ters baktı, sonra balonun konuklarına doğru ilerledi. Elbisesi kar tanelerinden dokunmuş gibi görünen kar gibi beyaz tenli genç bir kadın önüne geçip onu durdurdu.

Dante'nin bileğine dokundu ve elbisesi gibi gümüş rengi gözlerini kaldırarak ona baktı. Dante'nin burun delikleri hâlâ titriyor olsa da genç kadın dokununca geri çekilmedi. Kadın ona gürültüden duyamadığım bir şey sordu ve iç geçiren Dante'nin göğsünün kalktığını gördüm.

Kadın eldivenli eliyle yanağına dokundu ve Dante bileğini yakalayıp çekmesine rağmen göğsüm kıskançlıkla sıkıştı. Kadının bakışları Dante'den bana doğu kaydı. Alyona ve ben tanıştırılmamıştık ama yine de birbirimizi tanıyorduk.

Dante'nin eli kadının kolundan yukarı kayarak dirseğine yerleşti. Çekerek onu benden uzaklaştırdı ve kalabalığa doğru götürdü. Dante misafirlerin çoğundan daha uzun olduğu için başını çevirince göz göze geldik. Bana çektirdiği acıyı görebiliyor

muydu? Ve eğer bu mümkünse yaptıkları yüzünden suçluluk duyuyor muydu?

Teyzem gelip önümde durunca her tarafı saran çiçek kokusu başımı döndürdü. "Artık gitsen iyi olur. Hoş gördüğümüzden daha fazla kaldın, Fallon." Parıldayan sarı elmaslarla süslenmiş sivri, kırmızı tırnaklı elini elbisesinin yumuşacık kıvrımlarında gezdirdi. Bunlar hiçbir şeyi kendi yapmak zorunda olmayan bir kadının elleriydi.

"Bir arada geçirdiğimiz süre boyunca bana hiç de hoşgörü göstermediğiniz için bu kelimeyi kullanman komik." Morrgot ve Sewell'in işlerinin bitmiş olmasını umdum. Gitmeye fazlasıyla hazırdım. "Annene ve kız kardeşine iletmemi istediğin bir mesaj var mı?"

"Hangi kız kardeş?"

Kaşlarımı çattım.

"Ve hangi anne?"

Kalbim kırılmasa da çatırdamıştı. Özellikle ninemin kızlarının ne kadar yakın olduklarına dair yıllar boyunca benimle paylaştığı tüm anılar düşünüldüğünde... Domitina bir zamanlar küçük kız kardeşini yanından bir an olsun ayırmayan anneme saygı duyardı.

Çirkin kalpli güzel kadından uzaklaşıp eşiği geçtim. Ön kapının dışına çıkınca araziye baktım. ***Koruluk nerede, Morrgot?***

Fenerlerle aydınlatılmış yolu takip et.

Omzumun üzerinden geriye bakarak hızlı adımlarla yürüdüm. Beni takip eden kimse yoktu. ***Ne kadar berbat bir ailem var. Böyle biri olarak yetişmiş olmam mucize.***

Alçak gönüllü ve uyumlu mu yani?

Bu espriyi duyunca homurdandım. ***Luce'de öyle bir kargaşayı nasıl yarattın? Ben uyurken Luce'ye mi uçtun yoksa?***

Evet demesini umdum. O zaman en azından heyecanlı rüyam sırasında beni görmemiş olurdu.

Ben yapmadım.

Lanet olsun. ***Bronwen miydi?***

Bronwen de değildi, onun taht odasında kilitli olan parçamı kurtarmakla görevlendirdiği insanlardı.

Elbisemin eteğine takıldım ve düşmemek için altın meşalelerden birine tutundum. Parmak uçlarım alevlere değince tısladım.

Ne oldu?

Hiçbir şey. Sakarlık. Ağır eteğimi kavrayıp koşmaya başlarken yukarı kaldırdım. ***Kâseyi almayı başardılar mı?***

Başardılar.

Ve? Gövdemin ön kısmı mümkün olduğu kadar az zıplasın diye omuzlarımı geriye attım. ***Karganı serbest bıraktılar mı?***

Bunu sadece sen yapabilirsin.

Kalbim boğazımda atmaya başlamıştı. ***Neden sadece ben yapabilirim?***

Hem obsidiyenden hem de demirden etkilenmediğin için.

Neden etkilenmiyorum peki?

Tam bir dakikalık sessizliğin ardından zihnimin içinden ona seslendim. Cevap vermedi, ben de önümdeki yola odaklandım; patika öyle fazla kıvrılıp duruyordu ki artık daireler çizip çizmediğimi merak etmeye başlamıştım.

Çizmiyorsun. Yukarı bak.

Üzerimde süzülen karanlık bulutu görmek gerilen sinirlerimi yatıştırdı. ***Sewell'e git. Bir şey olursa...***

Sewell iyi, Fallon.

Ona obsidiyene dokunmamasını söyledin, değil mi?

Biliyor, Behach Éan. Sesi, saçlarımın arasından esen rüzgâr kadar yumuşaktı.

Koşmaktan gerçekten nefret ediyorum.

Neredeyse geldin.

Umarım bana nine numarası çekmiyordu. Ne zaman bir şeyin uzadığından şikâyet etsem ninem bana neredeyse bittiğini söylerdi. Fakat kalan zaman asla bitmeye yakın olmazdı.

Sesinde kesinlikle bir gülümseme vardı. ***Sana nine numarası çekmiyorum.***

Morrgot son derece açık sözlü olduğu için sordum: ***Madem barıştık, neden bana Biyokiğn'in ne anlama geldiğini söylemiyorsun?***

Barıştık mı? Kavga mı ediyorduk?

Her ne kadar hızımı korumaya çalışsam da geride kalmıştım. ***Sana kızmıştım.***

Bana hep kızıyorsun.

Konuyu saptırma.

Geldik.

Kaldırım taşlarının yerini yosunlar almış olsa bile bana, Morrgot yine yanıt vermekten kaçmış gibi gelmişti.

Ama neden?

Bana taktığı lakap o kadar mı kötüydü?

ALTMIŞ ÜÇ

Yemyeşil dallar gökyüzüne doğru uzanırken çiy damlaları gibi seriliyor ve koruya büyüleyici bir parlaklık veren peri ışıklarının dizildiği yaprak bulutlarına dönüşüyordu.

Annemi, şu an olduğum yerde durup Selvati'nin kurak kumlarından etkilenmiyormuş gibi görünen yemyeşil koruluğa bakarken hayal edebiliyordum. Eğer periler, Monteluce'nin etrafına bulutlar inşa ettikleri gibi safkanların malikânelerinin etrafına da görünmez bir kalkan dikmişlerse hiç şaşırmazdım.

Bu bahçedeki hiçbir şeye dokunma. Morrgot başımın üzerinde süzülürken kanatlarını neredeyse hiç çırpmıyordu.

Neden? Büyülü bir alarm mı çalar?

Üzerinde minyatür aylar gibi parlayan zambakların yüzdüğü sığ göletlerdeki sular dalgalanıyor ve kan kırmızısı çiçeklerle bezeli sarmaşıklar, koruluğu çevreleyen bambulardan daha yükseğe ulaşmış olan tropik ağaçlara tırmanarak yükseliyordu.

Koruluğun içine doğru ilerledikçe ağaç gövdeleri sıklaşıyor ve kalınlaşıyordu. Bir ağaç o kadar büyüktü ki gövdesi oyularak geçit oluşturulmuştu. Fosforlu bitkiler koruluğun içini uzak galaksiler gibi benek benek aydınlatıyordu. Hareket eden galaksiler. Bir bitki sapı açılarak bana dokunacak gibi olduğunda Morrgot hemen kendini onun üzerine attı ve ürkütücü bir sesle haykırdı.

Ürkek sap geri kapandı.

Bu koru neden Tarespagia'nın en çok ziyaret edilen yeri?

"Biyolojik çeşitliliği ve bereketi yüzünden mi?"

Bu bitkiler halüsinasyon görmeye neden olduğu için. Çoğu, Fae'lerin zihinlerini günlerce toparlayamamasını sağlayan toksinler içerir. Fae olmayanlara ne olduğunu biliyor musun?

Gövdenin altından eğilerek geçip yosunlu araziyi takip ederken dudağımı ısırdım. ***Hiç iyileşmiyorlar mı?***

Ölüyorlar.

Derin bir nefes aldım. ***İnsanları mı kastediyorsun?***

Hayır, Fallon. Karışık soydan gelen herkesi ama herkesi kastediyorum. Benim akarsuyuma ektikleri yosun da burada yetiştirilmişti.

Aniden hissettiğim baskıyı hafifletmek için avucumu göğsüme bastırdım. Bu duyduğum sancıyı Morrgot'un uyarısına bağlamıştım ama ya... ya zehirlenmişsem? Tropikal bitki örtüsüyle kaplı sığ derenin üzerinde asılı duran bambu köprünün ağzında donup kaldım.

Zehirlenmedin. Morrgot'un kargası etrafımda süzüldü; tüyleri çıplak omuzlarımı sıyırıyor, üşümüş tenimi ürpertiyordu. ***Sana bir şey olmasına izin vermem, Fallon.***

Elbette. Delirmem ya da ölmem, Morrgot'un diğer kargalarla ve efendisiyle yeniden bir araya gelmesini engelleyecekti. Paniğim yatıştığında Morrgot güvenli olduğunda ısrar etse de ip korkuluklara dokunmamaya çalışarak köprüde ilerledim. ***Eğer ben ölürsem obsidiyeni kargalarından kim çıkaracak?***

Sen ölmeyeceksin.

Parmaklarım ip boyunca tıpkı nabzım gibi sekerken bitkinin kollarından biri birkaç metre altımda parıldayarak sinirimi bozuyordu. ***Ama ya ölürsem? Yine de özgür kalabilir misin?***

Hayır.

Cidden mi? ***Bu işi sadece ben mi yapabilirim? Neden?***

Çünkü sen soyunun sonuncususun.

Sonuncu mu? Daha ziyade ilk sayılırım aslında, değil mi?

Baban bir obsidiyen kalıbından ibaret.

Doğru ya. O sayılmıyordu. ***Ama kalın eldiven giymiş insanlar seni kurtaramaz mı?***

Güvenliğimiz için ne Fae'ler ne de insanlar obsidiyeni bedenlerimizden ayırabilir.

Sesi, hem kendim hem de onun kargası için ölüm kalım savaşına girmek zorunda kalacağımı gitgide daha çok hissettiğim bir arenanın kubbesi gibi görünen koruluğun üzerindeki gökyüzü kadar kasvetliydi.

Yani sadece yarı kargalar mı bunu yapabilir? O cevap veremeden zihnimde başka bir soru belirdi. ***Neden ben de obsidiyen yüzünden donup kalmadım?***

Çünkü senin güçlerin daha annenin rahmindeyken bağlandı, Fallon.

Köprü ayaklarımın altında sallanıyormuş gibi hissettim. Halatı kavradım, zehirli bitkilerle ilgili endişemin yerini çok daha büyük bir şey almıştı şimdi. "Bağlandı mı?" diye haykırdım.

Sen doğmadan önce Shabbe'li bir cadı kadın zayıflamış kalkanları aşıp büyünü bağladı. Söylediklerini sindirebilmem için durakladı fakat Luce'de böyle bir şey yaşandığı bilgisi nasıl sindirilebilirdi ki?

Yirmi iki yıl boyunca neden büyüm olmadığını merak edip durmuştum. *Pekâlâ.* Yirmi iki olmayabilirdi ama kesinlikle on yıl vardı.

Ben kusurlu değildim... Ben baskılanmıştım.

Shabbe'li bir cadı yüzünden.

Ben kusurlu değildim.

Ulu Kazan, ben kusurlu *değildim.*

Seni zorladığım için üzgünüm, Fallon, ama acele etmeliyiz.

"Neden? Neden büyüm baskılandı? Ve annem..." Boğazımda bir yumru oluştu. "Bunu kabul mü etti, yoksa o karşı olmasına rağmen mi bana bu büyü yapıldı?"

Annen bunun yapılması gerektiğinin farkındaydı. Bu senin güvenliğin içindi, Fallon. Sence Fae'ler senin köklerinin kime dayandığını fark etselerdi ne yaparlardı?

Obsidiyene dönüşmüş olurdum, yani beni bir kanala atacaklarından oldukça eminim.

Ben kusurlu değildim. Göz kapaklarım yanıyordu. Kalbimin atışından dolayı göğsüm ağrıyordu.

Ben kusurlu değildim. Bir anda hissettiğim rahatlamayla ağlamak istiyordum fakat aynı zamanda bana bunu yaptıkları için öfkelenmek de istiyordum.

Eğer güçlerim baskılanmışsa nasıl oluyor da seninle konuşabiliyorum?

Koruluktaki hareketliliği az önce teyzene bildirdiler. Sana her şeyi açıklayacağıma söz veriyorum. Sonra...

Konuşmayı öyle aniden kesti ki kaşlarımı çattım.

"Ne oldu?" Tekrar demire dönüşmesinden korkarak tüylerine baktım ama hâlâ kara ve yumuşaktı. Gözleri kapalıydı ve altın rengi gözlerini görememek yüreğime dokundu. ***Sorun ne?***

Köprünün sonunda uzun ve karanlık bir şey belirdi. Bir adam. *Sewell.* Başındaki kuşağın şeritlerini yüzüne gözüne sarmıştı ve sadece gözleri görünüyordu. Gözleri irileşmişti, cam gibiydi, büyülenmiş gibiydi.

Bir adım attı.

Tökezledi.

Bir adım daha attı.

Tekrar tökezledi.

Ardından bana doğru uzandı, ağzından dumanlar çıkıyordu.

ALTMIŞ DÖRT

Zihnimin içinden Morrgot'a bağırdım. ***Onun nesi var?***

Morrgot'un ikinci kargası köprüden geçip bana rehberlik eden kargaya çarptı, sonra ikisi birlikte bir duman duvarına dönüşerek beni geriye doğru itmeye başladılar. ***Arkanı dön.***

"Neden?"

Dön, Fallon. Arkanı dön. Onun dediğini yapmamın tek nedeni sesindeki ciddiyet ve telaştı. ***Ve sakın bakma.***

Ona ne oluyor... Islak bir yırtılma ardından gelen bol miktarda fışkırma sesi, boğazımın sıkışmasına ve gözlerimi yummama neden oldu. Sesin nemli koruluktan gelmesi için dua ettim.

Dönebilirsin.

Yavaşça dönüp Sewell'i bulmak için geceyi taradım. Artık köprüde ya da karşı kıyıda değildi.

Morrgot yanımda uçuyordu. ***Yürü.***

Sarsılarak ve titreyerek bir ayağımı diğerinin önüne koyuyordum. ***Ne oldu ona?***

Obsidiyene dokunmuş olmalı.

Dokunmuş olmalı mı? Onunla birlikte değil miydin?

Kargamın gömülü olduğu mağara obsidiyene oyulmuş. Orada tek seferde sadece birkaç saniye kalabiliyorum.

Bakışlarım köprünün altındaki yoğun bitki örtüsüne kayınca pamuk şekerini andıran parmaklar çenemi yukarı doğru kaldırdı; yukarıya, Morrgot olan kabarık buluta dikkatimi vermem için beni zorladı.

Yapma.

Morrgot'un söylediğini *aşağı bakma* olarak algıladım.

Tüm gücünü yitirip jöleye dönmüş bacaklarımı desteklemek için ellerimi halatın üzerinde kaydırarak adım adım köprünün karşı tarafına geçtim. Parmak uçlarım yapışkan ve sıcak bir şeye değdiğinde donakaldım, sonra ellerimi hızla korkuluktan çektim.

Morrgot çenemi hâlâ tutuyor olsa da gözlerimi aşağı çevirdim. Gece karanlıktı ama avucumdaki kıpkırmızı lekeyi kamufle edecek kadar değildi.

Kan. Zorlukla yutkunarak boğazıma dolan safrayı geri ittim. Sıkılmış dişlerimin arasından mırıldandım: "Onu neden bu işe bulaştırdın, Morrgot?"

Çünkü bu gerekliydi.

Başımı geriye atarak onu tünediği yerden kaldırdım. ***Ölümü mü gerekliydi?***

Hayır, Fallon. Morrgot'un sesi öfkeliydi.

Bronwen bana kehanetten kimseye bahsetmememi söylemişti ama bu karga işin içine insanları karıştırıyordu.

Zihnimde öfkeli sesini duydum. ***Onun ölümü talihsizlikti, sonsuza dek vicdanımı sızlatacak bir talihsizlik fakat Bronwen kargamı onun çıkarması gerektiğini, yoksa senin beni zamanında kurtaramayacağını söyledi.***

Ben o kadar işe yaramaz değilim.

Bunun anlamı o... Morrgot tekrar kargalara dönüşürken zihin bağlantımızda sinirli bir gümbürtü duydum. Eğer bu karga bir erkek olsaydı muhtemelen iki elini de saçlarına gömmüş, köklerini çekiştiriyor olurdu. Ama o insan değil, hayvandı. Büyülü bir hayvandı ama hayatları koruyacak kadar büyülü değildi.

Köprüde kendi başımın çaresine bakmam için beni terk etmesini bekliyordum ama yanımdan ayrılmadı. Sonuçta eğer kanıma zehirli bir şey bulaşırsa kaybedecek çok şeyi vardı.

Spiritler geliyor.

Omuzlarımı silktim. ***Sewell'i katlettiğin gibi onları da katledersin.***

Onu acıdan kurtardım, diye homurdandı. ***Onu katletmedim.***

Aynı şey, sadece farklı kelimelerle ifade ettin.

Sessizleşti ama normal bir sessizlik değildi bu. Hayır, Morrgot denizin fırtına öncesi sessizliği gibi sessizdi. ***Onu kurtarabilseydim yapardım. Ama yapamadım. Yapamadım işte.*** Kanatlarını bir kez çırptı, karnı okyanusun nemli nefesiyle titreşti. ***Benden nefret et, sorun değil fakat onun ölümünü boşa harcama.***

Toynak sesleri yaklaşıyor, atlar kişniyordu. Spiritler ata binmediği için Xema Rossi'nin muhafız da gönderdiğini tahmin ettim. Kana bulanmış parmaklarımı yumruk hâline getirdim. Adımlarıma güç veren keder ve öfkeyle ilerleyerek asma köprüden yosun kaplı patikaya çıktım.

Siyah kubbe. Morrgot'un sesi alçak, kuş hâliyle karanlığı yardığı kadar da sertti.

Pürüzsüz ve yarı yarıya gömülü mermer gibi siyah bir şey görene kadar gözlerimi kısmaya devam ettim. Obsidiyen mağaranın girişi geniş ve yüksekti, burada sadece ben olsam da içerisi bir biniciyi barındıracak kadar büyüktü. Eşiği aşmadan önce Sewell'in kazdığı çukuru görmeye çalışarak karanlığa baktım ama bu, tamamen mat, simsiyah bir kumaş parçası aramakla aynı şeydi.

İçeri girerken göğsüm sıkıştı, nabzım yükseldi. Hava o kadar yoğun ve karanlıktı ki sert zeminin üzerinde olmama rağmen su altı mağarasına girmiş gibiydim.

Tekrar bir adım atınca ciğerlerim daha da sıkıştı. Daha da sıkıştı, "Ben... nefes alamıyorum," diye hırıldadım. Göz kapaklarım karıncalanmaya başlamıştı. "Göremiyorum."

Çık oradan. HEMEN çık.

Soluksuz hâlde döndüm ve tökezledim. Kolum obsidiyen duvara çarptı ve duvara doğru eğildim.

Fallon!

Adımı duyunca irkildim, acıyan göz kapaklarım yukarı kalktı.

DIŞARI. ŞİMDİ.

Hava dumanla dolarken her tarafımdan tıslamalar yükseliyordu. Duvardan uzaklaşıp girişe doğru tökezleyerek ilerledim ama dünya sallanıyor, dengemi bozuyordu. Morrgot'un adını haykırmak için ağzımı açtım ancak inlemeyi bile başaramadım.

Sewell'in açılmış ağzının ve bana uzanmış kolunun hatırası zihnime dolarken başka bir şey aynı anda bana çarptı. Serin, cılız ama yine de vücudumu sarsacak kadar güçlü bir şeydi bu. Beni mağaradan dışarı itti ve dizlerimin üzerine çökmemi sağladı.

Ciğerlerim yanıyordu. Kirpiklerim yanıyordu. Kanım kaynıyordu. İs kokmayan bir nefes alabilmek için çaresizce soluk alıp veriyordum.

Focá. Morrgot'un kanat çırpışları, sürekli tekrarladığı yabancı kelime kadar telaşlıydı. ***Focá.***

Boğazım bana sıvı ateş gibi gelen bir şeyle doldu. Bu şey burun deliklerimden sızıyor, ağzımdan fışkırıyordu ve yemin ederim ki tadı kor gibiydi.

Gözlerimi açtım. Gözyaşlarım kararmış gibi görünen yosunu bulanık görmeme neden oluyordu.

Tekrar öksürdüm ve ağzımdan dumanlar çıktı.

Tanrılar aşkına, ciğerlerim resmen yanıyordu.

Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Peri dumanı. Sewell gizli bir tuzağa basmış olmalı.

Kazan aşkına, ne kadar şeytani bir ailem vardı.

Dirseklerim ve kalçalarım titriyordu. Acıyı hafifletmeye çalışarak gözlerimi yumdum.

Tekrar açtığımda gökyüzü yıldızlardan, gümüşi yapraklardan ve kara tüylerden oluşan puslu bir birleşimle tepemde dönüyordu.

Nefes al, Behach Éan. Nefes al. Morrgot'un ipek kadar serin, gül yaprakları kadar yumuşak kanatları köprücük kemiğime, yanaklarıma sürtünüyordu. ***Nefes al.***

Ölmeden önce Biyokiğn'in ne anlama geldiğini bilmek istiyorum.

Ölmeyeceksin.

Sewell öldü.

Sewell insandı; sen değilsin.

Yıldızlar dalgalandı, ışıltıları önce söndü sonra iyice kuvvetlendi. Yavaş yavaş ciğerlerim ve boğazımdaki kasılmalar azaldı. Burun deliklerimin ve gözlerimin yanması geçti. Ağzımda hâlâ kül tadı olsa da boğazım artık kızgın bir kaşıkla kazınıyormuş gibi hissetmiyordum.

Morrgot üzerimde uçarken yumuşacık tüyleri köprücük kemiğimin, boynumun, omuzlarımın, yanaklarımın üzerinde geziniyordu. Beni sadece kendi iyiliği için sakinleştiriyor olabilirdi ama yine de burada yalnız yatmamak güzeldi.

Zihnim, spiritlerin ve muhafızların bize artık iyice yaklaşmış olması gerektiğini fark edebileceğim kadar berraklaştı.

İkisi de gelmiyor.

Kaşlarımı çattım. ***Hepsini öldürdün mü?***

Hayır.

Avuçlarımı yosunlara bastırıp toprağın nabzını hissettim. *Ba-bum. Ba-bum. Ba-bum.* Bu duyduğum kendi kalp atışım değilse biri geliyor demekti.

Etrafımda tiz bir kişneme yankılandı.

Furia.

Güzel aygırımı görmek için başımı çevirdim ama etrafımda zıplayıp duran at siyah değil, beyazdı. Ve eyerde biri oturuyordu. Beline kadar uzanan saçları ve beyaz üniforması olan biri.

Binici atından indi ve siyah beyaz deri pantolonuyla yanıma çömeldi. "Sanırım seninle konuşmamız gerek, Fal."

ALTMIŞ BEŞ

Dante'nin bana bakış şekli yüzünden ensemdeki ince tüyler diken diken oldu. "Konuşmaya başla."

Kendimi iterek oturdum, ağzımdaki keskin tadın yerini metal tadı almıştı. *Neyin peşinde olduğunu bilmiyor,* dedim kendi kendime.

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok, Dante Regio," diye hırıldadım.

Bakışları önce obsidiyen kubbeden yükselen gri dumana, sonra tekrar bana çevrildi; düğmeleri açık beyaz ceketinin yaldızlı yakasının üzerinde bir kas titreşiyordu. Bana ödünç verdiği ve benim yakmayı önerdiğim ceketti bu. Görünüşe bakılırsa kumaşı temizlemek için aleve gerek kalmamıştı.

Dante'den uzaklaştım ve elimden geldiği kadar zarifçe ayağa kalktım. "Beni öylece bırakıp prensesinle gittikten sonra olmaz."

"Onunla gitmiş olsaydım şu an burada seninle olmazdım." Dante çömeldiği yerden kalkarak tepeden tırnağa beni süzdü. "Ayrıca o *benim* prensesim falan değil."

Daha önce söylediği acımasız sözlerinden sonra bu söyledikleri hiç umurumda olmamalıydı fakat yine de bu itirafı hırpalanmış egoma merhem olmuştu.

"Senin şu kâhyan nerede?" diye sordu aşırı dikkatli Tavo. "Sana kâhyalık yapması gerekmiyor mu?"

"Ben ailemin ünlü bahçelerini ziyaret ederken o atımla ilgileniyor." Öksürdüm, ciğerlerim hâlâ sanki Marcello onları şişe saplayıp mutfağın ocağına koymuş gibi geliyordu.

"Sesinin nesi var?" diye sordu Gabriele, gergin atı daireler çiziyordu.

"Peri dumanı solumuş. Kalkanı tetiklemiş," dedi Dante hiç tereddüt etmeden. "Ona olan bu."

Gabriele'in gümüş rengi gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ama bu ancak..."

"Kaç tane, Fallon?" Dante'nin avucu kılıcının kabzasının üzerindeydi. "Kaç tane?"

Hayatımda ilk kez Dante'nin diğer kadınla birlikte olmasını diledim. "Ne kaç tane?" Masum numarası yapıyordum.

"Kaç tane karga buldun?"

"Karga mı?" Hırıltılı sesim biraz tiz çıkmıştı.

"Aptalı oynamayı bırak!"

Sesinin şiddeti ve gümbür gümbür atan kalbim yüzünden boğuluyormuşum gibi hissettim. Dante bu geceye kadar bana bir kere bile sesini yükseltmemişti. Gergindi, anlıyordum ama benimle çizmesinin altına yapışmış bir şeymişim gibi konuşamazdı.

"Onları bulsa bile kazıkları çıkaramaz. O bir Fae." Gabriele sonunda atını sakinleştirmeyi başarmıştı.

"Yarı Fae." Dante'nin gözleri buz parçaları kadar soğuktu. "Diğer yarısı başka bir şey."

Tavo aşağılayıcı bir sesle homurdandı. "Evet. İnsan."

"Hayır, Tavo," dedi Dante, kasvetli bir sesle. "İnsan değil."

Tavo'nun dudaklarındaki alaycı ifade kayboluverdi.

Asker kıyafeti giymiş bir peri, kaçmamı engellemek için çevreme dizilmiş kaslı gruba yaklaştı. Onu Dante'nin çadırına yaptığım ziyaretten tanıyordum: Gaston. "Xema Rossi onu gönderiyor," dedi soluk soluğa, "papağanını, Altezza. Bize güvenmiyor."

"O haşere gelmeden konuşmaya başla yoksa seni rapor etmekten başka çarem kalmaz, Fallon."

"Herkesin bir seçeneği vardır, Dante."

Başını eğdi. "Dur, yeniden ifade edeyim. Bana kargalara ne yaptığını söyle, yoksa papağanın gidip torununun burnunu olmadık işlere soktuğunu sahibine anlatmasına izin veririm."

Tavo ve Gabriele atlarını bana o kadar yaklaştırmışlardı ki hayvanların solukları kollarımı ısıtıyordu.

"Son baktığımda ben bir Rossi'ydim ve burası da Rossi arazisi." Ağrıyan boğazımı temizledim. "Yani izinsiz giren biri varsa bu aslında sizsiniz."

Tavo bana ters ters baktı. "Soylu kandan geldiği hayaline kapılmış biri gibi konuşuyorsun."

Fae'in atından düşüp en az altı kemiğini kırmasını diledim.

"Yoksa kulaklarının şeklini unuttun mu? Yine..."

"Yeter Tavo!" dedi Dante sertçe.

Bu erkeğe gereğinden fazla değer veriyorsun.

Azı dişlerimi sıkıtım. ***Sen de ona hiç değer vermiyorsun.*** Yüzümü her türlü duygudan arındırmış olsam da kalbim çılgınca atıyordu ve ağzıma bakır tadı doldu. ***Ne yapayım? Kaçayım mı?***

Hiçbir şey yapma.

Hiçbir şey mi? Yüreğim duracak gibi oldu. ***Dante az önce beni büyük büyükanneme ihbar etmekle tehdit etti, o da beni çelik bir bıçakla seve seve delip geçer. Ya da beni ateşe verir.***

Şşşt, Behach Éan.

Beni susturma! Hayatım tehlikede.

Bana ne kadar da az güveniyorsun.

Bu, yanmış gırtlağımdan acı bir kahkaha yükselmesine neden oldu. ***Bu sana güvenip güvenmeme meselesi değil, asıl mesele etrafımı saran erkeklerin sadakatinden emin olmam. Prenslerini korumak için her şeyi yaparlar. Her şeyi.***

Ben de seni korumak için her şeyi yaparım.

Herhâlde. Gözlerimi belli belirsiz devirdim. ***Bana hâlâ ihtiyacın var.***

Zihnimde bir iç geçirme duyduğum anda Tavo da, "Bakıyorum da kaçık annenin izinden gidiyorsun," dedi.

Ona döndüm. "Sakın annem hakkında konuşayım deme."

Atı ve vücudu aynı anda yalpaladı ve Tavo eyerden kayarak son derece tatmin edici bir gümbürtüyle yere düştü.

Gabriele'nin kısrağı şahlanırken Dante mırıldandı: "Bu da ne..."

Gaston, Tavo'nun dizginlerini kavradı ve çekti. "Dizginleri kopmuş, Altezza."

Kendi kendime gülümsedim. Yani hem bunu yaptığını düşündüğüm Morrgot'a hem de kendi kendime gülümsedim. ***Bu iyiydi.***

Bir dahaki sefere bileklerine nişan alacağım.

Dante ile aynı anda nefes aldık. Morrgot'u o da mı duymuştu?

Prensin mavi gözleri önce biraz, sonra iyice açıldı. Bana bakıyor olsa da bu bakışlar donuk ve cansızdı.

Şaşkınlıkla dudaklarım aralandı. ***Bekle... ona bir görü mü gönderiyorsun?***

Dante'nin gözleri başımın üzerindeki yapraklara yöneldi. Kılıcını kınından çıkararak savurdu ve ucunu köprücük kemiğimin çukuruna dayadı.

Bunu refleksle yaptığını düşündüm. Son zamanlarda bana karşı olan tutumuna rağmen Dante beni asla öldürmezdi.

Geriye doğru bir adım attım... ne olur ne olmaz.

Tavo ayağa fırladı ve ben daha geriye gidemeden bir kolunu boynuma, diğerini de belime doladı. "Sen ne yaptın?.." diye tısladı kulağıma. "Sen ne yaptın, lanet olası?"

Gabriele kılıcını salladı, bu ani hareket atını ürküttü. "Dizginleri o mu kesti? Nasıl?"

"O değil." Dante'nin gözleri tekrar bana çevrildi, zaten soğuk olan bakışları artık buz gibiydi.

Tavo, "Onu geri getirdi," diye homurdandı, teninin sıcaklığı dayanılmaz bir hâl alıyordu. "Lanet Kızıl Karga'yı lanet yer altı dünyasından geri getirdi!"

ALTMIŞ ALTI

Burnuma yanık kumaş kokusu doldu. Tavo elbisemi mi yakıyordu?

Bir şey yapmasını ya da söylemesini isteyerek Dante'ye dehşet içinde baktım ama prens başımın üzerindeki bir noktaya takılıp kalmış gibi görünüyordu. Morrgot'u gözümde canlandırdım. Boynuma dolanmış bir kol beni engellese de başımı olabildiğince öne doğru eğdim, sonra geriye doğru savurdum. Tavo'nun burnuna ya da çenesine gelmesini umut ediyordum ama başımın arkasına çarpan tek şey hava oldu.

Arkama dönüp başımı kaldırınca Morrgot'un iki kargasının demir pençelerinden sarkan Tavo'nun kızgın domuz gibi ciyakladığını gördüm.

Dante kılıcını yere fırlattı. "Pekâlâ!" Ellerini kaldırdı. "Şartlarını kabul ediyorum. Gabriele, kılıcını bırak."

Gabriele kılıcı yere fırlattı.

"Şimdi onu yere bırak."

Morrgot daha da yükseldi. Ve sonra iğrenç Fae'i serbest bıraktı. Tavo'nun bedeni insanın ciğerini soğutan bir çıtırtıyla yosunlara çarptı. Sonunda... bir şey kırılmıştı. Muhtemelen bu Tavo'nun egosu olmuştu. Ve umarım aleti de...

Gerçekliğe dönünce hafifçe kıvrılmış dudaklarım tekrar düz çizgi hâlini aldı.

Yaptığım şeyi Dante'yle paylaşmak istiyor olsam da ona bundan bahsetmek için beş karganın birleşip tek kargaya dönüşmesini beklemek istemiştim. Kehanetin birinci bölümünü gerçekleştirmeye yaklaştığımda...

Neden kendini gösterdin?

Çünkü erkeklerin kadınlara saldırmasını hoş görmüyorum.

Dante müdahale ederdi. Tavo'nun boğazımı sıkmasının anısının bir örümcek ağı gibi yapışıp kaldığı boynumu ovdum. ***Eninde sonunda.***

Morrgot bana karşı çıkmayacak kadar kibardı. Belki de benimle aynı fikirdeydi. Bu bir ilk olurdu. Ya da muhtemelen dikkati dağınıktı ve düşüncelerimi tam olarak anlamıyordu.

Gabriele gergin atını sakinleştirmeye çalışıyordu. "O nasıl... O yarı Fae ve Fae'ler..."

"Şu lanet gözlere bak." Dante hâlâ başını iki yana sallıyordu, gözleri vücudunun yosun üzerinde bıraktığı sığ çukurdan yavaşça sıyrılan Tavo'daydı. "Şunlara baksana! Kimin menekşe rengi gözleri var ki?"

Gabriele kaşlarını çattı. "Fallon'ın."

"Başka kimin var?" dedi Dante öfkeyle.

Gabriele'in gözleri o kadar irileşti ki göz bebeklerinden gümüş rengi gözleri görünmez oldu. "Shabbe'lilerin."

"O vahşi dişilerin gözleri pembe değil mi?" Tavo şimdi oturmuş, bir eliyle alnını ovuyor, diğer eliyle beyaz ceketindeki kirleri temizliyordu.

Dante sertçe, "Sadece safkan olanların," diye yanıt verdi.

"Ama ya koruma kalkanları?" diye haykırdı Gabriele.

Dante, "Marco'nun sandığı kadar aşılmaz değil demek ki," diye mırıldandı.

Galiba Shabbe'li olduğuma inanmalarına izin vermek daha iyi, değil mi?

Serin ve kaygan kara duman, hem sis gibi hem de bir şekilde tüy gibi omuzlarımın üzerine doğru süzüldü.

"Fallon'a hiçbir zarar gelmeyecek, Corvo." Dante Luce dilinde karga anlamına gelen bu kelimeyi hırıldayarak hakaret gibi söylemişti.

Dante'yle hangi şartlarda anlaştınız, Morrgot?

Prensinin istediği bir şey var bende.

Ben diye düşünecek kadar sığ biri olabilirdim ama Dante'nin sırf benim iyiliğim için Morrgot'la çalışmayı kabul edeceğine inanacak kadar da aptal değildim. ***Sende ne var?***

Cevabının gelmesi biraz zaman aldı ve geldiğinde de bunu ağır bir hiddetle söyledi. ***Onu tahta oturtacak güç.***

"Beau geldi!" Gaston, Tavo'ya doğru uçtu.

Morrgot'un bedenindeki kara tüyler tamamen yok olmasa da ufalmıştı. Dante'nin ayaklarının dibine bir şey düşünce bunun nedenini anladım.

Başsız bir papağan.

Başka bir ceset görünce yutkundum.

Onu özlemeyecektim belki ama yine de...

Prens, Gabriele'in oynak kısrağıyla aynı anda geriye doğru yalpaladı. Spirit önce soluksuz kaldı, sonra da Tavo'nun yanağına doğru kustu.

Kızıl saçlı adam, küçük kanatlı spirite yumruk atarak onu bayılttı. Sonra da kuştan akıp giden hayata baktı, muhtemelen orada yatanın kendisi olduğunu hayal ediyordu. "Hangi şartları kabul ettin?" Hem korku hem de öfkeyle ışıldayan gözlerini bana ve beni korumak için çıplak boynuma sarılmış olan duman bulutuna dikti.

Morrgot'a kendine aşırı güvenen Fae'e boyun eğdirdiğini söylemek istedim. Korumacılığının biraz abartılı olduğunu ama Dante'nin bana iyi davranacağına dair yemin ettiğini duyana kadar Morrgot'un korumasını kabul ettiğimi söylemek istedim.

Kanatlı koruyucum homurdandı.

Ne?

Yok bir şey, Behach Éan. Yok bir şey.

Yalancı, diye fısıldadım.

Zor bir başlangıç yapmış olabilirdik ama Morrgot'la benim artık iyi bir yere ulaşmış olduğumuzu hissediyordum. Tam bir dostluk değildi belki bu ama bir nevi yoldaşlıktı.

Tavo bana bakıyordu, seğiren çenesinden üniformasının sert yakasına bir tutam spirit kusmuğu damladı. "Hangi şartları?" diye tekrarladı Tavo çünkü Dante ona hâlâ cevap vermemişti.

Dante beni örten gölgeye bakıyordu. "Fallon'a yardım edeceğiz..."

"Aklını mı kaçırdın sen?" Tavo kirli yanağını omzuna sürterek biraz daha kusmuk sildi.

"Bir şey karşılığında..." diye devam etti Dante, dudakları neredeyse hiç hareket etmeden.

"Marco seni öldürecek, Dante." Gabriele'in sesi sakindi ama dizginleri sıkıca kavraması endişesini ele veriyordu.

"Beni öldürmeyecek."

Tavo en sonunda doğrulmayı başarmıştı. "Öldürecek, Dee."

Öfke, prensin elmacık kemiklerinin kızarmasına neden oldu. "Tanrılar aşkına!" İki elini de havaya kaldırdı. "İkiniz de sessiz olup beni dinler misiniz?"

Sessizlik.

"Fallon'a yardım edeceğiz, bunun karşılığında Lore da Marco'yu tahttan indirecek."

Bronwen'in bu ânı, Fae'lerle prens arasındaki bu anlaşmayı önceden görüp görmediğini merak ederek Lore'un kargalarının birleşmiş gölgesine baktım. Morrgot'u bu konuda uyarıp uyarmadığını merak ettim. Ama sonra başka bir şey tüm bu soruları aklımdan uzaklaştırdı.

Lore mu? Marco'yu tahttan indirenin sen olacağını sanıyordum.

"Seni –ve bizi– de 'tahttan indirmeyeceğini' nereden bileceğiz?" Tavo'nun kehribar rengi gözleri öfkesi gibi alev alev yanıyordu.

Morrgot'un varlığı güven verici olsa da beni sakinleştirmeyi başaramadı. "Çünkü o manyak bir suikastçı değil!"

"Adama Kızıl Karga diyorlarmış." Tavo atının eyerini kavrayıp üzerine çıktı, sonra dizginlerini iki ucundan tutup birbirine bağladı. "Şunu da söyleyeyim, Rossi, adam bu unvanı kırmızı rengi sevdiği için kazanmamış."

Kalbim göğsümün içinde çılgınca atıyordu. ***Bu doğru mu? Kan döktüğüm mü? Evet, doğru.***

Ama ne kadar?

Mümkün olduğunca az, gerektiği kadar çok.

Ormandaki iki spiritin cesetlerinin görüntüsü hâlâ sızlayan göz kapaklarımın acısını artırdı. Ölümcül kuşların efendisinin nazik olmasını gerçekten bekliyor muydum? ***Dante'nin zarar görmeyeceğine dair bana yemin et.***

Bulanık gölge altın gözlü iki kargaya dönüştü; bir çift göz bana, diğer çift de üç adama ve kendine gelmekte olan spirite dikildi. ***Sana yemin ederim, Fallon Báeinach, prensin yaşayacak.***

Babamın soyadını kullanmasını düzeltme zahmetine girmedim bile. Şu anda bunun pek önemi yoktu.

Yani zarar görmeyecek, diye tekrarladım. ***Senden ya da Lore'dan.***

Yani ikimizden de zarar görmeyecek.

Yemininin yaktığı yerin acısını pazularımda hissetmeyi bekledim ama Antoni'nin derisi benim yeminime nasıl tepki vermemişse benim derim de Morrgot'un yeminine tepki vermedi.

Karga kanı bu tür anlaşmaları etkisiz hâle getiriyor olmalıydı. Bekle... Dante'ye de bir yemin etmişti, değil mi?

Ben daha Morrgot'a tüylerinin altındaki etin anlaşmalarının izini taşıyıp taşımadığını soramadan Dante, "Tavo, bize zaman kazandırmak için gidip ahırı yak," dedi.

"Ahır olmaz!" Göğsüm hızla inip kalkmaya başladı. "Canlıların olduğu hiçbir yer olmaz."

Dante kollarını göğsünde kavuşturdu. "Tamam. Ahır olmaz."

Tavo'nun çenesi gerilmişti. Ve titriyordu. "Ona güvendiğimize inanamıyorum."

"Ona güvenmiyoruz" –Dante başını eğdi, gözleri yıldızsız bir okyanustan daha karanlıktı– "Lore'a güveniyoruz."

Kalbime çelik bir bıçak saplansaydı herhâlde Dante'nin itirafından daha az acıtırdı.

ALTMIŞ YEDİ

"Gabriele, mağarayı havalandır." Dante ceketini çıkararak başını siyah kubbeye doğru çevirdi. Onca yıllık arkadaşlığımızın onun için hâlâ bir anlamı varken bana ödünç verdiği ceketti bu.

Atını yanımdan geçirmek için dilini şaklatan Gabriele gümüş rengi büyü iplikleriyle sarılmış avucunu uzattı. Gümüş iplikler omuzlarının etrafında dalgalanırken kolunu gerdi ve elbisemin ağır kıvrımlarını kaldıracak kadar güçlü bir rüzgâr gönderdi.

"İşte." Dante yanmış gömleğini sırtından çıkarıp kumaşı suyla ıslattı. "Bunu ağzının ve burnunun üzerinde tut."

Kendimi hiçbir zaman gururlu biri olarak görmemiştim ama onun ne gömleğini ne de yardımını istiyordum.

Keşke Tarespagia'ya hiç gelmeseydi.

Keşke onun bu duygusuz yanını hiç görmeseydim.

Zihnim bu kasvetli düşüncelerle çalkalanırken mağaranın girişine doğru ilerledim.

"Fallon!"

Adımın haykırılması, yumruk hâline gelmiş parmaklarımın sihirli bir şekilde açılmasını sağlamadı. Aksine, yumruğumu daha da çok sıkmama neden oldu.

Dante yosunları çiğneyerek peşimden gelirken alçak sesle homurdandı.

Eşikte durup Fae dumanının kükürtlü kokusu var mı anlamak için havayı kokladım. "İçeri girmek güvenli mi?"

Gabriele atının tepesinden bana baktı. "Ben havalandırmaya devam edeceğim."

Morrgot, Dante'nin ıslak gömleğini almam için beni azarlamayınca eşiği geçtim. İçerisi karanlık, hava ağırdı. Açılan burun deliklerim ve gözlerim yansa da boğulmuyordum.

"Lütfen şu lanet gömleğimi alır mısın artık?" Dante onu göğsüme doğru itti.

Uzanıp almadım, bu yüzden Dante elini çektiğinde gömlek yere düştü.

Gömleğin üstünden atlayıp ona döndüm. "Ona ihtiyacım yok."

"Sana ne oldu, Fallon?" Dante kulağıma o kadar yakın konuşuyordu ki sözlerindeki sertliği hissedebiliyordum. "Sen ne zaman bu kadar acımasız oldun?"

Sewell'in kazdığı çukuru görebilmek için gözlerimin karanlığa uyum sağlamasını beklerken, "Islak kumaşı reddetmek ne zamandan beri insanı acımasız yapıyor?" diye karşılık verdim.

"Yardım teklifimi reddetmenden bahsetmiyorum. Yalanlarından ve tavırlarından bahsediyorum. Glace'e gitmeden önce tanıdığım kız tatlı ve sakindi." Kubbeyi gözlerimle tararken onun belli belirsiz bir hareket yaptığını fark ettim. "Döndüğümde bulduğum kız ise hesapçı ve hırçın."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Söyle bana Dante, kimin hayatta kalma şansı daha yüksek? Yumuşak tüyleri olan pembe, yeni doğmuş bir kirpinin mi yoksa dikenleri sertleşmiş yetişkin kirpinin mi?" Demek istediğimi anlattığımı umarak dönüp gözlerimi kıstım, karanlığa baktım ve Morrgot'un kargasının parıltısını görmeye çalıştım.

Parmak eklemlerime dokunan yumuşak tüyler dikkatimi aşağıya vermeme neden oldu. ***Bana tutun. Seni ona götüreceğim.***

Burada olman iyi mi?

Rahatsız edici bir durum ama idare ederim.

Sen ölümsüzsün, bu yüzden bu sorun değildir herhâlde.

Morrgot'un başını ya da pençelerini hissetmeyi umarak parmaklarımı açtım. Onun yerine duman hâlinde parmaklarımın arasından süzüldü ve elimi hayalet bir el gibi sardı.

Bu his... *Odaklan!* diye kendimi azarladım. *Şu anda o masajı yapanın Morrgot olup olmadığını düşünme zamanı değil.*

Çömel.

Çömeldim.

Çukur derin değil.

Rahatlayarak iç geçirdim. En azından kimseden yardım istememe gerek kalmayacaktı.

Şimdi seni bırakmam gerekecek.

Tamam.

Sıcak akıntı gibi parmaklarımın arasından kayıp gitti.

Derin nefes alarak çukurun kenarını buldum, sonra içine girdim. Morrgot'un tahmin ettiği gibi botlarım hemen toprağa çarptı. Çömeldim, parmak uçlarım sert ve soğuk bir şeye değene kadar ellerimi dipte gezdirdim. Karanlığa ve üstündeki ince toprak tabakasına rağmen parıldayan bir şeydi bu.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve pütürlü toprak tabakasını süpürdüm, el yordamıyla karganın başını ve göğsünden çıkan hançeri buldum. Kabzayı kavradığımda başparmağımın altında kıvrımlarla dolu bir yazı kazınmış olduğunu hissettim.

Dirseğimi kaldırdım. Hançer sudan çıkan kürek gibi kayarak karganın bedeninden kurtuldu. Demir karga bir anda karanlığın içinde kayboluverdi. Hançeri botumun içine sokarak kendimi tekrar yukarı kaldırıp dışarı çıktım, gözleri her hareketimi takip eden Dante'nin yanından geçip gittim.

Eşiği geçerken temiz havayı içime çektim ve ciğerlerimi obsidiyen mezarda içime dolan kötü kokudan arındırdım.

"Gabriele, papağanı çukura at ve üzerini ört."

Gabriele yüzünü buruştururken Dante mağaranın girişinde yanıma geldi. Bakışları Morrgot'un üçüncü kargasının diğer

ikisiyle birleştiği yere kaydı; kuşun çevresi ayın önünü tamamen kapatacak kadar genişlemişti.

Bütün olduğunda kim bilir nasıl bir canavar olacaktı... ***Böyle giderse eve dönerken beni sırtında taşıyabileceksin.*** Kendi kendime gülümsedim. Morrgot'un da sanki ona binmem için bana meydan okuyormuş gibi gülümsediğini hissedebiliyordum. ***Luce'yi yukarıdan görmeyi çok isterdim.***

O zaman uçmayı öğrensen iyi olur, Behach Éan.

Homurdanarak karşılık verdim çünkü kanatlanmak ne yazık ki imkânsızdı. Dudaklarımda meydan okuyan bir gülümseme belirdi. ***Eğer bana Biyokiğn'in ne demek olduğunu söylemezsen hiç beklemediğin bir anda sırtına atlarım.***

Dumana dönüşebildiğimi unuttun mu?

Tamam. Üstüne atlamak yok. O zaman kuş arkadaşlarından birinin ona binmeme izin vermesini sağlamam gerekecek.

Morrgot'un göz bebekleri sanki önerim onu bir öncekinden daha fazla öfkelendirmiş gibi iğne deliklerine dönüştü. Kazan aşkına, ne kadar da huysuzdu.

Ayrıca artık daha iriydi. En iyisi onu kızdırmamaktı. Ya da sırtına atlamamak.

Hançer... Bakışları, Gabriele'in papağanın üzerine toprak atarak kapattığı çukura yöneldi.

Bu defa senden öndeyim. Onu botumun içine soktum. Köprüye doğru yürüdüm ve hançeri sapından tutmak için eğildim. Başparmağım sapta kazınmış harfin üzerinde dolaştı; *R*'ydi bu, acaba Regio mu Rossi mi?

Rossi.

Bu harf içine doğduğum aileye olan nefretimi alevlendirdi. Belki de Bannock ismini benimsemeliydim. Yani evlenene kadar, sonra kocamın adını alacaktım.

Regio...

Aniden onunla evlenmek istediğimden o kadar emin olmadığımı fark ettim. Bronwen'in sözleri tam olarak neydi? "*Beş demir kargayı serbest bırakırsan kraliçe olursun.*"

Keşke *istersen* diye eklemiş olsaydı.

Hançerin sapını daha sıkı kavradım, sonra kolumu savurdum ve hançeri aşağıdaki sık ormana doğru fırlattım. Bir süre sık bitki örtüsünü tarayarak orada dikildim, yüreğim Morrgot'un kargaları gibi şişerken mırıldandım: "Grazi, Sewell. Huzur içinde yat."

Arkamı döndüm ve Dante'nin yolumun üstünde olduğunu gördüm.

"Silahı atmamalıydın."

Ona kısılmış gözlerine baktım, sonra yüzümde kışkırtıcı bir gülümseme belirdi. "Obsidiyenin Fae'leri demire ya da taşa dönüştürmediğini düşünürsek onu elimde tutmamın pek bir anlamı yok." Çocukçaydı, biliyordum ama bu gece yaptıkları... sözleri beni derinden yaralamıştı.

Dante'nin dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. "Çok kolay güveniyorsun."

"Farkındayım."

Ahşabın üstünde tıkırdayan nal sesleri duyuldu ve Tavo at sırtında bize doğru gelirken köprü hafifçe sallandı. "Hemen gitmemiz gerekiyor. Xema küçük papağanını aramak için tüm personelini görevlendirmiş."

Avuçlarımı kadife eteğimin üzerinde gezdirdim; üzerinde o kadar çok yosun lekesi vardı ki bir muhafız falan gelirse ormanın zeminine uzanıp tamamen kamufle olabilirdim.

Morrgot iç geçirdi. ***Fallon, sen kamufle olma yeteneğine sahip değilsin.***

Söylediklerine alınmadım çünkü haklıydı. Ben kamufle olamıyor, uyum sağlayamıyordum. Soyadım Rossi olabilirdi ama kulaklarım yuvarlaktı ve Luce dilinde olmayan tuhaf ilk

adım da cabasıydı. Ninem neden annemin beni Fallon olarak vaftiz etmesine izin vermişti, anlamıyordum.

Senin adın karga diline ait. Yağmur damlası demek.

Dudaklarım aralandı. ***Ninem bana Luce dilinde yağmur damlası anlamına gelen Goccolina diye hitap eder hep. Yoksa o da...***

O bilmiyor.

O zaman nasıl...

Furia geldi.

Döndüm ve güzel siyah atımın siyah kubbenin etrafından döndüğünü gördüm. Furia hemen bana doğru koştu, bu arada Dante'ye omuz attı *–canım atım–* ve ancak genişlemiş burun delikleri köprücük kemiğime çarptığında durdu. Başına sarıldım ve burnuna öpücük kondurduktan sonra şaşırtıcı bir çeviklikle üzerine atladım.

"Yılan efsuncusu. At efsuncusu. Karga efsuncusu." Tavo'nun yüzü atının kahverengi kürkü gibi terden parlıyordu. "Senin cazibene karşı koyabilecek bir hayvan var mı?"

"Hayır. Hepsini kontrol ediyorum. Arkanı kollasan iyi edersin." Gözlerinin kısılmasına neden olan tatlı bir gülümsemeyle ekledim. "Ve önünü de."

Gürleyen gökyüzü ve çakan şimşek dikkatimi Tavo'dan gökyüzüne vermeme neden oldu. Yıldızları örten bulutlar bardaktan boşanırcasına yağmur bırakmaya başlarken rüzgâr da saçlarımı savurdu. Yağmur ormanı ıslatıp tenimi kamçılıyordu, karanlık öyle bulanık hâle geldi ki Furia'nın kulaklarının ötesini zorlukla görebiliyordum artık.

Fırtına için üzgünüm, Behach Éan ama atlı grubunuzu gizleyecek ve izlerinizi silecek.

Şaşkınlık içinde nefesimi tutup gözlerimi kısarak etrafıma baktım. ***Fırtına mı yaratabiliyorsun sen?***

Bu benim en yeni... yeteneklerime ne diyordun sen? Parti numarası mı?

Bir el kollarımın altından kıvrılarak eyerimi kavrayınca şaşkınlığım dudaklarımda beliren gülümsemeye dönüştü. Arkama atlayan Dante'ye bakarak suyla ıslanmış kirpiklerimi kırpıştırdım.

"Gaston, Rossi'lerin evinde benim gözüm kulağım olacaksın. Mağarayı ziyaret ederlerse ve karganın kazılıp çıkarıldığını fark ederlerse bana haber ver. Gabriele, Tavo, güneye gidiyoruz."

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmura rağmen Tavo'nun şakağının seğirdiğini gördüm. "Güneye mi?"

Dante arkadaşının çatılmış kaşlarını görmezden gelerek sıktığı dişlerinin arasından, "Kalyona," diye haykırdı. Dizginleri ellerimden almak için kollarını arkamdan uzattı. "Bırak ben süreyim."

"Eğer sürmek istiyorsan kendi atının üstüne çık."

Göğsünü sırtıma dayadı. "Yapma, Fallon. Benimle didişmeyi bırak. Tarespagia'dan canlı çıkmak için tek şansın benim, ayrıca ben senin tarafındayım."

Topuklarını Furia'nın böğrüne vurmuş olmalıydı çünkü aygırım havai fişek gibi fırladı, kubbenin yanından geçip patikaya çıktı. Gabriele'in ve Tavo'nun atları dörtnala arkamızdan geliyordu, Dante'nin atı Gabriele'inkine bağlıydı.

"O riski almayacağım, Corvo." Dante'nin homurtusu kulak zarımı titretti.

"Ne riski?"

"Senin ve kanatlı arkadaşının biz olmadan gitme riskini."

Bedenlerimizin arasına biraz mesafe koymaya çalıştım ama Furia'nın hızı, oturduğumuz yerin darlığı ve yağmurdan kayganlaşmış tenimiz yüzünden bunu başarmak imkânsızdı. "Yani tacı başına yerleştirene kadar beni rehin mi tutacaksın?"

"Kesinlikle." Âdemelmasının oynadığını hissettim.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Morrgot'a güvenmemesini anlıyordum ama bana da mı güvenmiyordu?

Yağmurdan sırılsıklam olmuş korulukta bacaklarıma sürtünen parlak, kalp şeklinde yapraklarla kaplı dalların çerçevelediği kıvrımlı patikada ilerlerken Dante, "Endişe verici derecede yetenekli bir yalancısın, Fallon," diye kulağıma fısıldadı.

Pantolonumu özlememe rağmen elbisemin uzun ve kalın olmasından memnundum. Buradaki bitkiler zehirli olmayabilirdi ama riske girmemek en iyisiydi. "Şimdi beni hangi yalanla suçluyorsun peki?"

"Bir bakalım... Dağa tırmanırken sular altında kalmış nehir yatağını ya da karganın türünün kale dediği o güzel yuvayı fark etmedin. Tarespagia'ya bir ziyaret için geldin. Tek ilgilendiğin Isolacuori ve kardeşimin ganimet odasında hapsedilmiş karga olduğu hâlde benimle yattın. Devam edeyim mi?"

Başımı boynumun izin verdiği ölçüde geriye çevirip gözlerimi sağanak yağmurdan korumak için kapattım. "Sana deli olduğum için seninle yattım, Dante, kraliyet adasına giriş biletim olduğun için değil."

Geçmiş zaman kullandığımı fark etmiştim. O da fark etmiş miydi?

Korudan çıktık ama Rossi arazisinin kapılarına ulaşmamız on beş dakika daha sürdü. Dante kapıları koruyan Fae'lere geçmemize izin vermelerini emretti ve onlar da bu emre uydular çünkü Dante kralın kardeşiydi.

Atlarımız, toynakları kaygan kum taşını döverken geniş caddelerde okyanustan ve safkan bölgesinden uzağa doğru koşuyordu. Daha biz kontrol noktasına varmadan kapılar ardına kadar açıldı.

Daha önce geçmemize izin veren muhafızı geride bıraktıktan sonra Dante ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Eğer beni biraz olsun önemseseydin, Fallon, arkamdan iş çevirip en büyük Fae katilini hayata döndürmezdin."

"O Fae katili sana bir taht getirecek."

Dante burnunu nemli yanağıma sürttü ve tüylerim diken diken olsa da bunun nedeni ihtiras değildi. "Ağabeyim ölene kadar nefesimi tutacağım."

"Ölene kadar mı?" diye kekeledim. "Morrgot onu Shabbe kıyılarına götüreceğini ve Marco'yla *onların* ilgileneceğini söylemişti."

"Ağabeyimden nefret ediyor olabilirim, Fallon fakat ona sadistçe bir ölüm yerine onurlu bir ölüm bahşedecek kadar merhametliyim."

Merhametli mi? Bu itiraf karşısında o kadar şaşırdım ki dudaklarım aralandı ama ağzıma dolan yağmur yüzünden ağzımı tekrar kapattım. Dante'nin ağabeyinin hayatına son vermeye hazır olduğuna inanamıyordum. Bundan bu kadar soğukkanlılıkla bahsetmesine de.

"Bu iş bittiğinde sadakatin kime olacak?" diye mırıldandı.

"Sana. Her zaman sana sadıktım zaten." Morrgot ona, yan yana dururken aynı taçları taktığımız görüyü göstermemiş miydi? "Bunu bana nasıl sorarsın?"

"Çünkü o kargaya *Majesteleri* dedin. Bu da senin sadakatini sorgulamama neden oluyor."

"Sen neden bahsediyorsun? Ona ne zaman Majesteleri demişim?"

"Sence Mórrgaht ne demek?"

"Bu... onun adı bu!"

Dante güldü, bana güldüğü için sesi kulağıma iğrenç geldi. "Fallon, o corvonun adı Lorcan. Lorcan Ríhbiadh."

"Lorcan mı?" diye kekeledim, yıkık dökük evlerin ve kırık dökük insanların yanından geçerken. "Ama... ben..."

"Gökyüzü Kralı olarak da anılır. Yakın çevresiyse ona Lore der."

ALTMIŞ SEKİZ

Kaşlarımı çattım. "Kargaya efendisinin adını mı vermişler yani? Bu epey kafa karıştırıcı olmalı."

"Efendisi mi?" Bu kez sesi şaşkın çıkan Dante'ydi.

"Lore. Beş karganın efendisi."

"Kargalar hakkında hiçbir şey bilmiyor musun sen?"

Babamın onlardan biri olduğunu biliyordum. Artık bir kralları olduğunu da biliyorum, üstelik ona Majesteleri deyip duruyordum.

Morr... yani Lorcan'ın araya girmesini umarak çelik grisi gökyüzüne baktım. ***Sana böyle hitap etmeme nasıl izin verirsin? Egonun okşanmasına mı ihtiyacın vardı? Bu yüzden mi beni düzeltmedin?*** Kendimi kandırılmış hissediyordum ve bunu ilk kez yaşamıyordum.

Seni yanıltmaya çalışmıyordum, Fallon.

O zaman neden? Neden gerçek kimliğini Dante'den öğrenmek zorunda kaldım?

Adımı yüksek sesle söyleme diye ki bunu birçok defa yaptın. Mórrgaht kelimesini çok az kişi duymuştur ama herkes Lore ismine aşinadır.

Bana gerçeği söyleseydin, açıklasaydın... Tanrılar, kendimi çok aptal hissediyorum.

Hiç de öyle değilsin.

Avuçlarımı kulaklarıma bastırdım. "Dur. Sus artık!"

"Sana başka yalanlar mı söylüyor?" Dante'nin sorusu açılmış parmaklarımın arasından kayıp gitti.

İçimde kabaran öfke dalgası yüzünden boğazım düğümlenmişti. Ellerimi yavaşça indirdim. "Anlat bana. Lorcan Ríhbiadh ve kargaları hakkında bildiğin her şeyi anlat."

Hikâyemizin Fae versiyonunu anlatacağının farkındasın, değil mi?

Fae versiyonunu sahte versiyona tercih ederim.

Fallon...

Sus.

Dante beni eyere hapsetmemiş olsaydı attan atlar ve öfkem yatışana kadar Selvati'nin sırılsıklam kumlarını arşınlardım.

"Bir zamanlar Luce hâlâ savaşan kabileler arasında bölünmüş hâldeyken dağ kabilelerinden biri diğerlerinden daha güçlü olmak için bir Shabbe iblisiyle anlaşma yapmış. Öldürülemez olmak için."

Morrgot –yani Lore– kaşlarını çattı. ***Öyle olma...***

Sus.

Dante'nin uzun saç örgüleri at sürerken şıngırdıyor, altın boncuklar birbirine çarpıyordu. "İblis bir karşılık talep etmiş ve Lore kabilesinin çoğunun istememesine rağmen bir bedel ödemiş. Hem de çok büyük bir bedel."

"Parayla mı?"

"Hayır Fallon, daha değerli bir şeyle. İnsanlığıyla ödemiş. Halkının insanlığıyla."

Kaşlarımı çattım. "Anlamıyorum."

"İnsan olmaktan vazgeçmişler. İnsan olmaktan vazgeçmiş ve canavar olmayı kabul etmişler; taşa ya da demire dönüştürülebilen ama öldürülemeyen, silah gibi gagaları ve pençeleri olan devasa kuşlar."

"Yani Lore bir zamanlar insan mıymış?"

Dante Furia'nın dizginlerini çekerek aygırı güneye doğru çevirdi. "Lore hâlâ bir insan. İstediği zaman iğrenç bir kargaya ya da safkan Fae'leri boğabilecek zehirli dumana dönüşebilen biri."

Tenim karıncalandı. "Peki ya efendisi? O da... şekil değiştirebiliyor mu?"

Dante'nin şakağıma dayalı dudağının kıvrıldığını hissettim, saflığımdan zevk alıyor olması hiç hoşuma gitmemişti. "Gökyüzü Kralı kimseye hesap vermez, Fallon. Onun bir efendisi yoktur."

Lore'un ışıl ışıl altın gözleri gözümün önünde canlandı. Morrgot'unkilere ne kadar benzediklerini düşündüğümü hatırladım. Ah, şu işe bak. Benzemiyorlardı, onlar aynı gözlerdi! Önünde çırılçıplak dolaştığım gözler.

Utanç duygumun yerini öfke aldı. ***Sen erkek misin?***

Erkek olduğumu senden hiç saklamadım, Fallon.

Hayır, sadece iki bacaklı bir erkek olduğun gerçeğini sakladın! Öfkeden kuduruyordum. ***Bu sana göre komik olabilir ama bana göre hiç değil. Bu ne cüret, Lore?*** Sinir krizi geçirmek üzereydim. ***Bu ne cüret?***

Bunu komik falan bulmuyorum, Behach Éan. Sesi yumuşamıştı ama bu beni yumuşatmadı.

"Karga dilini anlıyor musun, Dante?"

"Onların lehçesine aşinayım. Neden?"

"*Biyokiğn* ne demek?"

Dante kelimeyi iki heceye bölerek tekrarladı: biyok ve iğn. "Aptal kuş demek. Neden?"

Aptal kuş mu? Bana böyle mi hitap ediyordu yani? *Aptal*? Bana kaba bir lakap taktığından şüphelenmiş olsam da buna hazırlıksız yakalanmıştım, öfkemin yerini incinmişlik duygusu aldı.

Behach aptal demek değildir, Fallon; küçük demektir. Eğer olur da kullanmak istersen aptal kelimesinin karşılığı bilbh'dir.

Sana neden inanayım ki?

Bana yardım eden kıza neden aptal diyeyim?

Çünkü ben bütün tatlı yalanları Fae'lerin şarapları yuttuğu gibi yutarım.

Fallon, Mórrigan üzerine yemin ederim ki Dante'nin çevirisi yanlış.

Bahsettiği şu Morrigan'ın kim olduğunu bilmiyordum ama bir karga tanrısı olduğunu tahmin ettim, yoksa yemin ederken onun adını anmazdı. Dakikalarca azı dişlerimi sıktıktan sonra sordum: ***Neden Küçük Kuş?***

Çünkü sen busun.

Ben ne spirit boyundayım ne de kuş.

Küçük derken genç demek istedim. Ve genetik olarak bir gün kuşa dönüşmeyi başarabileceksin.

Biçim değiştirme, derimin yerine tüylerimin olması, kanatlarımın çıkması ve uçma fikri şiddetli duygularımın törpülenmesine neden oldu. Hâlâ kızgındım ama aynı zamanda şaşkındım da. ***Ya şekil değiştirmek istemezsem?***

O zaman değiştirmezsin ama henüz uçmanın özgürlüğünü arzulamayan bir kargayla hiç tanışmadım.

Yağmurla ıslanmış ıssız insan topraklarında, sonsuza kadar uzanıyor gibi görünen kum düzlemleri boyunca ileride yeşil bir nokta olarak görünen ormana doğru giderken bunu düşündüm. Palmiyelerin ve diğer tropik bitkilerin gölgesine girdiğimizde fırtına dursa da hâlâ rutubetli olan hava saçlarımla elbisemin kurumasını engelledi.

Kendilerini kamufle edecek kadar hızlı olmayan egzotik yaratıklardan başka hiçbir canlıya rastlamadan dakikalarca, saatlerce yol aldık. Yolculuğun rahatlatıcı olduğunu söyleyemezdim –hiç değildi– ama edindiğim yeni bilgileri sindirmek için bana zaman kazandırmıştı.

Zihnim öyle karışıktı ki yanından geçtiğimiz bambu filizlerinden örülmüş evi az kalsın kaçırıyordum. Fakat sonra bu tarz başka evlerin de yanından geçtik. Selvati'dekilerin aksine yapılar büyük ve parlaktı; pencere camları, sazdan çatıları ve yanlarında ekili arazileri vardı.

"Burası hâlâ Selvati mi?"

"Hayır. Tarescogli. Tarelexo'nun batıdaki karşılığı."

"Hiç duymadım."

"Çünkü haritalarımıza eklenmemiş yeni bir yerleşim yeri. Aslında adı bile resmî değil ama kayalıkların üzerinde yer aldığı için insanlar oraya Tarescogli diyor."

"Kayalıklar Diyarı. Çok güzelmiş."

"Tarelexo'dan sıkılırsan buraya taşınabilirsin."

Dante'nin sözleri kulaklarımdan kalbime ulaşıp beni bir kez daha incitti. Marco ya da Tavo'dan böyle bir yorum beklesem de Dante'nin kendim gibi yuvarlak kulaklı ama kanında büyü olan insanlarla dolu bir yerde kalmamı önermesini beklemiyordum.

ALTMIŞ DOKUZ

Bronwen'in zihnimde çınlayan kehaneti bana yerleşeceğim tek yerin kraliyet adası olacağını hatırlattı. "Belki de Tarespagia'da bir malikâneyi tercih ederim." Etmezdim. Sadece Dante'nin tepkisini görmek istiyordum.

Yavaşça, uzun uzun nefes verdi. "Tarespagia'da kimse sana arazi satmaz. Bu yasadışı olur. Pahalı olmasından bahsetmiyorum bile."

"Kral olduğunda bunu yasal hâle getirebilirsin."

"Ben ihtilal yapacağım. Hükümdarlığıma gerçekten böyle mi başlamamı istiyorsun?"

"Elbette ayaklanmanı istemiyorum ama Luce'de değiştirilmesi gereken çok şey var. İnsanların daha iyi koşullarda yaşamaları gerek, ayrıca yarı-kanlılar da safkanlar kadar sık büyü kullanma hakkına sahip olmalı."

"Katılıyorum."

"Ve yılanların avlanmasına da son verilmesi gerekiyor."

Önerime yanıtı sessizlik oldu.

Eyerin üzerinde arkama döndüm. "Beni duydun mu?"

"Seni duydum ama bize saldırdıkları sürece..."

"Onlara saldırmayı bırakırsak onlar da bize saldırmayı bırakırlar."

"Hepimiz Shabbe'li değiliz."

"Ben Shabbe'li değilim, Dante."

"Yılanlarla konuşabiliyorsun. Kazan aşkına, bunu inkâr etmeyi bırak artık!"

Ses tonu dişlerimi gıcırdatmama neden oldu. "Son kez söylüyorum, yılanlarla konuşamıyorum ama onlarla aramda bir bağ olduğunu hissediyorum, tıpkı çoğu hayvanla olduğunu hissettiğim gibi."

Çünkü sen kargasın, Fallon. Hayvanlar kanımızdan bizim ne olduğumuzun kokusunu alır.

Minimus'un yarama verdiği tepkiyi hatırlayınca gözlerim irileşti. Morrgot da...

Adını asla doğru söyleyemeyecektim galiba. *Lorcan. Lorcan. Lorcan.* Bu kelimeyi tekrar tekrar söyleyerek zihnime kazıyıp diğerini uzaklaştırmaya çalıştım.

Lorcan sonunda bir gizemi çözmüştü. Bana babamın kim olduğunu gösterdiği anda bunu nasıl olup da anlayamadığımı bilemiyordum. Köklerimle henüz yüzleşmediğim için miydi?

Henüz bunu kabul etmiş değildim elbette.

"Shabbe'li olmadığını nereden biliyorsun?" Dante'nin sert sesi başımın yan tarafını tırmaladı. "Babanla mı tanıştın? Bu da sakladığın başka bir sır mı?"

Öfkelenmeme rağmen Dante'nin hâlâ şokta olması gerektiğini kendime hatırlattım. "Shabbe'li olmadığımı biliyorum çünkü Lorcan..."

"Baban." Dante'nin kolları tiksintiden gevşedi. "Bu yüzden seni böyle koruyor."

"Ne? Hayır. Ben bir karganın kızıyım ama" –gökyüzünü işaret ettim– "onun değil. Lorcan sadece onu kurtarabilecek tek kişi ben olduğum için beni koruyor."

"Tek kişi, ha?" dedi Tavo, sonra aniden yüzü öyle bir acıyla buruştu ki Lorcan'ın demir pençelerini vücudunun yumuşak bir bölgesine yerleştirdiğini sandım. "Onu öldürmeyi planlamıyordum, seni lanet olası psikopat."

Gabriele de bana bakıyordu ama konuşmayacak kadar sağduyuluydu. Ya da terbiyeli.

"Bir karga..." diye mırıldandı Dante, gözleri hafifçe parlayarak.

Ellerini gevşettiği için, "Bulaşıcı değil," diye mırıldandım.

Yüzüme baktı, gözlerinde sert ve temkinli bir şey vardı. Eninde sonunda bunu anlayacaktı ama benim canım o zamana kadar yanmaya devam edecekti.

"Ben hâlâ benim." Sessizlik havadaki rutubet kadar yoğun ve yapışkan bir hâl aldı. *Of.* Ona söylememeliydim.

Olduğun kişiden asla utanma, Fallon.

Utanmıyorum, diye homurdandım. ***Ve kafamın içinden çık. Seni burada istemiyorum!***

Evler arasındaki mesafe daralırken Dante, "Şekil değiştirdiğini nasıl bu kadar uzun süre sakladın?" diye sordu.

Bu sorudan ziyade suçlama gibiydi. "Saklamadım. Şekil değiştiremiyorum, tıpkı Fae büyüsünü de kontrol edemediğim gibi."

"Peki neden?"

Yaladığım dudaklarımda denizin tuzunun ve yeteneğim olmadığı için duyduğum hayal kırıklığının tadını aldım. "Büyüm daha ben anne rahmindeyken bağlanmış."

"Yani obsidiyene dönüşmüyorsun..." Bunu neredeyse hayretle söylese de biraz sonra sesinde hayretin izi bile kalmadı. "Sen doğduğunda kargalar artık yoktu, o hâlde büyünü kim bağlamış?"

Dante bana karşı zaten fazlasıyla temkinli yaklaştığı için Shabbe'lilerin bu işin içinde olduğunu söylememeye karar verdim. "Dediğim gibi ben doğmadan ve onlar da lanetlenmeden önce bağlamışlar."

"Bu bana Shabbe büyüsü gibi geldi." Gabriele gökyüzüne baktı. "O zamanlar koruma kalkanları zayıftı. İçlerinden biri içeri sızmış olabilir."

"Büyümü bağlamak için mi? Bana sorarsan bu hem zamanlarını hem de yeteneklerini boşa harcamak olurdu." Göğsüm huzursuzlukla dolarken alaycı bir gülümsemeyle baktım.

"Eğer bu hayvanların yaşayanlar diyarına dönmek için tek anahtarı sensen pek öyle sayılmaz." Tavo sanki düştüğü için hâlâ ağrıyormuş gibi başının arkasını ovuşturdu. "Sen araya girmeseydin o Fae katilleri bir beş yüzyıl daha ortaya çıkmazdı."

"Araya girmeseydim Marco tahtı elinde tutmak için Dante'yi öldürecekti, tıpkı kendi babasını öldürdüğü gibi!"

Sözlerim çevremdekilerin üzerine büyük bir sessizlik çökmesine neden oldu.

Atlar bile durgunlaşarak karanlık yolun ortasında durdular.

"Bunu sana akbabaların kralı mı söyledi?" dedi Tavo en sonunda. "Çünkü asıl hikâye..."

Lore ona *gerçek hikâyeyi* gösteriyor olmalıydı çünkü Fae'in gözleri bulanıklaştı. Dante'nin ve Gabriele'in de.

"Madalyonun iki yüzü vardır, Corvo." Tavo'nun homurtusu atının kulaklarını ileri geri oynatmasına neden oldu.

"Eğer az önce bize gösterdiği şey doğruysa..." Ağaçların arasından süzülen ay ışığı Gabriele'e vurarak solgun yüzünü ortaya çıkardı. "Eğer Marco..."

Tavo elini havaya kaldırdı. "Marco düşüncesiz olabilir ama kendi babasının kafasını kesseydi, bu bilinirdi."

"Öyle mi?" Dante'nin göz bebekleri büyümüş, gözlerinin mavisi görünmez olmuştu. "Lazarus bir keresinde bana..." Sözleri alçaktı. Çok alçak. "Babamın kargalarla barış yapmak istediğini söylemişti." Dudaklarını yaladı. "Dahası, Marco babamız için geleneksel bir Fae cenaze töreni yapılmasına izin vermemişti. Bunun yerine ağabeyim babamızın cesedini Rax'ta, öldüğü yerde ateşe vermişti."

Gabriele öyle hızlı nefes aldı ki yüzünü çevreleyen sarı saçlar titreşti. "Çünkü bir şifacı ölümcül yaraya neyin sebep olduğunu anlayabilirdi."

"Siktir." Tavo ilk kez kaşlarını çatmıştı. "Kendi babası. *Senin* baban."

Eyerde iki büklüm oldum. "Üzgünüm, Dante."

Üzüntümün samimi olduğunu anladığını göstermek için başıyla onayladı. "Geceyi geçirecek bir yer bulalım. Kayalıklara giden yollar ışık olmadan seyahat edemeyeceğimiz kadar tehlikeli."

Furia kimsenin onu dürtmesine gerek kalmadan tekrar yola koyuldu. İki sokak aşağıda, geç saate rağmen ışığı yanan iki katlı bir yapıya rastladık. Kapının üzerine deniz kabuklarıyla MARE HANI yazılmıştı. Okyanus hanı şu anda bana dinlenme yeri olarak cennet gibi geliyordu.

Dante dizginleri bıraktı. "Gabriele, Fallon'ın inmesine yardım et."

"Yardıma ihtiyacım yok."

Tavo kısrağından atladı. "Attan uçarak inmeyi mi planlıyorsun yoksa?"

Ona ters ters baktıktan sonra bacağımı Furia'nın boynunun üstünden geçirip bir kadife yığını olarak yere indim.

Tavo sırıttı.

Tanrılar aşkına, ondan gerçekten nefret ediyordum.

Gabriele'in bakışları gökyüzündeydi. "Bizi buraya kadar takip mi etti?"

"Sence?" Dante başıyla kapıya yapıştırılmış deniz kabuklarının olduğu tarafı işaret etti, oradaki kara duman üç parçaya ayrıldı.

Lorcan'la konuşmayalı saatler olmuştu ve öfkem hâlâ azalmamış olsa da bir şey beni soğukkanlılığımı koruyamayacak kadar rahatsız ediyordu. ***Yani sen bir erkeğe dönüşebiliyorsun, değil mi?***

Dönüşebiliyorum.

Dün gece omurgamda hissettiğim elleri düşündüm. ***Peki dönüştün mü? Bir adama dönüştün mü?***

Bedenimin maddeleşebilmesi için beş kargama da ihtiyacım var.

Elimde olmadan yüzümü buruşturdum. ***Yani için falan mı görünüyor?***

Aramızdaki zihinsel bağdan bir kıkırdama geldi. ***İçim görünmüyor. Başta gölge halindeyken her karga ile daha da katılaşıyor, vücut buluyorum.***

"Sana söylediklerini bizimle de paylaşmak ister misin?" diye sordu Dante.

Senin de benim zihnime seslenebildiğin gerçeği sırrımız olarak kalsın, tamam mı?

Dante ve arkadaşları artık ekibin bir parçası olduğuna göre bunu neden kendime saklamam gerektiğini merak ederek dudağımı ısırdım ama Morr... Lore'un iyi bir nedeni vardı herhâlde.

Morrlore mu? Kulağa hoş geliyor.

Buna alışma. Majesteleri kısmını unutmaya çalışıyorum ama kötü alışkanlıklar için ne derler bilirsin.

Aydınlat beni. Ne derler?

Suya atılan parşömen gibidir... batması biraz zaman alır.

"Muhtemelen bize karşı komplo kuruyorlardır." Tavo Furia'yı yalağa götürmeye çalıştı ama aygırım Fae askerinin götürdüğü yere gitmeyi reddetti.

"Bence bu gece kesinlikle tek gözün açık uyu." Hayvanın ipini ondan aldım.

Şakam kehribar rengi gözlerinin irileşmesine neden oldu.

Dante alçak sesle yavaş yavaş konuşarak, "Eğer bana bir şey olursa o karga yeryüzünde asla yürüyemez," dedi.

Kaşlarımı çatarak Dante'ye baktım. Bana Lorcan'ın kargalarını canlandırmayı bırakmamı emredeceğini mi ima ediyordu?

Emretmek değil. Lorcan'ın derinden gelen sesi zihnimi kadife eldivenli bir parmak gibi okşadı.

Beni hapse mi atacak? Karga cevap vermeyince botlarının tabanlarını paspasa silen Dante'ye baktım. "Beni nasıl durduracaksın, Dante?"

Gözlerini yerdeki kıllı dikdörtgenden ayırmıyordu. "Bir yeminin yeterli olacağını umuyorum."

Yeminlerin tenime işlemediğinden bahsetmek yerine, "*Umuyor* musun?" diye sordum.

İç geçirdi. "Fal, bana bunu söyletme. Bu seni daha da kızdıracak ve zaten berbat bir ruh hâlindesin."

Gözlerim irileşti ve ağzım açık kaldı. Yani diyordu ki?.. "Beni öldürecek misin?"

"Yapmamayı tercih ederim ama krallığım..."

Onu susturmak için elimi kaldırdım.

Dante beni öldürecekti.

Beni öldürecekti.

Öfkem kargadan periye, sonra tüm bunları başlatan kargaya, sonra da hayatımı sona erdirmeyi düşünüyorsa demek ki beni yeterince sevmeyen periye yöneldi.

Dante çizmelerini cilalamaya devam ediyordu, oysa asıl cilalanması gereken şey buz gibi olan kalbiydi çünkü ışıltısını artık tamamen kaybetmişti.

Keyfim iyice kaçmış hâlde Furia'yı hanın kenarındaki su yalağına bağladım, sonra parmağımı köprücük kemiğimin üzerinde gezdirdim, kahverengi çamurla kaplanmıştı. Şu anda kimsenin hakkımda ne düşündüğünü pek umursamadığımdan ellerimi nemli saçlarıma atıp çamuru silkeledim.

"Hikâyemiz nedir?" Gabriele'in eli henüz çevirmediği kapı kolunun üzerinde duruyordu.

Dante önce ıslak ceketinin kollarını, sonra da pantolonunu sıktı. "Atla eve gidiyoruz."

Tavo başını bana doğru eğdi. "Peki ya kaçırdığımız kız? Onunla birlikte görünmemiz mantıklı mı?"

Dante'nin bana bakan gözleri mermer gibi sertti; benimkiler daha da sertti. "Marco ona göz kulak olmamı istedi, bu yüzden birlikte görülmemiz hepimizin yararına olur."

"Planlarınız nedir bilmiyorum" –Tavo arkadaşlarını iterek yanlarından geçti– "ama bu paspasın üzerinde kök saldım. Yemek, banyo ve kadın istiyorum. Buralarda kızların çok daha güzel olduğunu duydum. Daha egzotiklermiş." Kapıyı omuzlayıp açmadan önce kaşlarını birkaç kez kaldırıp indirdi.

Dışarı sızan koku normalde boş midemin yemek için haykırmasına neden olurdu ama içim öyle düğüm düğümdü ki ses çıkaracak hâli bile yoktu.

Barbar arkadaşının aksine Gabriele kapıyı Dante için tuttu, o da öndeki üç basamağı tırmandı, sonra alçak kapıdan geçmek için eğilirken omzunun üzerinden bana baktı. "Gel, Fallon."

Bu adamın uzağında olmaktan daha çok istediğim bir yer yoktu. "Hazır olduğumda geleceğim."

İç geçirdi. "Seni öldürmeyeceğim. Çıkarlarımız aynı."

Ama öyle olmasaydı... Tanrım, Lorcan'dan nefret ettiğimi sanıyordum ama bu Dante'ye karşı hissettiklerimin yanında sönük kalıyordu.

Onu önce ben öldürürdüm, Behach Éan.

Homurdandım. Tabii ki öldürürdü. Değerli kargaları için her şeyi yapardı. Canımı yakan hayal kırıklığımın ağırlığıyla gözlerimi kapadım.

Onlardan biri olduğunu unutuyorsun, Fallon. Sen benim değerli kargalarımdan birisin.

Ben sadece senin işine yaradığım için değerliyim, Lorcan Ribiyav.

İşte ben de tam olarak buydum. Kullanışlı bir araç. Bir piyon. Bu adamlar tarafından kullanılıp atılacak bir şey.

İkisi de bana ihtiyaç duyan Gökyüzü Kralı ve Yeryüzü Prensi'ne baktım, Bronwen'in kehaneti kafamın içinde gümbürdüyordu: Beş demir kargayı serbest bırakırsan kraliçe olacaksın.

Bronwen Dante'nin kraliçesi olacağımdan hiç bahsetmemişti, sadece Luce'nin benim olacağını söylemişti.

Öfkemin yerini şaşkınlık aldı. Şaşkınlık ve kafa karışıklığı. Lorcan beni Isolacuori tahtına oturtacaktı. Yumruklarımı sıkarak başımı iki yana salladım. Ne harika bir kukla olurdu benden.

Öyle değil...

Onu susturmak için elimi kaldırdım. Ne daha fazla tatlı yalan ne de çirkin gerçek duymak istiyordum. Bu gece değil. Hatta hiç. ***Bunlar bittikten sonra, Lorcan, seni ve kargalarını geri getirdikten sonra Luce'yi ve siz iki aptalı terk edeceğim. Birbirinizi öldürebilirsiniz, umurumda bile değil.***

Kararlılık gözlerimin kurumasını sağlamıştı; Lorcan'ın altından ve Dante'nin yanından geçip gittim.

YETMİŞ

Gelişimiz ağızların ve gözlerin ardına kadar açılmasına neden oldu.

Islak kum sırılsıklam elbisemin ihtişamını azaltıyor olsa da yine de spirit balosundaki bir Fae gibi göze çarpıyordum. Neyse ki askerî kıyafetler içindeki üç erkek benden daha dikkat çekiciydi.

Sıcaklık bedenimi sarar, cildimi ürpertir ve eklemlerimi gevşetirken titredim. Dışarının ne kadar soğuk olduğunu fark etmemiştim bile. Ateş gerçekten olağanüstü bir elementti. Küçük, sade işletmeyi incelerken burayı *Şişe Dibi*'yle karşılaştırdım.

Burada sandalye yerine sadece banklar vardı, bar tezgâhının arkasında ancak iki kadının sığacağı kadar yer vardı ve masaların hepsi ortaktı. Yine de çıplak memeli fahişeler vardı. Saçları omuzlarına kadar inen genç erkek ve kadınlar kucaklara oturuyor, parmak uçlarını, dişlerini ve göğüs dekoltelerini kullanarak müşterilere içecek ve yiyecek sunuyorlardı. Hiçbirinin kulakları sivri değildi ama aynı zamanda hiçbirinin kafa derisi de tıraşlı değildi.

Müşteriler arasında üç çift sivri kulak saydım ve buna birlikte geldiğim erkekler dâhil değildi.

İçerisi sessizdi. Kıkırdayan fahişelerin ağızları bile büyük ocaktaki ateşin üzerinde tüten balıklar gibi açılmıştı.

"Tanrılar aşkına, bu..." İçlerinden biri öyle aniden ayağa kalktı ki müşterisinin yalaması için köprücük kemiğine sürdüğü yiyecek yere düştü. "Princci Dante." Kadın reverans yaparken

kahverengi bir sos topağı göğüslerinin arasındaki yarıktan aşağı yuvarlandı.

"Oturun lütfen." Dante elini salladı. "Selamlaşmaya hiç gerek yok."

Parlak yeşil gözlü, sıcaktan ve çalışmaktan yanakları morarmış bir kadın ufak bar tezgâhının arkasından çıktı. "Altezza, bu ne sürpriz. Hoş geldiniz." Elinde olmadan başını eğdi. "Size ve grubunuza ne verebiliriz?"

"Atlarımız için saman ve bir bakıcı. Bizim için de yemek, yatacak yer ve banyo."

"Elbette efendim. Onlara göz kulak olması için adamlarımdan birini göndereceğim." Islık çaldı ve mutfak olduğunu tahmin ettiğim yerden yamalı mavi tulum giymiş genç bir oğlan çıktı. "Orian, misafirlerimizin atlarına bak."

Tavo dudağını kaldırarak onu süzdü. "Bu pek iri cüsseli değilmiş. Hırsızları savuşturacak kadar büyük olduğundan emin misin?"

Kadın onu korumak ister gibi yavrusunun boynuna sarıldı. "Krallığın bu kısmında hırsız yoktur, Sinyor."

Tavo'dan iki baş kısa olmasına rağmen öyle vakur bir duruşu vardı ki ona hayran kaldım.

Tavo, "Şanslısınız," diye mırıldandı. "Tareluce'nin bizim tarafı hırsızlarla dolu." Bunu söylerken doğruca bana bakmıştı.

Gözlerimi kıstım. Beni tam olarak ne çalmakla suçluyordu acaba? Kargaları mı? Biri kendine ait olmayan bir şeyi elinde tutuyorsa onu çalmış sayılmazdın ki. "Onlar sadece hayatta kalmaya çalışan ölümlüler, Tavo."

Dante muhtemelen gerginliği azaltmak için, "Peki ya yataklar ve banyolar ne olacak?" diye sordu.

"Üç odamız var. Sizce bu yeterli olur mu? Yoksa..."

"İşimizi görür." Dante ağır kolunu omzuma sardı ve beni kendine doğru çekti. Geçmiştekinin aksine bedenim bir günlük ceset gibi kaskatı kesildi.

Küçük oğlan atlarımızın yanına gitti ve işletmenin hanımı koşuşturup oturanları banklardan ittirerek masanın ucunu temizlemeye başlarken hiçbir şey söylemedim. Yine de oturduktan sonra ağzımı Dante'nin küpelerle dolu sivri kulağına götürdüm. "O odalardan biri benim olacak. *Sadece* benim."

"Gözlem altında olmalısın." Servis yapan bir kızın dördümüzün arasına bıraktığı kumaş sepetten bir dilim ekmek aldı.

Hiç iştahım olmamasına rağmen ben de bir parça ekmek aldım ve sanki bir elmaymış gibi ısırdım. "Düşmanını ve tacını alıp kaçacağımdan mı korkuyorsun?" Ona fazla tatlı bir gülümsemeyle baktım.

Birden öyle kasıldı ki gövdesini bana doğru kaydırırken kemikleri gıcırdadı.

Sahte gülümsemeyi ve tavrı bir kenara bırakıp epey lezzetli olan ve en azından içimdeki boşluklardan birini dolduran ekmeğe odaklandım. "Şanslısın ki Luce tacıyla ilgilenmiyorum."

Prens ve karganın açtığı boşluklardan bir diğerini doldurmak için sevdiğim şeyleri, bu iş bittiğinde geri alacağım şeyleri düşündüm: Phoebus'un yumuşacık kalbini, Sybille'in bulaşıcı kahkahasını, ninemin sarsılmaz şefkatini, annemin alev alev saçlarını, eski kitapların hışırtısını, böğürtlenlerin tatlı ekşiliğini, fırtınaların öfkesini, gökkuşaklarının rengini, yıldızların ışıltısını, okyanusun kokusunu.

Özür dilerim, Behach Éan.

Dudaklarımın arasına bir parça daha ekmek sıkıştırdım, üstüne de biraz su içtim. ***Atlarla ilgilenen çocuğa zarar verme.***

Cevap bana sonsuzluk gibi gelen bir süre sonra geldi: ***Bir çocuğa asla zarar vermem.***

Bir sürahi peri şarabı ve bir sepet taze ekmek daha geldi. Sonra da yemek. Ninem bana görgü kurallarını öğretmiş olsa da tabağıma sebzeler ve haşlanmış tahıllardan bir yığın doldurdum; prens daha kendi tabağına yemek koyamadan ben kendi tabağıma yumulmuştum bile.

Karnımı mutlulukla doyurunca peçetemi masanın üzerine koyup ayağa kalktım. "Sabah görüşürüz. Gitme vakti geldiğinde beni uyandırın."

Tavo boş şarap şişesini bardağının üzerinde salladı. "Gitmeden önce bize bir sürahi daha getir."

Bana mı söylemişti?

Kucağında oturan kızın yanından bana baktı, görünüşe göre emrini yerine getirmediğim için kafası karışmıştı. "Ah, doğru ya. Sihirli kelimeyi eklemeyi unuttum. *Pefavare.*"

Sanki talebinin üzerine bir de *lütfen* eklemek isteğini daha kabul edilebilir hâle getirirmiş gibi... "Buranın bir meyhane olması ve benim kendi memleketimde bir meyhanede çalışıyor olmam senin için kafa karıştırıcı olabilir ama ben bu nazik insanlar için çalışmıyorum." Herhangi bir dedikodu dalgası yaratmamak için sesimi alçalttım. "Ama yukarı çıkarken Rosa'dan bir tane isterim."

Rosa han sahibinin yetişkin kızıydı. Annesi ve dört küçük erkek kardeşiyle birlikte, yarı-kanlı babasının Tarespagia'lı bir safkanla kaçmadan önce açtığı hanı işletiyorlardı. Tüm bunları, oturduğumuzdan beri grubumuza gittikçe yaklaşan geveze bir komşudan öğrenmiştim.

Tavo, Gabriele'e eğer bir sınır koymazsa adamın gelip de kucağına oturacağını söyleyerek şaka yapıyordu ama Gabriele cana yakın, kibar biriydi ve kucağına oturulması şöyle dursun, üzerine gelinmesine bile izin verecek biri gibi görünmese de dirseklerini masanın üzerinden hiç indirmemişti.

Oradan uzaklaşırken keyfim yerine gelmişti. "Hey, Rosa, sevgili yoldaşlarım bir sürahi şarap daha istiyorlar."

Benden üç yaş büyük olan Rosa –bunu da geveze yemek arkadaşımızdan öğrenmiştim– önce onlara, sonra bana baktı. "Hemen götüreceğim. Bir şeye ihtiyacınız var mı, leydim?"

Bana leydi demesi irkilmeme neden oldu, ne de olsa kulaklarım onunkiler kadar yuvarlaktı. "Fallon." Kaşlarını çatınca

ekledim: "Benim adım bu. Bir şeye ihtiyacım olup olmadığına gelince bana bir yatak odası ve banyo gösterebilirsen çok minnettar olurum."

Gülümsedi ve dolu bir sürahiyi kaptığı gibi bizim masaya götürdü. Dante ona teşekkür etmek için bakışlarını bir süre benden ayırdı ama sonra ihtiyatlı bakışlarını tekrar bana çevirdi. Bana eskisi gibi bakmasını özlemediğimi söyleseydim yalan olurdu ama o gondol artık çoktan kalkmıştı.

Bir gün beni olduğum gibi sevecek ve takdir edecek birini bulacaktım. Rosa dönerken aklım Antoni'ye kaydı. Beni düşünüyor muydu acaba?

Rosa parmaklarını eteğine sildi. "Beni takip edin." Beni dar merdivenlerden yukarı çıkardı ve bir o kadar ince koridorda eşlik etti. En sonunda içinde yuvarlak, ahşap bir küvet bulunan küçük bir odanın kapısını açtı. "Kardeşlerim köyün kuyusundan ılık suyla doldurdular."

"Kuyunuzda ılık su mu var?"

Hiçbir şeye dokunmamış olmasına rağmen ellerini tekrar eteğine sildi. "Güçlerini kullanmadılar."

Savunmacı tavrı, kardeşlerinin –muhtemelen bir su Fae'i ve bir ateş Fae'i– banyoyu doldurmak ve ısıtmak için elementlerini kullandıklarını gösteriyordu. "Eğer gücüm olsaydı onu *tüm* önemsiz işler için kullanırdım. Sınırlı gücümü zamanından önce tüketse bile."

Kısmen sarı perçemlerin ardına gizlenmiş pürüzsüz alnı kırıştı. "Sen yarı-kanlı değil misin?"

"Öyleyim." İç geçirdim. "Gücüm hiç ortaya çıkmadı. Yine de hâlâ umutluyum."

"Büyüsü olmayan bir yarı-kanlıyla hiç karşılaşmamıştım."

"Artık karşılaştın işte."

Kirpiklerine dolanmış bir bukle saçı kenara itti. "Eminim biliyorsundur ama büyü kullanmak yasadışı."

"Bana sorarsan bu çok saçma."

Açık sözlülüğüm karşısında göz bebekleri irileşti.

"Prens de benimle aynı fikirde. Onun huzurunda büyü yapman gerekmiyor tabii ama."

Tam bir dakika boyunca sustu, sonra dudakları kıpırdadı. "Sivri kulaklar buralara pek sık gelmez. Prensi buraya getiren nedir?"

"Doğuya geri dönüyoruz."

"Bu normal dönüş rotası değil."

"Manzaralı bir yol olsun istedik."

Kapı menteşeleri inleyince Rosa yerinden sıçrayıverdi.

Kapı ağzında Dante'nin ya da iki arkadaşından birinin dikildiğini görmeyi bekliyordum ama sadece karanlık ve boşluk vardı. Çok karanlık. Gözlerimi iyice karanlık olan bir noktaya diktim. ***Lorcan?***

Evet, Fallon.

Odamdan çık.

İçeride olduğumu sana düşündüren ne?

Kaşlarımı kaldırdım. Gölgelerin oynadığını hayal mi etmiştim?

Rosa baktığım yere doğru döndü, sonra yanıma geldi. "Örümcek ağları buralarda gerçek bir sorun. Örümceklerden korkmuyorsun, değil mi?" Elini havada sallayınca kalbim duracak gibi oldu.

Kesinlikle emindim, gölge yok olmuştu. ***Seni görebiliyorum.*** Dudaklarımı büzerek, "Örümceklerden korkmuyorum," dedim.

"Küçük kırmızı olanlar sokar ama sen bir yarımlık olduğun için zehirleri çok etkilemeyecektir."

"Küçük, kırmızı, ince bacaklı yaratıklara dikkat edeceğimden emin olabilirsin. Banyo için teşekkürler." Lore'la konuşmak ve onu odamdan kovalamak için Rosa'yı odadan çıkarmaya çalışırken aklıma ihtiyacım olan bir şey daha geldi. "Bu elbiseyi temiz kıyafetlerle takas etme şansım var mı? Pantolon ve gömleği tercih ederim."

Sanki banyomu kırmızı sürüngenlerle doldurmasını istemişim gibi başını kaldırdı.

"Pantolon mu?"

"Belki kardeşlerinden birinde fazladan vardır?"

"Ben... ben..." Beni tepeden tırnağa süzdü. "Bir bakarım."

Ona gülümsedim ama Rosa bana karşılık vermedi. "Teşekkür ederim, Rosa."

Alnı kırışık hâlde acele acele kapıdan çıktı.

Kapı tam olarak kapanınca tavandaki en karanlık gölgeye baktım. ***Dışarı. Hemen.***

Sinsi kral kuşa dönüştü. Büyüklüğüne bakılırsa sadece tek bir kargadan ibaretti. ***Kapını kilitle.***

Sen çıktıktan sonra kilitleyeceğim.

Kilidin beni dışarıda tutacağını mı düşünüyorsun yoksa? Sesi eğleniyormuş gibi çıkıyordu.

Hayır ama banyo yapan kadınları dikizlemeyen düzgün bir adam olduğuna dair hâlâ umudum var.

Sesi şaşırmış gibiydi. ***Ben öyle bir şey yapmıyorum.***

Elimi belime götürdüm. ***Yaa, gerçekten mi?***

Sanki çocukça davranıyormuşum gibi, ***Sen benim lanetimi kaldırdın,*** dedi biraz kızgınlıkla. ***Ben sana göz kulak oluyorum.***

Kendini nasıl haklı çıkardığını duyunca alaycı bir gülümsemeyle ona baktım. ***Şu anda bana göz kulak olmana gerek yok. Bir karış suda boğulmam.***

Benden kurtulmak istiyorsan lanet kapını kilitle.

Tamam. Zaten öyle yapacaktım. Kilit tıkırdayınca, ***Tamamdır,*** dedim. ***Şimdi git.***

Altın gözlerini yüzümden ayırmadan tekrar dumana dönüştü. Sonra o gözler bana doğru kayan koyu bir gölgenin içinde kayboldu.

Oda küçüktü ama etrafımdan dolanıp gidemeyeceği kadar küçük değildi; yine de duman kapıyla duvarın arasındaki

boşluktan dışarı süzülürken göğsümde birleştirdiğim kollarıma değdi ve tüylerimi diken diken etti.

"Pislik," diye mırıldandım.

O gittikten sonra arkamı döndüm ve elbisemin bağcıklarına ulaşabilmek için ürpermiş kollarımı büktüm. Dokunulmaktan hoşlanmıyor gibi görünse de başkalarına dokunmaktan o kadar da rahatsız olmuyordu sanki.

Kendimi onu okşarken hayal ettim ve dudağımda bir gülümseme belirdi. İddiaya vardım ki bu onu benden uzak tutardı.

Göz korkutma taktiklerin üzerinde gerçekten çalışman gerekiyor, Behach Éan.

Üzerinde çalışmam gereken şey düşüncelerimi saklamaktı aslında. Ama bir yandan... ***Okşanmak hoşuna gider mi?***

Kimin okşadığına bağlı. Ve neremden.

Zihnim edepsiz yerlere doğru sürüklenince sinsi gülümsememem yüzümden siliniverdi. ***Yakında taş arkadaşlarını hayata döndüreceğim. Bir kral neresinin okşanmasından hoşlanıyorsa eminim onlardan biri kralının orasını okşamaktan büyük mutluluk duyacaktır.***

Elbisemin bağcıklarıyla boğuşmaya başladım ama onları gevşetmek yerine sanki sıkıyormuşum gibi geliyordu.

Üzerimdeki on kiloluk nemli kadifeyi nihayet çıkarmayı başardığımda alnım ter içinde kalmıştı. Ne yazık ki Lorcan'ın –kuş olanın– diğer kuş insanlarından biriyle çiftleştiği görüntü gözümün önünden gitmiyordu. Görüntüyü defetmek umuduyla gözlerimi sıkarak yumdum ama bu sadece görüntüyü daha da derinlere itti.

YETMİŞ BİR

Kapımdaki yüksek tıkırtı henüz hazır olmadığım hâlde küvetten çıkmama neden oldu.

Homurdanarak sandalyenin üzerindeki katlanmış ince havluyu aldım, silkeledim ve bedenime doladım.

Rosa'nın kıyafetlerimle gelmiş olmasını bekliyordum ama karşımdaki Dante'ydi ve elinde kıyafet falan yoktu.

İçeri girdi ve sanki bir misafirim olmasını bekliyormuş gibi bakışlarını odanın içinde gezdirdi. Muhtemelen bir karga görmeyi umuyordu.

"Gördün mü?" Bir elimle havlumu tutarak diğerini yana açtım. "Ben hâlâ buradayım."

Dante'nin bakışları havluya sarınmış bedenimde gezindi.

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

Kapıyı kapatıp bizi içeride baş başa bıraktı. "Kaçmadığından emin olmak istedim."

"Bu gece kaçacağım tek yer yatağım." Yatağa bakınca ekledim: "Tek başıma."

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Hiç korkma. Bir karga ile aynı yatağa girmeyi planlamıyorum."

Dante hakkında kararımı vermiş olmama rağmen, "O da benim yatağımda uyumayacak," dedim ifadesiz bir yüzle.

"Ondan bahsetmiyordum."

"Ah, farkındayım." Çenemi yukarı kaldırdım. "Aferin sana, ben de iğrendiğim bir adamla yatmayı pek arzu etmiyorum, yani sanırım herkes istediğini almış oldu." Prensin yanından

geçip kapıyı çekerek açtım. "Artık nerede olduğumu öğrendiğine göre lütfen dışarı çık, Princci."

Çenesini sıkarak gıcırdattı. "Niyetim sana acı çektirmek değildi."

"Olabilir ama bana bir canavarmışım gibi baktıkça kendimi daha da çok öyle hissetmeme neden oluyorsun, Dante."

"Sana nasıl bakabilirim ki?" Öfkeyle elini havaya kaldırdı. "Hâlâ benmişim gibi! Hâlâ lanet bir kızmışım gibi."

İrkildi.

"Hâlâ arkadaşınım ya da senin için her neydiysem oyum."

Bana doğru bir adım atarak küçük bedenime doğru yaklaştı ve birden boynumu kavrayınca beni öpeceğini düşündüm. Belki son bir kez ona izin verebilirdim. Ama sonra burun delikleri genişledi, geri dönüp koridora çıktı ve koridorun karşı tarafındaki odaya doğru ilerledi. Müstakbel krala hiç yakışmayacak bir tavırla kapısını çarparak kapattı.

Gerçi zaten taht hiçbir zaman onun olmayacaktı.

Kendi kapımı kapattıktan sonra bedenime baktım, tırnaklarım demir pençelere dönüşmemiş ve tenimde tüyler çıkmamış olsa da onda bu kadar tiksinti uyandıran bu bedene...

Kilit, Behach Éan.

Dudağımı ısırdım. ***Geri gelmeyecek.***

Olabilir ama aşağıda bir düzine adam var ve beni geçme ihtimalleri yok denecek kadar az olsa da yerleri kanla ıslatmamayı tercih ederim.

Gözümde canlanan manzara midemi bulandırmıştı; kilidi çevirdim, sonra yatağıma doğru ilerledim. ***Tüm anlaşmazlıkların cinayetle çözülmesi gerekmiyor, biliyorsun.***

Erkeklerin kanının akması için ölmeleri gerekmez.

Havluya sarılı hâlde yumuşak ve topak topak şiltenin üzerine oturdum, sonra güneş ışığı ve tropik ağaç kabuğu kokan örtüyü kaldırdım ve altına girdim. Daha önce uyuduğum için üzerime uyku çökmedi. Dahası, sinirlerim bir şeyler olabilir beklentisiyle vücudumun her yerinde alev alev yanıyordu.

Yarın Lore neredeyse tamamlanmış olacaktı.

Beşinci kargadan haber var mı? Saraydan gelen hani? Komodinin üzerindeki feneri iyice kıstım ve cilalı, pürüzsüz ahşap tavandaki gölge oyunlarını izlemeye başladım.

Onu taşıyan kişi gün doğumundan hemen sonra güney kıyılarına ulaşacak.

Giana'nın kâseyi taşıdığını gözümde canlandırdım çünkü başka kim bu işin içinde olabilirdi ki?

O değ...

Konuşması öyle aniden kesilmişti ki yatakta doğrulup peri ışığını yeniden kuvvetlendirdim. ***Lore?***

Yanıt yoktu.

Lanet olası adını önce fısıldadım. "Lore?" Ardından da haykırdım. "Lore!"

Kalbim göğüs kafesimde çırpınarak pencereye koştum ve açtım, sonra da kafamı dışarı uzattım. Küçük oğlan, Orian, bir saman balyasının üzerine oturmuştu, Furia ve diğer üç at onun etrafa saçtığı samanları yerken o da ıslık çalıyordu.

Ya haykırışım ya da pencerenin gıcırtısı çocuğun dikkatini çekmiş olmalıydı çünkü başını kaldırıp bana baktı. "Her şey yolunda mı, hanımefendi?"

"Evet," diye yalan söyledim.

Adrenalin kemiklerimi titretiyordu. ***Lore?***

Kapıya doğru koşarken havlumun köşesine takıldım. Lanet kapının kilidini üç kerede açabildim, kolu da ancak iki denemeden sonra indirebildim. Dante'nin kapısına doğru ilerlemek üzereydim ki karşımda Rosa'yı buldum; gözleri irileşmişti, kolları doluydu.

"Sana kıyafet getirdim." Kaşlarını çatmıştı. Kardeşi gibi, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Ona da yalan söyledim ve kendimi gülümsemeye zorlayarak elindeki kıyafetleri aldım. Sonra kapıyı onun tedirgin yüzüne kapattım ve giyinmeye başladım, banyonun kenarında kurumakta olan nemli iç çamaşırımı giymekten vazgeçtim. Pantolon biraz

dar, biraz kısaydı ve gömlek de biraz sertti ama pantolonumun dikişleri patlayacak mı ya da meme uçlarım kanayacak mı diye endişelenemeyecek kadar gergindim.

Lore? diye haykırdım onun zihnine seslenerek.

Hâlâ cevap yoktu. Üç kargaya da obsidiyen kazık çakılmış olması mümkün değildi.

İç çamaşırımın yanındaki çoraplarımdan hâlâ sular damladığı için çıplak ayaklarımı botların içine soktum ve odamdan dışarı fırladım. Dante'nin kapısını yumruklamaya başladım. Ahşabın arasından huysuz bir "Ne?" sesi yükseldi.

"Benim."

Bir an sonra Dante kapıyı açtı; ince beline bir havlu dolamıştı ve kahverengi tenindeki sular ışıldıyordu. O göğüs sadece bir hafta önce benim göğsümdeydi. Anıların hiç sırası değil, diye kendimi azarladım.

"Ne oldu? Neden giyiniksin? Hem de pantolon giymişsin."

Gözlerimi kırpıştırarak onun sert vücuduna, sert gözlerine baktım. "Lore bana cevap vermiyor."

Sol şakağında bir sinir seğirdi. "Ben bunu neden umursayayım ki?"

Geriye doğru adım attım. "Çünkü ona bir şey olmuş olmalı, bu yüzden umursamalısın."

Tam o sırada merdiven boşluğunda ayak sesleri duyuldu, Tavo ve Gabriele göründü, başlarının tepesi alçak tavanı sıyırıyordu.

Spirit Gaston, nefes nefese aralarında uçuşuyordu. "Altezza, Xema Rossi kubbeyi kazdırdı." Solukları düzene girmemişti. "O biliyor! Biliyor ve kralı uyarmak için spiritlerini gönderdi."

"Sana bir terslik olduğunu söylemiştim," diye tısladım Dante'ye.

Tavo kaşlarını çatarak bana baktı. "Bu oğlan kim?"

Gözlerimi devirdim, gerçekten de onun bu saçma şakalarını kaldıracak hâlde değildim. Gerçi onun şakalarını hiçbir zaman sevmemiştim ya. "Kapa çeneni, Tavo."

Kral güneye doğru yelken açtı.

Etrafa deli gibi bakarken kalp atışlarım hızlandı. ***Böyle ortadan kaybolma!***

Özür dilerim, Behach Éan. Kargalarımı farklı yönlere göndermek zorunda kaldım ve iki ben birbirine yakın olmadıkça konuşamıyorum.

Kalbim hâlâ küt küt atıyordu ama onun bir demir yığını hâline gelmediğini öğrenmek beni inanılmaz derecede sakinleştirmişti. ***Bir dahaki sefere bana bir görü gönder!*** Tamam, sakinleşmek doğru kelime olmayabilir.

Sana söylediğim her şeyi onlara da söyle, Fallon. Bu gece yola çıkmalısınız. Size yol göstereceğim. Kumandan Dargento kargamın saraydan çalındığını fark etti ve Xema Rossi'nin habercileri sayesinde Marco'ya haber vermesi için bir spirit gönderdi, o da rotasını hemen değiştirdi. Şimdi Tarespagia'dan geri dönüyor ve gün ağarmadan güney cephesine varacaktır.

Çenem öyle gevşemişti ki onun sözlerini aktarmam dakikalarımı aldı.

"Merda," diye fısıldadı Gabriele.

Acolti'lerin hizmetçisi senin ve Phoebus'un kasaya girdiğinizi ihbar etti. Dargento az önce arkadaşını gözaltına aldırdı.

Göğsümü soğuk bir korku kapladı ve gözlerimde yaşlar birikirken elimi ağzıma götürdüm.

Ayrıca beyaz saçlı bir asker hemen evinize gitti.

Cato. Bu Cato olmalı. İyi bir adamdır. Nineme ulaştı mı? Onları dışarı çıkardı mı?

Bronwen ve Giana onları güvenli bir yere götürmüştü zaten.

Elimi gümbürdeyen kalbimin üzerine koydum.

Onlar güvende, Behach Éan.

"Ama Phoebus... Phoebus değil." İnledim.

Lorcan aksini söylemedi. Adrenalinle titreyen bedenim şimdi de korkuyla sarsılıyordu.

"Phoebus'a ne olmuş?" diye sordu Dante.

"Silvius onu almış. Onu şeye götürmüş... şeye..."

"Lanet olası bir cümleyi tamamlar mısın artık?" dedi Tavo ters ters. "Sana da lanet olsun, karga."

Dante bir elini omzuma koyup sıktı. "Silvius onu nereye götürmüş?"

"Kasaya." Titreyen dudağımı ısırdım.

"Ne kasası?" Gabriele'in sesi alçak ama halat gibi gergindi.

"Ailesinin kasasına. Lore'un kargalarından biri oradaydı," diye fısıldadım.

Birinin, "Kraliyete Acolti'lerden daha sadık bir aile yoktur," dediğini duydum.

Konuşanın kim olduğunu bilmiyordum ve Acolti'lerin kime sadık olduğu umurumda bile değildi. Tek umursadığım şey Silvius'un en iyi arkadaşımı elinde tuttuğu gerçeğiydi. Kasanın boş olduğunu ve Phoebus'un bana yardım ettiğini öğrendiği an...

Beni kaleye götürdüğü gün kulağıma söylediği sözler, Lorcan'ın bana gönderdiği görülerden biriyle birlikte zihnime geri döndü. Kumandanın, ninemin yerine Phoebus'un boynuna bıçak dayadığını gözümde canlandırdım.

Tanrılar aşkına, kusmak üzereydim. Banyoya koşup akşam yediklerimi çıkardım. ***Lore, Phoebus'a bir şey olmasına izin verme. Lütfen.***

Kargalarımdan birini ona göz kulak olması için doğuda bıraktım.

Midemdekilerin henüz bulanıklaştırmadığı suyu alıp ağzımı yıkadım.

Şimdi yola çıkmalısınız, yoksa Antoni'nin çabaları boşa gidecek.

Antoni'den bahsedince sırtımı dikleştirdim. Arkama döndüm. "Şimdi gidiyoruz. Hemen, şimdi!"

YETMİŞ İKİ

Adrenalinin yarattığı uğultu kafamın içinde sağır edici bir kreşendoya dönüşmüş, kayalıkların ötesindeki dalgalar gibi kafatasıma çarpıyordu. Phoebus'un prangalar içindeki hâli gözümün önüne gelip duruyordu. Arkadaşım ne kadar korkmuş olmalıydı. Ve hepsi benim yüzümdendi.

Kazan aşkına, eğer ona bir şey olursa, ben... hayır, bunları düşünmeyecektim. Lore onu güvende tutacağını söylemişti, ben de öyle olacağına inanmayı seçecektim.

Dante'nin yanından hızla geçtim ve arkadaşlarını itip aralarından ilerledim.

Dante'nin Gabriele'e beni takip etmesini, Tavo'ya da hesabı ödemesini emrettiğini duydum. Handan hızla çıkarken sadece bir yere bakıyordum. *İleriye.*

Gün bitmeden Luce'de yeni bir düzen başlayacaktı. Sağlamak için Karga Kralı ve Fae Prensi ile birlikte savaşacağım bir düzen.

Rutubetli karanlıkta ilerlerken kendimi Luce'nin güney kıyısında, Lore'un kargasını su altındaki hapishanesinden kurtarırken, sonra da diğerini hapseden kâseyi kırarken hayal ettim.

Köşeyi döndüğümüzde oğlan irkildi ve oturduğu balyanın üstünden fırlayarak yontulmuş bir sopayı havaya kaldırdı.

Gabriele ellerini kaldırdı. "Rahat ol, küçük adam. Sadece atlarımız için geldik."

Çocuk titrediğini fark ettiğim kolunu indirdi. "Hemen mi gidiyorsunuz?"

Furia'ya doğru yürüdüm, bedenim, kalbim sanki binlerce parçaya ayrılmış ve parçalar tüm uzuvlarıma dağılmış gibi zonkluyordu.

"Görev çağırıyor." Dante Gabriele'i benimle birlikte göndermediği için memnundum çünkü Tavo hırçın açık denizse Gabriele sakin bir koydu. Ilımlı sesi beni bile sakinleştirmeyi başarıyordu. Çok değil fakat eyeri Furia'ya takarken ellerimin titrememesini sağlamaya yetecek kadar.

Neyse ki Dante'nin gelmesi uzun sürmedi. Ben Furia'nın sırtına bindiğimde o da köşede göründü. Kendi atına bineceğini sanmıştım ama onun yerine Tavo'nunkini sersemlemiş çocuğa bırakıp eyerimin başına yapıştı. Başıyla ayağımı işaret etti. Üzengiye basabilsin diye ayağımı üzengiden çektim.

Aynı eyeri paylaşmak zorunda kaldığım için yaygara çıkarmadım, yola çıkma konusunda çok endişeliydim ve atın oğlana kalmasından biraz etkilenmiştim. "Çok naziksin. Ona bir at vermen güzel bir hareket."

"Bunu kibarlık olsun diye yapmadım."

Doğru. Bana güvenmediği için yapmıştı.

Dante arkamdan, "Umarım bu bir numara değildir, karga," diye homurdandı ve Furia ileri atılırken etrafa talaşlar ve kumlar savruldu.

Lore sayesinde aygırım yolu biliyordu.

Dante'nin çevremdeki kolları bana değmiyordu. Bana özellikle dokunmak istemiyor olabilirdi ama beni kaybetmek de istemiyordu çünkü ben kralı özgür bırakabilecek, onu da kral yapabilecek tek kişiydim.

Ay ışığıyla aydınlanmış arazide dörtnala giderken Phoebus'u ve ninemi düşündüm. Umarım beni affederlerdi. Dante'nin gözlerindeki tiksintiyi hatırladım ve birden gözümde hem arkadaşımın hem de büyükannemin bana aynı şekilde baktığını canlandırdım. Dante'nin bakışı beni incitmişse de onların böyle bakması beni mahvederdi.

Bakışlarımı gecenin koyu maviliğine kaldırdım, tepemde altın parıltısı ve siyah bir leke gördüm. Karga Kral, bir parça yıldız ışığı, rüzgâr ve gölgeden ibaretti şu an.

Kayalıklara çarpan dalgaların uğultusu arasında, "Ne kadar sürecek?" diye sordum.

"Birkaç saat." Dante'nin sesi gergindi.

"Hazır mısın?" diye sordum.

"Ne için?"

Dönüp yüzüne baktım. "Tüm bunların senin olması için."

Kaşları öyle çok çatıldı ki göz bebekleri mürekkepten birer havuza benzedi. "Luce benim olmayacak, Fallon." Ben de kaşlarımı çatınca ekledi: "Monteluce, Racocci ve Selvati'yi Ríhbiadh'a bırakmayı kabul ettim. Bu krallığımın yarısı demek."

Gözlerimi kırpıştırdım çünkü anlaşmalarını ilk kez duyuyordum. "Neden?"

"Gökyüzü Kralı'nın bana gerçekten yüreğinin iyiliğinden yardım ettiğini mi sandın?"

"Ben... ben..." Gerçek şu ki aslında bunu hiç düşünmemiştim.

"Kargalar yalnızca edecekleri kârı düşünen bencil, sinsi yaratıklardır. Bana sadece Fae'lerle barış istediği için yaklaştı ve halkımız –*benim* halkım– asla bir kargaya boyun eğmezdi."

"Senin halkın mı? Ben hâlâ senin halkındanım."

"Öyle misin?"

"Onu senin için uyandırdım, seni sivri kulaklı ahmak. Tahta oturabilesin diye uyandırdım, o yüzden sadakatimi sorgulamayı bırak artık!"

Bir süre sessiz kaldı. Sonra, "Benim için mi?" dedi.

"Evet. Yarı karga olan bir kıza inanmak zor, değil mi? Ne demiştin? Hepimiz açgözlü ve sinsiyiz ya."

Göğsünü sırtıma dayadı, çarpan kalbini kürek kemiklerimin arasında hissedebiliyordum. Ellerinden birini eyerin başından kaldırdı ve karnımın üzerine koydu. "Özür dilerim," diye mı-

rıldandı saçlarıma doğru. "Sabırlı ol, Fal. Tüm bu olanları sindirebilmek için sadece birkaç saatim oldu."

Başparmağı göbeğimin üzerinde kavisler çizmeye başlayınca nefesimi tuttum. Tam parmaklarını çekmek için tuttuğum anda Lore bir çığlıkla Furia'nın önüne atladı ve aygır öyle aniden durdu ki kalbim de bedenim de yerinden oynadı. Dante'nin iki eli de yine dizginlerdeydi.

"Kazan aşkına, senin derdin ne, karga?" Dante bağırırken üzerinde durduğumuz kayanın diğer ucu parçalanarak denize doğru savruldu.

Az önce hayatımızı kurtarmıştı.

Eh, benim hayatımı kurtarmıştı çünkü onlarca metreden sivri kayaların üzerine düşmek Dante'yi öldürmezdi.

O prense söyle, vücuduna değil yola konsantre olsun, Fallon.

YETMİŞ ÜÇ

Okyanusa düşmekten kıl payı kurtulmuş olmamız atlı grubumuzu fazladan dikkatli ve sessiz hâle getirmişti. Kayalar ses yüzünden parçalanmazdı elbette ama yine de kimse konuşmuyordu, Gabriele'in atının eyerine tünemiş olan spirit bile.

Spiritler sadece uykudayken ya da ölüyken sessiz olduklarından onun sessizliği bu yolun ne kadar tehlikeli olduğunu gösteriyordu. Özellikle de onun kanatları olduğunu ve bizim kanatlarımız olmadığını düşünürsek.

Bu bölgede kayalıklar o kadar kireçli ve kaygandı ki atları yavaşlatmak zorunda kaldık ama yine de kayalar birkaç kere kurumuş yapraklar gibi parçalanıverdi. Güneye doğru ilerledikçe sanki dünyanın eşiğinde sallanıyormuşuz gibi geliyordu.

Luce'nin bu tarafının misafirperver olmadığını duymuştum ama doğanın düşmanlığının bu boyutlarda olabileceği aklıma bile gelmemişti. Yol daraldığında nefesimi tuttum ve ancak ciğerlerim nefes almak için haykırmaya başladığında bıraktım.

Yaklaştık mı? Yolun sağlamlığını etkileyeceğinden endişelendiğim için bunu Dante'ye sesli bir şekilde sormaya cesaret edemedim.

Neredeyse vardık. Lorcan'ın sesi bir bıçak kadar keskindi, daha önceki yumuşaklığından eser yoktu.

Sanırım o da en az bizim kadar gergindi. İnsanlığını geri kazanmaya çok yakındı. Halkını. Krallığını.

Luce'nin bu kadar büyük kısmını almak için pazarlık yaptığına inanamıyordum, tıpkı Dante'nin kabul ettiğine inanamadığım gibi. Fakat prensin başka seçeneği var mıydı? Komşu

krallıklar bir Fae ve bir şekil değiştiren arasında bölünmüş krallık hakkında ne düşüneceklerdi? Yeni coğrafyayı kabul edecekler miydi? Her iki kralla da müttefik olacaklar mıydı?

İki kral.

Gökyüzü aydınlandı, yükselen güneş gölgeleri emdi ve dünyayı grilere, mavilere boyadı. Lorcan'ın iki siyah lekesi aydınlıkta o kadar belirgindi ki geçen bir gemi onu fark edecek diye endişelendim.

"Yukarı bak."

Dante konuştuğunda yerimden sıçradım çünkü karganın niyetini anlamadan önce Lore'a bağırdığından beri ilk defa konuşmuştu.

"Lorcan ürettiğimiz bulut örtüsünü yok etmiş ve tüm Luce'nin görmesi için şehrini ortaya çıkarmış."

Ne cesur bir hareket.

Dante'nin sesi bir fısıltıdan yüksek değildi. "Marco çok kızmış olmalı."

Başımı kaldırıp yukarı baktım.

Daha da yukarı.

Sonra yavaşça gözlerimi kırpıştırdım çünkü uçurumun yüzüne oyulmuş pencereler görmüştüm. Burası Gökyüzü Krallığı'nın başka bir bölümü olmalıydı. Lore'un evi nereye kadar uzanıyordu?

Bu soruyu yüksek sesle sormuş olmalıydım çünkü Dante şöyle dedi: "Bu coğrafyadaki her zirveye yuva kurmuşlardı. Ríhbiadh'ın kişisel karargâhının bu zirvede olduğu söyleniyor."

"Hâlâ ayakta olmasına şaşırdım."

"Marco yok etmeye çalıştı ama taş büyüyle aşılmaz hâle getirilmiş. Halatlar ve Fae yapımı sarmaşıklar küle dönüşüyor. Oklar ve top gülleleri sekiyor. Fae ateşi pencereleri çatlatmıyor bile."

Tuzla kaplanmış olmasına rağmen parlayan pencerelerden başımı çevirip Lore'un kargalarına doğru baktım. ***Neredeyse eve geldin.***

İki karga da altın gözlerini bana dikmişti. Bu gözlerindeki şiddet ve öfke karşısında kaşlarımı çattım. Lorcan'ın gergin olduğunu sanıyordum fakat aslında öfkeli miydi?..

Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, diye zihnine fısıldadım.

Bir saniyeliğine gözlerime baktı. İki saniye. Sonra gözlerini kapattı. Kuşlar tekrar yükseldiklerinde artık bana değil benim öteme, bizi düşürecekmiş gibi Luce'nin sarp uçurumlarına çarpan, altın renge bürünmüş okyanusa bakıyorlardı.

Ben de okyanusa baktım, bakışlarım bizim kıyılarımıza geri dönmeden önce uzaktaki Shabbe'nin pembe kıyılarına, ahşap pruvası köpüklerden dışarı fırlamış fakat mercan kabuklu gövdesinin geri kalanı dalgaların altında kalmış olan kıyıya vurmuş gemiye takıldı.

Kaşlarımı çattım çünkü Antoni gemiyi karaya çıkarmayı başarmıştı!

Gözlerim onu aradı; önce Mattia'nın sarı yelesini, sonra kaptanın esmer kollarıyla omuzlarının derisini, Riccio'nun sanki okyanustan az önce çıkmış gibi başına yapışmış olan koyu kahverengi buklelerini gördüm ve...

Ve...

"Sybille?" diye bağırdım.

YETMİŞ DÖRT

Dördü de yüzlerini gökyüzüne çevirdi.

Tanrılar aşkına. Sybille'in kargalardan haberi var mıydı? Ne zamandan beri? Kendimi ihanete uğramış gibi hissetmek için bir nedenim olmamasına rağmen bunu benden neden ve nasıl sakladığını merak etmeden edemedim.

Kazan'a dibin kara dediğime bak sen...

Bronwen beni korkuttuğu gibi onu da korkutup susturmuş olmalıydı.

Furia aşağıdaki koya giden kıvrımlı patikadan inerken bir kez bile nefes almadım ve bu korktuğum için değil –gerçi kabul etmek gerekir ki patika rahat edemeyeceğim kadar dardı– Sybille burada olduğu içindi.

Çünkü kalyon yakınlardaydı.

Çünkü tarihin akışını değiştirmek üzereydik.

Sahile ulaştığımız anda Furia'dan atlayıp arkadaşıma doğru koştum ve ona sarıldım. "Burada ne işin var? Burada olmaman gerek."

Antoni kollarını göğsünde kavuşturmuştu, pazuları hem kasları yüzünden şişmiş görünüyordu hem de pazarlıkların izleriyle doluydu. "Aynı şeyi söyledim ama bu arkadaş meğerse gemime saklanmış. Teknemiz o resife çarptığında ve bu kız da gövdeden fırladığında yaşadığım şaşkınlığı hayal et."

"Sybille," diyerek arkadaşımı azarladım, hâlbuki Antoni'nin teknesinin battığı gerçeğine daha fazla odaklanmam gerekirdi. O tekne onun hayatıydı. Geçim kaynağıydı.

"Ay lütfen. Bana hiç görmediğin bisnonna Rossi'yle görüşeceğine dair bir hikâye uydurdun. Sen asıl tüm bunların ne büyük yalan olduğunu öğrendiğimde yaşadığım şaşkınlığı hayal et." Sesi kızgın geliyordu. Gerçekten çok öfkeliydi ama yine de bana sarılıyordu. "Seni çılgın, deli kız."

"Bu yürek burkan buluşmayı bölmek istemem ama" –Tavo kısrağından atladı– "Gaston az önce kraliyet bayrağını taşıyan bir geminin batı noktasından geldiğini görmüş."

"Kahretsin, çok hızlı ilerliyor." Riccio ıslak bir saç tutamını alnından geriye itti. "Kral, krallıktaki tüm hava Fae'lerini topladı mı?"

Sarılmayı bıraktım ve gözlerimi kısarak Sybille'in yanına geçtim. Gerçekten de kraliyet gemisi okyanusu endişe verici bir hızla yara yara ilerliyordu.

"Doğudan bir tane daha geliyormuş," dedi Gabriele. "O da hızlı ilerliyormuş."

İşe koyulma zamanı gelmişti. "Lore'un kargası nerede?"

"Bütün kargalar geminin içinde." Antoni elini saçlarına götürdü, prense ve birlikte geldiğim diğer iki adama dikkatle baktı. "Altezza."

Dante Antoni'yi başıyla belli belirsiz selamladı. "Greco."

"Tanrılar aşkına, bu gerçekten o." Sybille'in fısıltısı kulağımın yanındaki saçları dalgalandırdı.

Gözlerimi onun hayran hayran baktığı tarafa çevirdim. "Bu gerçekten o."

Alt dudağını ısırdı, gözleri o kadar çok açılmıştı ki kıvrılmış kirpikleri kaşlarına değiyordu.

"Karganı hissedebiliyor musun, Mórrgaht?" diye sordu Antoni.

Karganın unvanını kullandığını duyunca aklıma Antoni'nin ormanda Bronwen'e bunu bilmeye hakkım olduğunu söylediği gece geldi. Morrgot'un aslında karganın adı olmadığından mı bahsediyordu? Lore'un aslında kendisinin efendi olduğundan mı? Yoksa o tüylerin altında gerçek bir adam olduğundan mı?

Lore'un iki kargası kalyonun üzerinde alçaktan uçuyordu. Boynuzu yeni yağmış kar gibi parlayan bir yılan zıplayınca nefesimi tuttum. Lore dumana dönüştü ve yılan onun tam içinden geçti. Hayvanlarla aramızda bir bağ olabilirdi fakat yılan, düşmanın kargalar olmadığını söyleyen notu almamış gibi görünüyordu, bu da tüylerimin diken diken olmasına yol açtı.

Minimus'un sevgisi bir tesadüf olmalıydı. Teknenin suyun altında kalmış kısmında oynaşan sürüngenlerin arasında onun pembe bedenini aradım ama sadece sarı, turuncu ve mavi olanlar gördüm. Lore, geminin bize göre en uzak noktası olan kıç tarafında bir daire çizdi.

Okyanus batık gemiyi döndürürken ahşapları gıcırdadı, Antoni ve diğerlerinin teknenin pruvasıyla koydaki kayaların arasına bağladıkları halat gerildi.

Kargamı kaptanın kamarasında obsidiyenden bir kafese kilitlemişler. Başıyla geminin gövdesini işaret etti. ***Burada.***

Yüzmek zorunda kalacağım mesafe ve derinliği hesaplamaya çalışırken yutkundum.

"Dört yarımlık nasıl oldu da kıyıdan çok uzaktaki bir tekneyi bu şirin koya sürüklemeyi başardı?" diye sordu Tavo.

Antoni, "Teknemizi kullanarak," diye karşılık verdi ama Lorcan'ın kargalarından biriyle kaptan arasındaki bakışma başka bir şeyi ima ediyor gibiydi. Başka bir aracı. Başka bir yardım kaynağını.

"O nerede?"

"Şu resifte." Syb başparmağıyla denizden yükselen sivri kayaların en uzaktaki çıkıntısını işaret etti. "Çarptığımızı duymadınız mı?"

"Kulağındaki de ne öyle?" Dante gözlerini kısarak Sybille'in birer zümrüt boncuk geçirilmiş halkalar taşıyan kulak memelerine bakıyordu.

Aynı boncuk Mattia ve Riccio'nun kulaklarını da süslüyordu. Sadece Antoni'de bunlardan yoktu.

Syb, prensin gördüğü şeyi gizlemek istercesine saçlarını öne doğru savurdu.

Gabriele'in gri gözleri Syb ve diğerleri arasında gidip geldi. "Lazarus'un iyileştirici kristallerinden birine benziyor."

Isolacuori'de karaya çıktığım gün kolumu iyileştiren Lazarus.

Kanıma demir bulaşması hakkında yalan söyleyen Lazarus.

Andrea'nın ölümünde Marco'nun parmağı olduğunu bilen Lazarus.

Tavo kaşlarını çattı. "Yaşlı şifacı Regio ailesine karşı mı çalışıyor yani?"

Sybille yanaklarını şişirerek nefes verdi. "Regio'lara karşı çalışmıyor. Marco'ya karşı çalışıyor."

Dante, hâlâ kardeşlerinin gemide hapsedildiği bölgede daireler çizen iki siyah kuşa baktı.

Gabriele'in sesi üzerimize çöken sessizliği böldü. "Marco hızla yaklaşıyor, Fallon."

"Ayaklarını ıslatmanın zamanı geldi, Yılan Efsuncusu." Tavo kemerinden bir hançer çıkardı ve sivri ucuyla tırnak içlerini temizlemeye başladı. Bıçağı yılanlar üzerinde kullanmayı aklından bile geçirmese çok iyi olurdu. "Yoksa Karga Kız mı demeliydim?"

"Karga Kız mı?" Sybille'in kaşları çatılmıştı.

"Duymadın mı?" Tavo hançerini gemiye doğrulttu. "O kalyondaki kargalardan biri, *Şişe Dibi*'nin en sevilen garsonunun babasıymış. Kusura bakma, Syb. Eminim müşteriler seni de seviyordur. Ne yazık ki ablan için aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

Sybille'in babalık meselesini duyduktan sonra söylenen saçmalıkları fark ettiğini bile sanmıyordum. "Sen yarı karga mısın?"

İç geçirdim. "Görünüşe bakılırsa öyle."

Tavo tekrar kalyonu işaret etti. "Peki, bunu da aradan çıkardığımıza göre o gemiyi buraya nasıl çektiğinizi açıklayın."

Sybille yasaları çiğnediklerini söylemesi için karşısındakine meydan okuyarak, "Onu sürüklemek için büyülerimizi birleştirdik," diye itiraf etti.

Tavo hançerini döndürdü. "Birleşmiş olsun ya da olmasın, yuvarlak kulakların bu kadar büyüye sahip olduğunu bilmiyordum."

Sybille kasvetli bir gülümsemeyle sivri kulaklı askere baktı. "Normalde kullanmamıza izin verilmediği için epey birikimimiz var."

"Safkanların yardımıyla geminin tamamını yüzeye çıkarabiliriz." Riccio kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Antoni gibi onun da üzerinde sadece pantolon vardı. Antoni'nin aksine onun pazuları sıralanmış anlaşmalarla ışıldamıyordu.

"Fallon hem bir su Fae'i hem de yılanlarla bu kadar sıkı fıkıyken neden büyümüzü tüketelim ki?" Tavo önce yüzünü buruşturdu, sonra başını havaya kaldırdı. "Zihnimin içinde bağırmana gerek yok." Sessizce, "Lanet olası karga," diye mırıldandı.

"Ne dedi?" diye sordu Gabriele.

"Geminin, içine yüzerek girilemeyecek kadar dengesiz olduğunu," diye mırıldandı Tavo.

Antoni başını salladı. "Öyle."

Dante'nin bakışları ağabeyinin gemisindeydi. "Fazla hızlı. Marco çok hızlı geliyor. Acele etmeliyiz." Saçındaki altın boncukları şıngırdatarak başını doğudan gelen gemiye çevirdi.

"Dargento'nun gemisi daha yavaş geliyor."

Diğer gemide kumandanın olduğunu bilmeliydim.

"Ama o daha yakın."

Antoni ellerini çırptı. "Hadi yapalım şu işi!"

"Benim elementim ateş, Greco." Tavo hançerini kınına soktu. "Yani ben yokum."

"Riccio da ateş Fae'i." Sybille eliyle, fazlasıyla kıstığı gözleri kırmızıdan çok siyah gibi görünen koyu saçlı melezi işaret etti.

"Ve yılanları uzakta tutan o oldu. Bu yüzden eminim ki bir kereliğine de olsa senin işe yaradığını görebiliriz."

Tavo ona doğru yaklaştı. "Dikkatli ol, küçük yarımlık."

"Yoksa ne olur?" Syb geri adım atmadı, abanoz rengi dümdüz saçları sanki tüm gözeneklerinden büyü akıyormuş gibi yüzünün etrafında uçuşuyordu. "Beni kızartır mısın?"

"Hiç fena fikir değil."

Syb ellerini beline koydu. "Eskiden zorbaydın, hâlâ da zorbasın demek, ha?"

"Sybille," dedi Dante yumuşak bir sesle. "Lütfen. Şimdi olmaz."

Syb ve Tavo birbirlerine ters ters baktılar.

"Tavo, sen Fallon'a güvertede eşlik edeceksin ve yılanların saldırma ihtimaline karşı ateşini hazır tutacaksın," dedi Dante.

Yılanlara zarar verme fikri içimi burksa da bir yılan tarafından denizin dibine sürüklenme fikri içimi daha da fena yapıyordu. Belki Minimus kadar tatlı olurlardı. Umut etmekten başka çarem var mıydı?

Tavo'nun âdemelması boğazında yukarı aşağı oynadı. "Peki ya Riccio?"

"O da ikinizle gelecek." Antoni dönüp duran kargalara baktı. "Lorcan'ın kargası bir kafeste hapis. Fallon'ın onu açmak için yardıma ihtiyacı olacak."

"Obsidiyen bir kafesin içinde, Antoni! Riccio obsidiyene dokunamaz."

Riccio kulak memesine hafif bir fiske vurarak küçük zümrüt boncuğun parıldamasını sağladı. "Bu küçük mücevher sayesinde dokunabiliyorum."

Sybille, "Kanımız üzerindeki etkisini yok ediyor," diye açıkladı.

"Ne kadar da hoş," dedi Tavo. "Lazarus'ta bu hoş büyülü süslerden çok vardır. Hatırlatır mısın, onları nereden aldığını söylemişti?"

Dante'nin dudakları incelerek çizgi hâlini aldı. "Bunu sonra tartışırız. Önce kargayı almamız gerek."

Tavo'nun açık saçları sırtında kıpkırmızı bir flama gibi dalgalanıyordu. "Kalyonu ateşe vermeye ne dersiniz? Kül olduktan sonra demir karga heykelini bulmak kolay olacaktır."

Antoni başını iki yana salladı. "Tahta alev almayacak kadar nemli. Denedik."

"Yarımlık alevleriyle denediniz. Safkan alevleri..."

"Deney yapacak vaktimiz yok," diye homurdandı Antoni. "Biz Lorcan'ın kargasına ulaşamadan Marco ortaya çıkarsa kalyonu öyle derine gömer ki Karga Kral bir daha asla kendi olamaz."

Derin bir nefes aldım.

"Bu çok da fena olmayabilir," dedi Tavo.

Dante çenesini sıktı. "Marco'dan ancak bir bütün olursa kurtulabilir."

Tavo uzunca bir süre arkadaşını inceledi, aklından neler geçtiğini merak etmekten kendimi alamadım. Lorcan'ın yardımı olmadan Marco'dan kurtulmanın yollarını mı düşünüyordu? Belki de Dante'nin krallığında hangi pozisyonu istediğini düşünüyordu. Eminim büyükbabamınkini isteyecekti.

Şimdi düşününce, büyükbabama ne olacaktı?

Yılanlar Shabbe'lilerin kontrolü altında. Sana zarar vermezler ama tamamen zararsız olduklarını da sakın düşünme. Shabbe'liler bu işe karıştıklarını prensin bilmesini istemiyorlar.

Lorcan'ın etrafında dönen kargalarından biriyle göz göze geldim. Ah... işte bu, Antoni'yle arasındaki o bakışmayı açıklıyordu. ***Yılanlar gemiyi sürüklemeye yardım mı ettiler?***

Yardım ettiler. Sesi gülümsüyormuş gibi çıkmıştı.

Antoni, Sybille, Dante, Mattia ve Gabriele kâğıt bebekler gibi sıralanırken Riccio ve Tavo iki yanımda belirdi. Rüzgâr vücudumu sarıyor, saçlarımı savuruyor ve beni köpüklü dalga-

lara doğru itiyordu. Okyanus yavaşça geri çekildi ve kalyonun daha büyük bir kısmı ortaya çıktı.

Parçalanmış direkler. Ezilmiş güverteler. Yosun kaplı halatlar.

"Hızlı olman gerekecek," dedi Riccio.

Başımla onaylayıp ileriye doğru yürüdüm, iki refakatçimden yayılan ısı gömleğimin üzerinden içerideki tenimi ısıtıyordu. "Batık uca doğru yüzsem daha hızlı olmaz mı?"

"Çok fazla akıntı var, Fal."

"Ve yılanlar." Tavo titriyor muydu? Hiçbir şeyden korkmadığını sanırdım ama görünüşe göre yılanlardan gerçekten hiç hoşlanmıyordu.

"Beni takip edin." Riccio gemi başındaki heykele tutundu.

"Eğer sana saldırmazlarsa, Tavo, sen de onlara saldırma, tamam mı?" Riccio'nun yaptığı gibi sivri kulaklı kadın heykeline tutunarak tırmanmaya başladım.

Riccio bana kolunu uzattı, ben de onun kolunu kavradım. Beni mercanlar ve deniz suyuyla kayganlaşmış güvertenin üstüne çekti.

Tavo kendini gemiye çekerken Riccio ona da yol göstererek, "Bulabildiğin her şeye sıkı sıkı tutun," dedi.

Eğimli güvertede denizin yok etmediği küpeşte parçalarına tutunup deniz kabuklarını botlarımın altında ezerek onu takip ettim.

Hain bir dalga teknenin yan tarafına çarparak beni savurdu. Kaymaya başladım ama Tavo kolumu tuttu ve gömleğimin kolunu yakmasına rağmen beni düzeltmeyi başardı. Alçak sesle en kötü işin ona kaldığını mırıldandı.

"Yakında daha iyi bir işin olacak," dedim. "Buna odaklan."

Sana odaklanmasını istiyorum, diye homurdandı Lorcan.

Motivasyon, tehditten daha çok işe yarar.

Güvertede ilerlerken dizlerimi kırdım ve Riccio gibi emeklemeye başladım. Bir elimizi diğerinin önüne koyarak yamuk güverte boyunca ilerledik. Gemiye bir dalga daha çarptı. Kal-

yon tahterevalli gibi sallanırken gözlerimi yumdum ve sabit durmaya çalıştım.

"Bu da ne..." Ayakta ilerlemeyi ve kırık bir direkten diğerine atlamayı tercih eden Tavo elini gözlerine siper etti.

Onun gözleri irileşirken Riccio ve ben de başımızı Marco'nun gemisine doğru çevirdik.

"Siktir. Siktir. Siktir," diye fısıldadı Riccio. "Siktir." Sonra üzerime atlayıp vücudumu güverteye yapıştırdı. "Özür dilerim," diye mırıldanma nezaketini de göstermişti.

Sybille, "Gemiden inin!" diye haykırdı. "Fallon, gemiden in!"

Ama gemiden inemezdim ve bunun nedeni başıma gelecek olanın korkusuyla donup kalmış olmam değildi, başıma gelecek olanın bu kalyondan çok daha fazlasını yerle bir edecek olmasıydı.

Sahildeki ve gökyüzündeki herkesin umutlarını ve hayallerini yok edecekti.

YETMİŞ BEŞ

Kargamı bırak! Onu sonra tekrar buluruz. Lorcan'ın iki kargası alçaktan uçuyor, beni geldiğim yoldan geri döndürmeye çalışıyorlardı. ***Boş ver onu!***

Kamaraya çok yakındım. Güverteden aşağı koşarsam üç saniye içinde oraya ulaşabilirdim. Sadece kapıyı ıskalayıp gemiden düşmemek için yönümü iyi hesaplamam lazımdı.

Bunu düşünme bile.

Ama düşünüyordum. Nasıl düşünmeyecektim ki? Neredeyse elimin altındaydı.

"Bırak beni, Antoni!" diye hırladı Sybille. "Lanet bir gelgit dalgası geliyor. Fallon olmadan gitmem. Fallon!"

Geminin kenarından onun okyanusta su sıçrattığı noktaya baktım, Antoni de peşindeydi. "Geliyorum Syb. Hemen arkanda olacağım. Git hadi!"

"Sensiz gitmem!"

Antoni'yle göz göze geldik

Beni anladı, sonra Syb'i belinden kavrayıp omzuna attı ve tekmeleyen, çığlıklar atan arkadaşımı uzaklaştırdı. "Fallon'ı gemiden çıkar, Morrgot!"

Lore'un bir şeyler haykırdığını duyduğumu sandım ama bu hayvani sesi yanlış yorumluyor olabilirdim çünkü Sybille'in ağzından hâlâ bir yığın haykırış dökülüyordu.

Tekne inledi ve etrafındaki su çekilirken devrildi.

Fallon... İn şu lanet tekneden! ŞİMDİ!

Kaptan kamarasına baktım, yaklaşan gelgit dalgasına baktım, Lore'un kargalarına baktım. Aklım beni terk etmeden önce güvertenin ortasına doğru süründüm.

Buraya kadar. Seni uçuracağım.

Beni uçurmak mı?

İki kargası üzerime atıldı, demir pençeleri kollarımı kapacakmış gibi açıldı.

Ayağa kalkmaya çalıştım. "Hayır, koşacağım. Koşacağım."

Pençelerini yanlışlıkla derime saplayacağını düşünmüyordum ama kafesin denizde kaybolması riskini göze alamazdım. Lore kuşlarının yerini hissedebilse bile okyanus tabanı hiçbir Fae'in, hatta safkanların bile bir ciğer dolusu nefesle yüzemeyeceği kadar derindeydi.

Bana güvenmediğini pek çok kez söylediği hâlde aslında bana güvendiği için üzerime doğru havalandığı anda koşmaya başladım.

Fallon! Lorcan'ın çığlığı kulaklarımı tırmaladı. ***HAYIR!***

Dizlerimi göğsüme bastırdım ve bir zamanlar kapı olması gereken ama artık sadece bir açıklığa dönüşmüş olan yerden kayarak geçtim. Kamaranın yarısı su altındaydı, o yüzden düşüşüm kısa ama ıslak oldu. Yere önce ayaklarım çarptı. Zemin olabilir diye düşündüm ama ayağa kalkmaya çalıştığımda botlarımdan biri kayarak üzerine düştüğüm şeyin içinden geçti.

Fallon! Lorcan'ın kuşları peşimden gelmişti. İçlerinden biri uzanıp soğuk pençelerini pazuma sararak çırpınan kolumu kavradı. Gagasından bir tıslama çıktı ve pençelerini açtı.

Kafesin üzerine düşmüş olmalıydım. Gözlerimi iyice açıp çömeldim ve etrafıma baktım; demir kuşun, zincirin ucundaki devasa siyah kancada tembel tembel sallandığı siyah kafesin üzerinde durduğumu gördüm.

Marco'nun Lore'a yaptıkları karşısında duyduğum öfke ve dehşetle damarlarıma adrenalin dolmuştu. Parmaklarımla kafesi kavradım ve botumu kurtarmak için ayağımı çektim,

sonra başımı sudan çıkardım, derin bir nefes aldım ve tekrar suya daldım.

Kapıyı bulana kadar kafesin etrafında yüzdüm. Ayaklarımı kapının iki yanına dayayıp kolu tutarak çektim ama kilitliydi. Anahtarını bulmak için kamaranın içine baktım ama eğer öyle bir anahtar varsa bile kabindeki diğer her şeyle birlikte denize sürüklenmiş olmalıydı.

"Merda!" diye homurdandım, değerli hava kabarcıklarının ağzımdan çıkmasına izin vererek. Yüzeye çıktım, bir ciğer dolusu daha nefes aldım ve tekrar daldım. Ayağım parmaklıkların arasından sığdıysa kollarım da sığardı.

Lorcan zihnimin içinde dışarı çıkmam için haykırıyordu. Suyun altında bile sesini duyabiliyordum.

Dalganın çarpmasına ne kadar var? Sesim şaşırtıcı derecede sakindi.

İki dakika, belki üç ama bir dakika içinde çıkmanı istiyorum. Obsidiyeni bırak ki seni taşıyabileyim.

Ama ben bırakmanın tam tersini yaptım. İki kolumu da omuzlarıma kadar kalın siyah parmaklıkların arasından geçirdim. Bir elimle kancayı, diğer elimle demir kargayı tuttum ve çektim.

Çektim.

Lorcan'ın kargasının bana yaklaşmaya başladığını hissedene kadar çektim. Parmaklarımı kancanın altına, demir kuşun sırtıyla birleştiği yere doğru kaydırdım ve omuzlarımın isyan edeceği kadar sertçe çektim.

Fallon! DIŞARI!

Karganı almadan gitmiyorum.

Karganın vücudu bir santim kaydı, sonra bir santim daha. Kancayı tekrar elime doladım ve ağır metal gövdeden ayırmak için iki elimle ittim. Gözlerim tuzdan yansa da onları Lore'un açık altın rengi gözlerinden ayırmadım. Beni izlediğini hissedebiliyordum. Hem suyun altından hem de üstünden.

Bakışlarında endişe vardı ama aynı zamanda acı da vardı. Çok fazla acı.

Boynunu sıkıp kanatlarını iterken, ***Canını acıtıyorsam özür dilerim***, diye fısıldadım.

Siyah çividen kurtulan metal kargadan hava kabarcığı kadar hafif bir ses geldi. Heykel batmadan önce metal kanadını yakaladım ve onu kaldırdım. Kalbim boğazımda atarak onun dönüşüp tüylere kavuşmasını bekledim. Ya da daha iyisi dumana.

Fakat karganın tenime temas ettiğinde çıkardığı tıslamayı hatırlayınca elimden bıraktım. Bir an havada asılı kaldı, sonra batmaya başladı. Eğer vücudu kafesin siyah tabanına çarparsa dönüşemeyecekti.

Hadi. Hadi.

Ağır demir aşağıya doğru sürükleniyordu.

Daha aşağıya.

Ciğerlerim sıkıştı ve gözüm kararadı. Lorcan'ın diğer kargaları, kapana kısılmış kuşu kurtarmadan suya dalıp beni çekemesinler diye bir elimi kafesin üzerinde tutarak başımı sudan çıkardım, temiz havayı içime çektikten sonra geri daldım.

Kırık kamara penceresinden süzülen güneş ışınları üzerindeki demiri aydınlatıyor ve kamaranın içini ışık çizgileriyle dolduruyordu. Karga hâlâ şekil değiştirmemişti!

Hadi, Morrgot.

Dalga bir dakika içinde vuracak, Fallon. Bana sakinleşmemi söyleme.

Hadi dedim, sakinleş demedim...

Aniden karganın düşüşü durdu ve kalay rengi tüyleri kararmaya başladı.

Tanrılar aşkına, işe yaramıştı.

İşe yaramıştı!

Karganın altın gözleri metal parmaklıkların arasından bana baktı.

Duman. Dumana dönüş, dedim telaşla.

Kafesten uzaklaşırsan dönüşeceğim.

Bedenimi kafesten olabildiğince uzağa ittim. Lore'un dış hatları bulanıklaştı, suyu mürekkep gibi bulandırdı, sonra dikkatlice hapishanesinin parmaklıklarından dışarı süzüldü. Serbest kaldığı anda Lore sudan dışarı fırladı ve büyüklüğüne bakılırsa çoktan bir araya gelmiş olan diğer iki kargaya çarptı.

Kendimi kamaradan dışarı atmaya çalışırken etrafımdaki su dalgalanmaya, gemi sallanmaya başladı.

Lore'un devasa pençeleri açıldı. Derimi çizmeden kollarımı kavradı, kanatlarını çırptı ve beni kamaradan dışarı çıkardı.

Güneş karardı, üzerimize bir gölge düştü.

Gemi direği kadar yüksek su duvarının oluşturduğu bir gölge.

Kalbim tekledi.

Lore kanatlarını daha sert, daha hızlı çırpmaya başladı.

Uçuyor olduğum kafama dank ettiği anda dalga kırıldı ve üzerimize damlacıklar yağdı.

Sonra bize daha ağır bir şey çarptı; köpürmüş su duvarından düşerken çığlık atan bir şey, Lorcan'ın koca bedenini aşağıya sürükleyen bir şey. Devasa yılan kalyonun güvertesine çarpınca vücuduna bir direk saplandı.

Yarasından fışkıran kanlar yukarı doğru püskürürken nefesim kesildi.

Kanın yanaklarıma ve göz kapaklarıma sıçradığını hissedince fazla alçakta olduğumuzu anladım. Gökyüzü kararmıştı ama Lorcan hâlâ kanatlarını çırpıyordu.

Korku tüm bedenime yayılsa ve kalbim yok olup dumana dönmüş gibi hissetsem de kendi kendime fısıldadım: "Yüzmeyi biliyorsun. İyi olacaksın."

Lorcan ofladı. ***Eğer o kırık direğin üzerine düşersen iyi falan olmayacaksın. O kaya duvara çarparsan da iyi olmayacaksın. Henüz ölümsüz değilsin, Fallon!***

Tam bir oyunbozansın, Lore.

Girdap yaklaşıyordu.

Lore'un pençeleri kayboldu, onun benden koptuğunu düşünmeye başladığım anda bir çift kol belime dolandı ve sırtım yumuşak bir şeye yaslandı.

Kendini top hâline getir, diye mırıldandığını duydum.

Çenemi eğip dizlerimi göğsüme çektim ve aniden sanki bir şekilde etrafımda kabuk oluşmuş gibi vücudumun etrafındaki basıncın arttığını hissettim. Yumuşak ama sağlam bir kabuk. Görünmez ama yaşamla titreşen bir kabuk.

Derin bir nefes al, Behach Éan.

Tadı tuzlu su ve rüzgâr gibi olan havayı içime çektim. Okyanus ve rüzgâr gibi. Benim dünyam ve Lore'unki gibi.

Gözlerimi sıkıca kapattım, beni yutmak üzere olan acımasız dalgaya kendimi hazırladım.

Bu son olamazdı.

Bu şekilde bitemezdi.

Dalga üzerimize indi; çığa, heyelana benzeyen bir su dağıydı bu ve sanki Marco Regio tüm dağı tepemize yıkmıştı.

YETMİŞ ALTI

Dönüp duruyordum, bir yöne doğru çekiliyor, diğer yöne doğru savruluyordum. Karnımın etrafındaki baskı azalınca başımın yan tarafı sert bir şeye çarptı, sonra yeniden savruldum.

Kollarımı dizlerime dolamış, dudaklarımı ve gözlerimi sımsıkı kapatmıştım.

Hiç durmadan yuvarlanıyor, oraya buraya çarpıp duruyordum. Kum yanaklarımı ve alnımı kamçılıyor, su dev bir el gibi beni çekerek dağınık saçlarıma dolanıyordu. Tekrar ve tekrar, öyle çok takla atmıştım ki artık yukarı ve aşağı arasındaki farkı bir daha asla anlayamayacağımı düşünmeye başlamıştım. Kulak zarımdaki basınç arttı. Kollarımı açıp onların bir yere takılması ya da kırılması riskini almak istemiyordum, bu yüzden bileklerimi dizlerimin altından geçirip burnumu tıkadım. Kulaklarımdaki basınç anında azaldı ama ardından gelen rahatlama kısa sürdü.

Okyanus beni çekip savurmaya devam ediyordu. Çok geçmeden derinlik yine kulak zarlarıma baskı yapmaya başladı. Burnumu sıkıp tıkanan kulaklarımın açılmasını bekledim ama onun yerine sırtımı sivri bir şeye çarpınca çıkan çıtırtıyı duydum.

Bir başka dip akıntısı bana çarptı ve itti ama bu sefer yuvarlanmadım.

Her neye çarptıysam pantolonuma takılmış olmalıydı. Tanrılara şükürler olsun.

Okyanus etrafımda öfkeyle çalkalanıyordu. Enkaz oradan oraya savruluyordu. Yanağıma keskin bir şey saplandı. Derimin açıldığını hissettim, canım öyle çok yanıyordu ki acının

zihnimi karartmak üzere olduğunu hissettim. Ama dayandım çünkü bayılırsam ölürdüm.

Ciğerlerim yumruk gibi sıkışırken kalbim küt küt atıyor, kalp atışlarım kaburgalarıma ve omurgama bir avuç kum gibi çarpıyordu. Mareluce haykırıyor, çınlıyor, gümbürdüyor ve çağlıyordu. Gürültünün kesilmesi, kargaşanın yerini daha sakin seslerin ve daha yumuşak iniltilerin alması sanki yıllar sürdü.

Ancak her taraf sakinleştikten sonra göz kapaklarımı aralayıp indiğim yere bakmaya cesaret edebildim. Güneş ışığı kumun her yerinde dans ediyor; kırık, parçalanmış ahşap ve mercanları parlak renklere boyuyordu.

Avuçlarımı sırtımın altındaki sert yüzeye bastırınca metalin pürüzsüzlüğünü hissettim. İterek kendimden uzaklaştırırken bir şeyin yırtıldığını duydum. Herhâlde sadece kumaş, diye düşündüm; ta ki kıpkırmızı kan lekesini görene kadar. Neye çarptığıma bakmak için döndüm ve siyah bir kuş heykeli gördüm.

Dev bir kara karga. Yüzlercesi etrafıma saçılmıştı. Lore'un sessiz, uykudaki ordusu.

Karganın gagasına vücudumun hangi parçası saplanmışsa çok da ölümcül olmamalıydı çünkü zihnim hâlâ berraktı. Yine de avucumu yan tarafıma bastırdım. Parmaklarım yırtık kumaşın üzerinden kayıp açılmış deriye değdi. Yaranın etrafına dokundum. Parmak eklemim kadar kısaydı ama muhtemelen bir o kadar da derindi.

Ciğerlerim kasılınca bedenimi yeni bir endişe dalgası kapladı. Okyanus tabanını iterek yüzeye çıkmak için çömeldiğimde üzerimden bir gölge geçti. Donup kaldım, boynumu uzatmaya bile cesaret edemiyordum. Gözlerimi açtım ve sarı pullar gördüm.

Yılanın gövdesi alnıma, yanaklarıma, yuvarlak kulaklarıma sürtündü. Ciğerlerime kramp girmeye başlamıştı. Yüzeye çıkmam gerekiyordu. Hayvanın yüzerek yanımdan geçip gitmesi için bekliyordum ama yaratık o kadar büyük ve uzundu ki yolumdan çekilmesi sonsuza kadar sürebilirdi.

Görüşüm berraklığını yitirmeye başlamıştı. Gözlerimi kırpıştırarak su altı dünyasının tekrar netleşmesini sağladım.

Bu yılanın bana saldırmaya çalışıp çalışmayacağını bilmiyordum. Bildiğim tek şey havaya ihtiyacım olduğuydu. Hem de hemen.

Bir saniye daha kaybetmeden okyanus tabanından fırladım, ayaklarımı çırpıp avuçlarımı açarak suyu aşağı itmeye başladım. Su etrafımda dalgalanıyor, sarı sarı titreşiyordu. Kollarımı daha hızlı açmaya, bacaklarımı sert çırpmaya başladım. Yılan önce bana yetişti, sonra önüme geçti. Ardından da vücudunu bir kurdele gibi benimkine dolamaya başladı. Sıktı, sıktı, sıktı...

Ta ki artık bacaklarımı çırpmayı başaramayana kadar. Parmak uçlarım yüzeyi sıyırıyordu. İşte gelmiştim. Neredeyse yüzeye çıkmıştım.

Yapma bunu, dedim yılana. *Bırak nefes alayım. Yaşamama izin ver.*

Ama yılan Lorcan gibi değildi. Beni anlayamıyordu.

Vücudu bir ilmiğe dönüşmüştü, atı andıran başını yüzümle aynı hizaya getirdi, kapkara gözlerini gözlerime dikti. Yine on iki yaşındaydım, o Tarecuori kanalındaydım ama pembe pullu genç bir yılan yerine gerçek bir yetişkinin karşısındaydım şimdi.

Yılan burun deliklerini başımın tepesinde gezdirirken parmaklarımla onun vücudunu kavrayıp kendimi yukarı doğru itmeye çalışıyordum.

Fallon. Adım zihnimin içine dolu; su gibi akışkan, Lore'un dumanı gibi esnek, tüyleri gibi yumuşaktı.

Buradayım! Zihin bağlantısından seslendikten sonra gövdeme sarılmış bedeni daha sert ittim.

Ciğerlerim beni içten içe kemiren bir cehennemmiş gibi yanıyordu. Kıvranışlarım yılanın vücudunu daha da sıkmasına yaramıştı sadece.

Taktik değiştirmeye karar verdim çünkü bu gidişle hayvan istemeden de olsa beni ikiye bölecekti. Avuçlarımı yüzüne doğru kaldırdım ve yanaklarını okşadım.

Yaratık ağzını açtı, dişleri iğne gibi parlıyordu. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan uzun yüzünü tekrar okşadım. Dudaklarımı oynatarak, *lütfen*, dedim. Vücudu titredi ama bunu zevkten mi yaptığını, yoksa kemiklerimi okyanusun kalyonu kırdığı gibi kıracağına dair bir uyarı mı verdiğini anlayamadım.

FALLON!

Adımın haykırılmasıyla irkildim. Yaratık yüzünü ellerimin arasından çekip tısladı. İlk başta bana tısladığını sandım ama sanki tedirginliğimin kaynağını arıyormuş gibi derinlikleri taradı.

Onu sakinleştirmeye çalışarak sert yanağını avucumun içine aldım. Bir an için başarılı olduğumu da düşündüm çünkü vücudu bedenimi sıkmayı bırakmıştı fakat sonra hemen yanımızda suya bir şey daldı ve hayvan beni parçalanmış kalyona doğru öyle hızlı sürüklemeye başladı ki kulaklarım zonkladı.

Canavarın iri kafasını avuçlarımın arasına alıp onu bana bakmaya zorladım, sonra da başımla yüzeyi işaret ettim. Yılan aniden durdu. Başımı tekrar yüzeye doğru salladım. Koca hayvan gözlerini kırpıştırırken yüzlerimizin arasından küçük bir yengeç süzülerek geçti. Beni anlamış mıydı? Lütfen anlamış olsun diye dua ettim.

Adım bir kez daha zihnimde yankılandı fakat bu sefer daha cılızdı. Sanki Luce'nin diğer tarafından geliyor gibiydi. Hatta dünyanın diğer tarafından.

Yılanın dili dudaksız ağzından dışarı fırladı ve bir taraftan diğer tarafa, yüzüm boyunca gezindi. Bir kez daha titredi, sonra... sonra en sonunda beni serbest bıraktı. Başımı yüzeyin üstüne çıkarmaya, ayaklarımı çırpmaya çabaladım ama hiç gücüm kalmamıştı. Yanımdan ayrılmamış olan sarı hayvana baktım ve beni yukarı taşımasını umarak ona uzandım fakat parmaklarım daha onun pullu vücuduna dolanamadan soğuk

ve sert bir şey, dalgalanan güneş ışığında demir gibi parlayan bir şey bileklerimi ve kollarımı kavradı.

Panik aniden tüm bedenimi sararken zihnimde tanıdık bir ses duydum. ***Bir daha asla benim emirlerime itaatsizlik edeyim deme.***

Yılan gözlerinde sarı pullarının ışıltısıyla yüzeye doğru süzülürken beni izledi.

Asla.

Serin hava yanaklarıma ve alnıma çarptığında can havliyle soluklar aldım. ***Benim için geri dönmene minnettar olsam da sen benim efendim değilsin, Lore.*** Bunu onu kızdırmak için değil, sadece hatırlatmak için söylemiştim. ***Ben senin kargalarından biri değilim. Sana ait değilim.***

O ach thati, Behach Éan. Mürekkep rengi duman etrafımda toplandı, siyah tüylere ve fazlasıyla güçlü gözlere dönüşmeden önce belli belirsiz bir surat gördüm. ***Thu leámsa.***

"Luce aşkına, bu da ne anlama geliyor şimdi?"

Lore'un gagası kıvrılmadı ama yine de karanlık gülümsemesini hissedebiliyordum. ***Sen, Küçük Kuş, gökyüzüne aitsin.*** Çalkalanan dalgaların arasından artık tamamen çıkmış olan karga siyah ve kocamandı; daha önce hiç görmediğim kadar büyüktü, kuş tüyü ve demirden oluşmuş bir canavardı. ***Ve gökyüzü de... bana ait.***

YETMİŞ YEDİ

Lorcan'ın küstah sözleriyle aynı anda suratıma bir dalga çarptı. Hem tuz hem de onun sözleri yüzünden öğürdüm. Gökyüzü kimseye ait değildi; tıpkı kimsenin denize sahip olmadığı gibi, tıpkı kimsenin bana sahip olmadığı gibi.

Boyum kadar açılan büyük kanatları iddiamı çürütmek istercesine çırpındı. Dalgaların üzerinde yükselirken vücudumun etrafında döndü; boynumda parmakların dokunuşunu, çenemde bir başparmağın okşayışını hissettiğime yemin edebilirdim.

Dişlerimi sıktım. Ne çeşit bir oyun oynadığından emin değildim. Zaten tüm kargalarını serbest bırakacağıma söz vermemiş miydim? Benden daha ne istiyordu? İtaat mi? Bağlılık mı? Kral olabilirdi ama benim kralım değildi ve asla da olmayacaktı. ***Seni bütün hâline getirmekten vazgeçmeden önce şu işi bitirelim.***

Pençeleriyle kollarımı kavradı, ben de parmaklarımı onun bacaklarına gereğinden biraz daha sert şekilde doladım. Bacakları katı metalden yapıldığı için canının yandığından epey şüpheliydim.

Yükselirken bakışlarımı okyanustan, kıvrılmış yılan gövdelerinden ve yaklaşmakta olan, çocukken Phoebus'la birlikte yaptığımız gemi maketinden, Tavo'nun ortak masamızdan yere atıp ayakkabısının altında ezdiği o gemiden daha büyük görünmeyen gemilerden ayırmadım.

Tavo'yu sevmeye falan başlamamıştım zaten ama bu anı ona karşı hissettiğim antipatiyi körükledi ve bana Dante'yi,

onu yeni rejiminin bir parçası yapmaması konusunda uyarmam gerektiğini hatırlattı.

Uçurumun kenarında sıralanmış kara gölgelerin arasında prensi ararken hemen yanındaki siyah cübbe giymiş iri yarı adamı görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. ***O... o Lazarus mu?***

Evet, öyle.

Onun burada ne işi var?

Sana son kargamı getirdi.

Bronwen onu kendi tarafına çekmeyi nasıl başarmıştı?

Hükümdarı bir adamın sevgilisini öldürmüşse onu etkilemek için fazla şey gerekmez.

Sevgilisini... sevgilisini mi öldürdü?

Andrea Regio.

Oh. Vay canına. Dante'nin haberi var mıydı acaba?

Yok ve Lazarus da öyle kalmasından memnun olur.

Bu konuda tek kelime etmeyeceğim.

Sybille aniden ismimi haykırınca Lorcan'la gökyüzünün ortasında yaptığımız sohbet yarıda kaldı. Sürekli gözlerini silse de Syb'in yanakları gözyaşlarıyla parlıyordu.

Antoni'nin eli onun sarsılan omuzlarındaydı. Mattia ve Riccio da onların arkalarında durmuş, bakışlarını gökyüzüne, bize dikmişlerdi. Syb benimle arkadaşlık etmekten bıktığını haykırıyordu.

Gülümsedim çünkü ciddi olmadığını biliyordum.

Lorcan bizi onların biraz sağına, tek bir ağacın gölgelediği daha geniş bir alana doğru uçurdu. Kendimi sert inişe hazırladım ama inişimiz yumuşak oldu. Fakat yine de çıplak ayaklarım yere değdiğinde yan tarafımda bir acı hissettim ve dizlerim bükülüverdi.

Lorcan sanki dermanım kalmadığını hissetmiş gibi pençeleriyle kollarımı iyice sıktı ve özenle beni emekler hâlde yere bıraktı. Kuru toprağın sertliğinden memnun hâlde sırtımı kamburlaştırdım; sonsuzmuş gibi gelen bugünün neredeyse bitmiş

olmasına seviniyordum çünkü her yerim ağrıyor, sızlıyor ve kasılıyordu.

Syb bana doğru hızla koşup yorgun bedenimi kucakladığında acım daha da arttı. "Sakın bana arkadaşıma nasıl davranacağımı söylemeye kalkma, Lorcan Ríhbiadh! O gemide senin yüzünden mahsur kaldı! Senin yüzünden neredeyse boğuluyordu!" Sesi kulaklarımı, kolları tenimi acıtsa da onu kendimden uzaklaştırmadım. "O hareketle ömrümün kaç yılını yediğini anladığını sanmıyorum!"

Ağzım boynunda gülümsedim, teninden hep yükselen o tatlı kokuyu içime çektim. "Özür dilerim."

Özrümü gülünç bulmuş gibi alaycı alaycı gülümsedi ama sonra yine ağlamaya başladı.

"Bölmek istemem ama," dedi Tavo, kulağımı tırmalayan sesiyle. "Marco'nun teknesi her an körfeze ulaşabilir ve senin hâlâ uyandıracak bir kargan var."

Sybille'den uzaklaşıp önce Tavo'nun başıyla işaret ettiği birkaç kat hasır ve kumaşa sarılı şeye; sonra Tavo'nun bacaklarının ötesine, uzun kulaklarını kaplayan kırmızı, mavi ve yeşil küpeleri parıldayan devasa şifacıya baktım.

"Lazarus getirdi. Tam dalga vurduğu an geldi..." Syb'in dudakları titredi. Dudaklarını ısırmasına rağmen ağzından sessiz bir inilti döküldü.

Islak yanağını okşadım. "Bana bak. Ben iyiyim."

"İyi görünmüyorsun. Korkunç görünüyorsun. Sanki bir kayayla güreşmiş ve kaybetmiş gibisin."

Dudaklarımdan bir kahkaha yükseldi. "Nazik sözlerin için teşekkürler, Syb."

Sırıttı.

"Ayrıca bilgin olsun diye söylüyorum, kayalarla güreşmedim ama önce dev bir dalgayla boğuştum, sonra Lore'un arkadaşlarından birinin gagasına takıldım, ardından da bir deniz yılanı bana ilanıaşk etti."

Syb'in ağzı açık kalmıştı. "Tanrılar aşkına," diye fısıldadı.

Sudan bir boynuz çıktı, bunu büyük sarı bir kafa takip etti. Yüzümü yalayan güzel canavar sıçradı, sarmal sarmal uzun gövdesi şimdi sahili ve kayalıkları örten suya doğru ilerliyordu.

Lazarus yaklaşarak Mareluce ve yılanımla aramıza girdi. "İyileştirilmesi gereken yaraların olduğunu duydum."

Bunu kimden duyduğunu merak ederek dudağımı ısırdım. Omzumun üzerinden geriye bakınca ıslak gömleğimde kıpkırmızı bir leke gördüm. Sanırım o da görmüştü.

Çömeldi. "İzin verir misin?"

Başımla onaylayınca gömleğimin eteğini kıvırdı.

Sybille manzarayı görünce tısladı. "Bu onun... bu onun kemiği mi?"

Lazarus'un arkasından gelen Antoni dudaklarını birbirine öyle sıkı bastırdı ki dudakları neredeyse görünmez oldu. Sanırım etim oldukça korkunç görünüyordu.

Şifacı boncuklarından birine dokundu, sonra parmak uçlarını yarama bastırdı.

Derim yanıyor, çıtırdıyordu. Dişlerimi sıktım ve ellerimi yumruk yaptım.

"Affedersin Mórrgaht ama ağrı kesiciler iyileşme sürecini yavaşlatacaktır. Hızlandırmayı tercih edersin diye düşünmüştüm."

Lorcan'ın gözlerine baktım. "Evet. Hızlandırın."

İner inmez dört kargaya bölünen Lorcan huzursuz ve sabırsız bir şekilde etrafımızda dönüyordu.

Dördüncü kuşu Phoebus'u korumuyor muydu? Bu Phoebus'un güvende olduğu anlamına mı geliyordu?

O hayatta.

Ama hayatta olması güvende olduğu anlamına gelmeyebilirdi. Lorcan meşgul göründüğü için onu rahatsız etmemeye karar verdim. Arkadaşım hayattaydı ve yakında güvende olacaktı, önemli olan tek şey buydu.

Lazarus başka bir iyileştirici kristali ovuşturup parmaklarını tekrar yaralı etime götürürken, "Isolacuori'deki o gün, yaramda demir olduğunu biliyordun," diye sordum. Bu bir soru değil, bir çıkarımdı. "Demirin Lorcan'ın kargasından geldiğini biliyor muydun?"

"Tenindeki obsidiyen kokusunu aldığımda tahmin ettim." Dokuları daha hızlı iyileşmeye ikna etmek ister gibi tenimi yoğuruyordu. "Bronwen zamanı geldiğinde bir kızın geleceği konusunda beni uyarmıştı, ben de seni bekliyordum."

"Ben olduğumu biliyor muydun?"

"Hayır. O kadın sırlarını yılanların inlerini dolduran hazineleri koruduğundan daha vahşice koruyor."

"Gerçekten hazineleri mi biriktiriyorlar?"

"Parlayan denizanaları kışın ortasında kanaldan geçerken denizin dibi altın ve elmas madenlerini andıran inlerine kadar görülebiliyor. Buna hiç tanık olmadın mı?"

Başımı iki yana salladım.

"Muhteşem bir şeydir." Kulağındaki başka bir boncuğa dokundu, sonra parmaklarını şakaklarıma götürdü ama tenime dokunmak yerine ıslak saçlarımın bir tutamını geriye doğru itti.

"Ne oldu?"

Lazarus gözlerini tepede dönen siyah kargalara doğru kaldırdı. "Şakağındaki yara. Zaten iyileşmiş. Majesteleri bunun bir yılanın işi olduğunu söylüyor."

Yaa. Hayvanın bana yaptıklarını hatırlayınca ve sularımızda yaşayan canavarlarla gerçekten özel bağım olduğunu fark edince göğsüme bir sıcaklık doldu.

Bana Yılan Efsuncusu lakabını takan adama baktım. Hâlâ uçurumun kenarında duruyor, ağabeyinin gemilerini izliyordu. Marco'yu öldürtme kararını tekrar gözden geçiriyor olabilir miydi?

Hayır. Saltanatının başlaması için sabırsızlanıyor.

O adamı sevmediğini anlıyorum, Lore ama Dante tamamen duygusuz biri değil.

Kendi ağabeyinin kafasının kesilmesine razı.

Dante, zihnimizde adının geçtiğini hissetmiş gibi omzunun üzerinden önce bana, sonra Lore'un havadaki kargalarına baktı ve ardından bakışları köpüklü safir rengi suda ilerleyen iki gemiye geri döndü.

Kimse bana acele etmemi söylemese de kendimi iterek kalktım.

Yavaş, diye homurdandı Lore, yerçekimi bana galip gelirse kargalarından birinin beni yakalayacağından emin olmak istercesine etrafımda baş döndürücü bir hızla uçuyordu.

Syb kolunu belime doladı.

Lore'un kargaları rahat hareket edebilmemiz için yükseldiler ama dört çift gözün hepsi de benim üzerimdeydi.

Günlerdir ormanda, korulukta, dağda ve okyanusta alacakaranlıktan şafağa kadar beni takip eden bu gözlerin yakında artık bana bakmayacağını düşündüm. Tüm atışmalarımıza ve neredeyse hiçbir konuda aynı fikirde olamamamıza rağmen hiddetli Gökyüzü Kralı'nı özleyecektim.

Kumaş yığınının önünde diz çöktüm. Sybille'in üzerinde onu obsidiyenden koruyan bir boncuk olsa da katmanları açarken onun geride durmasını sağladım. Kâse ortaya çıktı, kalay ve altın ışıltısı balmumu kaplamanın altında donuklaşmıştı.

"Seni nasıl çıkarabilirim?"

Kâseyi ters çevir.

Çevirdim ve çenem kasıldı. Kalay rengi gövdenin içine obsidiyen çiviler çakılmıştı. Düzineler üstüne düzinelerce. Bir tanesini tutup çektim.

Gelmedi.

Çevir.

Çevirdim ve gevşedi. Çivi sandığım şeyler aslında uzun obsidiyen spirallerdi.

"Belki sen de çevirmeye başlamalısın, Syb," dedi Tavo. "Bilirsin işte... zamana karşı yarışıyoruz diye."

Ona tısladım. "O demire dokunamaz, seni aptal."

Tavo iç geçirerek Lazarus'a bir bakış attı. "Belki de Luce'nin en sevdiği şifacının demire karşı dayanıklı olmak için özel bir küpesi vardır?"

Lazarus kalın kollarını göğsünde kavuşturdu ve çenesini kaldırdı. "Obsidiyen lanetini sadece Fallon bozabilir."

"O zaman sanırım mahvolduk."

Acele ediyordum ama Tavo'nun hatırına değil, karganın acısını daha fazla uzatmamak için.

Dakikalar sonra, "Sonuncusu" diye seslendim.

"Son üç seferde de böyle demiştin!" diye bağırdı volta atmakta olan Tavo.

Başımı salladım ve demirin her milimetresini önce gözlerimle sonra parmak uçlarımla taradım. Hissettiğim tek şey henüz kapanmamış deliklerdi. Son spirali kenara fırlattığımda Lore'un kargası altın tabaktan kayarak kucağıma kondu. Onu ellerimin arasına alıp havada tutarken deliklerin kapanmasını ve demirin kararmasını diledim.

Hâlâ limon sarısı gözlerini bulanıklaştıran balmumunun içinden beni izliyordu, sonra yavaşça hafifledi, kabuğu yumuşadı. Hızlı kalp atışları avucuma doldu ve benimkilere karıştı.

Az önce başardığım şeyin büyüklüğü karşısında yanağımdan aşağı bir damla gözyaşı yuvarlandı. Bunu ben başarmıştım; kanalın yanlış tarafından gelen, kanında merak olan ve hiç gücü olmayan kız.

Gözyaşım Lorcan'ın üzerine damlamadan önce omzumu yanağıma bastırdım.

"İşi bitti!" Tavo çığlık atarak beni o andan kopardı. "Sonunda işi bitti!"

Kralın icabına bakmadan önce onu susturmak istiyorum. Kanatlarını kaldırdı, kadife tüyleri nemli avuçlarıma süründü.

Gülümsedim. ***Kendini dizginle.***

Benden istediğin büyük bir şey, Behach Éan.

Gabriele, "DANTE!" diye haykırdı ve dikkatimi Lore'dan gökyüzüne, üzerimize doğru gelen dev ateş topuna vermeme neden oldu. "Dikkat et!"

Lore ellerimden kaydı ve kargalarına uçtu. Göz açıp kapayıncaya kadar insan büyüklüğünde bir kuş havada süzülmeye, Marco'nun ateş topuna doğru uçmaya başlamıştı. Sendeleyerek ayağa kalktım ve uçurumun kenarına doğru koştum.

Umarım yapmak üzere olduğunu düşündüğüm şeyi yapmazdı.

İri eller kollarıma dolandı ve beni geri çekti ama ayaklarımı sürüyerek beni tutan kişiye karşı koydum. "Seni engellediğim için özür dilerim ama Majesteleri en ufak bir çizik bile alırsan beni Isolacuori'ye geri göndermekle tehdit etti ki benim Fae sarayına dönmek gibi bir niyetim yok."

Söylediği hiçbir şey mantıklı değildi. Hangi Majesteleri? Dante mi?

Prensin adını yüksek sesle söylemiş olmalıydım çünkü Lazarus başını benimkine yaklaştırıp fısıldadı: "Hayır, Sinyorina Rossi. Lorcan."

YETMİŞ SEKİZ

Kaşlarımı kaldırıp yarım saniyeliğine Lazarus'a baktım ama sonra Sybille'in haykırışıyla bakışlarım tekrar Lore'a döndü.

Lore ateş topunu gökyüzünde tutmuş, pençelerinin arasına almıştı. Döndü ve onu fırlattı. Kralın gemisinden yükselen çığlıklar az kalsın kalbimi durduracak ve kulak zarımı parçalayacaktı. Güvertedeki her hava Fae'i yelkenlere rüzgâr üflüyor olmalıydı çünkü yelkenler şişti ve gemi ateş topunun önünden kaçmayı başardı.

Oklar kaldırıldı. Bazıları altın, bazıları siyahtı.

Haykırdım.

"Şşşt, çocuğum. Onun dikkatini dağıtma." Lazarus etli avucunu titreyen dudaklarıma bastırırken Lore beş kargaya ayrıldı ve öyle baş döndürücü bir şekilde yükseldi ki ince bir bulutun ardında izini kaybettim.

Bir dalga geminin gövdesine çarpınca oklar kürdan gibi yere düştü. Marco'nun hava Fae'lerine yaptırdığı gibi bir şey değildi bu ama teknenin yan yatmasına ve seren direğinin suyu yalamasına neden olmuştu. Gemi tekrar doğrulduğunda güvertedeki Fae'lerin yarısı Mareluce'de kaybolmuş, diğer yarısı ise tamamen altın rengi giyinmiş bir adamın ve yaldızlı bordo giysiler içindeki turuncu saçları açık bir başka adamın etrafında sendelemekteydi.

Sybille'in Antoni'ye, "Karga ordusu neden hayata dönmedi?" diye sorduğunu duydum.

İkisi de yanımda durmuş, gözlerini manzaraya dikmişken benim gözlerim Justus Rossi'nin gözlerine kilitlenmişti. Bu

mesafeden bile büyükbabamın beni izlediğini, bana hakaret ettiğini hissedebiliyordum.

"Çünkü eski sözleri yüksek sesle söylemesi gerekiyor," diye açıkladı Lazarus. "Bunu da sadece insan şekline dönüştüğünde yapabilir."

"O zaman belki de hemen dönüşmek için bir ara verse iyi olur," dedi Syb, sonra Dargento'nun komuta ettiği gemiden yükselen ateş toplarını gördü ve çığlık attı.

Lore'un kargaları sanki bu saldırı bir oyun, bir maçmış gibi alev kürelerine kanatlarıyla vurarak onları her iki geminin yelkenlerine savuruyorlardı.

Alev ürelerinden biri kralın gemisinin direğini yaktı, diğeri Silvius'un gemisinin yelkenlerini yırttı. Fae'ler ateşin üzerine su akıtmasına rağmen gemiler alevli sallara dönüştü.

Riccio'nun Mattia'ya, "Sence kaç safkan şu an altına işemiştir?" diye sorduğunu duydum, o da mırıldanarak yanıt verdi: "Yarımlıklardan daha azı."

"Kraliyet ordusunda yarımlık yok, Matt. Biz kraliyet muhafızlığı için yeterince iyi değiliz."

"Bitti!" diye haykırdı Tavo. "Bitti!"

Ne bitti?

Gözlerimi kıstım ve Lore'un kargalarından birinin batan gemiden uzaklaştığını gördüm. Pençelerinin arasında altın bir şey parlıyordu.

Altın bir şey ve...

Bu...

Kendimden geçerken her şey kralın başını taşıyan karga kadar siyah oldu.

YETMİŞ DOKUZ

Lore kayalık uçurumun kenarına ulaşıp Marco'nun kesik başını Dante'nin ayaklarının dibine bırakırken kendime geldim. Tacı hâlâ devrik hükümdarın saç örgülerine dolanmış hâldeydi.

"Tanrılar aşkına..." Sybille öğürdü, sonra dönüp ağaca doğru koşarak kusmaya başladı.

Dante'nin yüzünü inceledim, pişmanlık, iğrenme ya da başka bir duygu aradım ama suratında hiçbir duygu belirtisi yoktu ve o kadar sakindi ki vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu. Çömeldi, ölümle bulanıklaşmış olan kehribar gözlere baktı, sonra ağabeyinin başından güneş gibi ışıldayan tacını alıp toza bulanmış beyaz pantolonuna sildi ve başının üstüne koydu.

Tavo ve Gabriele sevinç çığlıkları atarak önünde eğilirlerken Gaston, "Çok yaşa kralımız!" diye haykırdı.

Bense eğilmeyi bırak, zar zor nefes alabiliyordum. Lazarus beni hâlâ tutuyor olmasaydı ağacın yanındaki Syb'e katılırdım.

Bu ışıl ışıl öğle vaktinde Dante'nin gözleri benimkileri buldu. "Teşekkür ederim, Fallon."

Bana sanki ağabeyinin ölümü için teşekkür ediyormuş gibi geldi ama ben bunun için minnettarlık istemiyordum. Bakışlarımı kaçırdım, midem mengenenin içindeydi sanki.

"Benim için yaptıklarını asla unutmayacağım. Luce için."

Başımla onayladım. Tek kelime etmedim. Dehşet boğazımı öyle tıkamıştı ki konuşacak hâlde değildim.

"Gitmeliyiz. Yönetmemiz gereken bir krallığımız var, Dante." Tavo atının üzerine atladı.

Tacın sahibi olduğu sanrısına kapılmış askere dik dik baktım. "Biz derken? Luce Dante'ye ve Lore'a ait. Sana değil."

Kehribar rengi gözleri alev almış gibi ışıldadı. "Lore, ha? Sahi, nerede o yüce akbaba? Savaşçılarını sudan mı çıkarıyor?"

Bakışlarımı bu nefret dolu erkekten kaçırdım ve siyah tüyler görmek için gözlerimi kısarak denize baktım. Ya da siyah duman. Ya da Gökyüzü Kralı hangi şekli almışsa onu. Göremeyince paniklemeye başladım. Neredeydi o? Nereye gitmişti? Eğer veda etmeden gittiyse ben...

Ne yaparsın, Behach Éan?

Sesi kaburgalarımın içinde çılgınca atan kalbini sakinleştirdi. ***Sana gerçekten kızarım.***

Ah... ne değişiklik olur. Geri dönmek için sabırsızlanmaya başladım.

Mareluce'nin çırpınan dalgalarının içinden, beş kargasının pençelerinin arasında duran bir erkek bedeniyle birlikte yükseldiğini gördüğümde ağzımın kenarları yukarı kıvrıldı ama sonra tekrar aşağı indi. Erkeğin sarı saçları rüzgârla savruluyordu.

Luce'de milyonlarca sarışın olmasına rağmen bu vücudu tanıyordum.

Bu saçı tanıyordum.

Bu elma yeşili gömleği tanıyordum.

Gözlerim buğulandı. "Sybille!"

"Ne?" diye mırıldandı.

"Sybille!" Bir hıçkırık konuşmamı engelledi.

"Ne?"

"Syb!"

"Tanrılar aşkına, ne oldu kadın?"

"Phoebus."

"Sinir krizi mi geçiriyor?" Syb'in ayak sesleri yaklaştı. "Neden herkesin ismini sayıklıyor bu kız?"

Lore'un altında sallanan hareketsiz bedeni işaret ettim.

Syb'in dudaklarından bir nefes döküldü. "Ne... ne... o... Phoebus mu?"

"Silvius'un gemisindeymiş demek," diye fısıldadım.

"Neden?"

Riccio, "Belki de tanıdığım başka biri gibi kaçak girmiştir," diye takıldı, bu sözden hiç hoşlanmayan Sybille onun koluna vurdu.

"Sen kumandanı hiç tanımıyor musun? Kimse onun gemisine kendi isteğiyle binmez. Tabii... Onun buraya hücum etmesini engellemeye çalıştığını mı düşünüyorsun?"

"Kaçak binmedi. Onu buraya Silvius getirdi." Kumandanın bana ulaşmak için sevdiklerime işkence ettiğine dair kafamda canlanan anıyla ürperdim.

Minimus o aşağılık adamı bulmuş ve vücudundaki her kemiği kırmıştır, diye umdum. Yeniden canlanabilirlerdi ama yüzemediği sürece bana ve sevdiklerime zarar veremezdi.

"Onu buraya ne yapmak için getirdi?"

"Pazarlık kozu olarak." Syb'e onun niyetinin muhtemelen Phoebus'un kafasını çelik bir bıçakla kesmek olduğunu söylemedim, bunun yerine Acolti kasasına yaptığımız yolculuktan bahsettim.

Lore'un kanat çırpışlarını sayarak anbean inişini takip ettim. Phoebus'u bıraktığı anda arkadaşıma doğru koştum. Alnında kan vardı, göğsünde kan vardı, kalçasında kan vardı.

Lazarus yanımda diz çökmüş, parmaklarını kristallerine sürmeye başlamıştı bile. "Bu yaralardan herhangi biri senin pençelerin yüzünden mi oldu, Morrgot?"

"Hayır, Lazarus." Kelimeler o kadar netti ki bana sanki yüksek sesle söylenmişler gibi geldi ama Lore...

Bekle bir dakika... Lazarus mu?

Bakışlarımı Phoebus'un morarmış göz kapaklarından siyah deri giymiş bir çift bacağa çevirdim. Gözlerimi kaldırarak dar kalçaları, koyu renkli göğüs zırhını ve demir omuzlukların

altında genişleyen gövdeyi gördüm. Kaslı boynu adamın geri kalanı gibi sert ve sağlamdı. Koyu altın renginde parlayan gözleri ve mavi parıltılar saçan simsiyah saçları vardı.

Kulaklarım çınlamaya başladı, damarlarım karıncalandı. Lore'u önce bir görüde, sonra da rüyamda görmüştüm ama Phoebus'la benim tepemde duran bu adam bana tamamen yabancı gelmişti. "Lore?"

"*Álo*, Fallon."

"Vay canına, cennetteyim." Phoebus'un sesi, bakışlarımın Karga Kral'ın insan bedeninden Fae'in açık yeşil gözlerine yönelmesine neden oldu.

Gülümsedim, yanaklarımdan aşağı yaşlar süzülüyordu. "Hayır, Pheebs. Hayır, hayattasın."

"Emin misin, Picolina çünkü..." Bakışları sanki şekil değiştiren benmişim gibi hâlâ beni izleyen Lore'a kaydı. "*Ah*. Bu ne içindi, Syb?"

"Gördün mü? Yaşıyorsun," dedi Syb. "Ve Luce'nin yeni hükümdarlarından birine edepsiz edepsiz bakıyorsun," diye sessizce ekledi.

Phoebus gözlerini kırpıştırdı ama Lazarus onu sihirli kristalleriyle iyileştirirken şaşkınlığı yerini tıslamaya bıraktı.

Yerimden kıpırdamadım ancak gözlerim Phoebus'tan tekrar dolgun dudaklarından neredeyse ilahiye benzeyen yabancı kelimeler dökülen Lore'a kaydı. "Tach ahd a'feithahm thu, mo Chréach."

Sybille bana, "Ne diyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Karga dili bilmiyorum."

Lore yüzünü denize döndü ve aynı kelimeleri tekrar tekrar haykırdı. *Tok ad a feytham tu, mo Krehok.* Kelimeler havada dalgalanırken, kayalıklardan dökülürken ve okyanusa yayılırken tüylerim diken diken oldu.

Ayaklarımın altındaki taş titremeye, deniz köpürmeye, gökyüzü uğuldamaya başladı.

Lore sık ve isli kirpikleri kadar alçak sesle sözlerini tekrarlıyordu. Sanki dua ediyor gibiydi, belki de dua ediyordu. Halkından uzakta, güçsüz, kapana kısılmış şekilde işkencelerle geçen yirmi yıl ve ondan önce de beş asır. Yalnızlığının ve acısının, dehşetinin ve öfkesinin derinliğini kavramam olanaksızdı.

Onun yerinde olsaydım dünyayı ve içindeki tüm Fae'leri yerle bir ederdim.

Gün batımı rengindeki gözlerini bana çevirdiğinde derin bir soluk aldım. Gözleri ışıl ışıl yanıyordu, korunmasız gözlerimi delip geçtiğinde birdenbire kendimi uçurumlardan uzaklaşıp babamla ve daha önce hiç görmediğim bir kadınla birlikte tekrar o odada buldum. Kadının gözleri aşağıda, okşamaya devam ettiği hafifçe tombul karnındaydı. Anladığım kadarıyla hamileydi.

Bu gece gitmelisin, Zendaya. Ses, dağılıp sonra yeniden dev bir kargaya dönüşen siyah duman dalgalarından yükseliyordu. Yüzü olmasa da sesi bana nineminki kadar aşina olan Lore'u tanıdım. *Justus Rossi laneti kıracak olanı taşıdığını bildiğine göre artık yalnızca Shabbe'de güvende olabilirsin.*

Peki ya... Ya kalkanları kuvvetlendirmenin bir yolunu bulurlarsa? Ya yapamazsam... Daha fazla konuşamadı ve dolgun dudaklarından bir hıçkırık döküldü, beline kadar uzanan koyu kumral bukleleri sallandı.

Babam üzgün kadına doğru ilerledi, omuzları dik olmasına rağmen koyu renk gözleri sanki gözyaşlarını zor tutuyormuş gibi kıpkırmızıydı. Zendaya'ya sıkı sıkı sarıldı ve başının tepesini öptü.

Görüdeki Lore'a baktım ve bana bu sahneyi neden gösterdiğini merak ettim. Babamın şefkatli biri olduğunu kanıtlamak için mi?

Arkamı döndüğümde kadının gözlerinin bende olduğunu gördüm ve kalbim... kalbim tekledi çünkü gözleri pespembeydi. O Shabbe'liydi. Babamın kollarında ağlayan kadın Shabbe'liydi.

Kahol parmaklarıyla kadının ıslak yanaklarını sildi, sonra yüzünü parmak uçlarının arasına alıp alnını kadınınkine bastırdı. Ağzından daha önce hiç duymadığım ama anladığım bir dilde kelimeler döküldü. *Kızımız büyüyecek, Daya, aşkım. Bronwen bunu gördü. Küçük yağmur damlamız hayatta kalacak.*

Dudakları buluştuğunda görü de kayboldu.

Ya da belki kaybolmasını ben istemiştim.

Sırtım boydan boya ürpermişti. Dişlerim takırdıyordu. Nabzımın hızından göğüs kemiğim titreşiyordu. Her ne kadar önümdeki mavilik gürültü ve hareketle dolmuş olsa da zihnim Lore'un bana gönderdiği görüye takılıp kalmıştı. O görüyü zihnimde tekrar tekrar, delireceğimi düşünene kadar oynattım.

Kolumu Syb'in kolundan çekip parmaklarımı alnıma dayadım. "Anlamıyorum."

Shabbe'li kadın bebeğini kaybetmiş, sonra Kahol annemden yeni bir bebek yapmış ve ona da Yağmur Damlası adını mı vermişti? Böyle korkunç bir şey olabilir miydi?

O çocuk yaşadı, Fallon. Lore'un gözleri etrafına sürdüğü siyah is kadar karaydı.

Üvey kız kardeşim mi var?

Hayır.

O zaman... Kaşlarım çatıldı, kalktı, çatıldı. Yani Lore... Lore'un söylediği... "Ninem annemden doğduğumu görmüş. Beni görmüş."

Tanrılar. Geriye doğru sendeledim. Ben bebekken değiştirilmiştim!

Lore iddiamı yalanlamamıştı, bu da demek oluyordu ki... İçimdeki çığlığı bastırmak için elimi ağzıma götürdüm.

Marco haklıydı. Ben yarı Shabbe'liydim. Shabbe'li!

Annem hayatının aşkını ya da kulaklarının ucunu kaybettiği için bu hâlde değildi. Biri çocuğunu çalıp ona beni verdiği için bu hâle gelmişti. Öfke göğsümü sararak bugün başardığım şeyin heyecanını yok ediverdi.

Ellerimi saçlarımın arasında gezdirip köklerini çekiştirdim. ***Tüm hayatım bir yalanmış!***

Yalan değil. Sır.

Görüşüm bulanıklaşarak Lorcan'ı altın, siyah ve beyaz lekelere dönüştürdü. Yaptıkları şeyi nasıl haklı çıkarabilirdi böyle? Bu pek çok kişi için acımasız ve adaletsizdi. Ellerimi şakaklarıma bastırdım.

Ninem bir hiç uğruna hayatından ve unvanından vazgeçmişti.

Annem aklını kaybetmişti.

Lorcan'a ters ters bakarak Dante'nin bir atın, benim atımın üzerinde oturduğu yere doğru yürüdüm ve çırpınan beyaz dalgaların altında büyüyen karanlık gölgeyi izledim. "Yer aç, Maezza."

Bakışları önce bana, ardından başımın ötesindeki bir noktaya kaydı. Dikkatini kimin çektiğini anlamak için dönmeme gerek yoktu. Cevabının gelmesi o kadar uzun sürdü ki hayatların mahvolmasına suç ortaklığı eden adamın onunla konuştuğundan hiç şüphem yoktu. "Üzgünüm, Fal ama seni geri götüremem."

"O zaman atımdan in, ben kendim dönerim."

Dante'nin ağzı nezaketsizliğim karşısında ince bir çizgi hâlini aldı ama şu an hiç nazik olacak durumda değildim. Sesini alçalttı. "Arkadaşın olarak dönmene izin veremem. Bu senin kendi güvenliğin için."

"Güvenliğim mi? Benimle dalga mı geçiyorsun, Dante?"

"Taca ihanet ettin."

"Sana yardım etmek için!"

"Fae'ler bunu böyle görmeyecektir. Seni Marco'nun ölümüne sebep olan bir hain olarak görecekler."

Elimi havaya kaldırdım. "O zaman onları yola getir! Kazan aşkına, artık kral sensin. Öyle davran!"

Tavo atını aramıza soktu. "Söylediklerine dikkat et, Fallon."

Ona hareket çektim.

Kahol parmaklarıyla kadının ıslak yanaklarını sildi, sonra yüzünü parmak uçlarının arasına alıp alnını kadınınkine bastırdı. Ağzından daha önce hiç duymadığım ama anladığım bir dilde kelimeler döküldü. *Kızımız büyüyecek, Daya, aşkım. Bronwen bunu gördü. Küçük yağmur damlamız hayatta kalacak.*

Dudakları buluştuğunda görü de kayboldu.

Ya da belki kaybolmasını ben istemiştim.

Sırtım boydan boya ürpermişti. Dişlerim takırdıyordu. Nabzımın hızından göğüs kemiğim titreşiyordu. Her ne kadar önümdeki mavilik gürültü ve hareketle dolmuş olsa da zihnim Lore'un bana gönderdiği görüye takılıp kalmıştı. O görüyü zihnimde tekrar tekrar, delireceğimi düşünene kadar oynattım.

Kolumu Syb'in kolundan çekip parmaklarımı alnıma dayadım. "Anlamıyorum."

Shabbe'li kadın bebeğini kaybetmiş, sonra Kahol annemden yeni bir bebek yapmış ve ona da Yağmur Damlası adını mı vermişti? Böyle korkunç bir şey olabilir miydi?

O çocuk yaşadı, Fallon. Lore'un gözleri etrafına sürdüğü siyah is kadar karaydı.

Üvey kız kardeşim mi var?

Hayır.

O zaman... Kaşlarım çatıldı, kalktı, çatıldı. Yani Lore... Lore'un söylediği... "Ninem annemden doğduğumu görmüş. Beni görmüş."

Tanrılar. Geriye doğru sendeledim. Ben bebekken değiştirilmiştim!

Lore iddiamı yalanlamamıştı, bu da demek oluyordu ki... İçimdeki çığlığı bastırmak için elimi ağzıma götürdüm.

Marco haklıydı. Ben yarı Shabbe'liydim. Shabbe'li!

Annem hayatının aşkını ya da kulaklarının ucunu kaybettiği için bu hâlde değildi. Biri çocuğunu çalıp ona beni verdiği için bu hâle gelmişti. Öfke göğsümü sararak bugün başardığım şeyin heyecanını yok ediverdi.

Ellerimi saçlarımın arasında gezdirip köklerini çekiştirdim. ***Tüm hayatım bir yalanmış!***

Yalan değil. Sır.

Görüşüm bulanıklaşarak Lorcan'ı altın, siyah ve beyaz lekelere dönüştürdü. Yaptıkları şeyi nasıl haklı çıkarabilirdi böyle? Bu pek çok kişi için acımasız ve adaletsizdi. Ellerimi şakaklarıma bastırdım.

Ninem bir hiç uğruna hayatından ve unvanından vazgeçmişti.

Annem aklını kaybetmişti.

Lorcan'a ters ters bakarak Dante'nin bir atın, benim atımın üzerinde oturduğu yere doğru yürüdüm ve çırpınan beyaz dalgaların altında büyüyen karanlık gölgeyi izledim. "Yer aç, Maezza."

Bakışları önce bana, ardından başımın ötesindeki bir noktaya kaydı. Dikkatini kimin çektiğini anlamak için dönmeme gerek yoktu. Cevabının gelmesi o kadar uzun sürdü ki hayatların mahvolmasına suç ortaklığı eden adamın onunla konuştuğundan hiç şüphem yoktu. "Üzgünüm, Fal ama seni geri götüremem."

"O zaman atımdan in, ben kendim dönerim."

Dante'nin ağzı nezaketsizliğim karşısında ince bir çizgi hâlini aldı ama şu an hiç nazik olacak durumda değildim. Sesini alçalttı. "Arkadaşın olarak dönmene izin veremem. Bu senin kendi güvenliğin için."

"Güvenliğim mi? Benimle dalga mı geçiyorsun, Dante?"

"Taca ihanet ettin."

"Sana yardım etmek için!"

"Fae'ler bunu böyle görmeyecektir. Seni Marco'nun ölümüne sebep olan bir hain olarak görecekler."

Elimi havaya kaldırdım. "O zaman onları yola getir! Kazan aşkına, artık kral sensin. Öyle davran!"

Tavo atını aramıza soktu. "Söylediklerine dikkat et, Fallon."

Ona hareket çektim.

Tavo atını ileri doğru mahmuzlarken Phoebus'un, "Fallon az önce birine parmak mı gösterdi?" diye sorduğunu duydum.

"Karga tarafı ortaya çıkıyor olmalı." Sybille'in sesinde gurur vardı.

"Ríhbiadh." Dante'nin bakışları giderek yoğunlaşan kuş bulutuna yöneldi. "Sizi yeniden bir araya gelmeniz için yalnız bırakalım." Topuklarını Furia'nın yanlarına vurdu ve hain atım ileri fırladı.

"İki hafta içinde benden bir ziyaret bekle." Lore'un siyah saçları kargaları yere inmeye başlarken başının etrafında uçuşuyordu.

"Nefesimizi tutmuş sizi bekliyor olacağız," diye mırıldandı Tavo, ardından üç erkek yanlarında spiritle dağdan aşağı inmeye başladılar.

Bakışlarını güneşi karartan, siyah kuşlardan oluşan kara buluta dikmiş olan Lazarus'a döndüm. Tıpkı hükümdarları gibi onlar da sevimsizlerdi. "Lazarus, kalıyor musun yoksa Isolacuori'ye geri mi dönüyorsun?"

Şifacı gözlerini kırpıştırarak karanlık girdaptan başını çevirdi. "Kalıyorum."

"Atını alabilir miyim?"

"Sen..."

Atı arka ayaklarının üzerinde yükselip dağdan aşağı doğru inerken bir kişneme sesi tüylerin uğultusunun önüne geçti.

Parmaklarımı sıktım. Bunun Lore'un işi mi, yoksa talihsiz bir tesadüf mü olduğunu bilmiyordum ama beni vazgeçirmesine izin vermeyecektim. "O zaman yürüyeceğim."

Syb kıpırdaşan havanın uğultusundan sesini duyurabilmek için, "Fallon, delirdin mi sen? Yürüyerek geri dönemezsin," diye bağırdı.

Phoebus beni engellemek için onun koluna girdi. "O haklı, Picolina. Yürüyerek dönemezsin. Ayakkabın bile yok."

"Yürümek için ayakkabıya ihtiyacım yok, ayağa ihtiyacım var."

Phoebus iç geçirdi. "Bu kız beni öldürecek..."

"Siz ikiniz eve nasıl döneceksiniz?"

Syb Antoni'ye doğru baktı. "Lorcan Antoni'ye yeni bir gemi verecek. Bir ya da iki gün içinde gelirmiş. O zaman bizi eve götürecek."

Bir ya da iki gün...

Burada bir dakika daha geçirmeyecektim. Onların yanından geçmeye çalıştım ama yine önüme geçtiler. "Çekilin yolumdan."

"Olmaz, Fal."

"Çekilin yolumdan." Etrafımızda bir toz ve tüy kasırgası koparken, rüzgâr gözlerimize kum doldurup saçlarımızı havalandırırken homurdandım.

Demir ve kumlar kayboldu, yerini ete ve saça bıraktı. Phoebus ve Sybille ağızları bir karış izlerken kara gözlü, mürekkep rengi saçlı erkekler ve kadınlar kayalıkları doldurmaya başladı. Bakışlarım yabancılara takılsa da arkadaşlarımın dikkatinin dağılmış olmasından faydalanarak Phoebus'un yanından geçiverdim.

İki adım atmıştım ki siyah deri ve demir zırh giymiş bir duvara çarptım. Kafamı kaldırıp bana bakan altın gözlere öfkeyle karşılık verdim. "Çekil."

Karga Kral yerinden kımıldamadı.

"Burada işim bitti." Geri çekilmeyecektim. "Seninle işimiz bitti, Lorcan Ribiyav."

Göz bebeklerindeki altın halkalar çalkalanıyordu sanki. "Sen ve ben daha yeni başlıyoruz, Fallon Báeinach."

SONSÖZ

LORE

Fallon'ın göz bebekleri gözlerinin menekşe rengi derinliklerinde küçücük oldu. "Sen bir kral olarak anılmaya ne kadar layıksan ben de o kadar Báeinach'ım."

Dudaklarımda beliren sırıtışa engel olamadım. Uzun hayatım boyunca pek çok kadınla tanışmıştım ama hiçbiri Cathal ve Zendaya'nın kızı kadar... *enerjik* değildi. Soyu göz önüne alındığında bu özelliğine şaşırmamak gerekirdi.

Sesini alçalttı ve tehditkâr görünmek istiyor olsa da elde ettiği sonuç bundan çok uzaktı. "Seni tüm halkının önünde kıçının üstüne oturtmadan önce çekil önümden."

Gülümsemem büyüdü. Nasıl büyümesindi ki? Bu ufak tefek kız bir yılanın iradesine sahip olabilirdi ama beni devirmesi demek, bir ağacı devirmesi demekti. "Mórrígan'ın mizah anlayışı beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor."

Fallon'ın kara kaşları, zihni yeni bir şeyi fark ettiğinde hep olduğu gibi hafifçe çatıldı. Tanrıçamızın kimliğini sormak zorunda kalmadan kendi kendine anlamaya çalışıyordu.

Kaşları aynı hızla düzleşti ve narin çenesi hafifçe kalktı.

"Bu Mórrígan denen kişinin kim olduğunu bilmiyorum ve umurumda da değil. Şimdi siktir git, Morrgot."

Bu cümle gülümsememin azalmasına neden oldu. "Böyle konuşma. Bu kadar güzel bir ağza yakışmıyor."

Sözlerim karşısında gözleri alev almış gibi ışıldadı.

"Mórrígan'a gelince, o Kargaların Anası. Senin ataların-dan olan bir Shabbe cadısı. Sanırım Fae okulunda sana onun hakkında bir şey öğretilmemiş."

Genelde neşeyle hızla kıvrılan dudakları, güneşte pembeleşmiş yüzündeki kırmızı bir çizgiden ibaretti şu an. Öfkeli hâli bile enfesti. Çarpık burunlu ve sert çeneli Cathal'dan böyle bir kız çıkabileceğini kim bilebilirdi?

Bakışlarımı Fallon'ın gözlerinden ayırmasam da onun bizi izlediğini hissedebiliyordum. Henüz konuşmaya başlayamamıştı. Akşama kadar kargalarımın dudaklarından kelimeler dökülmeye başlayacaktı. Bu sefer sadece yirmi yıllığına gitmiştik.

Beş asırlık yokluğumuzun ardından halkımın körelmiş dillerini yeniden kullanması birkaç hafta almıştı.

Lanetten kurtulduktan çok kısa bir süre sonra onları tekrar lanetimize maruz bıraktığım için kendimden daha ne kadar nefret edecektim acaba? Marco insanları tehdit etmemiş olsaydı yaşamalarına izin verir ve laneti kıracak olan büyüyüp olgunlaşana kadar bir gölge olarak kalırdım.

Parmaklarım iki yanımda seğiriyordu, Fae'in beni teslim olmaya zorlamak için harcadığı tüm hayatların izleri bende duruyordu.

İntikamımızı alacaktık.

Yakında.

Fallon'ın elleri beni uzaklaştırmak için göğüs zırhımın üzerine indi. Parmak eklemleri beyazladı ama benim tek fark ettiğim şey onun çılgınca atan kalbi ve ısınmış pantolonuydu. Bir hırıltı çıkardı.

Üzgünüm, Behach Éan ama gitmene izin veremem.

Öfkesini zihnime boşaltmak için beni itmeyi bıraktı. ***Veremez misin?*** dedi alaycı bir sesle. ***Neyse ki bu sana bağlı değil, Bilbh Éan.***

Hem kaşlarım hem de dudaklarımın köşesi kalktı. ***Görüyorum ki baba dilin üzerinde çalışıyorsun.***

Kaşlarını çattı. ***Tüm bunlar senin için büyük bir şaka olabilir ama benim için değil.*** "Kullanılmaktan bıktım. Şimdi izin ver geçeyim. Eve, büyükannemin ve annemin yanına gitmeliyim..."

Dağın soluk taşlarına vuran toynakların sesi bakışlarını benden ayırmasına neden oldu. Korkak prensinin onun için dönmesini mi bekliyordu?

Adam ellerini onun bedenine koyduğunda çenemi öyle çok sıkmıştım ki hâlâ ağrıyordu. Bileklerini ve boynunu kesmeyi çok isterdim ama Fallon beni asla affetmezdi. Soy ağacını bir sır olarak sakladığım için beni affedecek gibi de görünmüyordu.

"Giana?" Fallon'ın aralanan güzel dudakları beni bu tatsız anılardan çekip çıkardı. "Bronwen?" Elleri hâlâ göğsümdeydi, kalın derinin içi ısınıyor ve nabzımız birlikte atıyordu.

Bunun bana bir süre için son dokunuşu olabileceğini hissetsem de beş kargama dönüştüm ve pençelerimle onu kıyafetinden kavradım. Bir sonraki nefesinden ve ardından gelen haykırıştan önce onu evimin çatısına götürdüm, kargalarımın çoktan açtığı kapaktan içeri sokup evimin eski taşlarının üzerine koydum.

Onu nazikçe yere bıraktıktan sonra insan şeklime geri döndüm. "Ailen ve arkadaşların kısa süre içinde yukarı getirilecek. Sana yeni evini gezdireyim mi, Behach Éan?"

Kargalar içeri süzülüp sessiz koridorları tatlı bir gürültüyle doldururken Fallon, "Burası asla benim evim olmayacak!" diye hırladı.

Elimi pek çok anıyı barındıran serin taşların üzerine koydum. Hem neşeli hem de trajik anıları. "Hayalin bir kalede yaşamak ve tahtta oturmak değil miydi?"

Öfkesi evimin temellerine çarpan dalgalar gibi kabardı. Hedefi ben olsam da güzelliğini takdir edebilirdim.

"Bana tahtını mı teklif ediyorsun, Lore?"

Cevabı beni öyle şaşırttı ki ciğerlerimden yıllardır... asırlardır çıkmayan bir ses yükseldi: bir kahkaha.

Ve Fallon...

Bana karanlık kalbimi mühürlemeye niyetli bir gülümseme armağan etti, ben de onu yudum yudum içime çektim.

TEŞEKKÜRLER

Zihnimdeki kafesten bir hikâye daha kurtuldu.

Şekil değiştiren kargalar hakkında bir seri yazacağımı, hele hele kahramanın %99,3 oranında kuş formunda olduğu bir romantik roman kaleme alacağımı hiç düşünmemiştim. Ama yazdım ve birinci kitap bitmiş olsa da Lore ve Fallon'ın hikâyesi henüz bitmedi.

Bu yeni dünyada benimle zaman geçirdiğiniz için teşekkür ederim. Umarım Lore'u erkek formunda görmek için bile olsa burada kalırsınız çünkü o nefis bir erkek...

Yeni bir seri için konular üzerinde çalışırken yazarlık danışmanım beni farklı doğaüstü varlıklarla dolu bir dünya yaratmaya teşvik etti. Onları şimdiye kadar hep ayrı tutmuştum –benim ve okurlarımın akıl sağlığı için– çünkü çeşitli büyü sistemleri üzerine gelenekler ve diller icat etmeye bayılıyorum.

Bu yüzden beni güvenli küçük kutumdan çıkarıp bu yeni savaş alanına fırlattığın için teşekkür ederim, Rebecca. Evet, saçlarımı yolduğum, tırnaklarımı kemirdiğim, uykusuz geceler geçirdiğim ve tüm karakterlerimi boğmak ve Luce'nin büyüsünü yok etmek istediğim zamanlar oldu ama sonuçta Kargalar Krallığı'nda yaşamaktan büyük keyif aldım.

Lorcan'ı bir yerine beş kargaya dönüştürme fikrini bana verdiği için oğlum Adam'a teşekkür ederim. Bu, şekil değiştireni gerçekten türünün tek örneği yaptı. Yoksa türünün beş örneği mi demeliydim?

Kızlarıma, en tatlı iki amigoma ve en sevimli deneme tahtalarıma teşekkür ederim.

Kocama, her zaman benim, çocuklarımızın ve karakterlerimin yanında olduğu için teşekkür ederim. Zamanının yarısını alternatif evrenlerde geçiren birini sevmenin ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum.

Katie, Astrid, Maria, olağanüstü beta okuma ekibim. Karakterlerim ve ben size sahip olduğumuz için çok şanslıyız.

Laetitia, okurum ve şimdi de editörüm. Bu kitapta seninle çalışmak ne büyük bir zevkti. Umarım benimle daha birçok editörlük macerasına çıkarsın!

Anna, bu kitabın parlamasını sağlayan cilayı eklediğin için teşekkür ederim.

Rachel, sen olmasan ben ne yapardım? Sen bir cankurtaransın!

Ve son olarak, Facebook'taki Street Team'e ve okur grubuma karakterlerime isim verdikleri ve maceralarını sevdikleri için teşekkür ederim. ÇKE'yi titreyerek gelen kutunuza gönderdikten sonra benimle paylaştığınız güzel yorumlar beni kanatlandırdı.

Hepinizi çok seviyorum. ♥

YAZAR HAKKINDA

Olivia, Paris'te bir diskotekte gerçekleşen üstünkörü bir tanışmanın, onlarca yıla yayılan destansı bir aşk hikâyesine dönüşmesinin yan ürünü. Doğal olarak bu onun romantizme bakış açısını şekillendirdi.

Kendi beyaz atlı prensiyle tanıştıktan sonra –hem de Paris'te bir diskotekte– parmaklarını klavyenin üzerine koymaya ve hayatını aşk hikâyeleri yazarak kazanmaya karar verdi.

Karakterlerinden hiçbiri Paris'te bir gece kulübünde tanışmadı... henüz.

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!